

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

**ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ**

ΒΕΡΟΙΑ 2016

ΤΟ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

Μα και το οδοιπορικό ενός πολιτικού κρατουμένου πριν τη σύλληψη, μετά τη σύλληψη, μετά την χωρίς δίκη καταδίκη, στη διάρκεια της φυλακή και μετά την αποφυλάκιση, θεωρώ ότι ήρθε ο καιρός όχι να αγγίζουμε το παρελθόν αλλά να το αναστοχαστούμε οι επιζήσαντες και οι Νεότεροι το τοπικό, Εθνικό, μα και το παγκόσμιο οδοιπορικό της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Αγαπητέ Αναγνώστη

Τα γράμματα τα έμαθα στη φυλακή

Όσοι δεν ξέραμε γράμματα, αφού δεν είχαμε μολύβι, χαρτί και βιβλία, τα έμαθα δια ζώσης από τους αξιόλογους Δασκάλους, καθηγητές, Επιστήμονες, λόγιους και Ποιητές που είχαμε στη Φυλακή. Και κάτι ακόμα: γι' αυτό «και η συνείδησή μας παραμένει αλάνθαστος κριτής όταν δεν την έχουμε δολοφονήσει» Και όταν είναι όρθια: Αντέχει στη βάσανο της ζωής και της αλήθειας, μα και στο χρόνο. Γι' αυτό και στα γραφτά δεν θα είναι με σειρά και τάξη και γράφτηκαν κατά καιρούς. Θα υπάρξουν επαναλήψεις και επικαλύψεις και ειδικά ασάφειες ως προς τα σημεία στίξεις που είναι βασικά στοιχεία του γραπτού λόγου Τα γραπτά μου λόγω αυτής της έλλειψης θα έχουν ένα από τα πιο μεγάλα μειονεκτήματα.

Όταν δεν έχεις καλά-καλά το δημοτικό κηρύσσετε η Αγγλό Βασιλό-Ματαξική δικτατορία και σε συνέχεια ο Ιταλό-Ελληνικός πόλεμος και ακολουθεί η κατοχή της χώρας και για την απελευθέρωση της συμμετάσχεις στην Εθνική Αντίσταση και μετά την Απελευθέρωση της χώρας για αυτή σου την αποκοτιά είσαι υπό διωγμών και μετά σε συλαμβάνουν και με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις μα ούτε καν και ενδείξεις όταν αποφυλακίζεσαι ύστερα από 16 και πλέον χρόνια.

Και στη ζωή υπάρχουν μερικά πράγματα που μπορεί α βάλουν σε πειρασμό και σκέψη έναν άνθρωπο. Είναι όμως μερικά πράγματα και κυρίως αυτά που έχουν σχέση την ιστορία που σε αναστατώνουν. Και όταν μάλιστα συμβαίνει τα λεγόμενα να μην ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα, τότε πιάνεις το μολύβι και γράφεις και ας μην έχουν τα σημεία στίξης και τη σαφήνεια του ορθού γραπτού λόγου.

Γράφεις όχι βέβαια, για να ανακαλέσεις στην τάξη αυτόν που κατά τη γνώμη του δεν είπε τα πράγματα όπως εσύ τα ήθελες έζησες και πίστευες, αλλά να πεις και εσύ τη δική σου γνώμη. Και αυτό γιατί ο,τι αφήνουν οι Προγόνι πάει από το παιδί σ' αγγόνι. Γι' αυτό και πρέπει να προσέχουμε τι λέμε και γράφουμε.

Σας ευχαριστώ για την κατανόηση και ανοχή σας

. Μερικές φορές η συγκινησιακή φόρτιση δεν σε αφήνει να σκεφτείς καθαρά. Να σταθείς απέναντι στα γεγονότα με την απόσταση που πρέπει για να μην επιτρέψεις στα συναισθήματα να διαμορφώσουν την κρίση σου. Όχι πως χρειάζεται να σκέφτεσαι πάντα «ψυχρά και υπολογισμένα», και εν θερμώ στάση απέναντι στα γεγονότα έχει τη γοητεία της επηρεάζοντας την ορθολογική προσέγγιση των πραγμάτων.

Γι' αυτό και τα όποια γραφτά μου δεν είναι σε σειρά και τάξη. Και ειδικά στα σημεία στίξης που δεν ήταν νοητά- κατανοητά χωρίς την αποτύπωση σε χαρτί ή πίνακα και τα όποια ορθογραφικά λάθη. ζητώ εκ των προτέρων συγγνώμη, για τις όποιες ελλείψεις, παραλείψεις και επικαλύψεις και επαναλήψεις θα υπάρξουν.

Η χώρα μας πριν λήξει ο Ιταλό-Ελληνικός πόλεμος κατακτήθηκε από τρεις κατακτητές: Του Γερμανούς, τους Ιταλούς και τους Βουλγάρους. Στη διάρκεια της κατοχής προστέθηκε και η έλληνό-ελληνική κατοχή .

Υπόθηκαν και γράφτηκαν πολλά γύρο από αυτό το θέμα ποιος πολέμησε ποιον; Και ποιος συνεργάστηκε με ποιόν; Η έννοια της λευτεριάς είναι ενιαία. Και μόνο ένας λαός , που αγωνίζεται να βγάλει από πάνω του, τον ξένο κατακτητή, μόνο αυτός

μπορεί να κατακτήσει και την εσωτερική του λευτεριά. Αλλιώς πρόκειται να αλλάξει μόνο Αφέντη. Συνεπώς απαραίτητη είναι όταν κατακτιέται η χώρα η οργάνωση είναι η πρώτη και απαραίτητη προϋπόθεση για τον Παλαϊκό αγώνα. Μόνο με μια τέτοια οργάνωση μπορεί να επιτευχθεί ο γενικός φρονηματισμός του λαού, το κτύπημα της μοιρολατρίας της αδιαφορίας, του ατομικισμού και της κάθε μορφής συνεργασίας και προδοσίας ακόμα. Και κυρίως να μην αποτελεί η λήθη μια αρρώστια των σύγχρονων κοινωνιών και επιλεκτικότητα σε αυτό που θυμόμαστε και κρατάμε σαν σημείο αναφοράς. Ισως έτσι αυτός ο κόσμος γίνει λίγο πιο ανακουφιστικός πρώτα και καλύτερος έτσι για όλους μας...

Όλοι παραδέχονται ότι στον άνθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να είναι ο δημιουργός και όχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να είναι ο Άνθρωπος ο δημιουργός και όχι το δημιούργημά της ιστορίας του, σε ολόκληρο τον κόσμο οι απλοί Άνθρωποι αγωνίζονται για το Δίκαιο, τη Λευτεριά και την Ειρήνη. Ο ελληνικός λαός γεμάτος δόξα, τόσο με τις Νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, αλλά τόσο και στην κατοχή για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορία αυτού του αγώνα. Και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ όχι μόνο θέλησαν, αλλά και μπόρεσαν μέσα στην μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το μολύβι, το χαρτί, χουνί και το ντουφέκι, να δώσει ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της καταστραμμένης από τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Αν κρίνω από τον εαυτό μου το πώς επέζησα κατά τη διάρκεια των ανακρίσεων μετά τη λήξη τους είναι θαύμα και επειδή δεν πιστεύω στα θαύματα σημαίνει ότι πράγματι ο άνθρωπος, ο κάθε άνθρωπος είναι ο δημιουργός της ιστορίας του.

Οι μετά κατοχικές γενιές πολύ λίγα πράγματα ξέρουν από την εποποιΐα εκείνης της Αντίστασης κατά του φασισμού. Η γενιά που βγήκε μέσα απ τις στάχτες και τα ερείπια του πολέμου και διαδέχθηκε τη ματωμένη Γενιά της Εθνικής Αντίστασης, οφείλει και πρέπει να ξέρει. Αν η γενιά αυτή είχε πάρει τη θέση που της άξιζε, μετά το τέλος του πολέμου, δεν θα παρουσιαζόταν το φαινόμενο της απάθειας και της άρνησης, που καταδίκασε αρκετά μεγάλα στρώματα της Νεολαίας σε αδράνεια στην περίοδο του τεχνικού λεγόμενου «ψυχρού πολέμου». Και για να μην υπάρξει καμιά αυταπάτη, το πτωτικό αυτό πνεύμα της αδιαφορίας και της απάθειας, δεν ήταν συνέπεια κάποιας «παράλειψης» ή κάποιου «λάθους».

Ακολούθησε τη γενική σήψη του συστήματος που αδυνατούσε να αποδεχθεί τα ιδανικά της Αντίστασης και να προσφέρει νέα ιδανικά στη Νεολαία. Το δεξιό κατεστημένο δεν θέλησε τα ιδανικά της Αντίστασης και την προσφορά του λαού στον αλβανικό πόλεμο να αποτελέσει πρότυπο διαπαιδαγώγησης των μετά απελευθερωτικών γενιών. Αντί γι' αυτό καλλιεργήθηκε σκόπιμα απ τους ψυχροπολεμικούς κύκλους, για μην αναζητηθούν ιδανικά έξω απ το σύστημα και ενάντια στο σύστημα.

Ομως παρ' όλες τις προσπάθειες πονηρές ή απονήρευτες, που έγιναν, το πνεύμα της ήττας δεν μπόρεσε να ριζώσει. Πεποίθηση του λαού ήταν, ότι δεν νικήθηκε από το φυσικό του αντίπαλο, αλλά από τρίτους, από ξένους, που ήρθαν σαν σύμμαχοι και του επέβαλαν τη νέα εξάρτηση. Η Αντίσταση όχι μόνο δεν αξιοποιήθηκε όπως έπρεπε σαν εθνικό κεφάλαιο, αλλά μετά την εξόντωση των πρωτεργατών, αποσιωπήθηκε, διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και εθνική πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε-διαστρευλώθηκε και παραποιήθηκε το περιεχόμενό της. Και όσοι απ τη γενιά της Αντίστασης, ήταν μέλη της ΕΠΟΝ γνώρισαν την τύχη των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και η Νικηφόρα πορεία της ανακόπηκε βίαια από τις ξένες επεμβάσεις.

Η δωσίλογη Δεξιά, το Παλάτι, η ολιγαρχία του πλούτου και οι ξένοι με τους κάθε φορά εκπροσώπους τους και τα στρατευμένα Λαμόνια, δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς δημοκράτες, που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πυρομαχικών, χωρίς επιμελητείες κλπ, να κάνουν πανελλαδικό δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν κατά μέτωπο τους τρεις κατακτητές και τους συνεργάτες με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν από τους ίδιους τους κατακτητές.

Να πολεμήσουν τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικά, οικονομικά και ένοπλα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιο άσχημο να κάνουν ό,τι μπορούν να διώξουν τους κατακτητές, να βοηθήσουν αποτελεσματικά το συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα με (65000 ένοπλο Εθνικό-Απελευθερωτικό Στρατό είχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ) και τον αντίστοιχο Εφεδρικό και τον ΕΛΑΝ και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο. Ε! Οχι ποια και δημοκρατικές διαδικασίες για τη διακυβέρνηση. Αυτό είναι από τα ανεκδιήγητα και είναι από αυτά τα «εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρέσουν στο λαό. Επειτα δεν ήταν μόνο η εδώ «Ελέω Θεού και Μοναρχίας ηγεσία» άσπιλη και αμόλυντη, που καταδίκασε σαν έγκλημα «εσχάτης προδοσίας» την με δημοκρατικές διαδικασίες μεταπολεμικά διακυβέρνηση της χώρας.

Πρώτος που καταδίκασε αυτήν τη σκέψη ήταν το μεγάλο αφεντικό της Ελλάδας: Ο Σέρ Ουϊστον Τσώρτσιλ, που με βάση τα προπολεμικά «δικαιώματα» επικυριαρχίας που είχε πολύ πριν ακόμα φτάσουμε στο πώς και στο γιατί έπρεπε η διακυβέρνηση της χώρας να γίνει με δημοκρατικές διαδικασίες, αυτός σε ανύποπτο χρόνο όταν οι Έλληνες πολεμούσαν τα λεφούσια των Ούνων και η Ελλάδα σωριάζονταν σε ερείπια είχε εκπονήσει μαζί με τους Αμερικάνους που θα τους διαδέχονταν το σχέδιο «MANA».

Ενα σχέδιο που πρόβλεπε κατάληψη της Ελλάδας απ τα αγγλικά στρατεύματα και την υποταγή εκ νέου της χώρας υπό την Αγγλική επικυριαρχία. Και για να είναι διασφαλισμένη η κατάληψη της χώρας από τα αγγλικά στρατεύματα εκτός απ το σχέδιο «MANA» υπέγραψε στη Λισαβόνα την πιο κατάπτυστη και επαίσχυντη συμφωνία με τον Χίτλερ, που εγγυόταν την «ανενόχλητη-αμαχητί υποχώρηση των γερμανικών στρατευμάτων απ την Ελλάδα, με αντάλλαγμα οι Γερμανοί να παραδώσουν σε αυτούς και όχι στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη».

Το 1945, μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα και μια τετράχρονη κατοχή, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους που ο λογοτέχνης και ποιητής Λουντέμης είχε πει: Τόσοι τάφοι και άλλοι τάφοι: Εμάς μονάχα μόνο με τους Νεκρούς μπορούν να μετρούν». Οι καλοπληρωμένοι κοντυλοφόροι όμως προκειμένου να δημιουργήσουν το απαραίτητο κλίμα για την υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δωσίλογης Δεξιάς σκόπιμα συσκότισαν μια αξιοθαύμαστη ιστορική περίοδο της Ελλάδας. Για να πετύχουν το σκοπό δεν δίστασαν αυτό το τιτάνιο και ασύλληπτο στον ανθρώπινο Νου έργο του λαού μας να το παραποιήσουν και να το καπηλευθούν. Δεν θέλησαν να δουν αυτήν την ανάταση του λαού μας και την μετατροπή των απλών Ανθρώπων σε υπέρμαχους των ιδανικών της Ελευθερίας και της Δημοκρατίας.

Ενώ η Αντίσταση πρόβαλε ως ύψιστο στοιχείο τον πατριωτισμό, την αγωνιστική διάθεση, την ηρωική αυταπάρνηση, το θάρρος και το μεγαλείο του λαού, αυτοί από το Επος της Εθνικής μας Αντίστασης, δεν μπόρεσαν να δουν-αν όχι να εκτιμήσουν-

παρά το ότι η Αντίσταση «δεν μας κληροδότησε τίποτε άλλο από εμφύλια μίση και πάθη, διχασμούς και φανατισμούς». Και το πιο τραγικό δεν μπόρεσαν να δουν, δεν θέλησαν ή και σκόπιμα ακόμα ότι η αμφισβήτηση ενός ολόκληρου λαού σε συνδυασμό με την διαστρέβλωση και την παραποίηση γεγονότων που έζησε-δημιούργησε ο ίδιος ο λαός και η μετατροπή του άσπρου σε μαύρο σε συνδυασμό πάντα με την απροκάλυπτη βία και λευκή τρομοκρατία θα κάλυπτε τη σκοπιμότητα και τους σκοπούς που αυτή θα εξυπηρετούσε.

«Ηγεσία διαφωτιστές και διαμορφωτές συνείδησης», ντόπιοι και ξένοι της μεταπολεμικής «τάξης πραγμάτων» ήταν τόσο ανεύθυνοι, τόσο πορωμένοι, ασυνείδητοι, ασύδοτοι και άσχετοι με τη ζωή του λαού μας, που δεν δίστασαν να τον ταπεινώνουν ασύστολα. Βασικός και κυρίαρχος σκοπός τους ήταν όχι μόνο να ταπεινώσουν το λαό αμφισβητώντας την προσφορά του όταν τη χώρα την εγκατάλειψαν η «ηγεσία» και οι «διαμορφωτές» κινδύνευε να γίνει παράρτημα του Γ! Ράιχ, αλλά και να υποχρεώσουν το λαό (ή έστω του αγωνιστές) να Δει-Δουν όχι μόνο το έργο αλλά, και τη ζωή του να γίνεται συντρίμια.

Ήταν τόσο σκληρά, απάνθρωπα και εξευτελιστικά τα μέτρα έτσι ώστε αν ώ μη γέννητω συμβεί στο μέλλον κάτι παρόμοιο να μην ξανά τολμήσει να αποφασίσει να σκεφτεί και να δράσει όπως όταν συγκρότησε το ΕΑΜ χωρίς την συγκατάθεσή τους.

Ηγέτης της Επανάστασης του 21 ήταν η νεογέννητη Αστική Τάξη και της Αντίστασης για τους γνωστούς λόγους το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ): α) Η αδυναμία της αστικής τάξης που και στη διάρκεια του μεσοπολέμου ακόμα δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο. β) αποτέλεσμα αποδοχή της δικτατορίας του Μεταξά και από τις φιλελεύθερες δυνάμεις. γ) η εγκατάλειψη της χώρας από ολόκληρη την πολιτική, μα στρατιωτική ηγεσία, δ) Η μη ανάληψη πρωτοβουλίας να οργανώσει Εθνική Αντίσταση μετά την κατάληψη της χώρας από τους τρεις κατακτητές, έδωσε τη δυνατότητα στο κομμουνιστικό κόμμα να πάρει αυτό την πρωτοβουλία και να μπει επικεφαλής της Αντίστασης. Να ιδρύσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια να κάλεσε όλα τα κόμματα και το λαό σε παν στρατιά για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης ήδη Πατρίδας. ε) Όταν η Αντίσταση άρχισε να ενοχλεί τους κατακτητές και κάθε μέρα που περνούσε όλο και έντονα. Αυτοί που εγκατάληψαν χώρα και λαό έρμαιο στα χέρια των Ούνων, όχι μόνο πρόθυμα συνεργάστηκαν ανοικτά και σε όλα τα επίπεδα: Πολιτικό, οικονομικό και ένοπλο με τους κατακτητές, αλλά και οργάνωσαν τους διάφορους εθνοϊσμούς και τα τάγματα ασφαλείας προκειμένου να πολεμήσουν από κοινού στο πλευρό των κατακτητών με όπλα που πήραν από τους ίδιους τους κατακτητές

Έτσι, αυτή η ανοικτή διακρατική και ένοπλη συνεργασία με τους κατακτητές κα με η δημιουργία ενόπλων σωμάτων από την ίδια την άρχουσα τάξη, για να πολεμήσει την Αντίσταση, αυτό που μέχρι εκείνη τη στιγμή θεωρούνταν από το λαό εγκατάλειψη, μετά την ανοικτή πλέον συνεργασία και συγκρότηση ενόπλων τμημάτων, θεωρήθηκε προδοσία. Και όχι μόνο Προδοσία, αλλά Εθνική προδοσία. Γιατί αν η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας και η ανοικτή, πολιτική, οικονομική και ένοπλη συνεργασία με τους υπάρχοντες κατακτητές και τους μέλλοντες να γίνουν (Αγγλό-Αμερικάνοι), δεν θεωρείται ΠΡΟΔΟΣΙΑ τότε η λέξη προδοσία έχει χάσει το όποιο ΝΟΗΜΑ της.

Μια φευγαλέα ματιά στην πορεία των γεγονότων που, είχαν σαν επακόλουθο, πείθει και τον πιο κακόπιστο ότι η τέτοια αμφισβήτηση παραποίηση και οι εξοντωτικοί διωγμοί των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης έναν και μόνο σκοπό είχαν την υλοποίηση του κοινού στόχου των ξένων και της δωσίλογης Δεξιάς,

αδιαφορώντας αν δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε η κατοχή θα σώρευε και άλλα ερείπια και καινούριους τάφους.

Και μόνο μια μικρή ελάχιστη αναδρομή στα γεγονότα θα πείσει και τον ποιο δύσπιστο ότι η αλλείωση και η παραποίηση αυτής της ιστορικής περιόδου για την Ελλάδα και κυρίως οι διωγμοί-εξόντωσης δια της προγραφεί των αγωνιστών δεν ήταν «ΣΤΙΓΜΑΙΑ» τα γεγονότα. Όπως ήταν των Ναζί φασιστών στη Νυρεμβέργης και της στρατιωτικής Δικτατορίας του Απρίλη του 1967. Ήταν μακρόπνοα-δεν ξυπνώ και ούτε επικαλούμαι φαντάσματα-και η ιστορική αλήθεια που αναβλίζει από τα γεγονότα που σηματοδότησε μια πορεία τριάντα χρόνων απάνθρωπων διωγμών και σαράντα αμφισβήτησης μιάς εθελοντικής και ανιδιοτελούς εθνικό-πατριωτικής προσφοράς.

Μέχρι το 1974, οι διώξεις των Αντιστασιακών ήταν συστατικό στοιχείο λειτουργίας του πολιτεύματος. Η συμμετοχή στην Αντίσταση και οι μετέπειτα αγώνες της Αριστεράς, ήταν αγώνες για τη δημοκρατία και την ειρήνη. Και η επίφαση ακόμα της δημοκρατία χωρίς πολιτικό λόγο δεν υπάρχει. Ο λόγος όμως όχι μόνο απαγορεύονταν, αλλά στην καλύτερη περίπτωση οδηγούσε στη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την εξορία και τη φυλακή και στη χειρότερη στο εκτελεστικό απόσπασμα.

Παρά όλα αυτά η Αριστερά υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει γιατί οι ιδέες, οι αξίες και τα προτάγματα που είναι συμφυής με την ύπαρξή της γι' αυτό και αρχές εκτείνονται πολύ πέρα πολύ πέρα από το στενό οικονομικό πεδίο, ούτε αλλοιώνονται, ούτε συμμετέχουν σε διαπραγματεύσεις που στόχο έχουν το συμβιβασμό και την αλλοίωση των αρχών και τα πιστεύω της.

Η Ποιήτρια Θεοδώρα Βόδρου, με ένα της ποίημα αφιερωμένο «Στους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης» δίνει ανάγλυφη την μοίρα αυτών που πολέμησαν για τη δόλια την Πατρίδα και το κόστος που πλήρωσαν γι' αυτήν τους την αποκοτιά: Να πάρουν την πρωτοβουλία να οργανώσουν Λαϊκή Εθελοντική Εθνική Αντίσταση χωρίς την συγκατάθεση και τον έλεγχο της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και τα συναφή κέντρα της προπολεμικής εξουσίας.

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ.

Λέει λοιπόν η Ποιήτρια: «Πολέμησαν τους εχθρούς. Κι όμως πολεμήθηκαν από τους φίλους, Αγωνίστηκαν για να φωτίσουν το έρεβος Κι όμως κλείστηκαν σ' ανήλιαγα κελιά. Ζήτησαν λίγο νερό μόνο. Κι όμως τους πότισαν με χολή και ξίδι. Εδωσαν ό,τι είχαν, τα πάντα. Ζήτησαν μόνο λίγη ανθρωπιά. Κι' όμως συνάντησαν την απανθρωπιά, την αγνωμοσύνη, τον ανελέητο κατατρεσμό. Αγωνίστηκαν για τα κοινά και μεγάλα ιδανικά. Κι όμως διώχθηκαν από την κοινή πατρίδα. Πήραν τους δρόμους για μέρη μακρινά, παγερά. Κι όμως είχαν τόση ζέστη στην καρδιά. Δεν έσκυψαν το κεφάλι, πόση περηφάνια, πόσο μεγαλείο! Αλλά και πόσο παράπονο!

Είναι φαίνεται στη μοίρα αυτού του τόπου και των Ανθρώπων του, κάθε Γενιά να πληρώνει για λογαριασμό άλλων ένα μεγάλο κόστος σε θυσίες και αίμα. Κάθε Γενιά να πρωτοστατεί ή έστω να έχει ζήσει ένα σημαντικό Εθνικό ιστορικό γεγονός, που να σημαδεύει και να σηματοδοτεί μια επέτειο όπως αυτή του 21, του 1897, του 1912, του 1940, της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, στην κατοχή στον εμφύλιο στη Γυούρα και τις Μεσαιωνικές φυλακές και τα ξερονήσια, την για Τρίτη φορά για πολλούς στη Γυούρα μετά την επιβολή της δικτατορίας των Συνταγματαρχών την 21 Απριλίου το 1967 Πολυτεχνείο κλπ. Και μια που ο λόγος για τη Γυούρα.

Διαβάζοντας τον Κοραή θυμίστηκα λόγω της πληθώρας των συλλήψεων αφού οι υπάρχουσες μεσαιωνικές φυλακές. Φυλακές που με τα πιο τραγικά λόγια

περιγράφουν ο Μακριγιάννης, ο Κοραής και πολλοί άλλοι, δεν χωρούσαν οι ήδη υπάρχουσες μετέτρεψαν και τη Γυούρα σε μια εκτεταμένη **πάνινη** φυλακή. Μια φυλακή που σε σχέση με τις υγρές και σκοτεινές μεσαιωνικές οι της Γυούρας, είχαν άπλετο μεν Φως και εκτεταμένο ορίζοντα στη θάλασσα και το άνυδρο βουνό: Ελλείπαν όμως όλα τα αλλα όσα προ υποθέτουν αν όχι ζωή αλλα, και αυτήν ακόμα την επιβίωση. Και πρώτα από όλα την έλλειψη γλυκού **ΝΕΡΟΥ** γεγονός που κατάστρεψε τα νεφρά πολλών αγωνιστών

Η μοίρα αυτού του τόπου δεν ήταν ούτε τυχαία ούτε συμπτωματική. Εχει ιστορικές καταβολές με βασικότερη αιτία ήταν που μετά την δολοφονία του Καποδίστρια, δεν κατόρθωσε σε όλο το διάβα του 20^{ου}, να αναδείξει ηγέτες-πατριώτες ευρείας εμβέλειας. Πριν απ την μετονομασία του Σοσιαλιστικού κόμματος σε κομμουνιστικό: οι Έλληνες γεννιόταν και πέθαιναν Βασιλικοί ή Βενιζελικοί. Αυτό ήταν το μεγάλο, το τεράστιο πρόβλημα της Ελλάδας ότι ολόκληρο τον 20ου αιώνα, η Ελλάδα ήταν και παραμένει, χωρίς ηγέτες που θα άλλαζαν αυτήν την κοινωνική σύνθεση του λαού.

Είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και στους δύο Παγκοσμίου Πολέμους βρισκόμασταν στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στην έλλειψη της αντίστοιχης ηγεσίας, βρεθήκαμε και τις δυο φορές ζημιωμένοι. Και των αγωνιστών της μου φέρνει άθελα στο Νου το στίχο του Κίπλιγκ: «Κι αν της ζωή σου το έργο μπορείς να το βλέπει συντρίμια, να σκύβεις ξανά, να το χτίζεις ξανά, με φθαρμένα εργαλεία, τότε ποια γίνηκες άντρας παιδί μου».

Μνήμης και φόρο τιμής η επέτειος ίδρυσης της ΕΠΟΝ.

Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι ΕΠΟΝίτες και τα Αετόπουλα που έκαναν όνειρα για το μέλλον και για την πραγματοποίησή τους έδωσαν τη ζωή τους. Κοιμηθήται μικρά Ελληνόπουλα που δώσατε την ζωή σας για δίκαιο, λευτεριά και τον πολιτισμό. Τα όνειρα θάρθουν. Δε θάρθουν όμως για Σας. Αλλά θάρθουν για όλα τα κορίτσια και τα αγόρια της Ελλάδας, για όλα τα κορίτσια και τα αγόρια του κόσμου. Κι αυτά θα Σας θυμούνται και θα Σας ευγνωμονούν, επειδή με το άλικο αίμα σας αγιάσατε τα όνειρά τους για μια καινούρια Ελεύθερη Ελλάδα, με μόνους κατόχους, κυρίαρχους και αφέντες το λαό της και τα Νιάτα της.

Ο εικοστός αιώνας γέρνει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκοσμίους πολέμους, και πολλές εκατοντάδες τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές βόμβες, υδρογονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραβλικές ασπίδες, διαστημόπλοια, ταξίδια στο φεγγέρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μια εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Απ τη μια μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές απ αυτές είναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Απ την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Παύουν να αλληλό-αναρούνται και αρχίζουν να συνδυάζονται. Έτσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.

Σύμφωνα με μια φράση του Πυθαγόρα, ο Άνθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επηρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επεξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινοήση ήταν το πρώτο όργανο για την επεξεργασία των αριθμών. Ολα ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκκρικτική

δύναμη που έκρυβαν μέσα τους εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε το όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πούν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεκονεύσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός απ τα συναισθήματα.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μη, που επηρέασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες αναπήρους στους δυο παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς τοπικούς εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Έχει καρδιοχειρουργούς που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά τους τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα ποιο καταστροφικά και μαζικά όπλα. Όπλα όπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραυλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη. Είναι γεγονός ότι παρατείνεται η ζωή του ανθρώπου, ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι σκοτώνονται παιδιά, ότι χάνονται νέοι άνθρωποι.

Παραλογισμός : Ίσως, αλλά μένει να δούμε και να εξετάσουμε τι σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία είναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικού, ιμπεριαλιστικού και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων.

Και ενώ ο 20ος αιώνας απ τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές με την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Άνθρωπο και την ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Ότι η δημοκρατία και τα δικαιώματα θα επεύαλαν να είναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ και τις εκφάνσεις του. Ότι το όραμα της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφοσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Ότι η διατροφή, η υγεία και η παιδεία θα ήταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως ότι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαυε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου άλλου ανθρώπου. Ότι δεν θα λειτουργούσε σαν ένα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωβριανή Επανάσταση θα κατέληγε στη δύση του 20ου αιώνα σε θλιβερή τραγωδία.

Ομως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα είναι δυστυχισμένη. Και είναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο Άνθρωπος εξακολουθεί να είναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να είναι αντικείμενο-πράγμα. Και είναι ακόμα ποιο δυστυχισμένη γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα θα ανακαλύψει πως με τα μέσα που διαθέτει βαδίζει προς την καταστροφή. Για να μην αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίος θα αρπάξει τα περισσότερα γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων ένας και μόνο τρόπος υπάρχει : Να αλλάξει η δομή της παραγωγής και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και

μόνο τότε ο Άνθρωπος θα γίνει υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποια μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Επιστήμη. Ο Άνθρωπος απ την πράξη, ένωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν ετσι για πάντα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα είναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη είναι ένα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Είναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο συγκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Είναι η πνευματική λειτουργία τους Άνθρώπου, που έχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικές συνθήκες. Είναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, είναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινόμενων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξή της άρχισε κατά κύριο λόγο όταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιο γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας είναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το ΚΑΛΟ, μα και για το ΚΑΚΟ.

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία είναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Άνθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πολλά στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ένα μεγάλο λάθος όσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ έχει υποστεί τις όποιες συνέπειες της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της. Κλασική περίπτωση η ανακάλυψη και η παραγωγή της ατομικής ΒΟΜΒΑΣ που άλλαξε το Ρου της ιστορία και την γνωστή κατάληξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου.

Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε σωματέμπορα. Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους κινδύνους που διέτρεξε ο ερευνητής για να πετύχει την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μή υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, είναι που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα και όχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της αλλά και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλούν οι ανακαλύψεις και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστήμη.

Αυτό είναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν έστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, αλλιθ θα ήταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Άνθρώπων και τολμώ να πώ, πως αλλιθ θα ήταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη. Ακόμα και αυτός ο

μεγάλος Γαλιλαίος, υποκύπτωντας στην μεταφυσική και θεολογική κοσμο αντίληψη δεν υπερασπίστηκε τόσο όσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο της και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιο μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, όχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα αναλογούν και στην παραμικρή προσφορά του, αλλά φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονόματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες...

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης, μα και το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις και τις εφευρέσεις. Για να μην υποστεί λοιπόν αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργου του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμή της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση είναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας. Το δυστύχημα όμως είναι οτι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Ετσι ενώ η Επιστήμη αποτελεί τον βασικό στυλοβάτη, το Α και το Ω του συστήματος με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ήταν και παραμένει το αποπαίδι του συστήματος. Στο σύστημα ιδιοκτησίας ο επιστήμονας είναι ο ποιο άγρια εκμεταλλεζόμενος άνθρωπος. Ακόμα και απ αυτόν τον χειρόνακτα. Και το ποιο τραγικό για την Επιστήμη : Ενώ συμβάλλει τα μέγιστα στο καθημερινό γίγνεσθαι, η ίδια δεν έχει άποψη για το κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό γίγνεσθαι η αν έχει είναι μόνο συμβουλευτική και όχι αποφασιστική, καθοριστική για το μελλοντικό γίγνεσθαι της κοινωνίας των ΑΝΘΡΩΠΩΝ της οποίας είναι: Βασικός κύριος και καθοριστικός παράγοντας, μέσω της εργασίας η Επιστήμης που αποτελεί την Ναύαρχίδα , Παρά ταύτα: Η κοινωνία των Ανθρώπων στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία.

Μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας και αξίωμα επιβεβαιωμένο απ τη ζωή είναι οτι μετά, από κάθε μεγάλη Επιστημονική ανακάλυψη και Τεχνική μεταβολή, ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Η ανακάλυψη του κασμά, της τσάπας, του φτιαργιού και του Αλετριού οδήγησαν στην αγροτική επανάσταση. Η ανακάλυψη του ατμού και του ηλεκτρισμού εκτός του οτι διέλυσε τις Φεουδαρχικές αυτοκρατορίες συνέβαλε στην ολοκλήρωση της βιομηχανικής επανάστασης. Βρισκόμαστε ήδη στη μεταβιομηχανική κοινωνία και στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαθίσταται απ τη γνώση. Είναι κρίμα αν όχι φρίκη και σαν σκέψη ακόμα να βρίσκεται ο Άνθρωπος, δημιουργός των πάντων στο περιθώριο. Και το ακόμα πιο τραγικό να είναι οτι με διάφορες μορφές και τρόπους να είναι το 95%

δούλοι στο 2% ή στο 5%. Των ανθρώπων του πλούτου, τον οποίο πλούτο παράγουν άλλοι και ειδικά με τη συμβολή της Επιστήμης.

Η διατροφή, η υγεία και η εκπαίδευση αποτελούν οι τρεις βάσεις-βάθρα της επιβίωσης και της εξέλιξης της κοινωνίας των ανθρώπων. Η συνεισφορά του κάθε ταπεινού και άσημου Ανθρώπου, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στο ένα ή στον άλλο βαθμό συνέβαλε, ώστε να πάει η ζωή πιο ψηλά και πιο πέρα...Είναι απάνθρωπο, είναι φρίκη και έγκλημα. Προσχεδιασμένο έγκλημα στο τέλος του 20ου αιώνα, τον αιώνα του πλούτου και της ευημερίας, να πεθαίνουν Άνθρωποι απ την πείνα και τις αρρώστιες; Στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαταστάθηκε ήδη απ τη γνώση να υπάρχει σε αυτήν την έκταση ο αναλφαβητισμός; Αφού δικαίωμα στη μόρφωση στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη δεν υπάρχει. Με πιά δικαιολογία οι αναπτυγμένες χώρες του βορρά κράτησαν υπόδουλες δεκάδες χώρες η κάθε μια, βορά τους λαούς αυτούς για εκατοντάδες χρόνια στη δυστυχία και τον αναλφαβητισμό; Και πώς η άρχουσα τάξη της κάθε αποικιακής χώρας αξιοποίησε τόσο τον φυσικό αλλο τόσο και τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο αυτών των λαών που λήστεψε;

Αν ο πλούτος αυτός φυσικός και κοινωνικά παραγόμενος χρησιμοποιούνταν για την κοινωνική ανάπτυξη και την ευημερία έστω των λαών τους, η πίκρα και ο πόνος των ληστευμένων λαών δεν θα ήταν τόσο μεγάλη. Ομως παρά τον πακτωλό του πλούτου που λήστευσαν οι Μητροπόλεις του κεφαλαίου η τραγική θέση των λαών τους δεν άλλαξε. Εξακολοθούν να είναι δούλοι στους αφέντες γεγονός που επαληθεύει το ρητό : Άνθρωπος που έχει δούλο είναι και ο ίδιος δούλος σε κάποιον που του δίνει τη δυνατότητα να έχει δούλο. Και κατ' επέκταση λαός που έχει άλλο λαό ή λαούς δούλους είναι και ο ίδιος δούλος.

Όταν όμως και παραμένει μεγάλη, γιατί το μεγαλύτερο μέρος αυτού του τεράστιου πλούτου τον σπατάλησαν στα καπρίτσια και τα βίτσια, την παραγωγή όπλων που θα τους επέτρεπαν τη παράταση της σκλαβιάς. Και ένα εξ ίσου μεγάλο μέρος το σπατάλησαν στη διαφθορά των δικών τους λαών, την διαφθορά και εξαγορά της τοπικής Ελίτ- ηγεσιών-που εκκόλαψαν κατ' εικόνα και ομοίωση στη διάρκεια της κατοχής για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των αποικιοκρατών, όπως το έκαναν οι ίδιοι μέχρι την ημέρα της «απελευθέρωση».

Είναι γενικά αποδεκτό πώς πέντε μεγάλοι τύποι-σταθμοί κοινωνιών σημάδεψαν την κοινωνική εξέλιξη από την εποχή που ο άνθρωπος βγήκε απ την κατάσταση του ζώου: η πρωτόγονη κοινότητα, η δουλοκτητική κοινωνία, η φεουδαρχική κοινωνία, η καπιταλιστική κοινωνία και, από το 1917, έγινε μια πρώτη προσπάθεια να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων στην σοσιαλιστική κοινωνία. Κινητήρια δύναμη αυτού του μετασχηματισμού της κοινωνίας απ το ένα στάδιο στο άλλο είναι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας αυτής, δηλαδή η πρόοδος στα εργαλεία της παραγωγής και η ικανότητα των ανθρώπων να τα χρησιμοποιεί. Ένας ορισμένος τύπος σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους δημιουργείται ανάλογα κάθε φορά με το επίπεδο που έχει φτάσει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, τα μέσα που ανακαλύπτουν οι άνθρωποι για να εξασφαλίσουν την ύπαρξη τους φέρνουν μια μεταβολή στις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα τους ανθρώπους. Ο Μάρξ λέει :

«Οι κοινωνικές σχέσεις είναι στενά δεμένες με τις παραγωγικές δυνάμεις. Αποκτώντας νέες παραγωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τον τρόπο παραγωγής τους και, αλλάζοντας τον τρόπο της παραγωγής τους, τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους, αλλάζουν όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Αλλάζουν και τον

τρόπο σκέψης. Ο χειρόμυλος θα σας δώσει την κοινωνία με τον Φεουδάρχη, ο ο ατμοκίνητος μύλος την κοινωνία με τον βιομηχανικό καπιταλιστή».

Οι άρχουσες τάξεις του Δυτικού αναπτυγμένου κόσμου, προκειμένου να διασφαλίσουν την άνεση και το «δικαίωμα» να αρπάζουν ανενόχλητοι τον φυσικό και παραγόμενο πλούτο των αποικιακών λαών, χώρισαν την ανθρωπότητα σε πολιτισμένους και βαρβάρους. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο Χριστιανικός Δυτικός πολιτισμός, του οποίου πολλά στοιχεία του προέρχονται απ τον πολιτισμό των «βαρβάρων» σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο δεν δέχεται την διαφορετικότητα. Απορρίπτουν και περιφρονούν τους αρχαίους πολιτισμούς απ τους οποίους αντλούν, διαμορφώνουν και στηρίζουν τον δικό τους πολιτισμό. Δεν αποδέχονται έστω ισότιμους τους πολιτισμούς και τα μεγαλειώδη επιτεύγματα των λαών της αρχαίας Ανατολής, που είναι απόρροια της συνεργασίας με τη φύση. Οι πολιτισμοί αφού αναπτύχθηκαν σε διαφορετικές χρονικά εποχές και περιοχές του πλανήτη, ήταν επόμενο οι πορείες να είναι ασύμμετρες, και απ ό,τι φαίνεται αν δεν απαλλαγούν απ αυτήν την φανατική θρησκευτική και εθνικιστική θεώρηση του κόσμου. Μια θρησκευτική και εθνικιστική άποψη δομημένη κατά τέτοιον τρόπο που η ζωή των λαών να ρυθμίζεται από το θρησκευτικά δρώμενα και μόνο, που σχεδόν σε όλο τον πλανήτη ταυτίζεται με το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού.

Ετσι δίπλα στη σύγκρουση συμφερόντων και τα γεωστρατηγικά θέματα θα μας προκύψει και η σύγκρουση των πολιτισμών και αργότερα και του Νερού. Βέβαια η σύγκρουση των πολιτισμών δεν είναι μόν σήμερα ακόμα πραγματικότητα, όλα όμως τα συστατικά που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν είναι παρόντα. Και το βασικότερο αυτή η στενή εθνικιστική αντίληψη της Δύσης και η συναισθηματική απόρριψη του διαφορετικού αναρωτιέται κανείς αν είναι σε θέση σήμερα η Δύση να αρχίσει ένα διάλογο σαν ίσιος προς ίσιον και κυρίως αν είναι σε θέση να αναγνωρίσει την ισότιμη νομιμότητα των άλλων πολιτισμών, τη λογική τους και, στο όνομα των παγκοσμίων αξιών, να αφήσει να ανθίσουν οι παγκόσμιες αξίες σε όλον τον πλανήτη.

Να απαλλαγή από μια θεώρηση εγωκεντρική που στην αρχαιότητα και ειδικά στην Ελλάδα μέσα απ τις Αμφικτιονίες οδήγησε σε ιερούς πολέμους. Οι Ολυμπιακοί αγώνες καθιερώθηκαν γι αυτό ακριβώς το σκοπό : να σταματήσει έστω και για λίγο ο ιερός αλληλοσπαραγμός. Θεώρηση που στο μεσαίωνα οδήγησε στις σταυροφορίες, την Ιερά εξέταση και σήμερα θα οδηγήσουν στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, αν δε παρθούν τα κατάλληλα μέτρα και αν δεν απαλαγεί η διεθνής πολιτική απ τον θρησκευτικό και εθνικιστικό φανατισμό και κυρίως, αν δεν αποσυνδεθεί ο θρησκευτικός φανατισμός απ την αγιαποίηση, την μεταθανάτια ζωή, τον παράδεισο και ο φανατικός εθνικισμός απ τους ήρωες που θυσιάζονται στο όνομά του εθνικισμού. Αν δε σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενός εκδικητικού πολέμου, που θα καταλήξει σε ένα πόλεμο πολιτισμών μεταξύ των «καλών» λευκών της Δύσης και της «κακής» σκουρόχρωμης Ανατολής, αυτές οι ασύμμετρες πορείες δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιαδήποτε έννοια.

Ενώ τα πράγματα είναι απλά. Οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή είναι να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η ισονομία. Ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών, η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγωγή των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων και συνθηκών, που είναι καρπός αγώνων

χιλιάδων ετών. Η αμερικάνικη ηγεσία ετοίμασε τους στρατιωτικούς, ιδεολογικούς και κοινωνικό-πολιτικούς αυτοκρατορικούς μηχανισμούς. Και όχι μόνο ψάχνει, αλλά και μεθοδεύει με τους κατασκοπευτικούς μηχανισμούς μια δικαιολογία πχ (ένα νέο Πέλ-Χάρμπορ) για να αρχίσει και με πολεμικά πλέον μέσα να επιβάλει σε ολό τον πλανήτη τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και υπό την ηγεσία της, τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Είναι τόση η δυστυχία που το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και διανομής προκάλεσε στο ανθρώπινο γένος ώστε η ζωή να μην είναι το ποιο πολύτιμο αγαθό.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος αφού άλεσε πενήντα και πλέον εκατομμύρια ψυχές, τελείωσε με την χρήση ατομικών βομβών, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Ο τρίτος αν αρχίσει...Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Οι περισσότεροι, οι ποιο αιματηροί και απάνθρωποι πόλεμοι, έγιναν ανάμεσα στους λαούς του ίδιου πολιτισμού και θρησκείας. Μήπως δεν είναι οι χώρες του χριστιανικού κόσμου και του Δυτικού πολιτισμού, που παράγουν τα πιο φονικά όπλα ή μήπως από αλόθρησκους λαούς βιάζεται κατά εξακολούθηση η ανθρωπότητα και η φύση; Δεν είναι ο πολιτισμένος κόσμος αυτός που αποθεώνει την δύναμη των οπλών μαζικής καταστροφής; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που οργάνωσε το δουλεμπόριο και τα σκλαβοπάζα; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που ρυπαίνει την ατμόσφαιρα; Η μήπως δεν παραμένει ατάραχος ο σύγχρονος μεσαίωνας και το επί αιώνες δουλεμπόριο και το εμπόριο ναρκωτικών; Δεν είναι αυτός που εν ονόματι του κέρδους, της δύναμης και της επιβολής, που συνεχίζει τους ξέφρενους εξοπλισμούς, που καταστρέφει το περιβάλλον;

Κατά χιλιάδες πεθαίνουν όχι μόνο τα αλόθρησκα παιδιά του τρίτου κόσμου από την έλλειψη νερού, φαρμάκων και την πείνα, αλλά και του πολιτισμένου κόσμου. Είναι και τα εκατομμύρια των απόκληρων, του περιθωρίου και οι κάθε είδους παρίες. Ανενόχλητο λειτουργεί το σύγχρονο δουλεμπόριο της παιδικής και όποιας άλλης πορνείας. Ασύστολα επιβραβεύεται το ψέμα, ο δοσιλογισμός και η υποκρισία. Στο όνομα του Δυτικού πολιτισμού, καταδικάζονται χώρες και λαοί επί αιώνες τώρα που συμβαίνει να μην συμφωνούν με τον Δυτικό πολιτισμό στην εξόντωση.

Ζούμε αναμφισβήτητα σε μια μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο, που δεν διαφέρει από τον παλιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθμός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκάσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας όμως που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλά επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας. Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη πια υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν: παγκοσμιοποίηση, με την έννοια ότι έχει σαν στόχο ένα νέο κόσμο στον οποίο θα χωράμε όλοι θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη».

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που δειλά-δειλά άρχισε να μπαίνει στα χείλη της ηγεσίας των ΗΠΑ σημαίνει α) την απελευθέρωση των ΗΠΑ από οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και από τη δική της β) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα από οποιοδήποτε νομιμότητα και γ) την παντοδυναμία και το ανεξέλεγκτο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της

δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών αναζήτησης όχι μόνο του εξωτερικού αλλά και του εσωτερικού εχθρού.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρου Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN ΣΤΟ Κολοράντο των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπούς ειπε επι λέξη: «Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσία μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να έχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη οσον καιρό μας το «ζητήσουν» και είναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό» για να κλείσει με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία η τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».

Για το σκοπό αυτό και μετά την πτώση της « αυτοκρατορίας του κακού» διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, ετσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχυκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Για τους μεγαλεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον Κόλπο ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου.

Ο πρόεδρος Μπούς αν επανεκλεγεί, ελπίζει να πετύχει εκεί που οι άλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλ στην κατάργηση των περίπλοκων κανονισμών που έχει επιβάλει το Κογκρέσο, τα τελευταία τριάντα χρόνια. Κανονισμούς με τους οποίους περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει η νθρωπότητα- προς το παρόν παραμένει απατηλό και άπιαστο όνειρο.

Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια ειπε ότι «το πεντάγωνο αναφέρει ότι οι επεμβάσεις μπορεί να είναι συλλογικές, αλλά όχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για τις μελλοντικές επεμβάσεις, θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν όσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης είναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να είναι προ ετοιμασμένες να δρουν ανεξάρτητα. Και το βασικότερο η αποστολή των ΗΠΑ, είναι : Να μην επιστρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στη Δυτική Ευρώπη, την Ασία και το χώρο της πρώην Σ. Ενωσης. Επίσης ότι πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμευαν το NATO.

Και για να θυμίσουμε και λίγη απ την ιστορία Ιδρυσης του NATO. Το NATO ιδρύθηκε για να αντιμετωπίσει την Σ. Ενωση που βγήκε ενισχυμένη απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τους συμμάχους της. Η ίδρυση του NATO ειχε σα αποτέλεσμα την ίδρυση αντίστοιχου NATO με το συμφώνου της Βαρσοβίας. Τώρα το σύμφωνο

της Βαρσοβίας δεν υπάρχει, Η Σ . Ενωση, ο κύριος αντίπαλος διασπάστηκε και ολοι οι πρώην σύμμαχοί της κτυπούν την πόρτα του NATO και ζητούν να γίνουν μέλη του. Λογικά λοιπόν, θα περίμενε κανείς ότι μετα την εξαφάνιση του μοναδικού λόγου για τον οποίο ιδρύθηκε το NATO, δεν υπαρχει πιά και αφού δεν υπάρχει θα ειχε δρομολογηθεί μια πορεία αποδυνάμωσής του, που σε κάποιο διάστημα θα οδηγούσε και στη διάλυσή του.

Μια τέτοια προοπτική όμως δεν υπάρχει, Αντίθετα το NATO επαναπροσδιορίζει τις δομές και τους στόχους. Εκσυγχρονίζει τα οπικά του συστήματα και μόλις πρόσφατα, ύστερα απ επιμονή και πίεση απ τις ΗΠΑ, πήρε την απόφαση να μπορεί να επέμβει και σε περιοχές έξω απ τη δικαιοδοσία του. Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος, ενάντια σε ποιόν στρέφεται τώρα το NATO; Ποιοι είναι οι νέοι αντίπαλοι που αντιμετωπίζει η Ατλαντική συμμαχία;

Η κοινή λογική λέει ότι ένας τέτοιος αντίπαλος αυτήν τη στιγμή, που να μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τις ισχυρότερες οικονομικά και στρατιωτικά χώρες του κόσμου δεν υπάρχει. Να δεχθεί κανείς ότι αυτός ο ισχυρός στρατιωτικός μηχανισμός θα είναι στο εξής ένας οργανισμός υπεράσπισης της ειρήνης; Μα γι αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχει ο ΟΗΕ, που καλύπτει και αντιπροσωπεύει το σύνολο της Ανθρωπότητας και η ΔΑΣΕ που ιδρύθηκε πρόσφατα. Λογικά αυτή η εξέλεξη οδηγεί τον καθένα να υποθέσει ότι το NATO, μετά τη διάλυση του Ανατολικού Μπλόκ, μετατρέπεται βαθμιαία σε μια νέα ιερή συμμαχία των ισχυρών και πλουσίων χωρών της Γής, που κύριο σκοπό της θα έχει να αντιμετωπίσει τις αναπόφευκτες εκκρήξεις που γεννά η απέραντη δυστυχία της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων του πλανήτη.

Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ και της Γιουγκοσλαβίας είναι η τραγική επιβίωση αυτή της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτούργησαν και οι κραυγές του Ρήγκαν ότι θα έκανε την Αμερική το «Νούμερο Ένα» και οι σημερινές του κ, Μπούς ότι «ο 21ος αιώνας, θα είναι και πάλι αμερικανικός αιώνας». Λόγια που στην απλοελληνική τους μετάφραση σημαίνουν : Μην ξεχνάτε λαοί του κόσμου όπου Γής και μην βαυκαλίζεστε με χίμαιρες και ουτοπίες : Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανενός το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτά του Θεού! Κανένας δεν έχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσαρεστήει ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, εστω και ένα μικρό κομματάκι απ τον χώρο επιρροής.

Πρέπει συνεπώς, όλοι οι λαοί του κόσμου, όχι μόνο να το καταλάβουν, αλλά και να το πάρουν απόφαση, ότι μόνο αυτοί που είναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και ανάλγητοι μπρος στο καθήκον, να διοικήσουν με σκληρότητα και αναλγησία και αυτοί δεν είναι άλλοι απ τους Αμερικάνους, θα κρατούν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του αμερικανικού μέλλοντος». Τα λόγια αυτά πείθουν ότι ο κόσμος του 21ου αιώνα είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα συνεχίσει να είναι ένας κόσμος βίαιης πολιτική αναμετρήσεις και βιαιών πολιτικών αλλαγών. Το μόνο αβέβαιο στοιχείο είναι το που θα οδηγήσουν αυτές οι αναμετρήσεις και οι πολιτικές αλλαγές.

Τα λόγια αυτά ειπωμένα απ έναν οποιονδήποτε άνθρωπο, θα προκαλούσαν αγανάκτηση. Ειπωμένα όμως από δυό Προέδρους της Αμερικής, όχι μόνο προκαλούν αποτροπιασμό, αλλά και φρίκη. Και προκαλούν αποτροπιασμό και φρίκη γιατί σηματοδοτούν όχι απλώς κινδύνους για το μέλλον, αλλά προσδιορίζουν την ώρα μηδέν. Για να μη φτάσουμε στην ώρα μηδέν άμεση προκύπτει η ανάγκη ανάλυσης μιας παγκόσμιας σταυροφορίας, για τη διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου

είδους, που όχι απλώς κινδυνεύει αλλά βρίσκεται στο παρά πέντε. Είκαι καιρός. Ηρθε η ώρα οι Ευρωπαϊκοί λαοί που έχουν υποστεί τις μεγαλύτερες ανθρώπινες απώλειες και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές απ τους πολέμους να ξεσηκωθούν σαν ένας άνθρωπος, να βροντοφωνάξουν το μεγάλο ΟΧΙ στην φτώχεια και την πείνα-οι λαοί της Αφρικής και της Ασίας πεθαίνουν σαν τις μύγες-και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου είναι και ο Άνθρωπος. Να πουν ΟΧΙ στη «Νέα τάξη πραγμάτων», που έχει δρομολογήσει η αμερικάνικη ηγεσία ερήμην και του ίδιου του αμερικάνικου λαού!

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας, καλείται για άλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για την άμβυνση πρώτα και την εξάλειψη μετά όλων των συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων, που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ερήμην του αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτον. Τα βήματα που πρέπει να γίνουν προς την κατεύθυνση αυτή είναι : Μεγάλα γρηγορότερα, σωστά και δίκαια. Να δοθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και ας είναι βέβαιοι ότι εκτός απ την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα έχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Και θα την έχει γιατί τα εγκλήματα που έχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ απ τις αρχές του 20ου αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανα των κόσμο νηπίων με τα εμπάρκο, την πείνα τις αρρώστιες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς ανά τον κόσμο αποτελούν τα στίγματα που αφυπνίζουν συνειδήσεις.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρίσκεται στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύ πνευματικό ορίζοντα, χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις και κοινωνικές ταξικές συγκρούσεις σκοπό πρέπει να έχει να υπερασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν αρχή αξιωματική Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, όπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα, είναι η υπεράσπιση της ζωής σαν αξία καθ' εαυτής και η προστασία του πλανήτη απ την καταστροφή. Στο σημείο αυτό είναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη είναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση είχαν σαν σκοπό και στόχο ποια δυτική χώρα θα έχει το επάνω χέρι στη ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στο δικαστήριο να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μην εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του ότι διαστρεφλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα, αλλά και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας έτσι και την μετά θάνατο υστεροφημία.

Το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της φύσης του και τον τρόπο λειτουργίας του, που κύριο αντικείμενο εκμετάλλευσης έχει τον ίδιο τον Άνθρωπο, δεν μπορεί να υπάρξει, πολύ περισσότερο να λειτουργήσει χωρίς εσωτερικούς και εξωτερικούς

εχθρούς. Όπως ο θεός δεν έχει λόγω ύπαρξης χωρίς το διάβολο που παράγει την αμαρτία, έτσι και το καπιταλιστικό σύστημα για να διασφαλίσει την ύπαρξη και τη λειτουργία του, είναι υποχρεωμένο απ τη φύση του, όχι μόνο να εφευρίσκει εχθρούς, αλλά και να αναγορεύει τον εαυτό του σε υπέρτατο κριτή των εχθρών του. Και επειδή μιλάμε για εχθρούς ο καπιταλισμός σαν εκμεταλλευτικό σύστημα που είναι έχει και εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Εσωτερικούς αυτούς που εκμεταλλεύεται και εξωτερικούς αυτούς που τους «επιβουλεύονται».

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού και την εξάντληση των ψυχροπολεμικών εντάσεων, η ανθρωπότητα επανήλθε στη φάση των ενδοκαπιταλιστικών πολέμων. Στο εξής δεν θα αναμετρώνται πλέον οι δυο κόσμοι, ούτε δύο διαφορετικά συστήματα παραγωγής και διανομής. Η σύγκρουση θα δικαιολογείται με κίνητρα «ανθρωπιστικά και πολιτιστικά» και ο αντίπαλος δεν θα ορίζεται σαν «εμπόλεμος» αλλά σαν «περιθωριακός» εκτός της νέας παγκόσμιας τάξης και του πολιτισμού.

Για την Raj Amerikana, κανένα διαφορετικό κοινωνικό σύστημα και άποψη, δεν ήταν και δεν θα είναι αξιόπιστο. Για τα Γεράκια και τους θεολογικό-ιδεολογικούς μηχανισμούς, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στη φάση παγκόσμιας οικονομικής και πολιτισμικής σύγκλησης, χωρίς διαφοροποιήσεις, ρήξεις και ανταγωνισμούς. Οι εθνικές ιδιαιτερότητες και κράτη- έθνη μηδενίζονται μπροστά στην παντοδυναμία των ανεξέλεγκτων παγκοσμιοποιημένων αγορών.

Για το ιδιοκτησιακό σύστημα ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα, όπως είναι και ο πόλεμος. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο απ όπου πηγάζουν οι κάθε μορφής πόλεμοι.

Αρχή αυτή μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, έγινε όχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ήταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη. Για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα.

Το 1947, επικράτησε η άποψη-πρόταση του Τζόρτζ Κέναν, πρεσβευτή των ΗΠΑ στη Μόσχα-να παρθούν μέτρα «συγκράτησης» του σοβιετικού επεκτατισμού, πρόσφερε θεωρητική βάση για τον διχασμό του κόσμου σε δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα και την επικράτηση του ψυχρού πολέμου που διατηρήθηκε μέχρι την πτώση του υπαρκτού το 1989.

Έτσι όπως διαμορφώθηκαν τα παγκόσμια πράγματα μετά την πτώση του «υπαρκτού», η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μια χρονική στιγμή που διαμορφώνεται η επικράτηση μιάς μόνο κοσμο-αυτοκρατορική δύναμη να κυρίαρχη, ασύδοτη και αυτοδύναμη και σε ένα απόλυτο βαθμό, ικανή να υπαγορεύει, σύμφωνα με τα δικά της και μόνο συμφέροντα της τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Η λογική της πλήρους επικράτησης πρυτανεύει στη λογική των γερακιών στον πολιτικό, στρατιωτικό και διπλωματικό τομέα.

ΑΤΕΡΜΟΝΗ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ ΑΝΘΗΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΣΥΝΕΤΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ
αποκλεισμό του τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου ή (κάποιου εμφυλίου πολέμου στην Σοβιετική Ένωση, (που πολύ όχι μόνο τον ήθελαν και τον επιδίωκαν) και την πτώση του υπαρκτού, με λυμένα πλέον τα χέρια, έπρεπε **ΑΝΤΑΥΤΟΥ: του εχθρού**

κομμουνισμού, έπρεπε να βρεθεί ο νέος παγκόσμιος αντίστοιχος εξωτερικός και ο εσωτερικό **ΕΧΘΡΟΣ**. Ο εχθρός μέσω του οποίου το διεθνές κεφάλαιο με προπομπό τις ΗΠΑ, θα ελέγχει με το πρόσχημα την καταπολέμησης της τρομοκρατίας στον πλανήτη.

Οι ηγούμενοι εκτροφείς της βίας και της καταστροφής, πριν αλέκτωρ λαλήσει, ξεκίνησαν ήδη τον παγκόσμιο πόλεμο μέσω της τρομοκρατίας και του φόβου κατά των «**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ**» της εμφυλίου, αφού τα συμφέροντα των ΗΠΑ έχουν ήδη απλωθεί και ασκούνται σε ολόκληρη την εμφύλιο

Για να εντοπιστεί και να ξεκινήσει η εφαρμογή από το βράδι της Κυριακής: 7/10/2001, Αμερικανοί και Αγγλοι άρχισαν τους δολοφονικούς βομβαρδισμούς πρώτα στο Αφγανιστάν, που μέχρι τη στιγμή εκείνη οι Αφγανίνοι: ήταν αυτοί που πολεμούσαν του Ρώσους στο πλευρό των Αμερικανών, με τη συνεργεία και τη συμπαράσταση των υποτακτικών Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και όποιων άλλων «προθύμων κυβερνήσεων του πλανήτη για λογαριασμό των ΗΠΑ.

Το πρόσχημα για τους βομβαρδισμούς, τους δόθηκε ένα μήνα πριν. Στις 11 του Σεπτεμβρίου του 2001, προκειμένου να τεθεί σε κίνηση ανά την εμφύλιο, να επιβληθεί και να γίνει αποδεκτή η τρομοκρατία απ την μοναδική τότε υπέρ δύναμη Μετά τον αποκλεισμό του τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου ή (κάποιου εμφυλίου πολέμου στην Σοβιετική Ένωση, (που πολύ όχι μόνο τον ήθελαν και τον επιδίωκαν), έπρεπε **ΑΝΤΑΥΤΟΥ** να βρεθεί ο νέος παγκόσμιος και ο εσωτερικό **ΕΧΘΡΟΣ**, με το πρόσχημα την καταπολέμησης της τρομοκρατίας οι ηγούμενοι και εκτροφείς της βίας και της καταστροφής. Και πριν αλέκτωρ λαλήσει, ξεκίνησαν ήδη τον παγκόσμιο πόλεμο κατά των «**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ**» της εμφυλίου, αφού τα συμφέροντα των ΗΠΑ έχουν ήδη απλωθεί και ασκούνται σε ολόκληρη τον Πλανήτη.

Για να εντοπιστεί και να ξεκινήσει η εφαρμογή της τρομοκρατίας σαν παγκόσμιος **ΕΧΘΡΟΣ**, από το βράδι της Κυριακής: 7/10/2001, Αμερικανοί και Αγγλοι άρχισαν τους δολοφονικούς βομβαρδισμούς πρώτα στο Αφγανιστάν, που μέχρι τη στιγμή εκείνη οι Αφγανοί ήταν αυτοί που πολεμούσαν τους Ρώσους στο πλευρό των Αμερικανών, με τη συνεργεία και τη συμπαράσταση των υποτακτικών Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και όποιων άλλων «προθύμων» κυβερνήσεων του πλανήτη στις ΗΠΑ.

Το πρόσχημα για τους βομβαρδισμούς, τους δόθηκε ένα μήνα πριν. Στις 11 του Σεπτεμβρίου του 2001, προκειμένου να τεθεί σε κίνηση ανά τον Κόσμο, να επιβληθεί και να γίνει αποδεκτή η τρομοκρατία από την μοναδική τότε υπέρ δύναμη. Μετά τον αποκλεισμό του τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου ή (κάποιου εμφυλίου πολέμου στην Σοβιετική Ένωση, (που πολύ όχι μόνο τον ήθελαν και τον επιδίωκαν, να επέμβουν μετά την αλληλο-εξόντωση σαν σωτήρες σε αυτή την αχανή χώρα. Να όμως που οι Χαχόλοι αντί για εμφύλιο έκαναν τις ΒΕΛΟΥΔΙΝΕΣ επαναστάσεις, διατήρησαν την χώρα τους ακέραια και τον λαό όρθιο και ζωντανό. Τώρα πλέον , έπρεπε **ΑΝΤΑΥΤΟΥ** να βρεθεί ο νέος παγκόσμιος και ο εσωτερικό **ΕΧΘΡΟΣ**, με το πρόσχημα την καταπολέμησης της τρομοκρατίας οι ηγούμενοι και εκτροφείς της βίας και της καταστροφής. Και πριν αλέκτωρ λαλήσει, ξεκίνησαν ήδη τον παγκόσμιο πόλεμο κατά των «**ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΩΝ**» της εμφυλίου, αφού τα συμφέροντα των ΗΠΑ έχουν ήδη απλωθεί και ασκούνται σε ολόκληρη την εμφύλιο

Για να εντοπιστεί και να ξεκινήσει η εφαρμογή ο «**ΘΕΣΜΟΣ-ΚΑΘΕΣΤΩΣ**» σε παγκόσμια κλίμακα της τρομοκρατίας, από το βράδι της Κυριακής: 7/10/2001, Αμερικανοί και Αγγλοι άρχισαν τους δολοφονικούς βομβαρδισμούς πρώτα στο Αφγανιστάν, που μέχρι τη στιγμή εκείνη οι Αφγανοί ήταν αυτοί που πολεμούσαν του

Ρώσους στο πλευρό των Αμερικανών, με τη συνεργεία και τη συμπαράσταση των υποτακτικών Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων και όποιων άλλων «προθύμων» κυβερνήσεων του πλανήτη στις ΗΠΑ

Το πρόσχημα για τους βομβαρδισμούς, τους δόθηκε ένα μήνα πριν. Στις 11 του Σεπτεμβρίου του 2011, προκειμένου να τεθεί σε κίνηση ανά την εμφύλιο, να επιβληθεί και να γίνει αποδεκτή η τρομοκρατία απ την μοναδική τότε υπέρ δύναμη «ΔΕΧΘΗΚΕ...» να υποστεί μια μεγάλη ήττα, όπως «ΔΕΧΘΗΚΕ...» και το Πέρ Χάρμπορ για να βγει και η Αμερική, στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο 2/1941, που είχε ήδη αρχίσει την πρώτη Σεπτεμβρίου του 1939.

Και αναρωτιέται ο καθένας 44 χρόνια μετά σε τι ακριβώς σκόπευαν ή απέβλεπαν οι Ιάπωνες στις 6 του Δεκεμβρίου 1941 με το φονικό χτύπημα στο Πέρ Χάρμπορ; Η Ιαπωνία σαν φασιστική χώρα ήθελε να εντάξει και την Αμερική στον πόλεμο, ώστε να ηττηθεί μαζί με τις άλλες δημοκρατικές χώρες και η Αμερική; Η μήπως πίστευε ότι με το χτύπημα αυτό η Αμερική μετά την ήττα του φασισμού στην Ευρώπη απ αντί φασιστική συμμαχία η Ιαπωνία θα έμεινε αλώβητη και ως έχει και μετά τη λήξη του Β! παγκοσμίου πολέμου Πολέμου;

Οι βλέψεις των ΗΠΑ σαν Νέα αποικιακή δύναμη ήταν προ πολλού στραμμένες στην Από Ανατολή. Το Πέρ Χάρμπορ, θα έλεγε κανείς ότι ήταν όχι μόνο το ζητούμενο, αλλά και το επιδιωκόμενο για τις ΗΠΑ. Και ήταν επιδιωκόμενο, γιατί μόνο έτσι μπορούσε η ηγεσία των ΗΠΑ να βγάλει το Λαό στον πόλεμο και να συμμετάσχει και αυτή στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο.

Στον πόλεμο αυτό που σκοπό είχε την πλήρη εξάλειψη της ΕΣΣΔ από τον χάρτη, το ξανά μοίρασμα των αποικιών και του όποιου άλλου αμοίραστο εδάφους, αν δεν συμμετείχαν οι ΗΠΑ, όπως δεν συμμετείχαν στον πρώτο, και ως τόσο εισέπραξαν την αξία του Α! Παγκοσμίου Πολέμου, αλλη θα ήταν η έκβαση του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Συνεπώς εύλογα βγαίνει το συμπέρασμα για το: ποιος και πως τέθηκε σε κίνηση το Πέρ Χάρμπορ.

Ο κόσμος παρακολουθούσε με Ολύμπια υπομονή τη συγκρότηση μιας επιτροπής που θα ανήκει στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, με την Ελπίδα ότι και η βόμβα ατόμου θα λύνονταν όπως και πριν τα ασφυξιογόνα ΑΕΡΙΑ που εξουδετερώθηκαν σαν πολεμικό όπλο. Και δεν θα ήταν πια «μυστικό» που θα είχε και την ευθύνη για τη διεθνή τάξη και ασφάλεια στον μεταπολεμικό κόσμο. Οποιος αποφασίσει να παραβεί τον διεθνή νόμο που υπέγραψαν στη Μόσχα οι «Τρεις Μεγάλοι» θα πάρει επάνω του την ευθύνη. Και μαζί με την ευθύνη τις άμεσες κυρώσεις με το ίδιο όπλο. Ο χίτλερ δεν χρησιμοποίησε ένα νέο τρομερό χημικό ΑΕΡΙΟ, που είχε αποθηκευμένο σε χιλιάδες γαλόνια, γιατί ήξερε ότι θα το πληρώσει αμέσως διπλά και τριπλά

Από Ανατολή οι Ακόρεστοι Ζαϊμπάτσου, οι Ναύαρχοι-Βαρώνοι και οι Σαμουράϊ μετά τη δήλωση της Σοδιετικής Ενωσης ότι θα συμμετάσχει στον πόλεμο της Από Ανατολής, αναμετρώντας την άβυσσο και τον ίλιγγο της καταστροφής που τους περίμενε. Για να αποφύγουν τον αφανισμό που τους περίμενε, ζητιάνευαν τη συνθηκολόγηση με μοναδικό όρο: να σώσουν τα δικαιώματα του «θεανθρώπου» Μικάδο. Πριν αρχίσουν όμως οι επιχειρήσεις τον Αύγουστο όπως είχαν συμφωνήσει, οι Αμερικανοί έριξαν τις βόμβες

Αν όμως οι βόμβες δεν ήταν απαραίτητες ούτε για τον τερματισμό του πολέμου, ούτε για την επίτευξη μιας άφ' όρων συνθηκολόγησης (Αλλωστε οι Ιάπωνες

εκλιπαρούσαν την άφ' όρων συνθηκολόγηση) και ούτε μπορεί κανείς να προσδώσει ένα ρόλο Σωτήρα της Ζωής πολλών Αμερικανών, τότε γιατί ρίχθηκαν; Αν όχι να εντυπωσιαστεί ο «Θεός Τζό» όπως αποκαλούσαν τον Στάλιν. Οι Αμερικάνοι, ήθελαν την Από Ανατολή δικό τους αποκλειστικό μονοπώλιο

Την επαύριο της Νίκης αρχίζει να διαγράφεται η μελλοντική σύγκρουση: Οι παλιοί σύμμαχοι γίνονται ανταγωνιστές για το μοίρασμα του κόσμου και ειδικά στο χώρο της από Ανατολής και ειδικότερα στο θέμα Ιαπωνία. Οι Αμερικανοί πριν τη ρίψη των βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι (300,000 χιλιάδες τα θύματα) διατύπωσαν τη θεωρία, ότι αν δεν χρησιμοποιηθεί η ατομική βόμβα τα θύματα των Αμερικανών θα ξεπερνούσαν το ένα εκατομμύριο νεκρούς. Για μην έχουν νεκρούς και να βγάλουν τους Ρώσους από το χώρο της Από Ανατολή, έριξαν τις ατομικές βόμβες στην Χιροσίμα και το Ναγκασάκι

Κατά του Διάρκεια του ψυχρού πολέμου εκτός του ότι χαρακτήρισαν την Σοβιετική Ένωση «Σιδηρούν Παραπέτασμα» και η προπαγάνδα της Δύσης επινόησε, μια εικόνα πολύ αποτελεσματική, Βέβαια, δεν ήταν η πρώτη, μα ούτε και μεγάλη η εφεύρεση για να περιγράψει την ιδεολογική και υλική δικτατορία που επικρατούσε στις χώρες του Συμφώνου της Βαρσοβίας ο τότε υπαρκτός Σοσιαλισμός.

Ορος με τεράστια επικοινωνιακή επιτυχία, γιατί έλεγε τα πάντα χωρίς να λέει ότι: η υπόσχεση του έδωσε ο Σοσιαλισμός για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς καταπίεση, χωρίς ανισότητες, χωρίς φτώχεια, εκφυλίστηκε σε αστυνομική καταπίεση, έλλειψη βασικών αγαθών λογοκρισία και σε ιδεολογικό ολοκληρωτισμό.

Αν υπάρχει κάποια διαφορά σε αυτά που μας έλεγαν πριν τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι τότε απέδιδαν στους κομμουνιστές προκειμένου να τους περιορίσουν την ιδεολογική και πολιτική δράση, τους ταύτιζαν με τον τέλειο άνθρωπο : «συνεπείς, δίκαιοι, τηρούν το λόγο τους, έχουν συνέπεια και παλεύουν για το δίκαιο και τη λευτεριά και πολλά άλλα καλογολικά στοιχεία συνώνυμα και με την ανθρώπινη τελειότητα με σκοπό και στόχο να τους ενοχοποιήσουν, έτσι ώστε στο παραμικρό ατόπημα να τους βγάλουν εκτός δημοκρατικού Τόξου.

Το βασικότερο, εκτός από όλα αυτά οι κομμουνιστές θα έπαιρναν και τα σπίτια των ανθρώπων και ειδικά των φτωχών, που δεν θα μπορούσα να τα υπερασπιστούν και ότι εκεί υπάρχει στο Σοσιαλισμό υπάρχει μια μοναδική δοσμένη σκέψη. Η ειρωνεία της ιστορία είναι ότι μετά την κατάρρευση του υπαρκτού σοσιαλισμού και τη χρεοκοπία της σοσιαλδημοκρατία συνειδητοποιήσαμε όλοι πλέον ότι τώρα ζούμε στον υπαρκτό Καπιταλισμό.

Ετσι τώρα πια γνωρίζουμε, ότι απ την Οδύσσια μέχρι την παλιά διαθήκη, αυταπάρνηση ήταν η κλασική αντίδραση στις δύσκολες καταστάσεις και θυσία είναι η λέξη που κυριαρχεί στους πολέμους και αυτοθυσία στους οικονομικούς πολέμους

Αυτό που μετράει για το κεφάλαιο είναι όχι οι ανθρώπινες ζωές, αλλά η πλήρης σχεδόν, καταστροφή σε υποδομές, σε κτίρια, μηχανήματα και εμπορεύματα, δημιουργώντας με τον τρόπο αυτό την ανάγκη και τις προϋποθέσεις για μια νέα συσσώρευση του κεφαλαίου για την εκ νέου ανασυγκρότηση. Μας είναι γνωστή η **ΙΣΟΠΕΔΩΣΗ** της Βδέστης, για να δουλέψουν οι Αμερικανικές και οι Αγγλικές. Εταιρείες μετά τον πόλεμο...

Ενώ η διεθνής του κεφαλαίου πίστευε ότι με την κήρυξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, εκτός του ότι θα ξοφλούσε με το νέο κοινωνικό οικονομικό, που προέκυψε

απ τον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο και σε συνέχεια θα ξανά μοίραζαν τις αποικίες και όποιες άλλες Γαίες δεν είχαν ακόμα καταληφθεί ακόμα. Αντί γι' αυτό ο Σοσιαλισμός επεκτάθηκε.

Τώρα πια οι πρώην σύμμαχοι έγιναν ανταγωνιστές κα ειδικά μετά την ανακάλυψη της ατομικής βόμβας και τον αποκλεισμό της ΕΣΣΔ απ τον πόλεμο της Από Ανατολής εκτός από ανταγωνιστές έγιναν και πάλι εχθροί, όπως ήταν και πριν τον πόλεμο..

Η εθνικές αυτές αναδιπλώσεις, όπως αποτυπώθηκαν συγκεκριμένα και στις κατά καιρούς Διακυβερνητικές Διασκέψεις, όχι μόνο οδήγησαν στην υποβάθμιση των διαδικασιών της ευρωπαϊκής πολιτικής ενοποίησης, αλλά και ενίσχυσαν τις διμερείς σχέσεις κάθε χώρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωριστά με τις ΗΠΑ, τη μοναδική πλέον υπερδύναμη, γεγονός που έδωσε στις ΗΠΑ τη δυνατότητα να επέμβουν και να διαλύσουν τη Γιουγκοσλαβική ομοσπονδία. Στο πλαίσιο αυτό, οι ΗΠΑ κατόρθωσαν να προωθήσουν με ταχύτητα και αποφασιστικά τα σχέδια τους για την αλλαγή του χαρακτήρα και τον ρόλο του ΝΑΤΟ, μετατρέποντας τον σε βασικό μοχλό της δικής τους επικυριαρχίας στα ευρωπαϊκά πράγματα και μέσω πίεσης για την προώθησης των δικών τους ιδιαιτέρων στόχων στα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη, αλλά και πέρα από αυτή μέχρι το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Μέση Ανατολή, την διάλυση της Λιβύης την αποσταθεροποίηση της Συρίας και βλέψεις στο Ιράν δια του Ισραήλ

Το ότι υπήρχε και εξακολουθεί μέσω της διεθνής του κεφαλαίου η ηγεμονία των ΗΠΑ και επί της Ευρώπης δεν είναι κάτι καινούριο. Και αν η Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν πάρει τα αντίστοιχα μέτρα απογαλακτισμού και αυτονομίας, έτσι ώστε οι όποιες σχέσεις Ένωσης και ΗΠΑ να καταστούν ισότιμες, η επικυριαρχία των ΗΠΑ στο εξής θα μεγαλώνει όχι με αριθμητική αλλά με γεωμετρική πλέον πρόοδο.

Σήμερα η κοινωνία των ανθρώπων ζει μια μεγάλη παγκόσμια αναστάτωση, την αναστάτωση που έχει σχέση με τη ανακατανομή της δύναμης και του πλούτου σε παγκόσμια κλίμακα. Ζει την αναστάτωση που έχει προκαλέσει η επέμβαση των ΗΠΑ και των Αγγλων στο Ιράκ. Η επέμβαση αυτή προστίθεται στη σειρά των επεμβάσεων που έκαναν οι ΗΠΑ μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού». Πρόκειται για επεμβάσεις-πολέμου και χαρακτηριστικούς της Ιμπεριαλιστικής «Νέας Τάξης», που άρχισε από τότε να επιβάλλεται στον κόσμο. Πολέμων που είχαν σαν στόχο διάφορες χώρες (στο Ιράκ το 1991, τη Γιουγκοσλαβία το 1999, το Αφγανιστάν το 2001) που έγιναν με διάφορες αφορμές ή προσχήματα (αποκατάσταση της διεθνούς νομιμότητας, εκδημοκρατισμός, προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπολέμηση της τρομοκρατίας κλπ).

Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και των καθεστώτων του «υπαρκτού», βρήκε την Ευρώπη ουσιαστικά απροετοίμαστη. Ένας νέος ορίζοντας ανοίγονταν ξαφνικά στα ανατολικά της, με πλήθος ευκαιριών για οικονομική επέκταση και πολιτική επιρροή τη στιγμή, που οι δικές της διαδικασίες ενοποίησης δεν είχαν προχωρήσει μέχρι του σημείου, που θα της επέτρεπαν να αντιμετωπίσει τις «ευκαιρίες» αυτές με ενιαίο τρόπο,

Η ΗΠΑ όμως αντί στο τέλος του ψυχρού πολέμου και την πολιτική της υπερίσχυση, αντί να αμβλύνει τις συγκρούσεις και θέλοντας να αφήσει μετέωρη και υπό τον έλεγχο της την Ευρώπη διαμόρφωσαν νέες εστίες βίας και τον σχηματισμό πολλαπλών «περιφερειακών» Ιμπεριαλισμών. Ο ανταγωνισμός αυτών ευνοεί ένα ασφυκτικό πλέγμα αναχρονισμού, ρατσισμού και εθνικού αυταρχισμού στο οποίο συμμετέχει και η Ευρωπαϊκή Ελίτ, όλοι από κοινού θέλουν να ξανά γραφεί η ιστορία του Β' παγκοσμίου Πολέμου για να απαλλαγούν απ τους φρικτούς απολογισμούς και τα

πραγματικά γεγονότα και κυρίως να «λησμονηθούν» τα όποια εγκλήματα στη διάρκειά του.

Αντίθετα, παρατηρήθηκαν σημαντικές εθνικές αναδιπλώσεις καθώς και η παράλληλη όξυνση των ανταγωνισμών ανάμεσα στις χώρες που την αποτελούσαν. Οι πολλοί εθνικισμοί και τοπικισμοί που αναπτύχθηκαν παράλληλα στις περισσότερες χώρες του πρώην «σοσιαλιστικού στρατοπέδου». Το γεγονός αυτά κατέστησαν ακόμα πιο δύσκολη την έκφραση μιας τέτοιας ενιαίας πολιτικής. Η επανανοποίηση των Γερμανίων και η συνεπόμενη αύξηση της δύναμης της νέας Γερμανίας και κυρίως η υποδαύλιση των αιματηρών διαδικασιών απ την πλευρά των ΗΠΑ για τη διάλυση της Γιουγκοσβίας αποτελούν μερικά παραδείγματα.

Η εθνικές αυτές αναδιπλώσεις, όπως αποτυπώθηκαν συγκεκριμένα και στις κατά καιρούς Διακυβερνητικές Διασκέψεις, όχι μόνο οδήγησαν στην υποβάθμιση των διαδικασιών της ευρωπαϊκής πολιτικής ενοποίησης, αλλά και ενίσχυσαν τις διμερείς σχέσεις κάθε χώρας της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωριστά με τις ΗΠΑ, τη μοναδική πλέον υπερδύναμη, γεγονός που έδωσε στις ΗΠΑ τη δυνατότητα να επέμβουν και να διαλύσουν τη Γιουγκοσλαβική ομοσπονδία. Στο πλαίσιο αυτό, οι ΗΠΑ κατόρθωσαν να προωθήσουν με ταχύτατα και αποφασιστικά τα σχέδια τους για την αλλαγή του χαρακτήρα και τον ρόλο του ΝΑΤΟ, μετατρέποντας τον σε βασικό μοχλό, της δικής τους επικυριαρχίας στα ευρωπαϊκά πράγματα και μέσω πίεσης για την προώθησης των δικών τους ιδιαιτέρων στόχων στα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη, αλλά και πέρα από αυτή μέχρι το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Μέση Ανατολή την αποσταθεροποίηση της Συρίας και βλέψεις στο Ιράν δια του Ισραήλ. Το ότι υπήρχε και εξακολουθεί μέσω της διεθνής του κεφαλαίου η ηγεμονία των ΗΠΑ και επί της Ευρώπης δεν είναι κάτι καινούριο. Και αν η Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν πάρει τα αντίστοιχα μέτρα απογαλακτισμού και αυτονομησης, έτσι ώστε οι όποιες σχέσεις Ένωσης και ΗΠΑ να καταστούν ισότιμες, η επικυριαρχία των ΗΠΑ στο εξής θα μεγαλώνει όχι με αριθμητική αλλά με γεωμετρική πλέον πρόοδο.

Σήμερα η κοινωνία των ανθρώπων ζει μια μεγάλη παγκόσμια αναστάτωση. Την αναστάτωση που έχει σχέση με τη ανακατανομή της δύναμης και του πλούτου σε παγκόσμια κλίμακα. Ζει την αναστάτωση που έχει προκαλέσει η επέμβαση των ΗΠΑ και των Αγγλων στο Ιράκ. Η επέμβαση αυτή προστίθεται στη σειρά των επεμβάσεων που έκαναν οι ΗΠΑ μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού». Πρόκειται για επεμβάσεις-πολέμου με χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Ιμπεριαλιστικής «Νέας Τάξης», που άρχισε από τότε να επιβάλλεται στον κόσμο. Πολέμων που είχαν σαν στόχο διάφορες χώρες (στο Ιράκ το 1991, τη Γιουγκοσλαβία το 1999, το Αφγανιστάν το 2001) που έγιναν με διάφορες αφορμές ή προσχήματα (αποκατάσταση της διεθνούς νομιμότητας, εκδημοκρατισμός, προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπολέμηση της τρομοκρατίας και τη γυναικεία χειραφέτηση κλπ, χωρίς στο μεταξύ να μην έχει γίνει τίποτε)

Η κυβέρνηση του Μπους και τι δεν επικαλέστηκε προκειμένου να δικαιολογήσει την ένοπλη επέμβαση στο Ιράκ. α): Αφοπλισμός από όπλα μαζικής καταστροφής; Γιατί τότε δεν επενέβει και στην Βόρεια Κορέα που η ίδια δηλώνει ότι έχει; β) Καταπολέμηση της τρομοκρατίας; Μα το Ιράκ δεν ήταν καν στη μαύρη λίστα του αμερικανικού υπουργείου εξωτερικών. γ) Πρόληψη για τις απειλές του Σαντάμ σε γειτονικά κράτη. Μα η Ουάσιγκτον όχι μόνο χειροκροτούσε, εξόπλισε αλλά και ενθάρρυνε το Σαντάμ, όταν εισέβαλε στο Ιράν το 1980, και, χωρίς αμφιβολία θα ενθουσιαζόταν αν τον έβλεπε να το επαναλάμβανε ξανά. Προκειμένου να επέμβει δεν

δίστασε να επικαλεστεί ακόμα και την χειραφέτησης των γυναικών. Μα στο Ιράκ υπάρχουν όχι μόνο στο κοινοβούλιο αλλά και στο στρατό περισσότερες γυναίκες από τις ΗΠΑ

Ομως η κοινή γνώμη, μπόρεσε να δει πέρα από τα ηθικοπλαστικά άλλοθι των ΗΠΑ και υποψιάζεται ότι η Ουάσιγκτον έχει πιο συγκεκριμένους στόχους. Στόχους που τους επιβεβαιώνει ο στρατιωτικός προϋπολογισμός των ΗΠΑ ύψους 400 δισεκατομμυρίων δολαρίων, που ισοδυναμεί, στην ουσία, με το άθροισμα των στρατιωτικών προϋπολογισμών όλων των υπολοίπων κρατών του πλανήτη

Τη στιγμή που μέσω των πολέμων αποδιαρθρώνουν το σύστημα των διεθνών σχέσεων και τους κανόνες του διεθνούς δικαίου δεδομένα που συγκροτήθηκαν μετά από τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Τη στιγμή που οξύνουν μέχρι εκρήξεως το σύνολο των αντιθέσεων που διέπουν τον σημερινό κόσμο. Που υπονομεύουν δραστικά τις δημοκρατικές κατακτήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Τη στιγμή που οι ΗΠΑ προωθούν συστηματικά, μα και ένοπλα ακόμα τις δικές τους μορφές ιδεολογικής νομιμοποίησης των όποιων εγκλημάτων διέπραξαν και διαπράττουν ανά τον κόσμο.

Αυτή η διαρκής στρατιωτικοποίηση που χαρακτηρίζει την εποχή της Νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ, επιβάλλει σαν βασική διάκριση ανάμεσα σε εχθρό και φίλο και στο όνομα της νίκης, στερεί αυτόματα τον χαρακτηρισμένο σαν **εχθρό** απ όλα του τα δικαιώματα. Η «τρομοκρατία» για τις ΗΠΑ έχει αναδειχθεί στο πιο λυσητελέστερο επιχείρημα για τις κατά βούληση επεμβάσεις.

Ο Νεο-ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ με τα όσα πιστεύει και κυρίως με τα όσο πράττει επαναφέρει τη ρωμαϊκή αντίληψη ότι η κοινωνία των ανθρώπων σήμερα χρειάζεται μια ηθική κυριαρχία-η οποία βασίζεται στην πεποίθηση ότι οι ελεύθερες ανταλλαγές, η παγκοσμιοποίηση και η διάδοση και ένοπλα ακόμα του αμερικάνικου πολιτισμού είναι κάτι αναγκαίο και το ίδιο καλό για ολόκληρο τον κόσμο. Και επειδή οι ελεύθερες ανταλλαγές δεν πρέπει να είναι ισότιμες, είναι απαραίτητη και μια στρατιωτική και πληροφορική επικυριαρχία, η οποία θα ασκείται στους λαούς που δεν έχουν κάνει ακόμα βίωμά τους το αμερικάνικο «πολιτιστικό κατεστημένο». Το κατεστημένο που η κινητήρια δύναμή του συνίσταται στην αδυσώπητη και ελεύθερη από κανόνες ηθικής και δικαίου και η διαρκής αναζήτηση πλούτου και δύναμης.

Από την 11 Σεπτεμβρίου...Ξεκινά μια άλλη μια Νέα εποχή και ένα καινούριο «όραμα» γεννιέται στους εγκεφάλους των εντολοδόχων του πλανήτη, μετατρέποντας τον σε μια απέραντη φυλακή. Για να ηττηθεί η...Τρομοκρατία!...Αλήθεια πόσο θα ΔΙΑΡΚΕΣΕΙ αυτή η νέα εποχή του Ζόφου και της Παραφροσύνης;

Η κοινή γνώμη όμως, μπόρεσε να δει πέρα από τα ηθικοπλαστικά άλλοθι των ΗΠΑ και υποψιάζεται ότι η Ουάσιγκτον έχει πιο συγκεκριμένους στόχους. Στόχους που τους επιβεβαιώνει ο στρατιωτικός προϋπολογισμός των ΗΠΑ ύψους 400 δισεκατομμυρίων δολαρίων, που ισοδυναμεί, στην ουσία με το άθροισμα των στρατιωτικών προϋπολογισμών όλων των υπολοίπων κρατών του πλανήτη.

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο χώρος της Ευρασίας ιστορικά γνώρισε δύο μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες. Αυτήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που μεταφύτευσε στους κατακτημένους λαούς τον ελληνικό πολιτισμό και αυτή της Ρώμης, που κληρονόμησε μια σημαντική πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά, έκανε ένα βήμα μπρος

κατοχυρώνοντας θεσμικά την εσωτερική αυτονομία των κτήσεών της. Και οι δύο αυτοκρατορίες παρά το γεγονός ότι η προσφορά προς τους κατακτημένους λαούς ήταν μεγάλη και ειδικά του ελληνικού, που σαν φουσκωμένο ποτάμι ξεχύνεται προς τους νέους ορίζοντες, εκπολιτίζει, αναπτύσσει ωσμόμενος και απ τους γηγενείς πολιτισμούς, αυξάνει τα ερίσματα στα μέρη που επεκτείνεται, δεν περιφρόνησαν, κατά συρροή, βάνανυσα και τόσο κατάφορα τις στοιχειώδεις αρχές του ανθρωπισμού όσο η μέλουσα να επιβληθεί αμερικάνικη αυτοκρατορία απ την αυγή του 20ου αιώνα. Μα και τα τρία ιστορικά κινήματα στον 20ο αιώνα, και τα τρία προϊόντα πολέμου, ήτοι ο κομμουνισμός, ο ναζισμός και ο φασισμός (δεν γίνεται καμιά μεταξύ τους συσχέτιση), πρότειναν και εφάρμοσαν με επαναστατικό πνεύμα απόλυτες, συνολικές αλήθειες.

Το Σοβιετικό καθεστώς λένε όπως παλιά επί Τσάρου οικοδόμησε τα πιο δεσποτικά συστήματα και η Ευρώπη υπέστει τα παν δεινά από τον φασισμό και τον ναζισμό. Μα τι χρειάζεται παραπάνω, επιτέλους!, Για να καταλάβουμε πως οι συνολικές, ολιστικές λύσεις μόνο συμφορά έχουν επιφέρει στην ανθρωπότητα, αφού κατάστρεψαν την κοινωνική συνοχή και έφεραν τον πλανήτη μας και τους κατοίκους του στο χείλος της καταστροφής;

Το «έγκλημα του» Ντοστογιεύφσκι οδηγεί τον αναγνώστη στην αναζήτηση των «Ρωσικών πειραματισμών» που προηγήθηκαν με βάση το έργο του «τα δάκρια ενός μικρού παιδιού που υποφέρει» που μετά την επικράτηση του Χριστιανισμού στη Ρωσία, ο αρχαίος Ρώσος πάντα κατά την άποψη του Ντοστογιεύφσκι έβλεπε στην ατομική αγαθοεργία. μια πράξη που θα ανύψωνε το επίπεδο της πνευματικής του τελείωσης. Και ότι η θεραπευτική δύναμη της ελεημοσύνης και της ατομικής αγαθοεργίας δεν βρισκόταν μόνο στο να σκουπίζεις τα δάκρια τους πάσχοντες, αλλά να μπορείς να τα βλέπεις, να συμπάσχεις, να βιώνεις το συναίσθημα που ονομάζεται αγάπη προς τον πλησίον.

Ο Μεγάλος Πέτρος που «άνοιξε» την προοπτική της Ρωσίας στη Δύση, θέλοντας να οργανώσει το κράτος στράφηκε επίσημα εναντίον της ατομικής αγαθοεργίας και της ελεημοσύνης, λέγοντας πως όποιος θέλει να προσφέρει χρήματα στους φτωχούς πρέπει να πάει στα κρατικά ταμεία. Και όποιος συνέχιζε την ατομική ελεημοσύνη καταδικάζονταν με μαστίγωση.

Από αυτήν την πελώρια σύγκρουση της παραδοσιακής Ρωσίας με την «διαφωτισμένη Δύση ακολούθησε μια «γιγαντομαχία» ανάμεσα σε Σλαβόφωνους και Δυτικόφιλους, με βασικό αντικείμενο της σύγκρουσης: Την ειδωλολατρία του λαού και την φαντασμαγορία της Δύσης προκύπτουν οι «Ρωσικοί πειραματισμοί» από τους οποίους γεννιέται η Ρωσική Επανάσταση.

Οι Νεαροί επαναστάτες αρνούνται ένα κόσμο που χύνονται δάκρια έστω και ενός παιδιού που άδικα βασανίζεται μαζί με τον Θεό που τον δημιούργησε. Οραματίζονται έναν καινούργιο κόσμο, παράδεισο στη γη όπου θα βασιλεύει η χαρά, η γαλήνη και η ευτυχία και όπου δεν θα χύνονται ποια τα δάκρυα των μικρών παιδιών. Για την επίτευξη όμως, αυτού του ανώτερου σκοπού, μέσω της Επανάστασης δεν καμιά σημασία και αν χυθούν, ξανά, τα δάκρυα εός μικρού παιδιού.

Αυτή είναι η δαιμονική παγίδα στην οποία πιάνονται οι ήρωές του Ντοστογιεύφσκι, ανάμεσα στους οποίους κι ο «αποστάτης Αγγελος» Ρασκολνίκωφ προκειμένου να δηλώσει την άρνησή του επικαλείται το δικαίωμα της απόλυτης υβρεως και δολοφονεί ένα «περιττό» γι' αυτόν ανθρώπινο πλάσμα, μια απεχθή τοκογλύφο. Σκοτώνει, όμως, την ίδια στιγμή, τον εαυτό του και τον θεό μέσα του..Για

να βρει στο τέλος τη λύτρωση κοντά στην αθώα και αμαρτωλή Σόνια με την άδολη, ακέραιη αγάπη.

Ετσι εκεί που θα ήταν αρκετό ένα μόνο φτωχοκεράρι για φωτίσει το ερειπωμένο Εξωκλήσι μια ταπεινής και άδολης πίστης για να αίρει τον χριστιανικό και ειδικά τον δυτικό διχασμό του Ανθρώπου σε «αναμάρτητη» αθάνατη ψυχή και σε «αμαρτωλό» θνητό σώμα, καταφάσκοντας τη διπλή δαιμονική υπόσταση: «ου μόνον ψυχή αλλά και το σώμα συναμφοτέρον είναι τον άνθρωπον...»Ον κατ' εικόνα λέγεται πεποικηκναι...». Κατά τον λόγο του Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, μακρυνού, δασκάλου του «οσίου και αμαρτωλού, παρελαύνουν χρυσοκέντητα ράσα, εξαπτέρυγα, φλάμπουρα μιας εγκόσμιας θριαμβευτικής νίκης.

Τον 18ο αιώνα ο Αγγλος διανοούμενος Horace Walpole, πρόβλεψε ότι ο «επόμενος χρυσός Αιώνας του πολιτισμού θα ανατείλει απ την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Τότε ίσως εμφανιστεί και πάλι ένας Θουκυδίδης στη Βοστώνη και ένας Ξενοφών στη Νέα Υόρκη». Και ενώ κατά τη πρόβλεψη και τον χρησμό του Αγγλου, η ανθρωπότητα έπρεπε να περιμένει τον Χρυσό Αιώνα απ την αντίπερα όχθη, δυστυχώς η αντίπερα όχθη του Ατλαντικού, αντί για τον Χρυσό Αιώνα με εξαίρεση την αμερικανική επανάσταση με τη νίκη του λαού της στάθηκε η απαρχή για το σπάσιμο των αποικιακών δομών και δεσμών με τα οποία την κρατούσε δεμένη στο άρμα της η αγγλική αστική τάξη, την κατάργηση της δουλείας και την τεχνολογική επανάσταση δεν έχει να προσφέρει κάτι που να έχει εστω κάποια σχέση με τον ελληνικό Χρυσό Αιώνα.

Και δεν έχει γιατί Χρυσός Αιώνας σημαίνει, εκτος από Θουκυδίδη και Ξενοφώντα σημαίνει και Δράκων, Σόλων και (Σεισάχθεια)και ό,τι άλλο προηγείται του Κλεισθένης που ήταν ο ιδρυτής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας και είναι η συνέχεια του Περικλή. Σημαίνει κοινωνική και πολιτική οργάνωση του κράτους, με κυρίαρχο σώμα την Εκκλησία του Δήμου και Βουλή που εκλέγονται κάθε χρόνο. Σημαίνει Λαός-Δημοκρατία. Σημαίνει ελεύθεροι πολίτες, μέτοικοι (ξένοι) που κατοικούσαν στην Αθήνα που είχαν αρκετά προνόμια. Σημαίνει δούλοι που αν σέβονταν τους όρους ζωής της Αθηναϊκής κοινωνίας γίνονταν ελεύθερη και κατατάσσονταν στην τάξη των Μετοίκων. Σημαίνει γράμματα και τέχνες, λόγος, ποίηση και επιστήμες. Σημαίνει ότι τα πάντα ξεκίνησαν απ εδώ και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό μετέφερε στους κατακτημένους λαούς ο Μεγάλος Μακεδόνας και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό σεβάστηκαν, στηρίχθηκαν και με αυτόν τράφηκαν οι γόνοι των Ρωμαίων και οι Ρωμαϊκές δομές και οι θεσμοί της δεύτερης παγκόσμιας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Γι' αυτό και η Ρωμιοσύνη διατήρησε ζωντανό τον κοινωνικό της Ιστό και δεν αφομοιώθηκε, όπως πολύ θα το ήθελαν οι ηγέτες της αυτοκρατορίας.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διατηρήθηκε επι αιώνες χάρη στον σεβασμό της πολιτισμικής πολυπλοκότητας. Η παρακμή επισπεύθηκε, όταν η μισαλλοδοξία του Καρακάλα, θέλησε να ομογενοποιήσει την ισχύ του Ρωμαϊκού δικαίου στο σύνολο των υπηκόων της αυτοκρατορίας καταργώντας τα τοπικά δίκαια. Η σημερινή «αυτοκρατορία» της παγκοσμιοποίησης και της ομογενοποίησης της κατανάλωσης, που δεν οδηγεί οπωσδήποτε στην ευθυγράμμιση της συνείδησης απειλείται απ το ξεκίνημα ακόμα, όχι λόγω της παγκόσμιας πολιτισμικής ποικιλότητας, αλλά κυρίως λόγω της αυταρχικής απόρριψης όλων των άλλων πολιτισμών, εκτός από το δικό της.

Αντί λοιπόν, για πολιτισμό και Χρυσό Αιώνα η τρίτη να επιβληθεί παγκόσμια αυτοκρατορία απ το ξεκίνημα ακόμη, όχι μόνο δεν προάγει-παράγει πολιτισμό, αλλά δεν σέβεται και τους ήδη υπάρχοντες. Ο πολιτισμός και η ιστορία είναι η συμπύκνωση

της ανά τους αιώνες προσφορά την κοινωνίας των Ανθρώπων. Η λέξη πολιτισμός είναι μια από τις πιο πλούσιες σε περιεχόμενο και έννοιες λέξεις που αφορούν τον Άνθρωπο και τη ζωή του. Είναι αυτός ο ίδιος ο Άνθρωπος. Αντί λοιπόν για πολιτισμό ανέτειλαν και διαπρέπουν από την απέναντι όχθη δυο ειδών πολιτισμικοί αστέρες : οι αστέρες της τέχνης της βίας, του Ιμπεριαλισμού και της κατάκτησης και οι αστέρες μιας υποκουλτούρας, που όχι μόνο δεν άφησαν τίποτε όρθιο από τους πολιτισμούς του κόσμου που κληρονόμησαν, αλλά εξοβέλισαν αν δεν κατάργησαν ακόμα τον γραπτό λόγο, και σε παγκόσμια κλίμακα επαναφέρουν με τη *ntisnelay, ton mprac-mpany kai san protypo oikogeneias to spiti sto leibadi*, ένα τεράστιο κομμάτι της ανθρωπότητας πίσω στο πολιτιστικό επίπεδο του προφορικού λόγου.

Τα αυθεντικά αμερικανικά, «πολιτιστικά αγαθά» της κουλτούρα που η απέναντι όχθης παράγει που οι εν ζωή γενιές «απολαμβάνουμε» και οι επερχόμενες θα υποστούν είναι τα έξυπνα και μεγάλου βελινεκούς καταστροφικά όπλα, τα «komiks», όπου κυριαρχεί και σε αυτά η εικόνα με συρρικνωμένο το λόγο σε ατελείς προτάσεις ή μονοσύλλαβα επιφωνήματα. Ο γυάλινος κόσμος του μικρόκοσμου της ιδιοκτησιακής κοινωνίας, που η αποστειρωμένη από ζωή και ειδήσεις απ τους κάθε λογής reality shows, τα προϊόντα της δεύτερης εξ ίσου δολοφονικής βιομηχανίας της ψυχής και του Νου, που εδρεύει στο Χόλιγουντ. Είναι η Νέα Μέκα της κουλτούρας, που, με κάθε τρόπο και μέσα προβάλλει, *urdi et urdi*, τα αμερικανικά πρότυπα και πρωτοστατεί πάντα στις υπερατλαντικές εκδηλώσεις «πολιτικής ορθότητας». Είναι αυτή που διαμορφώνει μονοσήμαντους πολίτες. Πολίτες που μπορούν να απαντούν μόνο με ένα «Ναι» ή ένα «Όχι», που να μπορούν να σκέφτονται μόνο ανάμεσα στο άσπρο-μαύρο, που αποφασίζουν σαν να φασίζουν... Πολίτες που απολαμβάνουν τα προϊόντα του Χολιγούντ χαζεύοντας ανούσιοι, ποκοπικοί... Και για να διατηρηθεί και να διαπρέψει αυτούσια και αλώβητη η «πολιτική ορθότητα» της αμερικάνικης ανά τον κόσμο κουλτούρα κατά διαστήματα ανατέλλει και ο σωφρονιστής αστέρας Μακάρθυ.

Για αυτόν τον πολιτισμό και γι' αυτή τη δημοκρατία τις αρχές του 1990, ο Καγκελάριος της Γερμανίας, ο Χέλμουν Σμίντ, απαντώντας δεν θυμάμαι σε ποιόν είπε ότι : «στις ΗΠΑ δεν είχατε ποτέ κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εχετε έναν αυτοκράτορα που εκλέγεται για 4 χρόνια και έχει μεγαλύτερη εξουσία από τον κάθε κοινοβουλευτικό πρωθυπουργό στη Γαλλία, την Ολανδία και τη Γερμανία»

Και ενώ η αμερικάνικη μπουρζουαζία πρώτη έσπασε τις δομές και τους δεσμούς του αποικιακού συστήματος, στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων η πολιτική των ΗΠΑ έχει μια θέση ξεχωριστή. Όχι μόνο για τους σκοπούς που επιδίωκε αλλά για τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε, προκειμένου να αποσπάσει τις αποικίες απ τις άλλες αποικιακές δυνάμεις. Με το πρόσχημα ότι υποστήριζαν τους αποικιακούς λαούς στην προσπάθεια απελευθέρωσης ο αμερικόνικος ιμπεριαλισμός έχει- πάρει «απελευθερωτική» χροιά. Με το δόγμα Μονρόε (1823) προκειμένου να δικαιολογήσει την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική λέει: «έφτασε η στιγμή, να καθορίσουμε σαν αρχή που εξυπηρετεί τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των ΗΠΑ ότι η αμερικάνικη Ηπειρος...δεν μπορεί να αποτελέσει στο μέλλον αντικείμενο αποικιοποίησης. απο μέρους καμιάς Ευρωπαϊκής δύναμης...» Και στα 1835 ο Πρόεδρος Πόλκ για να δικαιολογήσει την προσάρτηση του Τέξας λέει : «Στις σημερινές συνθήκες, βρίσκω πως είναι επίκαιρο να επαναλάβω και να διακηρύξω πάλι το δόγμα Μονρόε...» Και απ το 1870 άρχισε να βλέπει το φώς μια επεκτατική ερμηνεία και το Δόγμα Μονρόε να γίνεται ιδεολογία πλέον βάση του προτεκτοράτου που θέλουν να επιβάλουν στην Αμερικανική Ηπειρο: «Η πολιτική μας, καθορίζει ο Πρόεδρος Γκάντ, πρέπει να

διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο που να ενώσει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανο-αμερικανικών κρατών πιο σφυγμένα με τα δικά μας και να δώσει στις ΗΠΑ όλη την υπεροχή και όλα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπαν ο Μονρόε, ο Ανταμ και ο Κλαίυ...»

Για τις ανάγκες λοιπόν του σκοπού ξεσκονίστηκαν τα παλιά κλισέ που νόμιζε κανείς ότι είχαν πια ξεχαστεί: Οι εικόνες του Erylys επανέρχονται κάτω απ την καινούρια φιλοσοφία και τεχνική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει σε κίνηση το κάθε τί που έμοιαζε να είχε αποκοιμηθεί στο βάθος της συνείδησης: Η ευγονική, η φυλετική περιφρόνηση, η ξενοφοβία, ο σοβενισμός, ο ακράτητος εθνικισμός η θεοκρατία και θρησκολιψία και η νεκρή αποστιομένη παράδοση σε όλο της το μεγαλείο: η προσευχή, η παράκληση και η νεκρολαγνεία και κυρίως η βία και ειδικά η από τον Αμβώνα θρησκευτική βία είναι τα εργαλεία της παγκοσμιοποίησης του πλανήτη υπό την αιγίδα του μπάρπα Σάμ.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμόρφωσε κατά τέτοιο τρόπο το Νέο αποικιοκρατικό του σύστημα, που έκανε τις αποικιακές χώρες μέσω των τιμών και την μονό καλλιέργια οικονομικά τέρατα της Μπανάνας κλπ υποτάσσοντας τις στα δικά του συμφέροντα. Έτσι η παραχώρηση της «ανεξαρτησίας» σε μια αποικιακή χώρα μπορεί να αποτελεί μια παραχώρηση περισσότερο θεαματική παρά πραγματική. Και η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ, όταν βρέθηκε στην πλεονεκτική θέση σε σχέση με την Ευρώπη και μπορούσε να συμβάλει στο να πλατύνει το δικό της σύμπαν, έκανε και αυτή ό,τι έκανε και η Ευρώπη: για να βυθίσει ακόμα περισσότερο τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων στη δουλεία, την πείνα, τη δυστυχία και να τις αποδεκατίσει πληθυσμιακά.

Τα τελευταία χρόνια ο Νέο φιλελεύθερος καπιταλισμός στροβιλίζεται στη σαρωτική δίνη μιας Παγκόσμιας ΚΡΙΣΗΣ. Μια κρίση με τριπλή πλέον υπόσταση: Γεωπολιτική, Χρηματοπιστωτική-οικονομική και κλιματική. Μια κρίση που έχει οδηγήσει σε όξυνση των ανισοτήτων, παρά πέρα κλιμάκωση της Βίας και των εχθροπραξιών ανά τον κόσμο για την επίλυση των εντάσεων και την άνοδο του Φονταμενταλισμού.

Η αδυναμία της Ευρωπαϊκής ένωσης να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά την ΚΡΙΣΗ αυτή η αδυναμία έχει θέσει σε αμφισβήτηση ολόκληρο τα Ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Ο κυρίαρχος Νέο Φιλελευθερισμός αντιδρά δογματικά στα νέα προκύψουν δεδομένα και αυτοματοποιημένα, επιβάλλοντας αναποτελεσματικές πολιτικές ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ, υποτιμώντας τη σημασία των κοινωνικών αναγκών, το κράτος πρόνοιας, παραγκωνίζοντας τη Δημοκρατία, ακροτηριάζοντας πολιτικούς θεσμούς άσκησης εξουσίας επιβάλλοντας με τον τρόπο περιορισμούς στην Εθνική Κυριαρχία.

Οι επιθυμίες των αγορών και ανά τον κόσμο Δανειστών, που οι περισσότεροι υπάρχουν και ζουν από τον υπέρμετρο ΑΝΑΤΟΚΙΣΜΟ και όχι των κεφαλαίων που έχουν πολλαπλά υπέρ πληρωθεί εξακολουθούν να έχουν τον κυρίαρχο λόγο. Έτσι η ασκούμενη πολιτική δεν υπηρετεί πλέον τις κοινωνίες και τους ανθρώπους τους, αλλά την αρπακτικότητα και κέρδος των αγορών.

Βέβαια η κλασική Φιλελεύθερη σκέψη ασχολήθηκε συχνά με τον κίνδυνο του Δεσποτισμού. Ο Μοντεσκέ, για παράδειγμα θεωρούσε τον Δεσποτισμό σαν την αναπόφευκτη μοίρα-κατάληξη των κρατικών οντοτήτων που καταλαμβάνουν μεγάλες εκτάσεις όπως σήμερα η ΗΠΑ, για να βρει μάλιστα τη λύση στο πρόβλημα στράφηκε στράφηκε προς την Αγγλία. Εκεί ανακάλυψε την αντιπροσωπευτική μορφή

διακυβέρνησης, στη διάκριση των εξουσιών, αλλά και στην τοπική Αυτοδοήση, τα κατ' εξοχήν μέτρα προστασίας, που θα προφύλασσαν τις κοινωνίες από την απειλή του Δεσποτισμού. Ξεχνώντας ότι όλα αυτά μπορεί να ήταν φαινόνταν καλά αλλά κτίζοντας τα καθοδηγούσαν και τα έλεγχε η ίδια η άρχουσα τάξη,

Εκθείασε την τοπική Αυτονομία γιατί ότι μπροστά στον καλπάζοντα συγκεντρωτισμό της Γαλλίας, η τάξη του: Η Αριστοκρατία η οποία διέθετε ισχυρά τοπικά ερείσματα θα κατόρθωνε τελικά να διασωθεί, αλλά και να ισχυροποιήσει τη θέση της. Εφόσον θα διαφυλασσόταν η αυτονομία ενός χώρου, στο οποίο ήταν ισχυρή

Ο συμπατριώτης του Τολβίλ όμως δεν έτρεφε ψευδαισθήσεις για τη σωτηρία της Τάξης του. Πίστευε ότι η τάξη του έχει χάσει οριστικά το παιχνίδι της εξουσίας. Γι' αυτό και δεν στράφηκε προς την Αγγλία όπως ο Μοντεσκέ, να βρει τη λύση στο πρόβλημα του Δεσποτισμού. Αλλά προς την Αμερική σε μια χώρα, δηλαδή, που δεν είχε υπάρξει ποτέ αριστοκρατία. Αυτός πέρα από πέρα από την αντιπροσωπευτική μορφή διακυβέρνησης και τη διάκριση των εξουσιών, πίστευε ότι βρήκε τη λύση στο Ομοσπονδιακό χαρακτήρα του πολιτεύματος, αλλά και την τοπικά Αυτονομία. Μόνο που κατά τον Τοκβίλ η αυτονομία δεν θα παραμείνει ζωντανή χάρη στη Αριστοκρατία, όπως στην περίπτωση του Μοντεσκέ, αφού η αριστοκρατία ήταν στα μάτια του μια τάξη οριστικά «νεκρή» αλλά χάρη στην ενεργεί παρουσία των κινήσεων των πολιτών.

Και εδώ είναι το λάθος του αξιοθαύμαστου κατά τα άλλα διακεκριμένου Λόγιου του Αστισμού. Αυτοί που σχεδιάζουν να οδηγήσουν τους λαούς στο Δεσποτισμό, σχεδιάζουν παράλληλα και τον με τον οποίο, θα ετοιμάσουν τους να αποδεχθούν με «χαρά και Σωτήρα» τον Δεσποτισμό, μα και με ποια μέσα θα τον επιβάλουν σε αυτούς που δεν θα τον δεχθούν.

Αυτά δεν γράφονται απλώς για την ιστορία των ιδεών αλλά για να τονιστεί μια μεγάλη αντίθεση: Ενώ στη σκέψη των δυο μεγάλων αυτών στοχαστών . των τόσο απόμακρων χρονικά μεταξύ και από Εμάς υπάρχει έντονος και σαφής προβληματισμός για τον μελλοντικό Δεσποτισμό και τη απούσα, ελευθερία και η Δημοκρατία που την υποκατάστησε την Ελευθερία, αν και το σημείο εκκίνηση τους (Μοντεσκέ) είναι η διάσωση της Αριστοκρατίας. ή τα έστω υπολείμματα της (Τοκβίλ) στους σημερινούς Νέο φιλελεύθερους, όπως ο Σόϊμπλερ κλπ όταν υλοποιούν τα σχέδιά τους γι' τη μεγάλη πολιτική οντότητα που λέγεται Ευρώπη στην οποία δεν υπάρχει, απόδειξη ο προστακτικός λόγος του κ Σόϊμπλερ μέριμνα για τη Δημοκρατία, για μην μιλήσουμε για την ανύπαρκτη Ελευθερία. Και όταν λέω ανύπαρκτη δεν εννοώ να μη μιλάς και να μη γράφεις, αλλά πόσο παίρνονται υπόψη πέρα από αυτά που οι ίδιοι πιστεύουν και θέλουν.

Οσο για την εθνική και τοπική Αυτονομία μέχρι τώρα μόνο λόγια χωρίς αντίκρισμα οι γραφειοκράτες και οι τεχνοκράτες Βυζαντινολόγοι των Βρυξελλών μεριμνούν για όλα. Οι κανόνες που κάθε φορά πλέων τα πάντα, αρκεί να μην έχεις δική σου άποψη. Πολλά κενά, πολλά άστοχα και άσχετα με τα θέματα που κάθε φορά μπαίνουν και ο χρόνος τρέχει και αυτοί διαπρέπουν

Η Αριστερά και ειδικά ο Συνασπισμός κατά ψήφησε τη συνθήκη του Μάαστριχτ, την οποία συνθήκη αν την αφήσουμε να λειτουργήσει όπως ψηφίστηκε θα αποδειχθεί μια καινούρια Συνθήκη των Βερσαλλιών, η οποία γέννησε τον Ναζισμό και τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Η Ευρώπη σήμερα είναι ένα πανέρι με κουβάρια, όπως παλιά χαρακτήριζαν οι Ευρωπαίοι τα Βαλκάνια.

Στο κρίσιμο αυτό σημείο, οι λαοί όχι μόνο της Ευρώπης αλλά και του κόσμου οφείλουν να αντιδράσουν στη συστηματική αποδυνάμωση των πολιτικών δικαιωμάτων. Στο περιορισμό της Εθνικής κυριαρχίας και στην τυφλή και αλόγιστη δολοφονική θα έλεγα λιτότητα που διαλύουν τον κοινωνικό Ιστό.

Όσον αφορά τη απελευθέρωση των δούλων η θέση του Αβραάμ Λίκνλο, που πέρασε στην ιστορία σαν ο απελευθερωτής των δούλων όταν κατηγορήθηκε από τους Νότιους η απάντησή του ήταν σαφής : «Ο υπέρτατος στόχος σ αυτό τον αγώνα-εμφύλια σύραξη-είναι να σώσουμε την Ένωση και όχι να καταγρήσουμε τη δουλεία. Εάν μπορούσα να σώσω την Ένωση χωρίς να ελευθερώσω ούτε ένα δούλο, θα το έκανα...» Μετά τη λήξη του πολέμου η δουλεία κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν όλο και πιο ασύμφορη. Και μόνο όταν η εκμετάλλευσή τους σαν προλετάριους έγινε πιο συμφέρουσα και αποδοτική «απελευθερώθηκαν» και όχι για λόγους ανθρωπιστικούς όπως προσπάθησαν και με αυτό προσπάθησαν να πείσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη, ότι είναι απελευθερωτές των λαών που κατακτούσε.

Η ζωή είναι μια, μοναδική μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη. Σαν τέτοια δεν μπορεί κανείς να τη διαπραγματεύεται, να την εμπορεύεται και κυρίως να την δολοφονεί.

Η ζωή και η δράση κάθε λαού, ομάδας και ατόμων ακόμα, θα κριθεί από την πορεία που θα διανύσει και από την ιστορία που θα γράψει: Σαν λαός, ομάδα Κόμμα-Σύλλογος και άτομα.

Έτσι στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε καν αν έχουν περάσει απ το μυαλό του. Και εκεί που καταπιάνεσαι να θυμίσείς τί έκανες και που βρισκόσουν την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ένα κενό. Όταν μάλιστα το γεγονός αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθειά μέσα στο Είναι Σου, και μόνο για σένα, τότε το κενό μεγαλώνει, μεγαλώνει. Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κενό γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσιτο και συνταράζει σύγκορμο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα που πέρασες στην επιφάνεια. Να απελευθερώσεις τις φυλακισμένες μνήμες. Μα και αν ακόμα κατορθώσεις να ανακαλέσει μερικές και θα είναι θα είναι ανάκατες αφού εσύ μόνος σου τις καταχώνιασες ώστε να ξεχαστούν και με το πέρασμα του χρόνου να σβήσουν. Βέβαια υπάρχουν οι Ουλές που να σου τις θυμίζουν. Αυτοί όμως που θέλουν να κλείσουν οριστικά με παρελθόν τα θυμούνται αλλά δεν τα χρησιμοποιούν προσωπικά παρά μόνο ιστορικά. Για αυτό και αν ακόμα θυμιστώ παρά την προσπάθεια, δεν θα έχουν ούτε με σειρά, μα ούτε και με τάξη.

Να όμως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά ή και μεγάλα χρονικά κομμάτια αποτη ζωή και γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προ αποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.

Κάποια εποχή στη 10ετία του 1980, είχα κάνει μια προσπάθεια με σημειώσεις να απελευθερώσω σε πολύ χοντρές γραμμές, μερικές από τις φυλακισμένες μνήμες. Δεν θυμάμαι όμως για ποιόν ακριβώς λόγω, όχι μόνο σταμάτησα αλλά και κατάστρεψα και τις σημειώσεις. Να όμως που και πάλι, μεσολάβησαν πάλι γεγονότα Και συγκεκριμένα τη φορά αυτή μεσολάβησε: η επίσκεψη του Αρχηγούς της Νέας Δημοκρατίας στις φυλακές Κορυδαλού. Την αφορμή λοιπόν, για να αναζητήσω ό,τι είχε μείνει ακόμα ζωντανό στη μνήμη από τις σημειώσεις και να γραφτεί αυτό το

κομμάτι βιώμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ. Μιλτιάδης Εβερτ, τον οποίο και ευχαριστώ.

Πριν από τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας με στόχο να ρίξουν την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, τον Απρίλη του 1990, με αφορμή τη συζήτηση που θα γινόταν στη Βουλή, για τα «ποντίκια, τους αρορραίους και τις κατσαρίδες στα Νοσοκομεία και τα διάφορα Γεροκομεία για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να έχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε ποια κατάσταση βρίσκονται οι ελληνικές φυλακές», ο κ Εβερτ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.

Όπως ήταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν: ποιες είναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερτ ήταν:«Απαράδεκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βέβαια, οι δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι, δεν του θύμισαν ότι το κόμμα που είναι Αρχηγός, όχι μόνο ήταν κυβέρνηση αλλά και για πολλές δεκαετίες κυβέρνησε αυτή τη χώρα και ως εκ τούτου δεν ήταν άμοιρη των ευθυνών, για την κατάσταση που επικρατεί και σήμερα ακόμα στο σωφρονιστικό σύστημα της χώρας.

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα από το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του, προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής όχι μόνο του ατόμου, αλλά και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζει. Ομως:

Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία κλπ, κυρίως οι Φυλακές, αυτές οι ανθρώπινες αποθήκες είναι οι κατ' εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξίες μιας κοινωνίας. Αυτοί οι πέντε χώροι, είναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται, όχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί είναι οι δεξαμενές, όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυβέρνησης κάθε λαού και χώρας.

Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης του συστήματος, με τον Άνθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττημένοι από μια κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση του αδυνάτου με το δυνατό στο υπάρχον καθεστώς και ειδικά όταν ο ηττημένος είναι ιδεολογικό πολιτικός αντίπαλος. Ενα κοινωνικό καθεστώς και σωφρονιστικό σύστημα όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ένα και μόνο σκοπό έχουν: Την ύπαρξη και τη διαιώνισή του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.

Ενα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Της τάξης που έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομές, τον τρόπο λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων (Ισχύουν και σήμερα ακόμα Νόμοι με τους οποίους η Μεταξική δικτατορία θωράκισε την Ελληνική Νομοθεσία) είναι υποχρεωμένη να καταδικάζει όχι μόνο την πράξη και την πρόθεση, αλλά και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί όχι με βάση-αρχή τον Άνθρωπο και τα Ανθρώπινα δικαιώματά του, αλλά την προστασία του αντικειμένου: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία και μόνο τους κατόχους της.

Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ' επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές, γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί είναι άρρωστοι, όπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστιες...Στα Νοσοκομεία και τα όποια άσυλα. Στις φυλακές οι άνθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους: Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι, που δεν έχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευταία τους πνοή, όχι βέβαια από δική τους ευθύνη... Στις φυλακές λόγω λειτουργίας του συστήματος, πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που είναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δε, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτή που πέρασε η χώρα μας μετά τον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν όχι το σύνολο, ήταν ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος:

Ηταν αυτοί που είχαν μια διαφορετική άποψη για τη Ζωή, τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την ισότιμη θέση της χώρας στις διακρατικές σχέσεις με τις άλλες χώρες του κόσμου. Ηταν αυτοί που ήθελαν να πάψει η Ελλάδα να είναι ο αυλόγυρος-Μπανανία κάποιας άλλης χώρας και να ανήκει μόνο στους Έλληνες. Ηταν αυτοί που όχι μόνο το ήθελαν αλλά για την υλοποίηση αυτού του εθνικού σκοπού στρατεύθηκαν εθελοντικά που όταν κατακτήθηκε η χώρα πολέμησαν τους Ούνους για την απελευθέρωσή της. Αυτή ακριβώς η διαφορετική άποψη ήταν θα έμπαινε εμπόδιο στην επαναφορά της χώρας στην πριν στις 28/12/40. Ηταν ιδεολογικοί αντίπαλοι, Πολιτικοί Κρατούμενοι και όχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ηταν προγραμμαμένοι και καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν και σταλούν στις φυλακές.

Στις περιπτώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή ότι είναι : «προτιμότερο να είναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ένας αθώος στη φυλακή». Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : «Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα». Αντιστρέφει τον πιο πάνω όρο, και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ένας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικο και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη, όταν χαρακτηρίζει την κλοπή του κοινωνικού πλούτου απ τους ημέτερους «επεξείρεση» και τη μέθη «εν ευθυμεία» ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «κρεπάλη».

Επρεπε λοιπόν, να πάει ο κ Εβερετ ,σε μια απ τις φυλακές, που είναι και βιτρίνα του σωφρονιστικού μας συστήματος εν έτι 1990, για να δει με τα ίδια του τα μάτια (παρ' όλο που είχαν κάνει το σχετικό προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους, ένα βρόσιμο σισίτιο και το προσωπικό φόρεσε τις γιορτηνές μάσχες), πώς ζούν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα καλά οργανωμένα κάτεργα-κολαστήρια. Όταν το 1990 οι συνθήκες που επικρατούν στις ελληνικές φυλακές ΦΡΙΚΤΕΣ για τους ποινικούς, αντιλαμβάνεται ο καθένας, ποιες ήταν οι συνθήκες που επικρατούσαν το 1945-1963 και 1967-1974, που στέγαζαν μόνο στην κυριολεξία τους ιδεολογικούς αντίπαλους-πολιτικούς κρατουμένους.

Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, προστατεύεται καλύτερα όταν λύνονται σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν είναι η άποψη της πρόληψης. Υπάρχει όμως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από

τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, έχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς. Η φυλακή όμως είναι ο πιο σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Είναι ο μηχανισμός, που σκοπό έχει να απαξιώσει και να αποσυνθέσει τον Άνθρωπο, όταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να είναι ιδεολογικό-πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος. Είναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη- κλευτρώνη, τον αμφισβητία και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο.

Το καθεστώς ιδιοκτησίας χαρακτήρισε τον Αγιάννη, Αγιάνη «κλέφτη» γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψήγμα έστω απ την «θεϊκή πρώτα, (μία απ τις πρώτες εντολές είναι το ού κλέψεις), Ιερή αργότερα ηθική και σε συνέχεια νομικά κατοχυρωμένη μετά ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει, σαν τον ειδεχθέστερο εγκληματία. Τον εγκληματία που δεν επιδέχεται έλεος.

Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτίθεται ότι στη φυλακή, με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής, όχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά με το σκεπτικό ότι όταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία.

Για να ξανά ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται, ότι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατούμενου βέβαια- που όχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλά κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία. Στην κοινωνία η οποία τον γεννήσει, τον αναθρέψει, τον μορφώσει... με την προοπτική ότι μέσω της όποιας εργασίας να κάνει την απόσβεση της επένδυσης, μα και να αφήσει ενα αποθεματικό υπόλοιπο, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, έτσι ώστε να κάνει με το υπόλοιπο αυτό η κοινωνία ενα βήμα μπρος.

Αντί όμως γι' αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής, βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους όλων των ειδών τις στερήσεις και τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλεισμό στο πειθαρχείο, στη φυλακή της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ενα σωρό ταπεινώσεις, ειδικά ήταν συμβαίνει να είναι πολιτικός ο κρατούμενος, ενώ στον κρατούμενο όχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε, αλλά του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να είναι και να παραμένει αυτός που ησουν: άνθρωπος.

Ο κρατούμενος μετά τον εγκλεισμό του στη φυλακή το μόνο επικοινωνίας που έχει με τον έξω κόσμο είναι η αλληλογραφία και το επισκεπτήριο. Για και κάθε μέρα περιμένει γράμμα απ τα αγαπημένα πρόσωπα που άθελά του άφησε πίσω. Το γράμμα είναι το μόνο μέσο επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, με τα αγαπημένα του πρόσωπα. Από το γράμμα θα μάθει ο κρατούμενος, πως είναι στην υγεία και αντίστροφα για τους δικούς του, οικείους, συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Με το γράμμα και το επισκεπτήριο θα διεκπεραιώσει τα έχοντα σχέση με την πορεία της υπόθεσης, τα οικονομικά και κοινωνικά θέματα της οικογένειας και τα δικά του καθώς και τις εκκρεμότητες που άφησε πίσω όταν τον συνέλλαβαν στο δρόμο, όπως εμένα και παλιά και την 21η Απριλίου 1967. Και κυρίως το γράμμα σημαίνει ότι δεν τον έχουν

ξέχάσει, ότι τον σκέπτονται, τον αγαπούν και ενδιαφέρονται γι αυτόν, ότι φροντίζουν για την υπόθεσή του. Μάλιστα όταν συμβαίνει να κρατείται σε απόμακρη φυλακή και δεν έχει επισκεπτήριο.

Το γράμμα αποτελεί μια απ τις πιο ανεκτίμητες χαρές, μια παρηγοριά στις δύσκολες μέρες της φυλακής. Κάθε φορά που ο φύλακας εκφωνεί το ταχυδρομείο, ο κρατούμενος γεμάτος αγωνία και λαχτάρα στήνει καρτέρι να ακούσει το όνομά του. Να πάρει το δικό του γράμμα, να μάθει νέα απ τους δικούς τους. Αυτήν ακριβώς την αγωνία και τη λαχτάρα, αυτήν την ανάγκη επικοινωνίας εκμεταλλεύεται η διεύθυνση και τιμωρεί για το παραμικρό κρατούμενο με στέρηση αποστολής και λήψη αλληλογραφίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Το ίδιο ισχύει και για το επισκεπτήριο. Αυτά οσον αφορά γενικά για τον ποινικό κρατούμενο. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε με τη συμπεριφορά του καθεστώτος, και της στρατευμένης δικαιοσύνης, που στις περιπτώσεις αναταραχής όπως ήταν η μετά απελευθερωτική που σκοπό και στόχο έχει να παράγει και να αναπαράγει πολιτικούς κρατουμένους και του ιδιόμορφου τότε σωφρονιστικού συστήματος, που εκτός όλων των άλλων μέτρων, είχε και την εντολή να εξοντώσει όσο περισσότερους μπορεί βιολογικά και ηθικά πολιτικούς αντιπάλους.

Μπορεί να κάνω λάθος, θέλω όμως να πιστεύω, ότι κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει, μα και να φανταστεί ακόμα τη σημαίνει να εισαι κρατούμενος και ειδικά πολιτικός κρατούμενος, σε μια εποχή που έξω απ τη φυλακή μαίνονταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ενας πόλεμος που μαναδικό στόχο είχε την εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων που τους χαρακτήρισε ανατροπής του συστήματος. Όταν ο οποιοδήποτε άσχετος μπορούσε όχι μόνο ατιμώρητα, αλλά και με επιβράβευση επειδή συνέβαλε στην εξόντωση του γείτονα, του συχωριανού, αυτόν που είχαν συννοριακές διαφορές, ακόμα και του προσωπικού του ιδεολογικού αντιπάλου. Αντιλαμβάνεται κανείς πιά ήταν η συμπεριφορά του καθεστώτος και του εντεταλμένου για το σκοπό αυτό του σωφρονιστικού συστήματος! Ενα σύστημα εξόντωσης. Γιατί η εξόντωση και η συν-τριβή είναι κάτι πολύ πιο ουσιαστικό, κάτι πολύ πιο πέρα απ το θάνατο.

Του πολιτικού κρατουμένου, όταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, του τα παίρνουν όλα. Δεν του αφήνουν τίποτε. Και μετά του παίρνουν και αυτό το τίποτε. Αυτός είναι ο πολιτικός κρατούμενος.

Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920, στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1974 και πολιτικοί. Η δε βασιλομεταξική δικτατορία του 1936, όχι μόνο γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατουμένους, χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα» του διαφορετικού, αλλά και άσκησε τόση οργανωμένη απάνθρωπη βία : ρετσινόλαδο, πάγο, δαδόξυλα στα νύχια τα οποία άναβαν, βραστά αυγά στις μασχάλες, διπλοφάλαγγα, ηλεκτροσόκ, εκπαραθυρώσεις κλπ. Βασανιστήρια, που δεν έχουν το προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία.

Και πριν απ το 1909, υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά όμως μέχρι το 1917, δεν ήταν κίνημα αμφισβήτησης και ανατροπής. Είχαν απλώς διεκδικητικό περιεχόμενο: Βελτίωση των ορων ζωή και εργασίας. Συνεπώς δεν διέγραφαν ταξικό κίνδυνο, γεγονός που επέτρεπε και τις εσωκαπιταλιστικές αντιπαραθέσεις, τους κατεφθηνόμενους διχασμούς και το αλλήλαφάγωμα για την εξουσία. Ακόμα εκτός απ τα δύο μεγάλα κόμματα τη Δεξιά και το Κέντρο υπήρχαν και αρκετά μικρά όπως: του

Μιχαλόπουλου, του Παπαναστασίου και του Καφαντάρη, Μεταξά κλπ. Σαν κόμματα εξουσίας τα δύο μεγάλα κόμματα είχαν τις αντιπαραθέσεις για την εξουσία και σαν συνέπεια τις εξορίες και δίκες ακόμα. Αυτά μέχρις ότου δεν διέτρεχαν κίνδυνο απ το λαϊκό κίνημα ήταν μια διασκεδαστική πολιτέλεια.

Η Επανάσταση του 1917 και η ίδρυση του πρώτου Σοβιετικού κράτους, εκτός του οτι αναπτέρωσε τις ελπίδες των απόκληρων της ζωής, άνοιξε και νέους ορίζοντες. Νέα οράματα και προσδοκίες. Τα Σοσιαλιστικά σωματεία, η ίδρυσε της ΓΕΣΕ και του ΣΕΚΕ, που αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα και η προσχώρηση του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή σηματοδότησαν, πως η πάλη των τάξεων σε παγκόσμια πλέον κλίμακα, μπήκε σε μια νέα επικίνδυνη φάση για το αστικό καθεστώς.

Τα δεδομένα αυτά κατά τρομοκράτησαν την αστική τάξη, όχι μόνο της δικής μας χώρας, αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα. Σαν αντίβαρο το πρώτο μέτρο που πήρε η παγκόσμια αστική τάξη και η δική μας ήταν να κηρύξουν τον ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ, ενάντια στον πρωτόγνωρο αυτό κίνδυνο και σε συνέχεια δίπλα στη πιο φρικτή Διεθνή μυστική οργάνωση όπως η Μασονία με τους πιο σκοτεινούς σκοπούς, να δημιουργήσουν τη Διεθνή του κεφαλαίου. Και το βασικότερο : δίπλα στο επίσημο κράτος να επανδρώσουν ένα στρατιωτικό και πολιτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ. Ένα παρακράτος άρτια οργανωμένο και εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μέσα, που θα αποτελούσε το δόρυ στον ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε παγκόσμια και τοπική κλίμακα. Ο εμφύλιος αυτός πόλεμος που κήρυξε η αστική τάξη στο παγκόσμιο κίνημα και τα τοπικά λαϊκά κινήματα, διέγραψαν διάφορες μορφές και φάσεις, με αποκορύφωμα την άνοδο του Μουσουλίνι στην Ιταλία και του Χίτλερ στη Γερμανία. Τη δικτατορία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, τον ενοικτό εμφύλιο πόλεμο στην Ισπανία και με την διεθνή συμπαράσταση στο στρατηγό Φράγκο για την επιβολή της εκεί δικτατορίας. Τη δική μας Βασιλομεταξική κλπ

Το λαϊκό κίνημα όμως καθοδηγούμενο απ το ΚΚΕ και τις άλλες αριστερές δυνάμεις, κάθε μέρα που περνούσε δυνάμωνε, διεκδικούσε και πίεζε για λύσεις. Είχε μπει για καλά στη βουλή. Δημιούργησε το Λαϊκό Μέτωπο, το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβενα, δεδομένα που διέγραψαν κίνδυνο. Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διαπίστωσε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, όταν μετά την ήττα του Μάρτη του 1935 και μπροστά τον διαγραφόμενο κίνδυνο του επερχόμενου πολέμου, δήλωνε : «Εγώ έκανα ειρήνη με τους Τούρκους, θαρρείς πως θα αρνηθώ-φοβηθώ να συνθηκολογήσω με τους Ελλήνες αντιπάλους μου, δια να μή με ειπεί ανακόλουθω η ιστορία; Η πρώτη Μαρτίου δημιούργησε νέα κατάσταση. Δεν θα αφήσω αγεφύρωτο το χάσμα μεταξύ των δύο μεγάλων παρατάξεων. Θα κινηθώ σύμφωνα με τα νέα δεδομένα και την αμετάθετον απάφαση να θέσω τέρμα εις την εσωτερικήν διαίρεσιν...Θα κάνω ό,τι μπορώ για το σκοπό αυτό...Εσείς έχετε το δικαίωμα να μετράτε το χρόνο. Εγώ βιάζομαι».

Ο Βενιζέλος, σαν έμπειρος πολιτικός εν όψη του επερχόμενου πολέμου και την αλματώδη ανάπτυξη των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής, σαν εκπρόσωπος της αστικής τάξης προσδιόρισε σωστά τον κίνδυνο που διέτρεχε το κατεστημένο και όχι το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, μετά την ήττα της Φιλελεύθερης παράταξης τον Μάρτη. Με τις δηλώσεις του αυτές έδωσε το πράσινο φως, για την επιβολή της δικτατορίας.

Ο καθένας μπορεί να φαντασθεί το κατοχικό ΕΑΜ, χωρίς να είχε προηγηθεί η Αγγλο-Βασιλική-ολιγαρχική δικτατορία του Μεταξά, η κατάλυση των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού και της ομαλής πολιτικής ζωής και κυρίως, αν δεν είχε

προηγηθεί η αποσύνθεση του λαϊκού πολύπλευρου κινήματος και η αποσάρθρωση του ΚΚΕ. Αν δεν είχαν προηγηθεί αυτά, η Ελλάδα θα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό. Αν μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός δεν είχε υποστεί τα πανδεια από τον εσωτερικό φασισμό και η Ελληνική Εθνική Αντίσταση θα ήταν ενιαία, όπως ήταν και στις άλλες κατακτημένες χώρες της Ευρώπης. Το γεγονός ότι η δική μας Αντίσταση είχε αυτή την ξεχωριστή ιδιομορφία, είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος μας επιφύλαξε και μια μεγάλη έκπληξη. Στη διάρκειά του παρουσιάστηκε κάτι το πρωτόγνωρο, που δεν είχε ξανα συμβεί σε κανένα προηγούμενο πόλεμο στον οποίο συμμετείχαν περισσότερα κράτη. Τον πόλεμο αυτόν τον πιο σκληρό και αιματηρό, δεν τον έκαναν αποκλειστικά και μόνο οι ενοπλες δυνάμεις των εμπόλεμων, όπως γίνονταν προηγουμένως σε αυτές τις ένοπλες συρράξεις. Στον πόλεμο αυτό, από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, πήραν ενεργό μέρος σ αυτόν εθελοντικά τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Οι λαοί, ξεχωριστά απ τις ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας τους, που πολεμούσαν τους εισβολείς στο μέτωπο, εκεί που διεξάγονταν οι πολεμικές επιχειρήσεις, δημιουργήσαν ένα καινούριο μέτωπο στο εσωτερικό στην ίδια τους τη χώρα: Το μέτωπο της Εθνικής Αντίστασης. Και η προσφορά τους ήταν αποφασιστική για τη συντριβή της πανίσχυρης χιτλερικής ιδεολογικής και πολεμικής μηχανής.

Οι χιτλερικοί κατακτητές την κτηνωδία τους τη δείχνανε μόλις το σιδερένιο πέλμα τους πάτησε τα ιερά χώματα της χώρας μας. Με την απύθμενη και υπερφίαλη θρασύτητα που τους διέκρινε, θεώρησαν την Ελλάδα και το λαό της ιδιοκτησία τους. Και τη μοιράσανε σαν να ήταν κάποιο περιουσιακό τους στοιχείο. Ένα μεγάλο τμήμα το δώσανε στους Ιταλούς, που τους είχαμε νικήσει στην Αλβανία, ένα άλλο στους Βουλγάρους και το σημαντικό-στρατηγικό κομμάτι, Μακεδονία κλπ το κράτησαν για τον εαυτό τους.

Για το πώς και πότε ξεκίνησε αυτό το μεγάλο λαϊκό κίνημα και πότε μπήκαν στον αγώνα οι τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Δυνάμεις που ανατρέψανε τα μέχρι τότε καθιερωμένα στη διεξαγωγή του πολέμου είναι ένα θέμα που προϋποθέτει πηγές. Θα μας το πουν οι ιστορικοί.

Ένα ΕΑΜ, με εθνική ενότητα και ομοψυχία, ενταγμένο όπως ήταν η ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, θα υποχρέωνε τις συμμαχικές δυνάμεις να κάνουν πράξη με την αντίστοιχη συνέπεια που και το ΕΑΜ έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την κατανόηση στα μεταπολεμικά προβλήματα της Ελλάδας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν τα σαράντα αυτά σημαδιακά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας- ότι όταν ο πόλεμος τελείωσε και τα συμφεροντά των ξένων διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειαζόνταν άλλο. Και αφού δεν τον χρειαζόνταν έπρεπε να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μάγας, ο απaráμιλος», τώρα καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να

ξαναγίνει ο «λαουτζίκος» να ξανά μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει.

Οι Αγγλοι, ο Βασιλιάς, ένα τμήμα της ολιγαρχίας και ο Ματαξάς, ήταν οι αρχιτέκτονες της 4ο Αυγουστιανής δικτατορίας. Οι Αγγλοι εν όψη του πολέμου, ήθελαν όχι μόνο να προσθέσουν, αλλά και να προσδέσουν την Ελλάδα στην αλυσίδα των αντισοβιετικών δικτατορικών καθεστώτων. Να στερεώσουν την επιρροή τους και τη θέση του Βασιλιά και μέσω αυτού να κρατήσουν και μεταπολεμικά τη χώρα μας δεμένη στο οικονομικό και πολιτικό τους άρμα.

Την παλινόρθωση του Γεωργίου, την προετοίμασαν οι Αγγλοι συστηματικά. Αυτοί έπεισαν το Βενιζέλο, να συμφιλιωθεί με τον Βασιλιά. Βέβαια για το Βενιζέλο, δεν ήταν η πρώτη φορά που συμφιλιώθηκε με το Βασιλιά, ούτε η πρώτη φορά που φώναζε «Ζήτω Βασιλεύς». Οι απόψεις του για το θεσμό της μοναρχίας εκδηλώθηκαν απ το 1909, όταν ο στρατιωτικός Σύνδεσμος με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Ζορμπά, τον πίεζαν να διώξει το βασιλιά αυτός αρνήθηκε! Οι πρώτες κινήσεις του Γεωργίου, μετά τον ερχομό του στην Ελλάδα, δείχνουν πώς η βασική επιδίωξη δική του και των Αγγλων ήταν να συμφιλιθούν τα δύο μεγάλα κόμματα (γι αυτό άλλωστε έγιναν και πιό πάνω δηλώσεις) για να κυβερνήσουν τη χώρα. Βέβαια την όποια συμφιλίωση οι Αγγλοι και ο βασιλιάς των βενιζελικών με τους αντιβενιζελικούς, την εννοούσαν να υποταχθούν οι βενιζελικοί στον αντιδραστικό μηχανισμό του κράτους της άκρας Δεξιάς, που προπολλού είχε ήδη δημιουργήσει. Σαν αντάλλαγμα γι αυτήν την υποταγή και την αποδοχή των «τετελεσμένων» θα έπαιρναν μέρος στη διακυβέρνηση, υπό τον όρο ότι θα έπαιζαν το ρόλο του μικρότερου συναιτέρου και θα εφάρμοζαν την πολιτική που θα υπαγόρευαν οι Αγγλοι και τα ανάκτορα. Οι περιπέτειες του λεγόμενου αποτακτικού, ως στην κήρυξη της δικτατορίας, όχι μόνο μαρτυρούν αλλά και την επιβεβαιώνουν.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση της υποταγής της φιλελεύθερης παράταξης στο κράτος της Δεξιάς και στην πολιτική που οι ξένοι, υπαγόρευαν, επιχειρήθηκαν όλες οι «συμφιλιώσεις» των δύο πτερύγων του αστικού κόσμου ως τις μέρες μας. Είναι βέβαιο ότι ξένοι, η ολιγαρχία και τα ανάκτορα με όργανο τον Μεταξά, είχαν σχεδιάσει εν όψη του πολέμου να τσακίσουν τη ραχοκοκκαλιά του ΚΚΕ, που βρίσκονταν επικεφαλής του λαϊκού κινήματος. Να το αποστελεχώσουν, να βασανίσουν ακόμα και τους συμπαθούντες, έτσι ώστε να έχουν λυμένα τα χέρια για να χειριστούν τα θέματα που θα προκύψουν απ τον πόλεμο με βάση τα συμφέροντα των συμβαλωμένων.

Πολιτικός κρατούμενος είναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ένα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινωνικό-οικονομική ζωή, είναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν απ τη μιά στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να έχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Στην Ελλάδα και πριν απ τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου, με βάση το «Ιδιώνυμο» είχαμε πολιτικούς κρατουμένους. Ένα Νόμο που ψηφίστηκε απ την κυβέρνηση του Παπαναστάση, για την προστασία της «δημοκρατίας» και στράφηκε εναντίον των κομμουνιστών και γενικότερα κατά της Αριστεράς. Μετά τη επιβολή όμως της δικτατορίας το κακό παρά έγινε.

Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωική Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος

τη μανία των κάθε μορφής δόσιλογων και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.

Η μετά απελευθερωτική εποχή υπήρξε από τις πιό δραματικές, από τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις είχε απαλλαγή απ τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγιο, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πρίν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, και ανασυγκρότησης, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην 27η Οκτωμβρίου 1940. Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ήταν η συμμετοχή του στην Εθνική Αντίσταση. Η συμμετοχή στην Αντίσταση είχε μετατραπεί σε αναμφισβήτητο ποινικό αδίκημα.

Την εποχή αυτή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωμβρίου του 40, έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος, που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και έχει ορμητικά μετατραπεί σε θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μιά ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες και μόνο, γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαιώσεων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων.

Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραίωνη του ελληνικού λαού. Έπρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει όμως αυτό, ένας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής του Ανθρώπου σε μηδενική βάση. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη απ την αξία ενός αυγού. Να φτάσει στο σημείο να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές, να αγοράσει ένα αυγό απ το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος της Δεξιάς, την επόμενη της Βάρκιζας: εκβίαζε σκότωνε, κρεμούσε, βασάνιζε, δολοφονούσε και ρίμαζε τις ψυχές των πολιτικών της αντιπάλων. Είχε κατακτήσει το ρεκόρ της σκληρότητας, χτυπούσε αδυσώπητα τα ανυπότακτα κεφάλια αυτών, που δεν δέχονταν να κάνουν σκόντο σε πράγματα που είχαν σχέση με την ίδια την ζωή και εξόντωνε τους ασυμβίβαστους. Όταν αυτό συνέβαινε στην κοινωνία αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στις φυλακές, τη Γυούρα και τη Μακρόνησο. Βέβαια ο πολιτισμένος κόσμος πληροφορούνταν το δράμα του λαού και των κρατουμένων από κάποιες διαρροές που έφταναν κάθε τόσο, αλλά την τραγικότητα και κυρίως την έκταση και βάθος σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να φτάσει στα αυτιά του ή να το συλλάβει ανθρώπινος Νούς. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες φτάσαμε λιγότεροι οι Έλληνες στις 17/6/1946.

Και στις 18/6/1946, προκειμένου να ολοκληρωθεί-να γίνει καθεστώς το προαποφασισμένο έγκλημα, ψηφίζεται το Γ! ψήφισμα «περί εκτάκτων μέτρων». Το Γ! ψήφισμα δεν ψηφίστηκε για να ξεχαστεί, να μπει στο αρχείο της ιστορίας ή να χρησιμεύσει σαν δαμόκλειος σπάθη. Το αντίθετο μάλιστα Πριν στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής του, τα όσα περιείχε και πρόβλεπε άρχισαν να εφαρμόζονται με

τρόπο δραστήριο, που ξεπερνούσε και τα προβλεπόμενα στο ψήφισμα. Απ την ημέρα αυτή ο Αριστερός ήταν πλέον ένα είδος αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την κοινωνία πρόσωπο, ένα αντικείμενο κυριολεκτικά χωρίς κανένα δικαίωμα, ενάντια στο οποίο οι αρχές, το παρακράτος ή οποιοσδήποτε άλλος μπορούσε να διαπράξει οτιδήποτε εις βάρος του και να επιβραβευθεί αντί να τιμωρηθεί για την όποια αυθαιρεσία.

Εκτός απ τις εκκαθαρίσεις που είχαν ήδη γίνει σε βάθος μέχρι τις 17/6/1946, τα Συμβούλια Ασφαλείας άρχισαν μία σε ακόμα μεγαλύτερο βάθος αναζήτηση του εσωτερικού εχθρού. Αρχισαν να απολύουν, να εκτοπίζουν, να φυλακίζουν και να παραπέμπουν στα ειδικά δικαστήρια απ την επόμενη ακόμα. Πριν τελειώσει ο Ιούνιος είχαν ήδη σταλεί στα νησιά περισσότερα απ χίλια άτομα και άγνωστος αριθμός βρίσκονταν στα κρατητήρια. Ο μόνος λόγος που δεν μεγάλωνε τόσο όσο θα ήθελαν οι ρυθμοί και ο αριθμός των κρατουμένων, ήταν οι τεχνικές δυνατότητες και η έλλειψη μηχανισμών για να χειριστούν τα κύματα των συλληφθέντων και των εκτοπισθέντων. Τα στρατοδικεία και τα ειδικά δικαστήρια άρχισαν τη λειτουργία τους απ τις αρχές Ιουλίου. Μέχρι τις 15 του ίδιου μήνα τα ειδικά τελείωσαν την πρώτη τους υπόθεση στέλνοντας στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα Γιαννιτσά, επτά στελέχη της Αριστερας-μεταξυ των οποίων και τη νεαρή Δασκάλα Ειρήνη Γκίνη, την πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην Ελλάδα. Απ τότε, οι ρυθμοί και οι αριθμοί αυξήθηκαν κατακόρυφα. Σε κάθε πόλη τα ηγετικά στελέχη της Αριστεράς, η ραχοκοκαλιά της όποιας επαρχιακής Ελίτ, απέκτησε το δικό της μερίδιο σε αυτήν την επίσημη σφαγή των ταξικών στηριγμάτων της Αντίστασης και της Αριστεράς στην ελληνική ύπαιθρο. Στο μεταξύ όμως, στα βουνά ο εμφύλιος είχε ήδη αρχίσει.

Τη ζωή των πολιτικών κρατουμένων οση προσπάθεια και αν κάνει κάποιος, που δεν έχει κάνει πολιτικός κρατούμενος, δεν μπορεί να τη συλλάβει. Μπορεί μόνο να τη φανταστεί και αυτό μέσες άκρες, αν τη συγκρίνει κανείς με αυτό που εννοούμε ευτυχία και δυστυχία για τον άνθρωπο. Με τη διαφορά οτι η ευτυχία έχει κάποια οροφή, κάποια συστατικά δεδομένα και κάποιο μέγεθος που η ύπαρξή τους, κάνουν τον άνθρωπο να νοιώθει ευτυχισμένος. Η δυστυχία όμως σε αντίθεση με την ευτυχία, που έχει οροφή είναι απίθμενη. Δεν έχει πιθμένα και μέγεθος η δυστυχία. Είναι αυτό που λέει ο λαός : στου κακού τη σκάλα δεν υπάρχει άλλο σκαλί να κατεβείς...

Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Για να το αποκτήσει θα πληρώσει ο αγοραστής ένα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους Έλληνες και την Ελλάδα, την συναποτελούσαν α) Η παλιά, αδύστακτη, ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαριασμό της. Εσωτερικά η αποικιοκρατία είχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. β) Ήταν η από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά. Η δοσόλογη για την βασιλό-μεταξική δικτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, (για την τιμή των όπλων και όχι στη θάλασσα), τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο. Ειδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς. γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων, ο ανύσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής, δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις όχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες, αλλά και να εκσυγχρονιστεί, να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ένα ή τον

αλλο τρόπο έπρεπε να βγούν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά τους σχέδιά.

Ο πόλεμος ειχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν οπως άλλωστε ειχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ. Τα συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πιά ανάγκη. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Ο,τι ειχε να προσφέρει το πρόσφερε. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απaráμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του, να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να το βουλώνει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς. Γι αυτό και απωθηθήκε απ τους εκπαιδευτικούς και όποιους αλλους κρατικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς.

Με το λαό στη γωνιά, το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του οτι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών, μετατράπηκε εκ νέου σε «αγγλικό προτεκτοράτο». Αυτό υπόθηκε απ τα πιό επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να ξοφλίσει τα γραμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία, γι' αυτό έκανε αυτό που ηταν φυσικό και μοιραίο υπό την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφισ. Ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσία για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπο την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά, προσπάθησε να αναδείξει τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί αισθανόταν ένοχη, γιατί δεν ειχε ψυχικές, κοινωνικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα είναι το ονειρό μας έλεγε ενα απο τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι απ το δημόσιο κουρβανά παλικάράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγάλα κομμάτια απ τα Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για εδάφη που κατοικούσαν Ελληνες: οπως η Κύπρος, η Ανατολική Θράκη και τα Δωδεκάνησα και γιατί οχι και την βόρεια ήπειρο.

Οντας υπο κηδεμονία χαντάκωνε τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγelo του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνησε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγω αυτής ακριβώς της προσφορά ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών του κόσμου και κυρίως της Ευρώπης. Αυτήν την Ελλάδα δολοφονούσαν αργά αλλά σταθερά.

Ο Τσιώρτσιλ, που οταν ειχε ανάγκη απ το αίμα του λαού, του έλεγε τα πιό επαινετικά λόγια, οταν δεν τον χρειάζονταν πιά έφερε τα τάκνς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και τον δολοφόνησε, το ιδιο αλύπητα με σφαίρες τώρα οπως τον επαινούσε με λόγια. Ομως ο Μέγας Τσιώρτσιλ, που τόσο τον υμνούσαν, τον δοξολογούσαν και τον υπάκουαν, μαζί με το λαό δολοφόνησε και την τότε λεγόμενη ελληνική ηγεσία με μιá μόνο φράση «Η Ελλάς στερείται δημοσίων ανδρών», γεγονός που σήμαινε οτι δεν υπάρχει ελληνική ηγεσία η οποία μπορεί να διαπραγματευτεί με το ΕΑΜ, παρά μόνο η αγγλική: Τσιώρτσιλ.

Το ωραίο, δε είναι, οτι δεν βρέθηκε ούτε ένας να του επιστρέψει την «ΙΒΡΗ» και αφού δεν βρέθηκε σε λίγο ο ραδιοφωνικός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη ιταλόφωνη εκπομπή του, πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό οτι : « η Ελλάς είναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκας, ήτις εχαράχθη υπο της

αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».

Η κατάληξη αυτή ήταν μοιραία. Γιατί το μετά Δεκεμβριανό καθεστώς, δεν είχε κληρονομήσει μόνο ατόφια την 4η Αυγούστου και την στρατιά των δοσιλόγων που «υπερείχαν πάντοτε στη σφαίρα και τον κόσμο των ιδεών παρά εις τον κόσμο της ύλης». Και ήταν μοιραία η κατάληξη, γιατί εκτός απ αυτήν την κληρονομιά προκειμένου να της δοθεί η «εξουσία-διαχείριση» είχε υποθηκεύσει τη χώρα και τα μελλοντικά συμφέροντα του λαού ξανά στους νέο αποικειοκράτες.

Η λέξη διαχείριση είναι αυτή που ταιριάζει περισσότερο στην δοτή «εξουσία» που παραχώρησαν οι Αγγλοι Συμμαχό-κατακτητές στη Δεξιά. Ο διαχειριστής είναι αυτός που αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ό,τι του υποδείξουν τα αφεντικά του. Δεν έχει άποψη, δεν έχει λόγο, δεν μπορεί να αντιδράσει και να αρνηθεί. Αντίθετα προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτό που κάνει, προβάλλοντάς το, σαν το μόνο που μπορεί και πρέπει να γίνει. Αυτή η αυταπάτη στην υπερβολή της, με το χρόνο μεταλλάσσεται σε «βούληση», μια βούληση που έχει άμεση, απόλυτη και άρηκτη σχέση με την προσπάθεια του διαχειριστή να δείξει καλή διαγωγή, ώστε να του είναι και στο μέλλον χρήσιμος. Μια προσπάθεια «ταύτισης» με την θέληση και τη επιχείρηση του εργοδότη.

Η παγκόσμια κοινή γνώμη, γνώριζε ότι ο ελληνικός λαός έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιΐα του 1940-41. Ακόμα γνώριζε ότι αυτός ο ίδιος λαός, μετά την κατάκτηση της χώρας οργάνωσε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής μια αξιοθαύμαστη Εθνική Λαϊκή Αντίσταση 1941-44. Οργάνωσε εθελοντικό ένοπλο και αξιόμαχο στρατό, τον οποίο έθεσε υπο τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής και δρούσε υπο τις διαταγές του. Ένα στρατό που απασχολούσε σε μόνιμη βάση 10-15 γερμανικές εμπειροπόλεμες μεραρχίες. Ήξερε ακόμα πως η Ελλάδα, ήταν η μόνη χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ και η μοναδική χώρα, που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων. Γνώριζε ακόμα, ότι η συμπεριφορά των κατακτητών στην Ελλάδα ήταν όχι απλώς σκληρή και απάνθρωπη, αλλά και εκδικητική λόγω του πολέμου της Αλβανίας και την σθεναρή αντίσταση στα Μακεδονικά οχυρά. Κανένας κατεκτημένος Ευρωπαϊκός λαός δεν έζησε αυτήν τη φρίκη που έζησε λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.

Αυτήν ακριβώς την ηρωική Εθνική Αντίσταση, που άφησε πολλές φορές την παγκόσμια κοινή γνώμη έκθαμβη, την Ελλάδα του θριάμβου και των μεγάλων επικών αγώνων, την Ελλάδα που ξανά βρίσκοντας τον εαυτό της, γνώρισε στη διάρκεια της κατοχής τη μεγαλύτερη ανάσταση της απέραντης ιστορίας της με την κοσμοξακουσμένη Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, ξεπερνώντας διχασμούς και μίσση, δημιούργησε μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο και με τη δύναμη της εθνικής ενότητας και την ομοψυχία ήταν έτοιμη να μεγαλουργήσει. Την Ελλάδα που με θυσίες και αίμα είχε απελευθερώσει σημαντικές περιοχές της χώρας, που γκρέμιζε τη μισητή εξουσία της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας και έχτιζε πάνω σε γερές βάσεις τη λαϊκή εξουσία μακριά απ τα παλιά πρότυπα.

Την Ελλάδα, που για να μην ανακοπή η πορεία για την μεταπολεμική αναδημιουργία, υπέγραψε τη συμφωνία του Λιβάνου και συμμετείχε την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και για τον ίδιο ακριβώς λόγο, με τη συμφωνία

της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο της διαταγές του Αγγλου στρατηγού Σκόμπι, υπό τον ρητό όρο να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αττική και ειδικά στην Αθήνα, έμελε με την αγγλική επέμβαση και τις συνέπειές της, όχι μόνο να ανακοπεί αυτή η θριαμβευτική πορεία προς το μέλλον αλλά και να της κλείσει το δρόμο στην παλιγγενεσία.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιο ωμή, η πιο ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός πόλεμος ενάντιον του Χίτλερ. Οπως ήταν φυσικό η αναίτια αυτή επέμβαση από μια συμμαχική, σε μια άλλη συμμαχική χώρα προκάλεσε την παγκόσμια αποδοκιμασία και καταδίκη. Έπρεπε συνεπώς να βρεθεί κάποιος τρόπος, αν όχι να δικαιολογηθεί τουλάχιστον να διασκεδαστεί η επέμβαση και αν ήταν δυνατόν απ την τροπή που πήραν τα πράγματα να θεωρηθεί και επιβεβλημένη.

Ετσι λοιπόν, αφού η Αντίσταση στηρίζονταν στη τεράστια πλειοψηφία του λαού, και που κατά των κ.κ Κρίς και Ηντεν τις εκλογές που ομόφωνα και ρητά πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου, «θα τις κέρδιζε οπωσδήποτε το ΕΑΜ», έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μην φτάσει η χώρα στις εκλογές με συντεταγμένες και κυρίως με το σύνολο των δυνάμεών του. Και πράγματι θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ. Και θα τις κέρδιζε γιατί η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, ήταν ένας συνδιασμός, μια σύζευξη μαζικής λαϊκής πάλης και ενόπλου αγώνα. Η πρώτη κυριάρχησε στις πόλεις, ενώ ο ένοπλος αγώνας στην ύπαιθρο. Ανάμεσα σε αυτές τις δυό μορφές του κοινού αγώνα, υπήρχε στενή σύνδεση και αλληλεπίδραση. Από αυτήν την στενή συνεργασία ξεπήδησε, μέσα στη φωτιά του αγώνα, κάτι το καινούριο για τη χώρα μας: η λαϊκή εξουσία. Μια λαϊκή εξουσία που είχε πετύχει εκτός τα άλλα ομοψυχία κλπ, και την ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση που έπρεπε να έχει κάθε άνθρωπος απέναντι στον συνάνθρωπο και το σεβασμό στην όποια εθνική κληρονομιά.

Οι άνθρωποι της Αντίστασης σέβονταν και καλλιεργούσαν τις ανθρώπινες σχέσεις και στην πιο απλούστερη ακόμα μορφή μεταξύ ατόμων και ομάδων. Δέχονταν το διαφορετικό και το δικαίωμα του διπλανού του να πιστεύει ό,τι θέλει και προπάντων να μην πιστεύει αφού χωρίς τον ΔΙΑΒΟΛΟ δεν υπάρχει θεός (sine diabolo nullus dominus). Κανείς δεν θα σου περάσει αλυσίδες αν πρώτα Εσύ δεν τον αφήσεις να σου πάρει τα μέτρα. Και κανείς δεν θα ανέβει στην πλάτη σου αν πρώτα εσύ δεν σκύψεις

Η Θρησκεία είναι ένα χρώμα αντίστοιχο με το ουράνιο που οδηγεί στο Θεό. Είναι δικό σου θέμα σε ποιο χρώμα θα διαλέξεις να περπατήσεις, αλλά ένα είναι σίγουρο: Ότι όλα τα χρώματα καταλήγουν στο ΙΔΙΟ Θεό. Αυτές οι αξίες και αυτά τα δεδομένα αποτελούσαν τη βασική συγκολλητική ουσία του ΕΑΜ. Για πρώτη φορά οι Έλληνες, ένοιωθαν ότι έκαναν κάτι που το ήθελαν. Ενοιωθαν ότι έκαναν κάτι για τον εαυτό τους. Γι' αυτό και το έκαναν μόνοι και εθελοντικά. Πάντως οι άθεοι είναι ιδιαίτεροι άνθρωποι. Χρειάζεται περισσότερη πίστη για να γίνεις άθεος παρά θρησκευόμενος. Σχεδόν όλοι οι άθεοι έχουν επιχειρήματα για την πεποίθησή τους, ενώ σχεδόν κανένας θρησκευόμενος δεν έχει επιχειρήματα για την δική του πεποίθηση. Η Θρησκεία έχει να κάνει με την μετατροπή της αδοκίμαστης πίστης. Σε βásiμη αλήθεια. Η Αθεΐα αολά διαμορφώνει το αποτέλεσμα.

Ο λαό μας ένοπλος και μη, πολεμώντας τους κατακτητές και την ελληνόφωνη κυβέρνηση τους, που εκτελούσε πείθινια και πιστά τις εντολές τους, απελευθέρωνε κάθε μέρα που περνούσε και ένα κομμάτι της κατεχόμενης χώρας. Δημιούργησε απ τις αρχές ακόμα του 1943 μια συμπαγή Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελλάδα στην οποία δεν μπορούσαν να επανακτήσουν οι κατακτητές. Ετσι με τον καθημερινό αγώνα γκρέμιζε

τη μισητή εξουσία τους, ενώ παράλληλα, για να βοηθήσει πιο αποτελεσματικά και για να λύσει τα χρονίζοντα προβλήματά του, έχτιζε πέτρα την πέτρα τη δική του, λαϊκή εξουσία. Μια εξουσία θεμελιωμένη πάνω σε γερές βάσεις και μακριά απ τα παλιά πρότυπα της αντιπαράθεσης.

Και θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ τις εκλογές, γιατί στη διάρκεια της κατοχής έκανε τη δυναμική της εμφάνιση μια καινούρια αντίστοιχη με το 21 πραγματικότητα και μια γενιά, που έζησε στο πετσί της τη εξάχρονη δικτατορία. Μια γενιά που στο αλβανικό πόλεμο επί έξι μήνες αναμετρήθηκε με τον ιταλικό φασισμό. Μια γενιά εμπειροπόλεμη και έτοιμη από κάθε άποψη να πάρει τις τύχες της χώρας στα χέρια της. Ο Ραγιά τότε και ο Λαός τώρα, άρχισε να παίρνει ο ίδιος στα χέρια του την εξουσία και να τη χρησιμοποιεί για το δικό του συμφέρον, ενώ προηγούμενα η εξουσία χρησιμοποιούσε το λαό για να εξυπηρετήσει συμφέροντα ξένα προς αυτόν και κυρίως εναντίον του. Το φαινόμενο αυτό μονάχα στη δική μας χώρα παρουσιάστηκε και αυτό για δυο βασικούς λόγους:

α) Γιατί οι τρανοί όπως το 21, που σε αυτούς έπεφτε το χρέος-κεφαλές, οι Κοζταμπάσηδες, Προεστοί, και ο Κλήρος-να προετοιμάσουν το έθνος για τον υπέρτατο αγώνα, δεν το έκαναν αυτό το καθήκον τους βρίσκοντας διάφορες δικαιολογίες, προφάσεις και υπεκφυγές και λόγω ταύτισης συμφερόντων με τον Τούρκο δυνάστη. Το ίδιο συνέβει και στη κατοχή. Οι τρανοί ήταν οι μεγάλοι απόντες αυτού του τιτάνιου εθνικού αγώνα. Όπως τότε οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία για να αρχίσει ο Κοινωνικό-εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας. Και αφού δεν την πήραν τρανοί την πρωτοβουλία αποφάσισαν και την πήραν, οι τρεις άσημοι: Ο Σκουφάς, ο Ξάνθος και ο Τσακάλωφ, ξενιτεμένοι Ρωμιοί, να πάρουν επάνω τους το μέγα αυτό έργο...Το 21, έτσι και τώρα, αφού οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία βρέθηκαν, όπως τότε μερικοί άσημοι κομμουνιστές και δημοκράτες, που όχι μόνο άρπαξαν την πρωτοβουλία, αλλά και οργάνωσαν αυτό το μαζικό και αξιοθαύμαστο λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα, στο οποίο προσχώρησαν τα πιο ικανά, τα πιο ανήσυχα και φωτεινά μυαλά και παλικάρια πατριώτες.

Όπως το χειμώνα του 1813 με 1814, συζητώντας τα βράδια στο σπίτι του Σκουφά στην Οδησό, οι τρεις άσημοι Ρωμιοί ανιστορώντας τα βάσανα της Ρωμοσύνης, αποφάσισαν και ίδρυσαν τη «Φιλική Εταιρεία» που αποτέλεσε το προζύμι της Επανάστασης του 21, έτσι και στις 27η Σεπτεμβρίου 1941, στο ισόγειο ενός παλιού σπιτιού στο βάθος μια λαϊκής αυλής στο τέρμα της οδού Ιπποκράτους στην Αθήνα, οι εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποι τεσσάρων άξιων της πατρίδας κομμάτων, σε μια παράνομη και σεμνή τελετή, υπέγραψαν το ιδρυτικό του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) Την ημέρα αυτή ιδρύθηκε η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», η μεγαλύτερη εθνική οργάνωση που γνώρισε ποτέ η χώρα. Όπως οι τρεις ταπεινοί Έλληνες : Σκουφάς, Τσακάλωφ και Ξάνθος, ίδρυσαν την «Φιλική Εταιρεία» του 1821, έτσι και οι τέσσερεις άσημοι και ταπεινοί Έλληνες: Λευτέρης Αποστόλου εκπρόσωπος του ΚΚΕ, Χειμωνίδης Χρήστος για ΣΚΕ, Ηλίας Τσιριμόκος για την ΕΛΔ και Βογιατζής Απόστολος για το ΑΚΕ, υπογράφοντας σαν εκπρόσωποι των κομμάτων τους ίδρυσαν την σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία»

Ο αγώνας ξεκίνησε με το γράμμα-προσκλητήριο του Ζαχαριάδη, της 31/10/1940, του αγώνα για την εθνική λευτεριά και συνεχίζεται στη συνείδηση του λαού σα σημαιοφόρου της ιερής εθνικής υπόθεσης. Οι μικροί και ταπεινοί μας αντίπαλοι, υπηρέτες της πλουτοκρατικής αντίδρασης που ξεπούλησαν την Ελλάδα στους ξένους, που πρόδοσαν τον εθνικό αγώνα στα χρόνια της χιτλιροφασιστικής σκλαβιάς, που

συνέχισαν την προδοσιά με τη δεύτερη μετά απελευθερωτική κατοχή της, άδικα προσπαθεί να εξωραϊσει το ξεπούλημα και τη νέα της προδοσία της πατρίδας με τη μεγάλη «ιδέα», που ούτε μεγάλη ήταν ούτε και ιδέα μπορούσαν να έχουν οι εθελόδουλοι και τοποτηρητές ξένων συμφερόντων. Μήπως άλλωστε οι ίδιοι δεν διακήρυτταν ότι : «πρέπει να κυττάζουν στα μάτια τα αφεντικά τους» Αγγλους τότε και Αμερικάνους μετά για να μαντέψουν τη διάθεσή τους;

Μήπως δεν πρόσφεραν στον περήφανο ελληνικό λαό, το αηδιαστικό θέαμα του σκύλου που το δέρνει το αφεντικό του και αυτό του γλείφει τα πόδια και το ακόμα πιο τραγικό : δεν τους παρέδωσαν στρατό και λαό στην αποκλειστική διάθεσή τους; Τι άλλο εννοούσε ο κ Παπανδρέου όταν επικροτούσε και οργάνωνε μαζί με τον Σκόμπυ και Λύπερ τα Δεκεμβριανά και ο κ Κανελόπουλος όταν έλεγε στον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ:«ιδού ο στρατό σας»!

Την ημέρα αυτή ένα κοινωνικό θαύμα γινιέται : το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που μέσα σε τρία χρόνια, θα διαργάψει μια ασύλληπτη διαδρομή και μια «πορεία μέσα στην κατοχική θύελλα».Το ιδρυτικό του ΕΑΜ είναι ένα κείμενο, που χωρίς φαισμονισμούς και μεγαλόστομες φράσεις, αλλά με σαφήνεια και ειλικρίνεια, προσδιόριζε το σκοπό της δημιουργίας του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και τις μελλοντικές επιδιώξεις του. Καλούσε σε συνεργασία όλες τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, κόμματα και οργανώσεις του τόπου, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας μας.

Στο ιδρυτικό του, δεν υπάρχει, και πολύ σωστά, το «διεθνιστικό» πνεύμα της 6ης ολομέλειας της Κ.Ε του ΚΚΕ. Ένα πνεύμα που εμφορούνταν απ τη νοοτροπία που-μετέφραζε τον Μαρξισμό, Λενινισμό, Σταλινισμό-σαν θρησκεία, σαν κάτι που έχει σχέση με καλούπια, σαν έτοιμες συνταγές, που πρέπει να εφαρμοστούν ατόφια και ομοιόμορφα σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή. Αυτή ήταν άλλωστε και η μεγάλη αρρώστια την εποχή εκείνη σε ένα ευτυχώς μέρος του ΚΚΕ : ο δογματισμός.

Ο Μαρξισμός όμως δεν είναι δόγμα, μα μέθοδος-εργαλείο. Είναι τρόπος σκέψης, καθημερινής δουλειά και επαναστατικής δράσης. Και οι τέσσεροι αντιπρόσωποι ήταν αξιόλογοι πολιτικοί άνδρες, νέοι στην ηλικία, ρεαλιστές και με σύγχρονες ιδέες, χωρίς δογματισμούς. Άνθρωποι που συμμετείχαν στη ζώσα πραγματικότητα και γνώριζαν την ψυχολογία του λαού μας.

Ο αγώνας του ΕΑΜ από την ημέρα της ίδρυσής του, ήταν εθνικό απελευθερωτικός, αλλά και με κοινωνικά οράματα, που στην πορεία του αγώνα έγιναν πιο συγκεκριμένα. Τα οράματα αυτά τα αποδέχθηκε ο λαός, τα εφάρμοσε στις ελεύθερες περιοχές. Το ΕΑΜ στο πρόγραμμά του δεν το κράτησε μυστικό. Το εκλαΐκευσε και το διαλαλούσε σε όλόκληρη την επικράτεια. Εκείνοι που πύκνωσαν τις τάξεις του ΕΑΜ και του έδωσαν τα φτερά για να παίξει αυτόν τον προεξέχοντα ρόλο, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιο σημαντικό, ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπρόσωποί του. Μέσα σε αυτό το παλλαϊκό προοδευτικό κίνημα προσχώρησαν εθελοντικά και αγωνίζονταν συναδελφωμένοι οι εργάτες και οι επιστήμονες, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι δημόσιοι υπάλληλοι, άντρες και γυναίκες. Όλοι εύρισκαν κάποια αποδεκτή θέση στην πυραμίδα της οργάνωσης, στο χωριό, τη συνοικία και την πόλη. Πάνω από 1,500 μόνιμοι αξιωματικοί στελέχωσαν το λαϊκό στατό τον ΕΛΑΣ και ανάμεσά του και οκτώ (8) στρατηγοί. Ένα πολύ σημαντικό κομμάτι του Κλήρου με επικεφαλής τους δύο άξιους Ιεράρχες, τους Μητροπολίτες Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλείας Αντώνιο, που και οι δύο εκλέχτηκαν και εθνοσύμβουλοι.

Σε πολύ μεγάλη αναλογία ήταν και η συμμετοχή των εκπαιδευτικών- Δάσκαλοι κατά κύριο λόγο- Το ίδιο μεγάλη ήταν και η συμμετοχή και του καλλιτεχνικού κόσμου. Από τις πανεπιστημιακές σχολές στο ΕΑΜ προσχώρησαν οι άρεστοι. Ανάμεσα σε αυτούς και τα πιά ηθικά, ικανά και προοδευτικά στελέχη του παλιού πολιτικού κόσμου. Και πρώτα και πάνω απ όλα, τα φλογερά νιάτα, που ενταγμένα στην ΕΠΟΝ, ήταν αυτά που έδωσαν την ορμή, τη ζωντάνια και το Νεανικό ενθουσιασμό στο λαϊκό κίνημα, απ τη σπουδάζουσα Νεολαία μέχρι και τα θρυλικά Αερόπουλα.

Τα Νιάτα την εποχή εκείνη εκτός απ την πολυάριθμη και έντονη παρουσία τους είχαν κοινωνικούς προβληματισμούς. Ήταν ανήσυχα για το μέλλον, το δικό τους και της χώρας. Ήταν μεστά από ιδέες, ακόμα και για ανατροπές των κακώς εχόντων κατεστημένων. Ειδικά η σπουδάζουσα βρέθηκε στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Οι Νέοι και ειδικά οι φοιτητές κάθε μέρα βρίσκονταν στο πεζοδρόμιο. Ενας στίχος του Παλαμά λέει : «Ο,τι αξίζει μια δραχμή, για άλλους αξίζει μια ζωή».

Ολος αυτός ο κόσμος φοίτησε στο μεγάλο σχολείο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Ενστερνίστηκε τα οράματα και τα ιδανικά του ΕΑΜ. Αγωνίστηκε με την καρδιά και τη ψυχή για την πραγματοποίησή τους. Αυτό το λαϊκό κίνημα, που το είχαν αγκαλίσει όλα τα κοινωνικά στρώματα του λαού, υπήρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο της κατεχόμενης Ευρώπης. Και όχι μόνο ήταν το πολυπληθέστερο, αλλά και το μοναδικό που στη διάρκεια του ανειρήνευτου αγώνα με τους Ούνους, ασκούσε εξουσία σε ένα τεράστιο κομμάτι της χώρας.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση έθρεψε στα σπλάχνα της, γέννησε, γαλούχισε, ανέθρεψε και ανέδειξε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές. Την ηρωϊκή εκείνη εποχή τα πάντα ήταν πάνω απ τα συνηθισμένα. Το κάθε τι ξεπερνούσε τα καθιερωμένα. Οι αφταστοί, ηρωϊσμοί, η αυταπάρνηση και η αυτοθυσία αυτών των απλών ανωνύμων αγωνιστών, ήταν καθημερινό φαινόμενο. Οσοι ευτυχίσαμε να ζούμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και δίνουμε και σήμερα το παρόν, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας και τον φρενίρη ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή των δυνάμεων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που έμπαινε στις απελευθερωμένες πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας.

Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι όποιος δεν ευτύχισε να βρεθεί ανάμεσα σ αυτόν τον αξιοθαύμαστο κόσμο, που βρέθηκε απ τη σκλαβιά στη λευτεριά, όποιος δεν αγωνίστηκε μαζί του και δεν έζησε τον ίδιο κίνδυνο και την έξαρση με αυτούς, που ξεχύθηκαν στους δρόμους με κάθε είδους συνθήματα και λάβαρα να προϋπαντήσουν τους αγωνιστές της λευτεριάς, δεν θα μπορέσει να καταλάβει μα και να δεχθεί τα όσα προ ανάφερα.

Το ΕΑΜ ήξερε και μπορούσε να επικοινωνεί με τον λαό και την ιστορία. Ήξερε πώς να του ανάβει τη σπίθα της ελπίδας κάθε φορά που τη χάνει. Πως να τον κάνει να νοιώθει περήφανος. Με μια μόνο λέξη ή τη σιωπή ότι καταλαβαίνει τον πόνο του. Το δράμα του απ την εγκατάλειψη και το φόβο να μην χαθεί η ευκαιρία να έρθουμε σε κάποια συνεννόηση οι Έλληνες, ήταν το κυρίαρχο πρόβλημα του το απασχολούσε πριν και κυρίως μετά την ίδρυσή του. Ήξερε και μπόρεσε να του δώσει αποδείξεις, ότι όχι μόνο τον σκέφτεται και τον αγαπά, αλλά και ότι προσπαθεί μέσω της κοινής προσπάθειας, να λυθούν τα χρονίζοντα προβλήματα. Ήξερε να μεταλαμπαδεύει τη φλόγα και να ανάβει τη σπίθα της ελπίδας στο λαό. Τη θέληση για ζωή και γνώση. Με τη γνώση θεμελιωμένη στην ελπίδα και τη θέληση θα μπορέσει να βρει το δρόμο να

απαλλαγεί απ τα πνευματικά και «διανοητικά κατάλοιπα» και τις αγγιλώσεις της επάρατης αποικιοκρατίας.

Επειδή σε αρκετά σημεία έχω αναφέρει τη λέξη Λαϊκή Δημοκρατία, που ήταν το βασικό σύνθημα την επόμενη της απελευθέρωσης στην πιο μεγάλη συγκέντρωση που έγινε ποτέ στην πλατεία Συντάγματος στην οποία μίλησε ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, που στο αίτημα-σύνθημα του λαού για λαοκρατία-Λαϊκή Δημοκρατία απάντησε με τον ιδιότυπο τρόπο: «ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΝ».

Η Λαϊκή Δημοκρατία, είναι το πίο δημοκρατικό κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης. Είναι το μόνο σύστημα που πλησιάζει προς την άμεση Δημοκρατία. Οι εκλογές Συνταγματικά κατοχυρωμένες γίνονται με το σύστημα της απλής αναλογικής και οι βουλευτές κάθε κόμματος εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα του κόμματός και όχι τον εκλογικό νόμο, την πελατειακή σχέση και το ρουσφέτι, την βία, τη νοθεία και την εξαγορά συνειδήσεων. Η Λαϊκή Δημοκρατία απ τον τρόπο εκλογής του κοινοβουλίου, είναι η μόνη κοινοβουλευτική δημοκρατία, που έχει και κοινοβουλευτικό ουσιαστικό περιεχόμενο. Η Λαϊκή δημοκρατία την οποία επαγγείλονταν το ΕΑΜ, θα κατοχύρωνε.

α) τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση Α. Β και Γ, βαθμού και τα περιφερειακά κοινοβούλια, την οποία ενώ την είχε λύσει και αποδεχθεί ο ίδιος ο λαός ακόμα αναζητείται λύση, Η ηγεσία του 12, αμέσως μετά την εδραίωση της κρατικής οντότητας έδωσε τα καλύτερα και πίο αξιόλογα στελέχη της στην οργάνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

β) στη Λαϊκή Δικαιοσύνη. Θα ήξερε ο κατηγορούμενος οτι δικάζεται απ τον δικαστή που οι ίδιοι οι δικαστές τον εξέλεξαν, ανάμεσα στους ικανούς τον ικανότερο και όχι τον διορισμένο και διαπλεκόμενο. Το γεγονός αυτό θα καθιστούσε αδιάβλητη τη δικαιοσύνη και θα περιόριζε την αυτοδικία και θα έχανε την «αίγλη» της η βεντέτα. Και ήδη εφαρμόζε δειλά και τη συναινετική δικαιοσύνη.

Οι αλλαγές που είχαν συντελεστεί ήταν πρωτόγνωρες. Ήταν ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονταν άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά, στη δράση, ενώ παράλληλα είχαν μπει σε κίνηση οι διαδικασίες που οδήγησαν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταλήψεων, προτύπων και αξιών σ όλους τους τομείς της ζωής και της δράσης, συνολικά στην κοινωνική και πολιτική παρουσία του λαού. Είχαν δημιουργηθεί νέοι δεσμοί όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Με την καθημερινή δράση ωρίμαζε η νέα κοινωνική και πολιτική συνείδηση. Συνειδητοποιούνταν και συμπορεύονταν αδιάκριτα τα δικαιώματα.

γ) Λαϊκή Παιδεία θα περνούσε στα χέρια των εκπαιδευτικών που σαν υπεύθυνοι με ενα νέο σάλπισμα και με γεναίες αποφάσεις θα έσπαγαν το απόστημα της ταξικής παιδείας, που παράγει όχι μόνο την ποιότητα των ανθρώπων που χρειάζεται το σύστημα για να διατηρηθεί στη ζωή και αναλλοίωτο, αλλά και την ποσότητα που αυτό μόνο χρειάζεται για να λειτουργήσει, εγκαταλείποντας το υπόλοιπο κομμάτι της κάθε γενιάς αμόρφωτη ή και αναλφάβητη. Θα παραμέριζε το κομμάτι εκείνο της παράδοσης που συγκρούεται με την Μόρφωση. Την παράδοση του Πατριάρχη Γρηγόριο που απαγόρευε να διδάσκονται στα σχολεία, οι φυσικές επιστήμες και τα μαθηματικά. Με μία ριζική μεταμόρφωση της παθητικής εκπαίδευσης, θα έσπαγε το παπαγαλί, τον απονικτωτισμό και θα έδιναν μια στροφή προς τον Άνθρωπο. Με τη σταδιακή υποκατάσταση που περιορισμένου χρόνου σπουδών με ενα εκπαιδευτικό πρόγραμμα που θα διαρκεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Σε ενα ενοποιημένο εκπαιδευτικό σύστημα ζωής και παραγωγής. Η Λαϊκή παιδεία θα

απέβλεπε στη συνεχή ανάπτυξη των προσωπικών γνώσεων και της ατομικής δημιουργικότητας. Θα διαμόρφωνε Ανθρώπους, σκεπτόμενους, να αποφασίζουν και ικανούς να πάρουν την τύχη της ζωής και της χώρας στα χέρια τους. Ανθρώπους που θα έδιναν ένα νέο πρόσωπο στον πολιτισμό μας.

Η μόρφωση που θα παρείχε η λαϊκή παιδεία, δεν θα ήταν μόνο μια στεγνή αποστήθηση του αναλυτικού προγράμματος που εφαρμόζεται στις αίθουσες διδασκαλίας. Θα υπήρχε ένα μεγάλο ποσοστό γνώσεων που θα οφείλονταν κυρίως στη διδαχθήσα ύλη, στον τρόπο της διδασχής και στο μεράκι των Ανθρώπων εκείνων, που διάλεξαν συνειδητά το λειτούργημα του εκπαιδευτικού και θα αφιερωνόταν ψυχή τέ και σώμα στους μαθητές τους. Η παιδεία θα απαντούσε στο μέγα ερώτημα που βασάνιζε και βασανίζει την κάθε νέα γενιά. Ποιος είναι ο μύθος και πιά η πραγματικότητα για τη θρυλική ποια πρόοδο και ευημερία; Και κυρίως πώς θα κάνουμε την έρημο να ανθίσει; Να γνωρίσει ο νέος άνθρωπος καλύτερα τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του, ώστε να μην ταλαντεύεται στο κατώφλι της ζωής του. Θα άνοιγε το δρόμο στη εκπαίδευση, τη γνώση, τη επιστήμη, την τεχνολογία, τις καλές τέχνες, τον αθλητισμό και στην τέχνη της ζωής.

Η παιδεία είναι αυτή που μεταφράζει, εκφράζει και συνδέει τις γνώσεις του ατόμου με αυτές του συνόλου και προς όφελος του συνόλου, και τις γνώσεις του συνόλου προς όφελος του ατόμου, με βασική επιδίωξη να ανοίξουν-πλατύνουν τα μυαλά και να μαθαίνουν. Η παιδεία και η αγωγή θα είχε σαν σκοπό να βοηθήσει-να ξυπνήσει, να θρέψει και να στηρίξει ό,τι καλύτερο υπάρχει μέσα στον Άνθρωπο. Να μάθει. Να σκάψει βαθιά το μεγάλο κοίτασμα της ανθρώπινης ευφυΐας.

δ) Θα κατοχύρωνε Συνταγματικά την ισότητα των δύο φύλων, και την ψήφο στα (18) χρόνια σε άντρες και γυναίκες, που εδώ και δεκάδες χρόνια βρίσκονται στην πρωτοπορία χωρίς καμιά υποχώρηση. Οι αγωνίστριες όμως και έξω από τις φυλακές, έτσι και μέσα από αυτές, ξεπέρασαν κάθε όριο που τεχνικά ορθώθηκε μπροστά τους. Ανέτρεψαν το στερεότυπο της αδύναμης λεπτοκαμωμένης γυναικούλας που συστηματικά προβάλεται από το σύστημα και ευαγγελίζετε από την Εκκλησία, οι εκατοντάδες αγωνίστριες στην πρώτη γραμμή της ταξικής πάλης απέδειξαν με τις θυσίες τους ότι όσο αυτές αγωνίζονται όσο οι γυναίκες θα απελευθερλώνονται. Οι κρατούμενες από τις φυλακές Ουσάκ, από τις οποίες 5 έπεσαν αντιστεκόμενες, συμμετείχαν ενεργά στην Αντίσταση, την Απεργία πείνας μέχρι θανάτου ενάντια στα λευκά Κελιά.

Σε αυτόν τον αγώνα οι φυλακισμένες αγωνίστριες έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Κάθε μια από αυτές ήταν κινητήριο δύναμη καθοδηγήτρια της Αντίστασης και μαχήτρια της λευτεριάς στα πρότυπα πως είδη είχε κάνει με την εκλογή των αντιπροσώπων της ΠΕΕΑ, που αποτελούσε την κυβέρνηση του Βουνού. Να καταργήσει τις δομές εκείνες κρατούν σε απόλυτη υποταγή τη γυναίκα στην εξουσία του άντρα. Η γυναίκα δεν γεννιέται γίνεται. Τις δομές που διαμορφώνουν τον θηλυκό άνθρωπο σε γυναίκα. Αυτές ακριβώς τις δομές που οδήγησαν τα δυο φύλα απ συνεργάτες σε ανταγωνιστές και την αγάπη σε εμπόριο. Τις δομές που είναι οι κύριοι παράγοντες, που επέβαλαν και τις φυλικές σεξουαλικές διακρίσεις, αντικειμενοποίησαν το γυναικείο σώμα και σε συνέχεια στην εμπορευματοποίησή του. Τις συνδικαλιστικές ελευθερίες του λόγου, του συνέρχεσθε και ελευθέρως εκλέγεσθε και συνεταιρίζεσθε.

ε) Υγεία βασικό στόχο είχε την εγκατάσταση ενός λειτουργικού και εκτεταμένο εθνικό δίκτυο Ιατροφαρμακευτικής και Νοσοκομειακής περίθαλψης, που θα κάλυπτε όλες τις βαθμίδες.

ζ) Θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα. Όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφού είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα. Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικός θεσμός. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά, ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός. Όταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικό ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μιά κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος, τα βρίσκει με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δίστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής όχι μόνο του πνευματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντησε συντηρητικός. Δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγέλλει και καταπολεμά πολλές απ τις «αξίες» που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Έγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελληνική Εκκλησία βιώνει και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουμενικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλά προπαγανδίζει αφελώς ελληνικοκεντρικές απόψεις περί περιούσιου λαού, ενώ συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελάχιστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ'εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά απ τα δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα άλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρίκου, που όταν μιλάει για τον περήφανο αϊγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους προσκυνημένους του κάμπου και που ψηλά στ' απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιά απόλυτης ορθοδοξίας» Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα του έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

η) Θα κατοχύρωνε Συνταγματικά και όλους τους νέους θεσμούς που ξεπήδησαν στη διάρκεια του αγώνα και εφαρμόστηκαν με τόση επιτυχία στις ελεύθερες περιοχές. Όσον αφορά τον οικονομικό τομέα: τη διατήρηση της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά και την κοινωνικοποίηση των μεγάλων μοχλών της παραγωγής (ηλεκτρισμός, βαριά βιομηχανία, συγκοινωνίες κλπ). Θα έκανε δηλαδή κάτι που το έκαναν αργότερα σε μεγαλύτερο βαθμό οι κυβερνήσεις της Δεξιάς. Με τη διαφορά ότι τότε θα γίνονταν για λογαριασμό του συνόλου του λαού, ενώ τώρα έγιναν για λογαριασμό του κεφαλαίου. Όλοι οι θεσμοί που κατοχύρωναν τις λαϊκές ελευθερίες, τον

πολυκομματισμό, την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, εργασίας και κεφαλαίου. Σε αυτό το λαϊκό καθεστώς πίστεψε και για αυτό αγωνιζόταν. Ήταν ακλόνητη η πίστη του λαού, ότι αυτό ήταν το πιό δίκαιο κοινοβουλευτικό σύστημα που ταίριαζε και εξέφραζε τους προαιώνιους πόθους ολοκλήρου του λαού.

Οι κίνδυνοι γι αυτόν που θα συμμετείχε στην Αντίσταση, ήταν πολλοί, ορατοί και ανα πάσα στιγμή. Τον βλέπαμε, τον ζούσαμε και γνωρίζαμε πολύ καλά τους αδίστακτους κατακτητές και τους ντόπιους που πρωτοστατούσαν. Όμως μας είχε συνεπάρει το εθνικό μας χρέος προς τη σκλαβωμένη πατρίδα και το λαό που δεινοπαθούσε. Καθημερινά έφταναν τα μηνύματα ότι κάποιος σύντροφος, δεν θα ξαναγύριζε στο σπίτι του. Και τότε κάποιος άλλος θα έπαιρνε τη θέση- πόστο που είχε αυτός στη οργάνωση ή στο λόχο. Ο αγώνας συνεχιζόταν. Η ψυχосύνθεση των αγωνιστών τότε ήταν πολύ διαφορετική και όποιος θελήσει να αξιολογήσει τις λαϊκές εξάρσεις της εποχής εκείνης με τα όποια σημερινά δεδομένα θα κάνει λάθος.

Ζούσαμε όλοι με την προσμονή μιας Ελλάδας που να ανήκει στους Έλληνες και ενα καλύτερο κόσμο. Μια κοινωνία ελεύθερη, απαλλαγμένη απ τη βία και την αδικία. Μια κοινωνία όχι των ολίγων προνομιούχων, αλλά του συνόλου του λαού. Βλέπαμε τον κίνδυνο, δεν τον περιφρονούσαμε. Δαμάζαμε το φόβο γιατί ειχαμε συμβιβασθεί με την σκέψη ότι στον αγώνα σε κάθε αγωνιά τα πάντα μπορούν να συμβούν. Οι ηρωικές πράξεις των απλών ανθρώπων ήταν το πιό συνηθισμένο φαινόμενο. Αν συμβεί σήμερα κάποιο παρόμοιο θα το θεωρούσαμε καταπληκτικό. Τότε ήταν τρόπος ζωής και ύπαρξης.

Το ΚΚΕ και πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ, απευθύνθηκε σε όλα τα κόμματα και τις πολιτικές προσωπικότητες, προκειμένου να δούν από κοινού το θέμα Κατοχή, το μέλλον του λαού και της χώρας. Επειδή δεν υπήρξε ανταπόκριση προχώρησε στην ίδρυση του ΕΑΜ. Και αμέσως μετά την ίδρυσή του, ξανά έκανε έκκληση για συμμετοχή. Για άλλη μια φορά η έκκληση δεν βρήκε ανταπόκριση. Μα ούτε και αυτοί που κλήθηκαν και δεν θέλησαν να συμμετάσχουν, δεν άρχισαν να κάνουν κάτι οσον αφορά την κατοχή και το μέλλον της χώρας.

Η ζωή είχε αποδείξει πως η ιστορία έχει πάντοτε τα πίσω μπρός γυρίσματά της. Μεγάλοι και τρανοί υπήρχαν και θα υπάρχουν σε κάθε εποχή του ιστορικού μας βίου. Τρανοί υπήρχαν και τότε που οι μεγάλοι οραματιστές της απελευθέρωσης του ελληνικού έθνους, δεν αποπειράθηκαν όμως να υλοποιήσουν τα οράματα. Οι τρεις άσημοι Φιλικοί (Σκουφάς, Ξάνθος και Τσακάλωφ), νοιώθανε θλίψη και αφάνταστη πίκρα που οι κεφαλές του γένους, δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να εκπληρώσουν το πατριωτικό τους χρέος. Δυστυχώς το ίδιο συνέβει και την περίοδο της κατοχής. Πάλι οι τρανοί είναι οι μεγάλοι απόντες του εθνικού αγώνα. Και όχι μόνο δεν θα πάρουν την πρωτοβουλία να τον ξεκινήσουν, αλλά θα αρνηθούν να συνεργαστούν με εκείνους που πήραν τη μεγάλη απόφαση να ιδρύσουν τη Νέα Φιλική Εταιρεία για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Πολλοί απ αυτούς που κλήθηκαν θα κάνουν κάτι πιό τραγικό για το λαό και τη χώρα. Θα συνεργασθούν με τους κατακτητές για να πολεμήσουν την Αντίσταση στην οποία θα έπρεπε να πρωτοστατήσουν.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι στρατιωτικοί ηγέτες, που υποτίθεται ότι καταστρώνουν σχέδια εν καιρό ειρήνης, που θα τα χρησιμοποιήσουν εν καιρό πολέμου ή και για την απελευθέρωση της χώρας σε περίπτωση κατοχής. Αυτά τα σχέδια υπάρχουν πάντα. Είναι επτασφράγιστα σε κάποια συρτάρια του Υπουργείου εθνικής άμυνας κλπ συνυπεύθυνα Υπουργεία και περιμένουν την ημέρα που θα

εφαρμοστούν. Αυτοί που έχουν εκπονήσει τα σχέδια και εκπαιδεύσει παράλληλα και κατάλληλα και τον έμπυχο υλικό για το σκοπό αυτό, έχουν και αυξημένη υποτίθεται τη συναίσθηση του εθνικού χρέους. Όταν συνεπώς η πατρίδα κινδυνεύει και πολύ περισσότερο όταν η πατρίδα υποδουλώνεται από κατακτητές, είναι οι στρατιωτικοί ηγέτες αυτοί που κατέχουν τα ανώτατα αξιώματα στο στρατό και ορκίζονται ότι θα υπερασπισθούν «μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός των την πατρίδα». Είναι αυτοί που πρέπει να πρωτοστατήσουν στην οργάνωση Εθνικής Αντίστασης.

Υστερα απ όλα αυτά αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος Έλληνας για ποιόν ακριβώς λόγω άφησαν τη χώρα και το λαό ανυπεράστιστο; Όταν έφυγαν ο Βασιλιάς κλπ σε ποιανού τα χέρια άφησαν το λαό και τη χώρα; Και αν μόν άφησαν κάποιους, γιατί αυτοί που είχαν την ευθύνη δεν ενεργοποίησαν τα επιτελικά σχέδια; Και κυρίως γιατί δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση; Πολλοί μάλιστα όχι μόνο δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση αλλά οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους στην καταπολέμησή της. Και αφού δεν έκαναν τίποτε απ όλα αυτά πώς τελικά βρέθηκαν ξανά στην εξουσία; Ποιοί τους ξανά έδωσαν την εξουσία; Μήπως ο λαός; Αυτά και τόσα άλλα είναι μερικά απ τα ερωτήματα που δεν απαντήθηκαν ΠΟΤΕ. Η μήπως ερήμην του λαού είχαν αποφασίσει να γίνει η Ελλάδα επαρχία του Γ! Ράϊχ;

Μάλιστα μερικοί ισχυρίζονται ότι ο Μεταξά δικαιώθηκε ιστορικά ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι η δικαίωση οφείλεται στο γεγονός ότι ο Λαός σχεδόν στην παμψηφία του τον ιταλικό πόλεμο τον είδε σαν το μέσω όχι μόνο να απαλλαγεί απ τον εσωτερικό φασισμό αλλά και για να του δωθεί η εικαίρια να αγωνιστεί αλλη μια φορά για τη σωτηρία όλων εκείνων των υψηλών αξιών που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό, την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Αξίες και παρακαταθήκες που τόσο βάνανυσα παραβιάστηκαν απ το φασισμό, ντόπιο και ξένο και τώρα απειλούνταν με εξαφάνιση. Ήθελαν σαν απόγονοι των ένδοξων προγόνων να πολεμήσουν αλλη μια φορά για τη διάσωση του πολιτισμού και τη μοίρα του κόσμου. Αν αυτό είναι δικαίωση του Μεταξά ή του λαού, που συνέχισε τον πόλεμο απτόητος και μετά τη δική του είς κύριον αποδήμηση και τέσσερα χρόνια μετά για να εκληρωθεί ο πόθος της λευτεριάς, είναι ενα ερώτημα που η ιστορία δεν απάντησε ακόμη. Πάντως το καθεστώς προκειμένου να τον τιμήσει και να μας τον θυμίζει, αντί για εθνική επέτειο να γιορτάζουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, όπως κάνουν όλες οι άλλες χώρες εμείς γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου.

Πριν συνθηκολογήσουν με τους Γερμανούς, όλοι τους παπαγάλιζαν μεγαλόστομα τον υπέρ πάτριωτισμό τους. Αυτοί λοιπόν, οι εκλεκτοί της κυβέρνησης Μεταξά, που η πατρίδα τους είχε φοτρώσει με χρυσές επωμίδες για να την υπερασπιστούν από κάθε κίνδυνο, αυτοί σπείσανε με δική τους πρωτοβουλία να συνθηκολογήσουν με τους κατακτητές, χωρίς να συμβουλευτούν την πολιτική ηγεσία που και αυτή βέβαια, το είχε σκάσει πριν τη συνθηκολόγηση, συναποκομίζοντας μαζί τα αποθέματα χρυσού, έπιπλα και πιατικά για απάνεμα λιμάνια. Και οι Γερμανοί δεν φάνηκαν αχάριστοι.

Για αυτήν τους την πρωτοβουλία οι κατακτητές τους ανταμείψανε πλουσιοπάροχα. Το στρατηγό Τσολάκογλου, τον διορίσανε πρωθυπουργό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης της χώρας. Και μια σειρά όμοιοί του, που και αυτούς η σκλαβωμένη πατρίδα τους είχε απονέμει χρυσές επωμίδες και χρυσά παράσημα για να την υπερασπιστούν, εκτός ελαχίστων γίνανε όλοι τους υπηρέτες του κατακτητή ή έφυγαν και αυτοί για τα απάνεμα λιμάνια. Όταν ο λαός μάζευε όπλα και οργάνωνε τις παράνομες οργανώσεις, αυτοί την είχαν αράξει στον

επισιτισμό αρπάζοντας για λογαριασμό των κατακτητών τη μπουκιά απ το στόμα του λαού. Και όταν κάποιος τολμούσε να τους θυμήσει το καθήκον προς την πατρίδα απαντούσαν με στεντόρια τη φωνή:

«Εμεις πολεμίσουμε, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Όταν όμως ο Τσιώρτσιλ, με το κατεστημένο της επάρατης 4ης, δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να κάνουν κάτι δικός τους, συνέλαβε την ιδέα των «Ταγμάτων Ασφαλείας», και όλους τους άλλους Εθνοϊσμούς, με εξαίρεση αυτούς που πήραν το δρόμο για το βουνό, έτρεξαν να τα επανδρώσουν και να πολεμήσουν την ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών και σε συνέχεια στο πλευρό των Αγγλων Νέο κατακτητών πρώτα και συμμετείχαν στα απάνθρωπα όργια στον εμφύλιο πόλεμο στο πλευρό των Αμερικανών.

Αλλά και η πολιτική ηγεσία δεν διέφερε πολύ απ αυτήν των αξιωματικών. Αποδέχθηκε και αυτή τη νέα κατάσταση πραγμάτων και την κατοχή αδιάφορα και μοιρολατρικά. Όλοι τους έβαλαν την ουρά στα σκέλη, χώθηκαν στο καβούκι τους και άφησαν τους άλλους να βγάλουν τα κάστανα απ τη φωτιά. Οι αντιπρόσωποι του ΚΚΕ τους επισκέφθηκαν διαδοχικά όλους. Αρνήθηκαν κάθε συνεργασία με το ΚΚΕ και με το ΕΑΜ, αλλά και δεν έκαναν και αυτοί όπως και οι στρατιωτικοί κανένα δικό τους ξεκίνημα. Για τη συμπεριφορά τους αυτή θα γράψει ο Δήμος Θεσπρωτός στο βιβλίο του «Αυτοκριτική»:

«...Στη σύσκεψη του προδότη Τσολάκογλου σπένσανε και πήγαν. Και με πρόσχημα την εκπλήρωση «πατριωτικού καθήκοντος», του συμπαραστάθηκαν στο «εθνικό» του έργο. Στη σύσκεψη που πριν από λίγο ο Τσολάκογλου, είχε σχηματίσει «κυβέρνηση» και είχε δώσει υπόσχεση μέσω του στρατάρχη Λίστ, προς τον Φύρερ, ότι θα «εκτελέσωμεν τας υπο αυτού δοθησομένας οδηγίας». Οδηγίες που τις εκτέλεσε με ζήλο! Σε βαθμό που ο Ρίμπεντροπ γράφει: «Θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι διαθέτοντας τον Τσολάκογλου, επικεφαλής του εκεί υπουργικού συμβουλίου». Στη σύσκεψη όμως για τη ίδρυση του ΕΑΜ αρνήθηκαν να μετάσχουν. Είναι οι απόντες της Εθνικής Αντίστασης. Δειλοί, μικρόψυχοι, ηττοπαθείς, δισταχτικοί και μοιραλάτρες. Πρόκειται ακόμη και για τους κάθε λογής κεροσκόπους, που είχαν επιλέξει τη στάση : ούτε αντίσταση, ούτε φανερή συνεργασία με τον κατακτητή, αλλά ας περιμένουμε να δούμε...».(σελ 40/41).

Ο Άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί και «θεάματα» εμπνευσμένα απ τους ειδικούς για να του συμπληρώσουν τα κενά της πείνας που δεν καλύπτει και όταν ακόμα το έχει το καθορισμένο απ τον κεφαλαιούχο μεροκάματο. Θέλει ελευθερία και δίκαιο, πραγματική ελευθερία και δίκαιο. Θέλει το δίκαιο που του αναλογεί και την Ελευθερία που να μπορεί να ρυθμίζει τη ζωή του. Αυτά η διαρθρωμένη και διαβρωμένη απ τους επικυρίαρχους ηγεσία, όταν η χώρα και ο λαός διέτρεχε τον μεγαλύτερο κίνδυνο αφανισμού, ευτυχώς στη διάρκεια της κατοχής τα άφησε στον ίδιο το λαό να τα λύσει. Και θα τα έλυνε αν μοίρα κακή δεν μεσολαβούσαν γεγονότα που επέτρεψαν σε άλλους να καθορίσουν την μεταπολεμική πορεία της χώρας μας.

Για αυτούς τους αρχηγούς πάντα είναι καιρός να υλοποιηθεί η ρήση του ευαγγελίου «οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι». Επειτα θα υπάρχει και η υστερική προσπάθεια του κατεστημένου, όχι μόνο να αγνοήσει, αλλά και να αμαυρώσει, να ρυπάνει το αθάνατο αυτό έπος. Γιατί να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους οι άνθρωποι!!! Το καθεστώς θα τους χρειαστεί όποια στάση και αν...

Αργότερα, όταν θα διαπιστώσουν ότι ο λαός αγκάλιασε το ΕΑΜ, τότε θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις οι οποίες,

δεν είχαν καμιά απήχηση στον κόσμο. Το ΕΑΜ είχε μιλήσει στην ψυχή του λαού. Ο λαός εγκατάλειψε τα παλιά κόμματα που οι ηγέτες τους έδειξαν ασυγχώρητη αδράνεια. Προσχώρησε στο ΕΑΜ και οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς.

Αλλά και η συμπεριφορά του επίσημου πνευματικού κατεστημένου ήταν ακόμα χειρότερη. Αυτή όχι μονάχα συμβιβάστηκε με τη νέα κατάσταση και την αποδέχθηκε χωρίς καμιά επιφύλαξη, αλλά και έσπευσε να το εκδηλώσει και δημόσια, λές και φοβίθηκε μην τυχόν και χάσει τη μεγάλη και μοναδική ευκαιρία που της δόθηκε ποτέ. Θα μείνει μνημείο υποταγής και γραιοκυλισμού το συγχαρητήριο έγγραφο που απήθυνε στον Τσολάκογλου, μόλις τον διορίσανε οι Γερμανοί Πρωθυπουργό.

Η Ελίτ γενικά και η πολιτική ειδικά είναι η πιό περιγεγραμμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό, ήθη, κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Η Ελίτ στην πολιτική, όπως παντού, έτσι και στη χώρα μας αποτελούνται-αποτελείται από ανθρώπους με προσόντα, δραστήριους, ικανούς, φιλόδοξους και θετικούς και προπαντός «θετικούς». Η ουτοπία, η αμφιβολία, η αμφισβήτηση, ο άστοχος στοχασμός και η ανειροπόληση, τα κινήματα συνείδησης, ψυχής και η φαντασία δεν είναι το φόρτε τους, ούτε, βέβαια, η υπερβολική εξέταση της συνείδησης στα υψηλά υστάμενα κλιμάκια. Αυτά είναι πράγματα για τους μη «οργανικούς διανοούμενους».

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου» ή του περιβόητου «νοήματος της ιστορίας», εμπαίζει και λαιδορεί τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας.

Θυμάται κανείς κάποιον απ τους μή οργανικούς διανοούμενους: Ποιητή, στοχαστή, εφευρέτη, θεωρητικό κάποιας επιστήμης, μεγάλο ερωτευμένο με τα γράμματα τέλος πάντων κεφαλή της πολιτείας ή εστω δημαρχίας, κόμματος, σωματίου ή εξωραϊστικού συλλόγου;

Ενώ εκατομμύρια Άνθρωποι ενδιαφέρονται για τα κοινά, και όταν η χώρα διατρέχει κάποιον κίνδυνο, στρατεύονται και εθελοντικά όπως στην κατοχή, σε μια υπόθεση απο περίσσευμα ψυχής ή το υστέρημα της ζωή τους. Οι «προορισμένοι», οι «λίαν ενδεδειγμένοι» να υπηρετήσουν την προσφιλή πατρίδα, Θρησκεία, και όποιο άλλο υψηλό θεσμό, όπως π.χ να στελεχώσουν την ΕΟΝ κλπ, κάνουν το ίδιο αλλά εννοούν να το κάνουν από θέση ισχύος και-τι να κάνουμε; Με το αζημείωτο! Αλλιώς πάμε στον ΥΡΚΑΝΟ...

Οπώς γράφω και πιο πάνω η πολιτική ελίτ είναι η πιο περιχαρακωμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό και ήθη κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Και όμως, αυτή η ολιγαρχία αποτελεί αγκάθι στην κοινωνιολογία-μόνο περιγραφές, αντιφάσεις και απορίες διατυπώνονται περί αυτής. Αν η ιστοριογραφία δεν την αγνοεί, η φιλοσοφία της ιστορίας απαξιοί να ασχοληθεί με την ουσία της.

Τέτοια κενά και σήμερα ακόμη οφείλονται στη μή συνεργασία μεταξύ των επιστημών του Ανθρώπου (εν προκειμένω κοινωνιολογία, ψυχολογία-φιλοσοφία-ιστορία) και όχι λιγότερο, στη μοντέρνα ακατάσχετη κλίση των επιστημών αυτών να εξελεχθούν σε ακριβείς επιστήμες. Ο μαρξισμός στη μονομέρεια της ταξικής ανάλυσης αμέλησε το φαινόμενο και τον ρόλο της ελίτ. Την οργανική διανοήση που η άρχουσα

τάξη, προκειμένου να την χρησιμοποιήσει ταξικά, έκανε την ελίτ συμμετοχή-συν
ιθύνουσα τάξης, περιχαρακωμένη, με μητρώο στο Λίμπρο Ντ Ορο:
«Νομεγκλατούρα»-όνομα και πράγμα.

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ διαψεύδει και χρεοκοπεί όλες τις ουτοπίες,
όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου»,
λοιδορεί δε τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας. Οι ελίτ αποφασίζουν για τα μεγάλα και
τα μικρά. Εμφύλιοι πόλεμοι; Αποσχιστικές τάσεις; Εκκριξη πολυεθνικών, πολύ
θρησκευτικών κοινωνιών; Η ντόπια ελίτ που ορέγονταν μα και ορέγεται κυβερνητικά
πόστα, μηχανισμούς, δόξες κι έχει πάρει, κατ αποκλειστικότητα, το θεό, το «λαό», την
ιδέα με το μέρος της. Οι ελίτ αποφασίζουν πόσα θα πληρωσουμε για τις στρατιές των
συμβούλων, για τους γιγαντομισθούς των όποιων και όποιας μορφής παρασίτων και
των σιτιζομένων απ το κράτος, στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτους..

Η γενιά μου έζησε σε όλο της το μεγαλείο τη συντηρητική-αντιδραστική ελίτ. Την
ελίτ που στους χώρους που συναγελάζονταν απόπνεε μούχλα και δεν άφηναν να μπει
εστω μια ακτίδα φωτός. Την ελίτ που ορεγόμενη κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς και
δόξες, κάλυψε με σκοπιμοθηρική πολιτική όλες τις παρανομίες της βασιλο-μεταξικής
δικτατορίας, τις κατοχικές και μετά κατοχικές κυβερνήσεις και στο άψε σβήσε, ενώ
ψήφιζε έκτακτους Νόμους, έδωσε λευκές περισσότερες τους κάθε είδους δοσίλογους.
Την ελίτ που χωρίς ντροπή και βάσανο, καθυστέρηση και ενδιασμούς συνέθεσε,
ψήφισε, στήριξε και εφάρμοσε με σκληρότητα αυτούς τους απάνθρωπους Νόμους.
Νόμους «κουρελούδες» στους οποίους τρύπωναν κάθε είδους «ειδικές» εγκληματικές
ταξικές και εκδικητικές διατάξεις. Νόμους που μετέρτεψαν τους αγωνιστές της
Αντίστασης σε εχθρούς και προδότες της πατρίδας και τους συνεργάτες και
δοσίλογος σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Προσυπέγραφαν Νόμους και εφάρμοζαν
αποφάσεις που περιείχαν άδικο, προαποφασισμένο και σκόπιμο θάνατο.

Βέβαια το φαινόμενο να μετατρέπονται τα θύματα σε θύτες, δεν είναι προτότυπο
στην ιστορία και ειδικά στη χώρα μας. Αλλά τόση πιά αντιγραφή και με τόσο ταξικό
και αντεθνικό πάθος. Θε έλεγε κανείς πως δεν άφησαν τίποτε που να μην
αντιγράψουν απ τον Ρωμαϊκό «Νόμο», που ανάμεσα στα άλλα προβλέπει α) να
δημεύουν και την περιουσία του ιδεολογικού αντιπάλου, β) να τους διαγράψουν απ
τα μητρώα (σε χιλιάδες ανέρχονταν Οι Έλληνες που τους στέρησαν την ιθαγένεια και
σήμερα ακόμα υπάρχουν πολλοί που την στερούνται ακόμα) και γ) να μὴν
επιτρέπουν στους οικείους να κλάψουν για τον χαμό των αγαπημένων τους
προσώπων.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-
υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση
της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμιοκρατίας
των G8». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου
φυσικού και παραγώμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της
ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Που συνειδητά
και αναντίρητα όχι μόνο ανέχονται αλλά και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων
μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος.

Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, είναι αναπόφευκτο να σημειωθεί
αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκκρηξη με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα
σαρώσει όχι μόνο τις φτωχές αλλά και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της
αγοράς» που ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν είναι η αγορά που η
κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προκεφαλαιοκρατικά. και έζησε μέχρι σήμερα.

Ολος ο πλανήτης είναι μιά γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μὴν αναγνωρίσουμε τη συνηθισμένη σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών ότι με την επικράτηση της « παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγοράς » θα λυθούν όλα τα προβλήματα και ότι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί « θλιβερή παρένθεση » που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την « πτώση ». Επειδή η πίστη δε έχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανέμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: « Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί »: αυτή είναι η ουσία των όσων έχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίνεσθαί της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η « κοινωνία της αγοράς » θα βοηθήσει...

Αυτή περίπου ήταν η στάση και η συμπεριφορά του προπολεμικού κατεστημένου. Και τον τρόπο που οι πιο ζωτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας απ τους Ναζί. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνική της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Βέβαια δεν έλλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ήταν όχι μόνο πολυάριθμες αλλά και αξιοθαύμαστη η συμβούλη και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.

Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπο τη « σκέπη » της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα απ το 21, ενώ είχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάσει την οικογενειοκρατία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού γι αυτό και δεν είχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επομένη των εκλογών. Ήταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά. Ο ελληνικό λαός απ την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας απ την Αγία τριάδα αποτελούμενη από: αστούς, Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς, δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε τη δημοκρατία, δεν του επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει όχι μόνο δημοκρατικό λόγο, αλλά ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι αυτό και δεν έχει δημοκρατικά βιώματα.

Να που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις της απόστασης του πολιτισμού μας απ τον Μεσαίωνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, ότι ο αυταρχισμός και η αναίδεια της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο είναι προνόμιο άλλων εποχών. Όταν η εξουσία λειτούργησε τόσο προκλητικά ανάληκτη και αυθάδης προς τους πολίτες, τί να φαντασθεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν κρυπτώ και παραδύστο. Πολύ περισσότερο πως να συλλάβει, μα και να φαντασθεί ακόμα κάποιος πως λειτουργούσε και ενεργούσε η εκκολαπτική μηχανή του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους και ο « βιασμός της δημοκρατίας ». Όταν για μια απλή προσαγωγή « υπόπτου » η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των ατομικών

ελευθεριών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τί μπορεί να περιμένει κανείς απ την επέλαση της κατά του «βεβαρυμένου» με κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου κρατουμένου.

Πουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν είναι τόσο τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων όσο στο χώρο της καταστολής και ειδικά στη φυλακή και στη φυλακή της φυλακής.

Η λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η δοσίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του προλεταριάτου, ξεχνώντας ότι κάτω απ τη σημαία του ΕΑΜ και το πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Έλληνες, η τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ακόμα παραγνωρίζουν ότι όλος αυτός ο κόσμος που ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου άλλου ξένο προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας. Τέτοιες σκέψεις δεν απασχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε είχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να είχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο όπως γράφω και πιο πάνω, είχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη. Αλλά αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσαντες του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, σε αυτόν τον ΕΑΜικό ωκεανό, ήμασταν και εμείς οι Νεοφώτιστοι κομμουνιστές, που γίναμε μέλη του στη διάρκεια του εθνικό απελευθερωτικού αγώνα. Είμασταν δε και η συντριπτική του πλειοψηφία. Αν πάρουμε υπόψη ότι λίγο πριν απ την απελευθέρωση τα μέλη του ΚΚΕ ξεπερνούσαν τις 400,000 και ότι στην προ κατοχική περίοδο τα μέλη-οχι οι οπαδοί ήταν μόλις μερικές χιλιάδες. Αν σε αυτό συμπεριληφθούν τα «χειρουργεία» της ειδικής Ασφάλειας, το ριτσενόλαδο, ο πάγος και ο μεζές της ρέγγας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη αντιπροσώπευε το δογματικό εστω ΚΚΕ στη νέα συνολική δύναμή του και στη λαοθάλασσα του ΕΑΜ.

Αυτός ο κοινός αγώνας και ο ίδιος κίνδυνος που αντιμετωπίζαμε καθημερινά όλοι οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, η επιδίωξη των ιδίων οραμάτων και ιδανικών που περικλείονταν στο δίπτυχο «εθνική απελευθέρωση» με το διώξιμο των μισητών κατακτητών και σε συνέχεια ο αγώνας για την κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων με την καθιέρωση μιάς «λαϊκής εξουσίας», αυτό ήταν που ένωνε το λαό περισσότερο. Αυτά τα δυό δεδομένα τους ένωσαν με ακατάλυτους δεσμούς συντροφικότητας. Εγιναν μέλη της μεγάλης ΕΑΜικής οικογένειας και αγωνίζονταν για να γνωρίσει ο λαός μας καλύτερες μέρες. Αυτό ήταν και το πιο καταπληκτικό επίτευμα του ΕΑΜ το ότι πέτυχε να συνενώσει όλον αυτόν τον κόσμο, που προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα σε μια πανστρατιά και να διοχετεύσει σε αυτή τη λαοθάλασσα τα ίδια οράματα και τα ιδανικά: τα ιδανικά της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Σε αυτόν τον κοινό αγώνα ο λαός μας, απέκτησε μεγάλη πολιτική ωριμότητα και του έγινε πίστη, ότι είχε τη δύναμη μα και τη θέληση να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο του. Οτι είχε τη δύναμη αλλά και την ακατανίκητη θέληση να δημιουργήσει μια νέα Ελλάδα. Την καινούρια κοινωνία όπως εκείνος την οραματίστηκε, μια κοινωνία με τα πιο Ανθρώπινα ιδανικά. Τα όποια προβλήματα θα παρουσιάζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσε. Είχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες. Είχε ατσαλωθεί στον αγώνα και όπως πολέμησε με το ντουφέκι και την πένα τους τρείς

κατακτητές και υπόμεινε όλες τις συνέπειες, έτσι και μετά απελευθερωτικά θα διατηρούσε αραγή την λαϊκή ενότητα και θα κέρδιζε όπως σωστά πρόβλεψε ο κ Ηντεν τις εκλογές. Αυτήν ακριβώς την πλειοψηφία, την πολιτική ωριμότητα και την απόφασή του λαού να κρατήσει την Ελλάδα για τους Ελληνες, ήταν που έβαλαν στο στόχαστρο οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά και όχι τον φόβο του κομμουνισμού.

Για να μή τις κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές, οι ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας, με την αξιόλογη πείρα που διέθεταν και την μακρόχρονη πολύτιμη συνεργασία τους με τις ανάλογες των γερμανικών αρχών κατοχής (Ες-Ες Γκεστάπο κλπ) και τις παρεμφερείς αγγλικές από κοινού ορμώμενοι, μεθόδευσαν και πραγματοποίησαν την μεγαλύτερη και την πιό απίθανη προβοκάτσια σε βάρος του αντιστασιακού κινήματος. Είχαν τη σατανική, την απάνθρωπη έμπνευση να κινηθούν και να δράσουν σαν αληθινοί τυμβωρύχοι-κανίβαλοι, προκειμένου να συκοφαντίσουν και να σπλώσουν ηθικά το λαϊκό κίνημα, αφού δεν μπορούσαν να το θίξουν αλλιώς και αλλού. Μή μπορώντας λόγω μέσων να αντιδράσει το ΕΑΜ στο σατανικό σχέδιο, τους προσφέραμε την ευκαιρία για μια καταπληκτική νίκη στο πιό ευαίσθητο σημείο για ένα λαϊκό-εθνικό ανθρωποκεντρικό κίνημα όπως ήταν το ΕΑΜ.

Κατά τη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης τα θύματα υπήρξαν πολλά. Ομως το μεγαλύτερο φόρο αίματος τον πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Όταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, με βάση τις εντολές του Τσιώρτσιλ, (κατακτημένη χώρα, νίκη με οποιοδήποτε τίμημα κλπ) χρησιμοποίησαν χωρίς κανένα δισταγμό τα πιό φονικά μέσα πυρός :τα αεροπλάνα, τα τάνκς, και τα καράβια, τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι) και παντός είδους αυτόματα, στραμμένα κατά του ΕΛΑΣ. Τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, αφού ο εφεδρικός ΕΛΑΣ, μα ούτε και ο μόνιμος, δεν διέθετε αντιαεροπορικά όπλα, πολυβολούσαν ανενόχλητα συνεχώς και αδιακρίτως, χωρίς να ξεχωρίζουν τον άμαχο πληθυσμό. Κατά κανόνα σε αυτές τις περιπτώσεις των αεροπορικών και Ναυτικών βομβαρδισμών, οι άμαχοι την πληρώνουν, γι αυτό και τα περισσότερα θύματα υπήρξαν θύματα των βομβαρδισμών.

Απ τα ίδια λοιπόν, τα πράγματα προκειμένου να ταφούν οι πολλοί άριθμοι νεκροί, οι τάφοι κατ ανάγκη θα ήταν κοινοί. Τέτοιοι τάφοι ανοίχθηκαν και μέσα στον Εθνικό Κήπο, μα και αλλού στο χώρο που ελέγχονταν απ τους Αγγλους και τα κοπέλια τους. Περιοχές στις οποίες δεν πλησίασε ποτέ ο ΕΛΑΣ. Αυτά οσον αφορά το λεκανοπέδιο της Αττικής. Απ τη συμφωνία της Καζέρτας ο ΕΛΑΣ, δεν μπορούσε να μπει σε αυτόν το χώρο και ειδικά στην Αθήνα και ο Σκόμπι, για το σκοπό αυτό με υπόδειξη και προτροπή του Τσώρτσιλ, είχε δώσει ρητές εντολές: «Να συνετήσουν δια πυρός όποιον ΕΛΑΣίτη θα τολμούσε να παραβιάσει τη συμφωνία».

Η ΕΑΜική Αντίσταση ήταν μια τεράστια δύναμη. Η επιρροή του ΕΑΜ αγκάλιαζε όλα τα στρώματα του λαού και το πρόγραμμα του όχι μόνο προέτρεπε αλλά και απαντούσε στους πόθους του λαού, να μη χαθεί η πρώτη και μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21, για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια πατρίδα που να κυβερνιέται, για πρώτη φορά απ τον ίδιο το λαό της και όχι απ τους ξένου, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες όμως στις αρχές της ισοτιμίας και όχι της υποταγής. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, όχι μόνο το αποδέχθηκε ο λαός, αλλά και αγωνίστηκε με όλες τις μορφές πάλης για να το κάνει πράξη. Η χώρα μας θα είχε μια παρουσία πολύ διαφορετική σ όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν θα είχε καμιά σχέση με την σημερινή. Που υποτάσσεται, υποθηκεύει, και πουλάει κομμάτια απ τις σάρκες της για να ψωμοζήσει.

Ο Κομνηνός Πυρομάγλου, ο γεναίος υπαρχηγός του ΕΔΕΣ λέει ότι «Ουδεμία άλλη αντιστασιακή οργάνωση έδωσεν εν αναλογία τόσα θύματα είς την Εθνικήν Αντίστασιν, όσα έδωσεν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και συνεχίζοντας «...Ειναι καιρός να γίνει η ιστορία της Ελλάδος ιστορία όλων των Ελλήνων...»

Το ηθικό γόητρο, αλλά και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο στο εξωτερικό και τον αντιφασιστικό αγώνα ήταν τεράστιο. Η οικουμένη ήξερε πώς ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος, χρειάστηκε να κοινητοποιήσει και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και πατριωτισμού. Ήξερε ακόμα ότι η μεγαλύτερη δυσκολία δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ και του Μοσουλίνι, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα, πολιτική και ένοπλη.

Το ΕΑΜ, με τη συνέπεια που έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την αμέριστη φροντίδα του για το χειμαζόμενο λαό μας και προστατεύοντας με κάθε τρόπο τα λαϊκά συμφέροντα, που τα καταπατούσαν βάνανυσα οι κατακτητές και οι απάτριδες συνεργάτες τους, διέγραψε μια καταπληκτική ανοδική πορεία με αφάνταστα γοργούς ρυθμούς. Ήταν επόμενο αυτή η μεγάλη επιρροή του μέσα στον λαό, που ήταν οφθαλμοφανής σε όλους, να ανησύχησε το κατεστημένο στη χώρα μας, αλλά και το «συμμαχικό» παράγοντα, που τόσο πολύ πάσχιζε για τα συμφέροντα του τόπου μας...

Οι Αγγλοι διατηρούσαν στενούς δεσμούς-οικονομικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς κλπ-με τό κατεστημένο και όπως παλιά, έτσι και τώρα στην κρίσιμη αυτή περίοδο ανέλαβαν να το στηρίζουν. Η αυθόρμητη και μαζική συμμετοχή του λαού, τρώμαξε όχι μόνο τους δικούς μας αλλά και τους άσπονδους φίλους μας Αγγλους. Η τέτοια ραγδαία ανάπτυξη του ΕΑΜ, οργανωτικά, πολιτικά και στρατιωτικά, τους έβαλε σε σκέψη για τον κίνδυνο που μπορούσαν να διατρέξουν. Τρώμαζαν στη σκέψη ότι μπορούσε ο λαός να πάρει στα χέρια του με δημοκρατικές διαδικασίες την εξουσία.

Για να μη συμβεί αυτό μετά τη διαπίστωση της επιρροής του ΕΑΜ στο λαό, καταβλήθηκαν μεγάλες, συνεχείς και επίμονες προσπάθειες απ τους δικούς μας και τους ξένους για τη δημιουργία «αντιστασιακών οργανώσεων», που θα αποτελούσαν το αντίβαρο του ΕΑΜ. Για το σκοπό αυτό πέρα από κάθε είδους συμπαράσταση, διέθεσαν και άφθονα υλικά μέσα και κυρίως χρυσό. Δεν βρήκαν όμως ανταπόκριση απ το λαό. Βοηθά αναμφισβήτητα το χρήμα, αλλά δεν δημιουργεί ιδανικά και οράματα για μια καλύτερη ζωή. Μια ελεύθερη και δίκαιη ζωή, που τόσο την έχει ανάγκη ο άνθρωπος. Και τα ιδανικά είναι εκείνα που δίνουν αξία στον άνθρωπο, που απαντούν στα προβλήματα που κάθε φορά βάζει η ζωή μπροστά για λύση. Αυτά τα ιδανικά ήταν που συγκινούσαν, ενέπνευαν και έδιναν περιεχόμενο στον αγώνα.

Είναι γεγονός ότι σε διάφορα χρονικά διαστήματα έκαναν την εμφάνισή τους μια σειρά από οργανώσεις, όπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, η ΠΕΑΝ, ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, η ΤΡΙΑΙΝΑ, ο ΜΙΔΑΣ και πολλές άλλες μικρότερες. Αν όμως εξαιρέσουμε τον ΕΔΕΣ, που υπήρξε η πιο αξιόλογη αντιστασιακή οργάνωση μετά το ΕΑΜ και που είχε αρκετή δύναμη αντάρτικου στρατού που δρούσε στην περιοχή της Ηπείρου, η ΕΚΚΑ μερικά, όλες οι άλλες δεν είχαν καμιά απήχηση εκτός απ τη συλλογή πληροφοριών.

Γι αυτό είτε αυτοδιαλύθηκαν ή παρέμειναν σε πλήρη αδράνεια και μερικές έδρασαν ατομικά. Η αλματώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ, απογύμνωσε όλα τα παλιά κόμματα απ τους οπαδούς τους. Οι παλαιοκομματικοί παράγοντες συνειδητοποίησαν ότι ένας και μόνον τρόπος υπήρχε για να αποφύγουν την οριστική τους εξαφάνιση απ το πολιτικό προσκήνιο : να συμπαραταχθούν και να αντιμετωπίσουν

δυναμικά το ΕΑΜ. Και σε αυτό το σημείο είχαν αμέριστη τη βοήθεια και τη συμπαράσταση πρώτα των Γερμανών και μετά των Αγγλων. Προκειμένου να διασωθούν κινήθηκαν σηκώνοντας τη σημαία του αντικομμουνισμού και οργάνωσαν στο πλευρό των Γερμανών στην κατοχή και των Αγγλων μετά απελευθερωτικά συστηματικά και μεθοδευμένα αυτόν τον κατάπτιστο αντι-ΕΑΜμικό πληθωρικό εθνοϊσμό.

Οι Γερμανοί φεύγοντας είχαν αφήσει στα μετώπισθεν, εκτός απ τα όποια συνεργαζόμενα τσανάκια τους και αρκετούς δεδηλωμένους αντικομμουνιστές, κυρίως Βουλγάρους φασίστες με εντολή να προβούν σε πράξεις δολιοφθοράς που θα επιβάρυναν το ΕΑΜικό κίνημα. Εκμεταλλεύτηκαν με δεξιοτεχνία αυτές τις ευκαιρίες, τις πρακτορικές και προβοκατόρικές στημένες παγίδες και μια σειρά λάθη, ατομικά, αλλά και της ηγεσίας που έγιναν στη διάρκεια της κατοχής και οι προδότες, οι απόντες και οι καταδότες ως δια μαγείας μεταμορφώθηκαν σε «πατριώτες».

Σε αυτό τους βοήθησαν και η αδυναμία που έδειξε η ηγεσία του ΚΚΕ, να αντιληφθεί ότι ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ήταν ενα πλήθος ετερόφωτων οπαδών χωρίς δική τους σκέψη και γνώμη, άνθρωποι δίχως γνώση του αντικειμένου και του σκοπού. Δεν συνειδητοποίησε στο βαθμό που έπρεπε, ότι ο κόσμος αυτός διέθεται όχι μόνο αντικειμενικά ανεκτήμητα αλλά και αγωνιστικά προσόντα. Οτι η τεράστια πλειοψηφία του είχε υψηλό πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Συνεπώς και αν ακόμα επικρατούσε το ΕΑΜικό κίνημα η δική μας Λαϊκή Δημοκρατία, δεν θα ήταν ούτε στη μορφή, πολύ περισσότερο στο περιεχόμενο με αυτές που επεβλήθηκαν στις γειτονικές χώρες.

Οπως ήταν φυσικό αυτή η απρόκλητη και η πιό ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων, αμέσως μετά την απελευθέρωση σε μιά σύμμαχο χώρα, ξεσήκωσε την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη ειδικά στην Αμερική και την ίδια την Αγγλία. Αυτήν ακριβώς την παγκόσμια κραυγή και καταδίκη, ήθελε όχι μόνο να καταλαγιάσει αλλά και να αντιστρέψει ο Τσωρτσιλ. Να εκμεταλλευτεί τη διπλωματική απειρία του ΕΑΜ και να μετατοπίσει την ευθύνη του εγκλήματος που διέπραξε σε βάρος αυτού του υπέροχου λαϊκού κινήματος την ευθήνη.

Στις 12-10-1944, μετά από τριάμισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς και το πέμθος. Μια σκλαβιά που βύθισε την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε ανθρωποθυσίες και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, και τα 57 ολοκαυτώματα, τα γερμανικά στρατεύματα εκκένωσαν εσπευσμένα την Αθήνα. Η ραγδαία προέλαση του Κοκκινού Στρατού στα Βαλκάνια, τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη χώρα μας, για να αποφύγουν τη σίγουρη αιχμαλωσία. Και στις 13-10-1944 έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα η μέρα της λευτεριάς.

Σιγά-σίγα η λευτεριά απλωνόταν και στη υπόληπη κατεχόμενη Ελλάδα. Ο λαός ζούσε ανεπανάληπτες στιγμές χαράς. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς τη χαμένη σου λευτεριά. Τα παντα, έμψυχα και άψυχα γιόρταζαν εκείνες τις αλησμώνητες μέρες και ώρες. Τις μέρες εκείνες της απελευθέρωσης γιορτάζαμε, όχι μόνο τη λευτεριά απ τον ξένο, αλλά και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε ότι το δεκάχρονο και γιατί όχι το εκατοντάχρονο όνειρο έγινε πραγματικότητα. Οτι οι θυσίες όσες και αν ήταν δεν πήγαν χαμένες και οτι ο αγώνας θα δικαιώνεται σιγά σιγά.

Πως να χωρέσει σε ανθρώπινο Νού και ειδικά των αγωνιστών πως αυτός ο υπέροχος κόσμος που γεύονταν τη λευτεριά του, οτι σε πολύ σύντομο χρονονικό διάστημα, με τη βία και αδιάκριτα ευθύνης, αλλά με μόνο τη συμμετοχή στην

Αντίσταση, θα σπρώχνωνταν στο Τούνελ μιας άλλης σκλαβιάς πιά μακρόχρονης και ασύγκριτα πιά οδυνηρή απ την προηγούμενη ; Πιά σκληρή και πιά απόνθρωπη; Οτι θα χτηπιόταν ανελέητα, θα μάτωνε τόσο πολύ απ αυτούς (Αγγλους), που με όλα τα μέσα επικοινωνίας τον καλούσαν να πάρει μέρος στην Αντίσταση; Οτι θα τον εξανδραπόδιζαν και τελικά θα έχανε τα πάντα και μαζί με αυτά και τη λευτεριά και αρκετές εκατοντέδες χιλιάδες και τη ζωή τους ; Παραμείναμε αθεράπευτα αισιόδοξοι για την πορεία του κινήματος και για τη σιγουριά της νίκης. Και αυτό γιατί ειχαμε κάνει το καθήκον προς την πατρίδα και η λευτεριά για την οποία ο λαός αγωνίστηκε είχε έρθει. Ίσως η αισιοδοξία μας προέρχονταν απ το γεγονός, οτι αγνοούσαμε τα παρασκήνια και ούτε μπορούσαμε να διανοηθούμε οτι στο Λίβανο και την Καζέρτα, η ηγεσία μας στο όνομα της ομαλής δημοκρατικής πορείας, τα παραδώσε όλα στους αντιπάλους μας, οτι τους αναγνωρίσαμε το δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί για όλα, ακόμα και για την τύχη του λαϊκού κινήματος!

Ηταν τόσοσ ο πόθος του κινήματος για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη που δεν υπάρχει έλληνας η ξένος ιστορικός που να αμφιβάλλει για τη σκέψη πως αν το ΕΑΜ ειχε αποφασίσει να μήν καταλάβει την εξουσία άλλωστε γι αυτόν ακριβώς το λόγο έθεσε τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές της κυβέρνησης και του στρατηγού Σκόμτνυ, δέχθηκε να μήν κατάβει-μπεί ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ανέθεσε στον εφεδρικό ΕΛΑΣ να τηρήσει την τάξη μέχρις ότου τακτοποιηθούν τα διαδικαστικά θέματα. Εκείνο που δεν επιδέχεται αμφιβολία είναι το γεγονός, πως αν ο ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει την εξουσία μπορούσε να αγνοήσει τις οποιες δεσμεύσεις μπορούσε να είναι την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών να κυριαρχήσει στην Αθήνα χωρίς καμια δυνατότητα αντίστασης απ κανέναν. Παρά τις εγχώριες καυσιολογίες και τους ποικίλους-πολλαπλούς παλικάρισμούς, καθ ύλην αρμόδιος, στρατιωτικός διοικητής Αθηνών Παν Σπηλιοτόπουλος δεν ειχε αυταπάτες. Το ίδιο και ο στενός συνεργάτης του κ Παπανδρέου στρατηγός Κατσιώτας είναι αφοπλιστοί. Ο πρώτος λέει πως «αν ο ΕΛΑΣ αποφάσιζε να καταλάβει την εξουσία, και αν ακόμα έδινε διαταγήν αντιστάσεως εις την εισβολήν, η ακόκπουσίς της θα ητο αδύνατος». Ο δε στρατηγός Κατσιώτας είναι αφοπλιστικός: «δεν είχαμε τίποτε στη διάθεσή μας!»! Εγώ φτάνοντας απ την Ιταλία, ηρθα μόνο με τη...λεβεντιά μου!

Αυτό το εχει γράψει και επιβεβαίωση πολλές φορές και ο Γουντχάους ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν, και λέει : «Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ηταν αποφασισμένο να καταλάβει την εξουσία με τη βία αμέσως με την απελευθέρωση της Ελλάδας, η πρωτεύουσα ηταν απόλυτα στη διάθεσή του την ίδια μέρα που έφθγαν οι Γερμανοί. Αν το αποφάσιζε μόνο με μιά εισβολή που θα στοίχιζε ακριβά θα ηταν δυνατόν να εκδιωχθεί- την οποία η συμμαχική πίεση και η κοινή γνώμη θα την έκαναν αδύνατη»

Εκείνα που πρέπει και αξίζει να τονιστεί είναι το γεγονός οτι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ καταλάμβανε την εξουσία, ηταν φύσει αδύνατο να εγκαθιδρύσει κυβέρνηση Σοβιετικού τύπου ακόμα και αν το ήθελε. Η Ελλάδα απ το 1830 ηταν για τους δυτικούς και ειδικά για την Αγγλία αδιαπραγμάτευτη, Συνεπώς δεν υπήρχαν τέτοιες σκέψεις οτι μπορούσε να περάσει στον ανατολικό συνασπισμό. Αυτό όπως γράφω και σε άλλο σημείο, θα μπορούσε να γίνει μόνο αν έμπαινε και στη χώρα μας ο Κόκκινος στρατός. Η «κάθοδος όμως του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια ειχε από πριν περιοριστεί, με συμφωνία των συμμάχων, ως τα βόρεια σύνορα της Ελλάδας».

Αν υπάρχει κάποιο λάθος καθοριστικής σημασίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είναι ακριβώς η μήν κατάληψη της εξουσίας την επόμενη της αποχώρησης των Γερμανών θα

δρομολογούσε μια εντελώς διαφορετική εξέλιξη στη χώρα. Αφού δεν είχε στο πρόγραμμά του την μονομερή κατάληψη της εξουσίας και την εγκαθίδρυση δικτακτορικού καθεστώτος, θα άρχιζαν οι πολιτικές ζημώσεις για το σχηματισμό μιάς μεταβατικής κυβέρνησης και με τους παράγοντες της Δεξιάς. Αλλωστε η πρώτη ένδειξη για πολιτικές εξελίξεις η αποδοχή του Τσιώρτσιλ στην απόφαση του Κ Παπανδρέου να μην δεχθεί να τον συνοδεύσει στον ερχομό του στην Αθήνα απ το Βασιλιά. Με μιά δημοκρατική κυβέρνηση και ενα αδιάβλητο δημοψήφισμα η μοναρχία ήταν καταδικασμένη, δεν θα είχαν λόγο τα Δεκεμβριανά και ο εμφύλιος 1946-49, ούτε θα αναστένονταν οι βρυκόλακες του παρελθόντος που οδήγησαν στη δικτατορία του 1967 και η προδοσία της Κύπρου το 1974, απ αυτούς ακριβώς που η μή κατάληψη της εξουσίας τους άνοιξε το δρόμο να δολοφονήσουν τον λαό και την Κύπρο. Αν έμπαινε ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα, η Ελλάδα θα απολάμβανε από τότε μια κοινοβουλευτική ουσία και περιεχόμενο δημοκρατία. Δεν θα χάνονταν θα είχαν χαθεί τόσα πολύτιμα χρόνια σε αυτό καταστροφές και οι αγωνιστές θα ήταν οι «εγκληματίες και οι προδότες».

Ηδη απ το 1943 πριν βέβαια την εκπόνηση του σχεδίου «MANA» ο κ Ιντεν είχε δηλώσει τον κ Τσουδερό πως «εάν στην Ελλάδα κατά την ώρα της απελευθέρωσης θα είναι στην εξουσία ΕΑΜική κυβέρνηση, θα την αναγνωρίσουμε και θα συνεργαστούμε μαζί της». Αυτά όμως μέχρι την ημέρα που δεν είχε αποσαφηνιστεί μέχρι που θα φτάσει η προέλεση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια. Απ την ώρα όμως που οι Αγγλοι σε συνεργασία με τους Σοβιετικούς συμφώνησαν οτι η προέλαση του Κόκκινου στρατού θα σταματούσε στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας μπαίνει σε δράση και εφαρμογή το σχέδιο «MANA» που είχε εκπονηθεί τον Αύγουστο του 1943.

Στη διάρκεια της σύγκρουσης του Δεκέμβρη, τα θύματα ήταν πολλά. Το μεγαλύτερο όμως φόρο αίματος το πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Όταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, που χωρίς δυσταγμό χρησιμοποίησαν τα πύραυλα μέσα πυρός. Τότε άρχισε το μεγάλο κακό και το μακελιό πήρε τεράστιες διαστάσεις. Με τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, χωρίς τον κίνδυνο κατάρευσης πολυβολούσαν αδιακρίτως τον άμαχο πληθυσμό.

Και αναρωτιέται κανείς αφού τους τα είχαμε δώσει-τα είχαν πάρει με ειδικές και συγκεκριμένες συμφωνίες-όλα, γιατί κατέφυγαν στα αεροπλάνα, τα τάνκς, τα καράβια, τα κανόνια και όπλα καμπύλης τροχιάς; Γιατί κατέφυγαν σε μέσα και όπλα μαζικά; Σε όπλα που δεν κάνουν διάκριση, ανάμεσα στον συγκεκριμένο πολεμιστή αντίπαλο και τον άμαχο πληθυσμό; Ο ΕΛΑΣ, εκτός του οτι δεν ήταν μέσα στην Αθήνα, γνώριζαν πολύ καλά οτι δεν διέθεται ούτε κανόνια, μα ούτε και ανταεροπορικά όπλα. Επειτα είναι σε όλους γνωστό οτι οι μάχες στις περιπτώσεις αυτές (οδομαχίες), δεν διεξάγονται όπως γίνεται στο πολεμικό μέτωπο. Οι αντάρτες μετά από κάποια αψιμαχία σε κάποιο σημείο θα μετακινηθούν σε άλλο πριν γίνουν στόχος.

Αν η χρήση αυτών των όπλων μεγάλου βελενικής και μαζικής καταστροφής, δεν είχαν σαν στόχο να προκαλέσει θύματα και καταστροφές δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτος λόγος να χρησιμοποιηθούν στον ανταρτοπόλεμο και ειδικά στον πολυάνθρωπο πυκνωκατοικημένο χώρο της Αθήνας και του Πειραιά. Ακόμα και αυτοί οι κατακτητές σπάνια χρησιμοποιούσαν συνδιασμένα αυτά τα όπλα, εκτός πιά και η μάχη έπαιρνε τη μορφή μετώπου. Η ανεπιφύλακτη και εκτεταμένη χρήση αυτών των όπλων σημαίνει, οτι πράγματι αυτόν τον σκοπό θα εξυπηρετούσε η χρήση τους στο ανταρτοπόλεμο με τον εφεδρικού ΕΛΑΣ και αυτό, γιατί το σημείο της σύγκρουση ποτέ με τον οπλισμό που διέθεται ο ΕΛΑΣ και ειδικά ο εφεδρικός δεν μπορούσε μια

αψιμαχία να μετατραπεί σε μάχη μετώπου, ώστε να προκύψει η ανάγκη να χρησιμοποιηθούν αυτά τα όπλα.

Σε κάθε μετακίνηση του αντάρτη και αψιμαχία, οι Αγγλοι χρησιμοποιούσαν αυτά τα μαζικά φονικά όπλα. Αν σε αυτό προστεθεί ότι η ζωή ενός Αγγλου, είναι πάντα ακριβότερη απ του Έλληνα, προτιμούσαν τα μαζικά όπλα παρά τα μονόκανα, που θα έβαζαν σε κίνδυνο και τον ίδιο Αγγλο στρατιώτη, που θα το κρατούσε, ενώ τα μαζικά είχαν και το πλεονέκτημα της απόστασης.

Στη διάρκεια της κατοχής οι Γερμανοί, τη δική τους ζωή την είχαν αποτιμήσει ένα προς 50 στην αρχή και ένα προς 100 αργότερα όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν. Οι Νέοι κατακτητές αγγλοι, βέβαια δεν είχαν εκδότη συγκεκριμένες διαταγές για την αποτίμηση της ζωής του Αγγλου, όπως είχαν κάνει οι Γερμανοί σε σχέση με του Έλληνα. Συνεπώς δεν γνωρίζουμε με πιά σκεπτικό ενεργούσαν. Εκείνο όμως που ξέρουμε, είναι ότι οι Γερμανοί, μπορεί να έκαναν μετά τη μάχη σκληρά και απάνθρωπα αντίποινα και ολοκαυτώματα ακόμα, σπάνια όμως χρησιμοποιούσαν τα αεροπλάνα και τα καράβια στις μάχες. Και μόνο η αλόγιστη χρήση όπλων μαζικής καταστροφής, όπλων που έχουν μια εκτεταμένη ακτίνα δράσης σε μία πυκνοκατοικημένη πόλη σαν την Αθήνα και τον Πειραιά, δείχνει ότι οι Αγγλοι, δεν αναζητούσαν τον συγκεκριμένο αντίπαλο. Ήθελαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά το λαό μας που τους γύρισε την πλάτη. Έκαναν γενοκτονία από απόσταση.

Αν σε αυτό προστεθεί ότι οι χώροι που βομβάρδιζαν από αέρα και θάλασσα, και μεδραλιοβολούσαν τα τάνκς ήταν κατά κύριο λόγο εργατοσυννοικίες. Ο καθένας αντιλαμβάνεται το σκεπτικό με το οποίο εκτιμούσαν την αξία της ζωής του Αγγλου, με αυτήν του Έλληνα. Σε εκατοντάδες ανέρχονταν κάθε μέρα οι νεκροί απ τους βομβαρδισμούς. Αυτούς τους νεκρούς. Τους νεκρούς που οι ίδιοι άνδρες και από απόσταση δολοφόνησαν στις φτωχοσυννοικίες (Περιστέρι, Δεξαμενή κλπ) που λόγω του μεγάλου αριθμού, ο λαός τους έθαβε σε ομαδικούς τάφους. Αυτοί ήταν οι νεκροί, που τα διεφθρμένα στοιχεία και οι τυμβορυόχοι άνοιξαν και ασέλγησαν βάνανυσα βάση σχεδίου πάνω στα πτώματα.

Μόνο με αυτόν τον τρόπο, με αυτό τον απάνθρωπο, απαίσιο και αποτρόπαιο τρόπο μπορούσαν οι ξεσχολισμένοι και στυγνοί αποικιοκράτες, να εκθέσουν ηθικά αυτό το παλαικό κίνημα. Ένα κίνημα σαν αυτό του ΕΑΜ. Ένα κίνημα που το συνέλαβε, το κοιμόφωρεσε πολλές δεκαετίες στα πονεμένα σπλάχνα του ο λαός, το γέννησε στις 27/9/1941, το γαλούχισε και του έδωσε τα πάντα για να αντρωθεί και συμμετείχε ολόψυχα για να γιγαντωθεί. Και έγιναν μυριάδες οι αγωνιστές, ακολουθώντας την παράδοση των προγόνων. Έγιναν ο φόβος και ο τρόμος των τριών κατακτητών και των ντόπιων λακέδων-Νενέκων τους. Αυτοί η πάσης φύσεως βδελυροί ελληνόφωνες συνεργάτες που καίγανε, εκτελούσαν και σκότωναν αδιάκριτα-στα Καράβρυτα, το Δίστομο, στο Χορτιάτη, στη Κατράνιτσα κλπ. Που έκαιγαν στους ατομικούς φούρνους των χωριών βρέφη, μικρά παιδιά, και ανυπεράσιστους γέροντες. Που βίαζαν γυναίκες και γριές ακόμα, πρωτοστατούσαν στα μπλόκα φορόντας απ το φόβο τις μισητές κουκούλες και στις πολυαίμακτες μάχες με το στρατό της Αντίστασης-και ήταν δεκάδες χιλιάδες οι νεκροί των αγωνιστών.

Το δίκαιο, η ηθική υπόσταση, η αξιοπρέπεια, και οι Ανθρώπινες αξίες ήταν τα βάθρα, το μεγαλείο και η ακτινοβολία του ΕΑΜικού κινήματος. Σε αυτά στηρίχθηκε, με αυτά πορεύτηκε, και για αυτά αγωνιζόταν. Για τον ίδιο λόγο αυτά ήταν και η Αχίλλεως φτέρνα του. Γι αυτό και οι επιπτώσεις απ αυτή τη σατανική πλεκτάνη των Μέτρ της αποικιοκρατίας, να κατακρεουργήσουν σώματα νεκρών, που οι ίδιοι

έστηλαν στον Άγιο Πέτρο και να συνδέσουν-καλύψουν με μια έκθεση που οι ίδιοι είχαν προετοιμάσει ήταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό του αγωνιστή. Του αγωνιστή που εγκατάλλειψε τα πάντα και εθελοντής στρατεύτηκε να πολεμήσει για αυτά τα ιδανικά πως ήταν δυνατόν να του καταλογίσουν μια τέτοια ευθύνη με την έκθεση Σετρίν; Την έκθεση του εργατοπατέρα Σετρίν που ειδικά τον έφεραν απ τη Λόντρα.

Η έκθεση αυτή, ήταν φοβερή σε εντύπωση και επιπτώσεις, τόσο στο εξωτερικό πολύ περισσότερο όμως στο εσωτερικό και μακροπρόθεσμες. Πρέπει να τους αναγνωρίσουμε ότι κατόρθωσαν, με δυό κινήσεις α) την ένοπλη επέμβαση και την πτωματολογία ενα κίνημα που είχε σημαία και κορωνίδα του την ηθική, την αξιοπρέπεια και τις Ανθρώπινες αξίες. Που αγωνίζονταν για λευτεριά και το δίκαιο, κατόρθωσαν να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου, ακόμα και αρκετών που συμμετείχαν στο ΕΑΜ. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι και σήμερα ακόμα εξακολουθεί να έχει σε κάποιους επιπτώσεις. Και το δυσάρεστο αν όχι τραγικό είναι ότι παραβλέποντας την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, χρησιμοποιούν την πτωματολογία σαν ενα απ τα πιο βασικά επιχειρήματα προκειμένου όχι μόνο να καλυφθεί αυτή η εγκληματική ενέργεια των Αγγλων, αλλά και να εδραιώσουν το «δίκαιο» της επέμβασης!

Οι Αγγλοι πάντα θεωρούσαν την Ελλάδα, προέκταση της Αγγλικής κοινοπολιτείας. Αυτό το επιβεβαιώνει η φράση του κ Ηντεν όταν έλεγε ότι: «Ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση». Αυτά στις 19/5/44, ενώ στις 12/5/44 είχε υπογραφεί η συμφωνία του Λιβάνου για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενοτητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ. Αυτή η σαφής δήλωση του κ Ηντεν, ενώ απ τις 12/5/44, ύστερα απ την υπογραφή της Συμφωνίας του Λιβάνου, υποτίθεται ότι συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, εφτά μέρες αργότερα ο ίδιος, χρησιμοποιεί τον όρο «ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε...», γεγονός που σημαίνει ότι η υπογραφή που έβαλαν για τη συμμετοχή του ΕΑΜ, στη συγκρότηση της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας εξακολουθούσε να είναι κάτι το αδιανόητο για αυτόν.

Όταν όμως ο λαός σε μιά χωρίς προηγούμενο κοσμοσυρροή και αυθορμητισμό κατά την υποδοχή των μελλών της ελληνικής κυβέρνησης και των Αγγλων επισήμων Μάκ Μίλαν, τότε Υπουργός για θέματα Μεσογείου και μετά Πρωθυπουργός, τον πρεβευτή Λίπερ και το στρατηγό Σκόμπι, παρακολουθούσαν έκθαμβοι σε ολόκληρη τη διαδρομή απ τον Πειραιά στο Σύνταγμα, αυτή τη λαοθάλασσα, και ο Μάκ Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσωπεύει το ΕΑΜ. Με μιά φράση του έδωσε το στίγμα των εκτιμήσεων του: ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ. Αυτό λοιπόν, που μέχρι την ημέρα εκείνη ήταν αδιανόητο για τους Αγγλους, οριστικοποιήθηκε με το αδύνατο και το απαράδεκτο να συμμετάσχει και το ΕΑΜ σε μια Εθνική κυβέρνηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΑ» υπήρχε, δεν έμεινε παρά να βρεθούν τα προσχήματα εκείνα που όχι μόνο θα κονιορτοποιήσουν το ΕΑΜ, αλλά και θα του μετακυλήσουν και την ευθύνη. Για το αιματοκυλίσμα του λαού υπήρχαν τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια. Το δύσκολο ήταν η μετά κύληση των ευθύνων. Και ήταν το πιο δύσκολο γιατί οι αποικιοκράτες ήξεραν πολύ καλά ότι ένα λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ, δεν νικιέται με τα όπλα. Μόνο ηθικά νικιέται. Αν δεν ηττηθεί και ηθικά ζει στις καρδιές του λαού. Γίνεται συνείδηση, οδηγός και πρότυπο.

Για τους Μέτρ της αποικιοκρατίας όμως με την μακρόχρονη πείρα στο χτίσιμο σκηνικών εξαπάτησης, αλλίωσης, μεταστροφής δεδομένων και μετακύληση ευθυνών, αν δεν ήταν εύκολη ήταν όμως δυνατή. Δεν έμεινε παρά να θέσουν σε κίνηση τους αντίστοιχους μηχανισμούς. Οι εραστές της δοτής εξουσία πολλοί. Οι ορκισμένοι εχθροί του ΕΑΜ το ίδιο πολλοί. Αυτοί που θα συμπαραταχθούν στο πλευρό των Αγγλων ακόμα περισσότεροι. Οι ειδήμονες που θα κάλυπταν ηθικά τους Αγγλους σε αυτό το τερατούργημα υπήρχαν και ήταν πρόθυμοι!

Βεβαια η καταδίκη όχι μόνο του ΕΑΜ, της Ελλάδας και του λαού μας, ήταν προαποφασισμένη για το πού θα οδηγηθεί η χώρα μας με την ένταξή της στη διεθνή του κεφαλαίου το 1920. Πάρθηκαν πρακτικά μέτρα γενικά, εξειδικεύτηκαν στη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μπήκαν στη φάση εφαρμογής στα μέσα του 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΑ». Εγινε η υποδομή με τα τάγματα ασφαλείας και τους άλλους εθνοϊσμούς. Και επειδή και αυτά τα μέτρα κατά τον Μακ Μίλαν, δεν θα ήταν ικανά-αρκετά να νικηθεί το ΕΑΜ κατά μέτωπο, κρίθηκε απαραίτητο να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο Σετρίν. Ένα σχέδιο απ τα πιο ειδικά, βρωμερά και απάνθρωπα, απαραίτητο όμως και μοναδικό να καταφέρει βαρύ ηθικό πλήγμα στο ΕΑΜ.

Αυτό όμως από μόνο του σαν σύλληψη, σε μία απ τις μεγαλύτερες αποικιακές χώρες όπως η Αγγλία, τέτοια πείρα υπήρχε σε αυθονία, δεν αρκούσε. Χρειάζονταν και αυτοί που θα έκαναν πράξη τη σύλληψη. Και τότε την υπόθεση την πήραν στα στιβαρά τους χέρια οι Ηρόστρατοι, αυτοί που γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα και σάρκα και κόκαλα έχτιζε πέτρα την πέτρα ο λαός. Χωρίς δισταγμό και τύψεις έδωσαν το πράσινο φώς στις ύαινες. Τα τρομερά ανθρωπάκια και όλοι οι γύρω τους-η στρατιωτική «ηγεσία» της Μέσης Ανατολής και μέλλουσα να αναλάβει την μεταπολεμική ηγεσία του «έθνους» υπήρχαν. Οι ακραιφνείς πατριώτες, οι αδέκαστοι εθνικόφρονες που διαπαιδαγωγήθηκαν τις πιο έξεστες, αντιδραστικές και διχασταστικές δεξιές ιδεολογίες υπήρχαν. Οι ειδικοί για το στήσιμο του σκηνικού, οι χαράκτες-κόφτες και οι ρετουσαρίστες ήρθαν απ τη Λόντρα μαζί με τον Σετρίν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι τυμβοριούχοι. Όσο για νεκρούς ας ήταν καλά τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Τόσες μέρες δούλεψαν εντατικά.

Και ενώ αλλα περιμέναμε, μετά την απελευθέρωση αλλα βλέπαμε να γίνονται. Έτσι σε ορισμένες προκλητικές ενέργειες τόσο της κυβέρνησης γι αυτήν την κυβέρνηση στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ ο Τσιώρτσιλ, είχε πεί ότι δεν χρειάζεται να ενημερώνεται για τα δικά τους σχέδια και δεν αντέδρασε ο Παπανδρέου, προκάλεσαν τη γενική κατακραυγή, γιατί θεωρήθηκαν προκλητικές και παραβίαση συμφωνηθέντων για το λαϊκό κίνημα. Ενδεικτικά απ τα τόσα και τόσα αυτών των προκλητικών ενεργειών θα αρκεστώ σε τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Η πρώτη έχει σχέση με τη δίωξη των πρωτοκλασάτων δοσιλόγων. Η κυβέρνηση με τη συμπεριφορά της έδειξε, ότι όχι μόνο δεν την απασχολούσε αυτό το παλαιό αίτημα, αλλα αντίθετα με ό,τι πρόβλεπε η συμφωνία μεθοδευμένα κωλυσιεργούσε και μάλιστα σκόπιμα την μείωση της σημασία του δοσιλογισμού. Καθυστερούσε αντί να διατάξει τη άμεση σύλληψη γνωστών και φοβερών δοσιλόγων. Ούτε για αυτούς ακόμα τους πρωτεργάτες δοσιλόγους, τους σιχαμερούς και προκλητικούς συνεργάτες των Γερμανών. Αντί να διατάξει τη σύλληψη και αυτούς ακόμα τους διευκόλυνε να φύγουν για το Κάϊρο. Τους πρόσφερε τις όποιες διευκολύνσεις τους ζητούσαν οι δοσίλογοι για να μην λογοδοτήσουν στην δικαιοσύνη για τα τόσα τρομερά εγκλήματα διέπραξαν σε βάρος της χώρας και του λαού της.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά τη μεταχείριση των ταγμάτων ασφαλείας και των δοσιλόγων γενικά. Κατά τρόπο προκλητικό ο Σκόμπυ, έβαλε υπο την υψηλή προστασία του τα περιβόητα τάγματα ασφαλείας, που είχε συλλάβει και παραδοσει στον ΕΛΑΣ, στο Σκόμπυ ύστερα από διαπραγματεύσει παρουσία και του τότε Υπουργού στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Παναγιώτη Κανελόπουλο, και ανάμεσά τους αυτά της Πελοποννήσου, που αρχηγό τους είχαν τον πασίγνωστο εθνοπροδότη συνταγματάρχη Παπαδόγκωνα. Οι Γερμανοντυμένες αυτές μονάδες των ταγμάτων είχαν μαυροφορέσει την Πελοπόννησο. Μετά την αποχώρηση των Γερμανών προστατών τους, τους ανέλαβε υπό την προστασία του ο Σκόμπυ. Για να μην ενοχληθούν απ τον κόσμο, που τον είχαν μαυροφορέσει, μετέφεραν τον Παπαδόγκωνα και τους ταγματασφαλίτες του, με τον οπλισμό τους, στην Αθήνα- μέσω Σπετσών-συνοδευόμενοι από Άγγλους και σε συνέχεια μαζί με αυτούς που είχε συλλάβει και σε άλλες περιοχές και παραδόσει ο ΕΛΑΣ, τους εξασφάλισαν σίγουρη και ανενόχλητη, αναχώρηση για όποιους έπρεπε να φύγουν και ευχάριστη διαμονή τους υπολοίπους στην Αθήνα.

Η Τρίτη αφορά την απαγόρευση, με διαταγή του Σκόμπυ την είσοδο τμημάτων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα για να συμμετάσχει στη γιορτή απελευθέρωσης.

Ενώ ο λαός πιστεύαμε οτι σε καμιά περίπτωση δεν θα επιχειρούσαν οι Άγγλοι να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ήταν αναγνωρισμένη διεθνώς συμμαχική δύναμη και χώρα. Η Ελλάδα δεν ήταν εχθρικό έδαφος αλλά συμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχο δεν θα τολμούσαν να την κατακτήσουν, όπως έκαναν οι Γερμανοί. Ενώ εμείς πιστεύαμε οτι οι «σύμμαχοι» και «φίλοι» που καλούσαν το λαό σε αγώνα κατά των κατακτητών, που με τα πιο επίσημα χείλη αναγνώρισαν, με λόγο και γραπτά συγχαρητήρια τον αξιοθαύμαστο αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αυτοί ακριβώς οι...είχαν αποφασίσει- οργανώσει από πολύ νωρίτερα και με ταχύτητα την «κονιορτοποιήση» του ΕΑΜ. Έτσι μόλις διαπίστωσαν την καταπληκτική απήχηση που το ΕΑΜ είχε στο λαό, έθεσαν σε κίνηση τους μηχανισμούς εξόντωσης.

Μόλις αποχώρησε ο ΕΛΑΣ, απ την περιοχή της Αττικής οι μέτρ της προπαγάνδας συγκρότησαν συνεργεία από ορκισμένους εχθρούς της Αντίστασης, τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, τους κρετίνους ταγματασφαλίτες, τους Χίτες και κάθε λογής χαφιέδες και ο,τι διεφθαρμένα στοιχεία σε ενα συμπόσιο κρεπέλης. Ανοιξαν τους τάφους και έκαναν αποκομιδή των νεκρών στις περιοχές που κατείχε το εφεδρικό ΕΛΑΣ, Περιστέρι και τη Δεξαμενή, όπου ο ΕΛΑΣ πράγματι είχε κάνει μερικές εκτελέσεις. Εκεί πια βυσοδομούσαν. Εδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό, την άβυσσο που τους χώριζε απ τα υψηλά ιδανικά της Αντίστασης και το πολύχρονο μίσος που έτρεφαν γι αυτήν. Στην προσπάθεια να φανούν πειστικοί ξεπέρασαν και τους πιο ειδεχθείς τυμβωρύχους. Ασέλησαν στην κυριολεξία πάνω στα πτώματα: Βγάλανε μάτια, κόψανε γεννητικά όργανα, αυτιά, και ό,τι αλλό έκριναν τα άρρωστα μυαλά τους, ό,τι θα μπορούσε να τους βοηθήσει στο καταχθόνια έργο τους. Χρησιμοποίησαν κονσερβοκούτια και με αυτά χάραξαν τους λαιμούς των εκταφέντων πτωμάτων για να ισχυρισθούν οτι αυτά τα έκαναν οι κομμουνιστές. Πράξεις που μόνο άρρωστημένα εγκληματικά μυαλά μπορούσαν να διανοηθούν και να διαπράξουν. Αυτή ήταν η πρώτη φάση-πράξη του σχεδίου.

Βέβαιά αυτά αργότερα θα τα έκαναν στην πράξη σε ζωντανούς ανθρώπους. Θα έκοβαν κεφάλια όπως του Αρη Βελουχιώτη και εκατοντάδων άλλων αγωνιστών. Κεφάλια πολλά που αλλά κατόπιν συμφωνίας θα κρεμούσαν στους φανοστάτες των πόλεων, και αλλα θα τα παραδίνουν στα αστυνομικά τμήματα και θα εισέπραταν το

αντίτιμο σε χρυσό για το κάθε κεφάλι. Για την ιστορία υπάρχει και στάλθηκε τέτοια εγκύκλιος απ το Υπουργείο εσωτερικών στα Αστυνομικά Τμήματα.

Ακολούθησε η δεύτερη φάση-πράξη. Όταν ετοιμάστηκαν και οι τελευταίες λεπτομέρειες, κάλεσαν τους δικούς τους, αλλά και τίμιους ανθρώπους να δούν αυτό το φρικτό και αποτρόπαιο θέαμα. Ήταν φυσικό ο καθένας θα έμεινε εμβρόντητος μπροστά σ αυτό το ανήκουστο και αποκρουστικό μενού που είχαν ετοιμάσει. Οποια και αν ήταν τα πιστεύω αυτών των ανθρώπων, που βίωσαν αυτές τις εικόνες θα τους ήταν αδύνατο να διανοηθούν οτι αυτό το βρομερό, το απάνθρωπο και εγκληματικό έργο που αντίκρισαν, ήταν μιά καλοσχεδιασμένη σατανική σκηνοθεσία.

Το σχέδιο-έργο πρόβλεπε και τρίτη πράξη. Η Τρίτη αφορούσε τους εκπροσώπους των αγγλικών εργατικών συνδικάτων με επικεφαλής το Γενικό Γραμματέα τους, τον Σέρ Σιτρίν. Οι αγγλικές υπηρεσίες τα είχαν όλα εκ των προτέρων ετοιμάσει, γιατί εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν να κλείσουν τα στόματα όλων αυτών, που τους καταδίκάζαν μέσα στην ίδια τους τη χώρα και την Αμερική και σε ολόκληρη την Ευρώπη, για την απροκάλυπτη ένοπλη επέμβασή τους στην Ελλάδα. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό προετοίμασαν αυτό το τρομερό σκηνικό και όταν τα πάντα ήταν έτοιμα, έφεραν και συνέταξαν την περιβόητη έκθεση Σετρίν, που μιλούσε για τα «φοβερά εγκλήματα και τά κακουργήματα των κομμουνιστών». Η έκθεση αυτή όπως ήταν προγραμματισμένο, εκάνε το γύρω της Αγγλίας, της Αμερικής, του Καναδά και όλων των συμμαχικών χωρών. Το αντικομμουνιστικό κατεστημένο στις χώρες αυτές εξαπέλησε ένα δυσφημιστική όργιο εναντίον του ΕΑΜ.

Τη δυσφημιστική εκστρατεία στο εξωτερικό την αναλάβανε σημαίνοντες Άγγλοι με επικεφαλής τον Τσιώρτσιλ. Η έκθεση Σετρίν είχε γίνει η σημαία τους. Το ΕΑΜ δεν είχαμε τη δυνατότητα να αντιδράσει, ούτε στην ίδια μας τη χώρα. Τι μπορούσε να κάνει στην Αγγλία και την Αμερική; Ο Τσιώρτσιλ είχε το πεδίο ελεύθερο να συκοφαντεί ανέσχυντα και αναπάντητα. Έτσι σε κάποια στιγμή εκείνες οι θαρραλέες φωνές που στηλιτεύανε την επέμβαση και είχαν φέρει σε πολύ δύσκολη θέση τον αρχιτέκτονα της επέμβασης σιώπησαν. Δημοσιογράφοι, προσωπικότητες του πολιτικού κόσμου και διανοούμενοι παγκοσμίου κύρους, που είχαν ξεσηκώσει τη μεγαλύτερη καμπάνια κατά της αγγλικής επέμβασης μετά την έκθεση Σετρίν στάθηκαν ανήμποροι να αντιδράσουν.

Στη χώρα μας ξεσήκωσαν μια πρωτοφανή δυσφημιστική εκστρατεία χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Ο τύπος, το ραδιόφωνο, οι άμβωνες των εκκλησιών, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα σχολεία, οι δημόσιοι οργανισμοί, τα σώματα ασφαλείας και ειδικά το καλοθρεμένο και υπέρογκο παρακράτος, που υπαγόρευε και έλεγχε την πιστή εφαρμογή της εκστρατείας. Τα πάντα στη διάθεση της σπύλωσης του προοδευτικού κινήματος. Τυπώθηκαν γιγαντοαφίσες, γέμισαν τις πόλεις και την ύπαιθρος από αυτές. Δεν έμεινε πλατεία, δρόμος, στύλος και δέντρο που μην έχουν κολλημένει μια αφίσσα. Οποιος τολμούσε να αμφισβητήσει αυτά τα «φρικτά κομμουνιστικά εγκλήματα» ή δεν ταύτιζε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, τον καλούσαν στην ασφάλεια. Η μοναδική συζήτηση που επιτρέπονταν στα καφενεία ήταν για αυτά τα φοβερά εγκλήματα και η «εθελοντική» παραδοχή οτι τα «εγκλήματα» αυτά τα είχαν διαπράξει οι ΕΑΜοβούργαροι κομμουνιστές και αυτό γιατί μόνο αυτοί ήταν ικανοί να διαπράξουν τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα.

Η δημόσια αντίκρουση του ΕΑΜ ήταν ανύπαρκτη, αφού και ο τύπος της ήταν απαγορευμένος. Η πτωματολογία ήταν ο προπομπός για το τί θα επακολουθούσε. Συνδιασμένη με την ιδεολογία της τρομοκρατίας και με πράξεις τρομοκρατικές η

πτωματολογία, έπαιξε καθοριστικό ρόλο ειδικά στην ύπαιθρο στην ψυχολογία του λαού. Όταν προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε στον κόσμο, ότι όλα αυτά ήταν πράξεις και επινοήσεις των αντιπάλων μας, δεν μας πίστευαν και αν ακόμα μας πίστευαν δεν αντιδρούσαν. Έτσι άνθρωποι που έβλεπαν τον αγώνα δίκιο, που καταδίκάζαν ανεπιφύλακτα τη συνεργασία και καυτηρίαζαν το δοσιλογισμό, που αποδοκίμαζαν την επέμβαση των Αγγλων και είχαν απογοητευθεί από τους παλαιούς πολιτικούς μέσα τους να μας πίστευαν.

Μας πίστευα γιατί ήξεραν πως ένα Εθνικό Απελευθερωτικό λαϊκό κίνημα όπως ήταν το ΕΑΜ. Ένα κίνημα που το έζησαν επί τέσσερα σχεδόν χρόνια, δεν ήταν δυνατόν να προβεί σε τέτοιες εγκληματικές πράξεις. Ανοιχτά όμως δεν τολμούσαν να το πουν ή να το συζητήσουν μαζί μας, ότι όλα αυτά ήταν μια καλοστημένη προπαγάνδα.

Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν τη δυσφημιστή καμπάνια-προπαγάνδα. Οι Αγγλοι, με την πείρα που διέθεταν, πριν απ την πτωματολογία για να παραπλανήσουν και αποπροσανατολίσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, ώστε να μή δεχθεί τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί μια ομαλή εποστράτευση θα τους ανέτρεπε ως ένα βαθμό όλα τα σχέδιά τους και για να μπορέσουν να οδηγήσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, όπως το είχαν σχεδιάσει στη ένοπλη σύγκρουση, χρησιμοποίησαν κατά τρόπο αποτελεσματικό και τις θαυμάσια οργανωμένες μυστικές υπηρεσίες τους και τις διασυνδέσεις με τις αντίστοιχες γερμανικές.

Στην καταπολέμηση του κομμουνισμού και την υπεράσπιση του καθεστώτος οι όποιες διαφορές μπαίνουν στην άκρη. Από καιρό έπλασαν το μύθο α) ότι δεν θα επέμβουν β) ότι και αν ακόμα να ήθελαν να επέμβουν δεν θα είχαν τις αντίστοιχες για την περίπτωση δυνάμεις αφού ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζονταν και γ) άφησαν να νοηθεί ότι το ελληνικό θέμα το θεωρούσαν εσωτερικό μας πρόβλημα. Συνεπώς σαν τέτοιο θα το λύναμε μόνοι μας. Από ό,τι φαίνεται όμως, ο μύθος αυτός έφτασε έγκαιρα στα αυτιά εκείνων για τους οποίους τον προορίζανε. Δυστυχώς τον πίστεψαν και επειδή στη συμφωνία του Λιβάνου στο 2ο άρθρο πρόβλεπε το ταχύτερο δυνατό «τη δημιουργία του Εθνικού Στρατού» το ΕΑΜ, ζήτησε να υλοποιηθεί αυτός ο όρος, έτσι ώστε να συγκροτηθεί πράγματι Εθνικός Στρατός, που θα αποτελούσε εγγύηση για την ομαλή δημοκρατική πορεία της μεταπολεμικής Ελλάδας και όχι ένα επίορκο, σε κλίκες και συσπειρώσεις πραιτοριανό στρατό, όπως είχαν καταντήσει το στρατό της Μέσης Ανατολής. Όταν έχουν υπάρξει αυτές οι κινήσεις δεν υπάρχει στρατός εθνικός. Αυτός ο στρατός υστερα από λίγο αυτονομείται...

Έτσι όπως είχε καταντήσει αυτός ο στρατός και ειδικά οι αξιωματικοί οργανωμένοι στον ΙΔΕΑ κλπ, σε τίποτε δεν διέφεραν απ τους αξιωματικούς που εντάχθηκαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέμησαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών. Αν υπήρχε κάποια διαφορά για το λαό και τη χώρα, είναι ότι και οι μέν και οι δέ σαν αξιωματικοί έγραψαν στις παλιές τους μπότες τον όρκο που έδωσαν και την αποστολή ότι μοναδικό έργο τους : η «υπεράσπιση της ακεραιότητας της Πατρίδας και των ελευθεριών των Ελλήνων», προηγούνται κάθε άλλης υπακοής και υποταγής. Οι πρώτοι υπηρέτησαν και υπερασπίστηκαν τους Γερμανούς κατακτητές και οι δεύτεροι τους Αγγλους νεοκατακτητές. Και η Ελλάδα! Και οι Έλληνες! Ερμαιο στα χέρια,, Ευτυχώς υπήρξαν και οι Αξιωματικοί, που σκεπτόμενοι ότι η Πατρίδα μας είναι μικρή. Και σαν μικρή δεν έχει να παρουσιάσει μάζες, όγκους και μεγάλους αριθμούς. Βασίζεται στην ποιότητα. Αξιωματικοί που όχι μόνο τίμησαν και επιβεβαίωσαν τον όρκο, πολεμώντας τον όποιο κατακτητή. Καλλιέργησαν την

ποιότητα και έμειναν σ όλο το διάβα της ζωής τους «Ευέλπιδες» όπως αποκάλησε τη σχολή «Ευελπίδων» τους πρώτους Έλληνες Αξιωματικού ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Την επόμενη της παράδοσης των όπλων απ τον ΕΛΑΣ, οι αφοπλισμένοι ΕΛΑίτες, τραγουδώντας ή κλέγοντας πορεύονταν τον δρόμο της επιστροφής στα σπίτια τους. Όμως οι άνανδροι δολοφόνοι, που τους είχαν μιά ή δυό μέρες πριν την παράδοση των όπλων τους χρεώσε μέσω της πτωματολογίας με τα πιό «φρικτά εγκλήματα» καιροφυλακτούσαν, έχοντας διπλή αποστολή. Να δολοφονήσουν άοπλους πολίτες, εμποδίζοντας την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής της πατρίδας μας. Πέτυχαν και τα δύο. Αρχισαν οι συλλήψεις, σκότωναν αμέριμνους πολίτες. Στην ύπαιθρο, η βία και η λευκή τρομοκρατία οργίαζε. Οι απειλές διαδέχονταν την άλλη. Κάθε μέρα που περνούσε, το παρακράτος με την ανοχή και τη συμπαράσταση και του επίσημου κράτους, γίνονταν όχι μόνο πιό παντοδύναμο αλλά και πιό ανεξέλεγκτο. Δρά-ενεργεί κατά βούληση και αποφασίζει για ζωή και θάνατο. Και τότε ακολούθησε η πολύρχονη μαύρη σκλαβιά μας και η ανείπωτη τραγωδία: Ο μακρόχρονος Γολγοθάς του λαού μας και το σταύρωμα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δολοφονούσαν τους ανθρώπους που έχυσαν το αίμα τους. Συνελλάμβαναν αυτούς που θα έχτιζαν τη Νέα Ελλάδα, αυτούς που ήταν οι καλύτεροι, οι μοναδικοί, αυτούς που θα ήταν οι αρχιτέκτονες. Οι ανθρωποί που θα αναλάμβαναν με ήθος, ανθρωπιά, ανιδιοτέλεια, όπως και στην Αντίσταση και αγάπη για την πατρίδα και το λαό την ανοικοδόμηση. Με δημιουργική έμπνευση και φαντασία θα ήταν τα τεχνολογικά δομικά υλικά, που θα χρησιμοποιούσαν για την οικοδόμηση της σύγχρονης Ελλάδας. Της Ελλάδας που για πρώτη φορά θα ανήκε τους Έλληνες. Αυτούς τους ανθρώπους δολοφονούσαν. Προσπαθούσαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό θαύμα όμως ήταν και παραμένει το δημιούργημα του ιδίου λαού μας.

Η υστερία υποπροϊόν πραγματικής κατάστασης στο παρελθόν, τώρα λειτουργεί σαν γενικευμένη παράνοια, σε αυτοτελή και αφηρημένη μορφή, χωρίς την ανάγκη εντοπισμού του φτέχτη. Η Δεξιά προσπαθούσε να πείσει τον κόσμο σχετικά με το μέγεθος της απειλής, ώστε να πετύχει τη στράτευση όλων των...

«Σύμπας», ο κόσμος των κιοτήδως της Δεξιάς: Συν γυναιξί και τέκνεις προτείνει και απαιτεί, όχι συμφυλίωση, αλλά εκδίκηση! Μεγάλες οι ανάγκες. Δύσκολα τα προβλήματα. Το ΕΑΜ είναι ακόμα συμπαγή και ισχυρό. Ο λαός είχε κάνει όνειρα, είχε στηρίξει ελπίδες στο ΕΑΜ, είχε πιστέψει και είχε μεταλάβει για πρώτη φορά μετά το 21, των «Αχράντων Μυστηρίων» για λευτεριά και δίκαιο. Πολλοί ήταν αυτοί που έπρεπε να συλληφθούν ή να αναγκαστούν να φύγουν στις μεγάλες πόλεις και ειδικά στη Αθήνα για να έχει-όπως το 1922 η άρχουσα τάξη φτηνά εργατικά χέρια-και πολύ περισσότεροι ήταν αυτοί που πρέπει να «πειστούν» να φύγουν στο βουνό για να εξοντωθούν πιό εύκολα και ομαδικά. Βαριές οι ευθύνες του κράτους, μεγαλύτερες, των παραστρατιωτικών οργανώσεων και του παρακράτους. Πολλές και μεγάλες οι πιέσεις του επίσημου κράτους προς το παρακράτος να ενεργοποιηθεί. Να δράσει, να αναλάβει για μια ακόμα φορά, όπως και στην κατοχή την υπόθεση στα «στιβαρά» του χέρια. Οι περιστάσεις το απαιτούν. Οι καιροί ού μενετοί. Πριν είναι πολύ αργά μας χρειάζεται Πανστρατιά...φώναζαν οι γλείφτες, οι κιοτήδες και οι απόντες του αγώνα.

Η ζωή τότε δεν άξιζε τίποτε. Μα και τίποτε δεν αξίζει όσο μια ζωή, την οποία αφαιρούσαν κατά βούληση. Χωρίς λόγο και αναξέλεγκτα οι επιβήτορες της εξουσίας σε συνεργασία με το παρακράτος της 4ης Αυγούστου, που σύσσωμο συμμετείχε στις κατοχικές κυβερνήσεις, στα «Τάγματα Ασφαλείας» και κάθε άλλο δοσίλογο σχηματισμό. Σ αυτούς τους σκληρούς στην όψη, άνανδρους στη καρδιά και τα

αισθήματα και απάνθρωπους στην πράξη. Σ αυτούς που στη διάρκεια της κατοχής είχαν κάνει επάγγελμα να σκορπούν την καταστροφή και το θάνατο. Σ αυτούς που δεν οροδούσαν προ ουδενός. Σ αυτούς που αφυδάτωσαν το νόημα της ζωής και μηδένισαν την αξία του Ανθρώπου. Απ αυτούς ζητούσε πανστρατιά η Δεξιά και οι «χείρες του Ισάκ» (Ρέντης κλπ) πριν είναι αργά...Σ αυτούς που τους είχαν μετατρέψει σε άργια ζώα. Τους είχαν φωλιάσει μέσα το μίσος και την εκδίκηση. Ενα μίσος κρυφό, τυφλό και ψυχρό ενάντια σε κάθε τί που θύμιζε Αντίσταση σε βαθμό τρέλας, γιατί αν δεν ήταν σε αυτό το βαθμό, δεν θα μπορούσαν όσο κακοί και καλοπληρωμένοι και αν ήταν, δεν θα είχαν το κουράγιο να προβούν σε τέτοιες και τόσες εγκληματικές πράξεις. Και όλα αυτά τα κακουργήματα και οι καταστροφές στο όνομα του «πατριωτισμού». Αν ήταν από πατριωτισμό, θα μπορούσαν να μην συνεργασθούν με τους κατακτητές. Αυτό και μόνο θα αρκούσε να θεωρηθούν πατριώτες. Δεν θα τους χρειαζόνταν τα κατοχικά και μετά κατοχικά εγκλήματα για να χρησιμοποιούν «πατριώτες». Τον τίτλο αυτό θα τον είχαν κερδίσει αγωνιζόμενοι για την Ελλάδα ή και απέχοντας ακόμα.

Και αναρωτιέται κανείς, γιατί οι νικητές δεν ήθελαν συνδιαλλαγή και συμφυλίωση; Τι ήταν αυτό που τους επέβαλε σαν μοναδική λύση την εξόντωση των αγωνιστών; Ο φόβος για την εξουσία; Μα την εξουσία την είχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την παρέδωσε. Το ίδιο και τα όπλα. Επειτα ήταν και οι Αγγλοι που τους την έδωσαν την εξουσία και τους στήριζαν ένοπλα, «πολιτικά και διπλωματικά». Η παρουσία τους στη χώρα μας αποτελούσε εγγύηση ότι δεν διέτρεχε κίνδυνο η εξουσία τους. Τι φοβόταν επιτέλους και συμπεριφέρθηκαν τόσο σκληρά και απάνθρωπα στους αγωνιστές-πρωτεργάτες και εκδικητικά τον απλό λαό, τους οπαδούς και τους συμπαθούντες; Πώς να εξηγήσει κανείς την τέτοια συμπεριφορά την επόμενη της συμφωνίας της Βάρκιζας; Και πώς να δικαιολογήσει τα τρομερά και εν ψυχρώ εγκλήματα που διέπραξαν οι επίγονοι της 4ης Αυγ/του, αν όχι να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο πόλεμο;

Σ αυτό το ακροδεξιό συνοθύλευμα απευθύνθηκαν οι «Ελέω Τσιώρτσιλ» εραστές της παράνομης εξουσίας. Στο όνομα του πατριωτισμού και της «εθνικοφροσύνης» κάλεσαν τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, όχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπολεμική Δημοκρατία, αλλά και να μεταφέρουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας τον εμφύλιο πόλεμο, έτσι ώστε να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να ζήσει ύστερα από ένα μακρόχρονο, σκληρό αιματηρό και αιξοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.

Η περίοδος αυτή ήταν η μετά τον Σκόμπυ εποχή. Ήταν η εποχή που η Δεξιά βοηθούμενη έμμεσα, και όχι άμεσα πλέον απ τους Αγγλους, έδινε τη μάχη για να εδραιώσει τη δοτή εξουσία στηριγμένη ηθικά στους Αγγλους και πρακτικά στους κάθε είδους δοσιλόγους. Έτσι με ενα σμπάρο δυό τρυγόνια. Ενώ δολοφονούσε τη Νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία, διαμόρφωνε τη σύγχρονη τυρρανία: Την αγοραία συνείδηση και τον παθητικό πολίτη. Τον πολίτη του αδυνατεί να αντισταθεί, να αυτενεργήσει. Η παθητικοποίηση είναι η ηπιότερη μορφή ολοκληρωτισμού απ τη βία. Γιατί είναι και αυτή μια μορφή χειραγώγησης και κυριαρχίας και επόμενα προετοιμάζει την αντιδημοκρατική αυταρχική και φασιστική συνείδηση και κοινωνία.

Ενώ το μέλλον του ανθρώπου δομείται μέρα τη μέρα γι' αυτό εκεί που πρέπει να δωθεί η μεγαλύτερη προσοχής και το ιδιαίτερο βάρος είναι η παιδεία και η διαπαιδαγώγηση.

Η Αντιδραστική Δεξιά, ήξερε ότι δημοκρατία υπάρχει μόνο εκεί που αναπτύσσεται η πάλη των ιδεών, των προτάσεων και η αντιπαράθεση των προγραμμάτων και

κυρίως η πάλη ενάντια στην κυριαρχία και τη χειραγώγηση. Και το ΕΑΜ και ιδέες και οράματα μα και ιδανικά είχε να αντιπαρατάξει. Ηξερε ακόμα πως ο φασισμός ποτέ δεν κατέκτησε την ψυχή των Ελλήνων. Ό,τι κατόρθωσε ο Μεταξάς με τη κυβερνητική βία, ήταν τυπική σωματική κατάκτηση, δεν διάβρωσε την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας μας. Ότι η ΕΟΝ είχε επιβληθεί με την κρατική βία. Γι αυτό και πρωταρχική προσπάθεια ήταν να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Τους μηχανισμούς που παράγονται οι άνθρωποι, και που αυτοί θα αναπαράγουν τον εαυτό τους. Όταν μια κοινωνία αναπαράγει τον εαυτό της, στην καλύτερη περίπτωση είναι δυό γενεές πίσω σε σχέση με τις ανάγκες της τρέχουσας ζωής, πολύ περισσότερο για την μελλοντική ζωή του παιδιού. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση. Αντί το καθεστώς να παράγει Ανθρώπους, με θέληση και γνώση που θα το αμφισβητούν και μέσω της αμφισβήτησης να το βελτιώσουν, το καθεστώς μέσω των μηχανισμών και ειδικά της παιδείας παράγει τους ανθρώπους που θα το ζητωκραυγάζουν. Αυτός είναι ένας ακόμα απ τους βασικότερους μοχλούς που χρησιμοποιεί το καθεστώς για να κρατήσει στάσιμη και στα δικά της μέτρα την κοινωνία των Ελλήνων. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση που ουσιαστικά περιορίζεται στο να εκθειάζει την Αγιο προγονολατρεία και το δίπολο κόλαση-παράδεισο. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό έχουν εντάξει στο Υπουργείο παιδείας και το Θρησκευάς. Αυτή η σύζευξη είναι που παράγει τους κάθε είδους Καμικάζι του καθεστώτος.

Το καθεστώς με τους κάθε φορά Υπουργούς παιδείας και Θρησκευμάτων, προαναγγέλλει προγράμματα για την παραπέρα ανάπτυξη του μορφωτικού επιπέδου των νέων γενεών. Μελετώντας κανείς αυτά τα βαθυστόχαστα προγράμματα, θα διαπιστώσει ότι εκτός από μια ανάπτυξη της τεχνολογίας και των θετικών επιστημών, στο χώρο των ανθρωπίνων επιστημών, αυτών που έχουν σχέση με τον Άνθρωπο :την παιδεία, την παιδαγωγική και την διαπαιδαγώγηση. Τις επιστήμες που ασχολούνται με την ανάπτυξη: των σωματικών, διακριτικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού. Την ανατροφή και την μόρφωση των παιδιών ουσιαστικά εξακολουθούμε να ανακυκλώνουμε αυτά που εμάς μας έκαναν χειρότερους. Πως λοιπόν, πιστεύουμε-θέλουμε να είναι-γίνουν οι νέες γενεές καλύτερες απ εμάς, όταν το καθεστώς για ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους τα διδάσκουμε αυτά που εμάς λόγω παρωχημότητας σε σχέση με τις ανάγκες όχι μόνο τις καθημερινές αλλά και αυτές που θα προκύψουν στο μέλλον μας έκαναν χειρότερους.

Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στηριγμένες στις πιο πάνω αντιλήψεις έχουν αλλάξει δραματικά την κατάσταση της Νεολαίας αφού ενέτειναν τους κοινωνικούς-ταξικούς αποκλεισμούς απ τη γνώση, και η κάθε μια πολλαπλασιάζει τον αριθμό των νέων που εγκαταλείπουν το Σχολείο πριν τελειώσουν το Λύκειο. Γιγαντώνουν τη φροντιστηριακή παιδεία, απαξιώνουν το ρόλο του Δημόσιου Σχολίου μετατρέποντάς το σε εξεταστικό κέντρο, ενώ παράλληλα μηδένισε τον ελεύθερο δημιουργικό χρόνο των μαθητών, χρόνο πολύτιμο για μια τόσο ευαίσθητη ηλικία.

Το ίδιο ασφυκτικό πλαίσιο εντατικοποίησης και ανταγωνισμού έχει μεταφερθεί και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μετατρέποντας την εικόνα του Φοιτητή-διανοούνενου και ενεργό συμμετόχου στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα, σε αυτή του Φοιτητή-σκληρά εργαζόμενου, ξεκομμένου και αδιάφορου για την πολιτική ζωή, αφού το πλήρως ανταγωνιστικό περιβάλλον του σημερινού Πανεπιστημίου δεν επιτρέπει αλλά ενδιαφέροντα, ενώ οι απαιτήσεις της εποχής σε λίγο δεν θα καλύπτονται με ένα μόνο πτυχίο.

Ετσι χωρίς εφόδια ικανά να προβάλουν αντιστάσεις, φτάσαμε μέσα σε λίγα χρόνια να αναδεικνύονται και να προβάλλονται όσο ποτέ άλλοτε «αξίες», όπως η ιδιωτικότητα, ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός, η ατομική ευμάρεια, η κοινωνική αναληψία, που να αντιπαλεύουν αξίες και κατακτήσεις που σύγχρονου πολιτισμού μας, όπως αυτές της αλληλεγγύης, της συνεργασίας, της συλλογικότητας, της συνευθυνότητας κλπ. Και στη χώρα μας μεταπολιτευτικά η κυριαρχία στο πολιτικό σκηνικό των δυνάμεων που προωθούν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, έχουν δημιουργήσει ασφυκτικό πλαίσιο για τις κοινωνικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζόμενων και κυρίως της νεολαίας.

Στο ιστορικό αρχείο της Μακεδονίας, υπάρχουν στοιχεία που επιβεβαιώνουν ότι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου μπαίνει σε δράση το πρόγραμμα αξιολόγησης-παρακολούθησης των μαθητών της Α! βάθμιας και Β! βάθμιας εκπαίδευσης. Για το σκοπό αυτό ιδρύθηκε ο «Οργανισμός Ηθικού Εξοπλισμού Νεότητας» (ΟΗΕΝ), και καθιερώνεται ο «Βαθμός Αρετής» σαν έπαθλο της προσπάθειας του Μαθητή. Επικεφαλής της ΟΗΕΝ είναι ο κ Γ. Σακελαρίου και βασικοί πρωταγωνιστές αυτής της υπόθεσης είναι Καθηγητές Πανεπιστημίου, οι Νομάρχες, οι Μητροπολίτες, οι Αστυνομικοί και υψηλόβαθμοι εκπαιδευτικοί. Αυτοί ασκούν αδιάκοπο έλεγχο των μαθητών σε κάθε πτυχή της ζωής του καθημερινά.

Σύμφωνα με το σύστημα κάθε Σαββάτο ο Δάσκαλος ζητούσε απ τον κάθε μαθητή να αυτοβαθμολογηθεί απ το 1-10. Ο βαθμός που προτείνει ο μαθητής για τον εαυτό του, μπορεί να αμφισβητηθεί απ τους συμμαθητές που ενθαρρύνονται να «καρφώνουν» αν γνωρίζουν κάτι που το παιδί προσπάθησε να κρύψει. Σε μια άλλη στήλη υπάρχει η βαθμολογία του κάθε γονιού. Εκπαιδευτικοί και γονείς σε ρόλο μπάτσου είχαν αναλάβει, εθελοντικά και μη να παρακολουθούν νύχτα και μέρα τη ζωή του παιδιού και να βαθμολογούν κάθε του κίνηση και σκέψη. Την ΟΗΕΝ που την ενέκρινε αργότερα και ο Πρωθυπουργός Παπάγος, εκτός απ το «βαθμό αρετής» που απονέμει είχε και σαν βασικό σύνθημα : « Η Ελληνίς είναι περιζήτητος ως σύζυγος εις όλα τα μέρη του κόσμου»

Από κοινού το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, αναβίωσαν το φασιστικό βασιλό-μεταξικό καθεστώς και τα περιβόητα συνθήματα : το «ΑΚΟΥ ΒΛΕΠΕ ΣΩΠΑ». Και το οι «ΤΕΙΧΗ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ».

Επειδή το θέμα αυτό είναι ένα θέμα που προϋποθέτει εκτεταμένη γνώση και ανάπτυξη. Ένα θέμα που βέβαια έχει μεγάλη και άμεση σχέση με την ιστορία. Και επειδή δεν έχω τις απαιτούμενες γνώσεις να το αναπτύξω, θα αρκεστώ σε ένα παράδειγμα, που θεωρώ ότι θα βοηθήσει στην έστω και εν μέρει κατανόηση, τί εννοώ με τον όρο παραγωγή Ανθρώπων. Είναι αυτό που συμβαίνει ανάμεσα σε ένα πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς και σε ένα μοναρχικό. Στη δημοκρατία ο λαός με την ψήφο του άμεσα ή έμμεσα, εκλέγει τον Πρόεδρο της δημοκρατίας. Αν στη διάρκεια της θητείας δεν ανταποκριθεί στα καθήκοντα που του ανατέθηκαν, δεν τον επανεκλέγει. Στη μοναρχία όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Στο μοναρχικό καθεστώς, εκτός του ότι η μοναρχία δεν είναι αιρετή αλλά κληρονομική για να διατηρηθεί σαν θεσμός παράγει τους ανθρώπους, που όχι μόνο δεν θα την αμφισβητήσουν, αλλά και να μην είναι σε θέση να σκεφτούν ότι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη μοναρχία. Ανθρώπους που να φωνάζουν «Ελιά, ελιά και Κώτσο Βασιλεία».

Ενώ δολοφονούσε την ηγεσία της Αντίστασης, ήθελε να κρύψει απ τις Νέες γενιές το εθνικό-πατριωτικό και κοινωνικό της έργο. Ήθελε να τελειώσει με την «Ελλάδα του Βουνού». Να ταπεινώσει τους Ανθρώπους που τόλμησαν όχι μόνο να

αποφασίσουν αλλα και να δράσουν χωρίς τις δικές της ευλογίες. Την Ελλάδα με την μεγάλη ψυχή και τα πιστεύω εκείνης της Γενιάς. Η πείρα της ασέλγειας στο σώμα της Ελλάδας υπήρχε απ το 21. Και τότε το ελληνικό κράτος εξόντωνε μεθοδικά έναν εναν τους άξιους αγωνιστές. Και τότε φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική και την ψυχή του Εθνους. Τόση ήταν η δολοφονική και καταδιωκτική μανία των Γες Μαν, που έφτασαν στο πιο τερατώδες γεγονός. Προσπάθησαν να οδηγήσουν σε δίκη ακόμα και τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ, της κυβέρνησης του Βουνού για «αντιποίηση εξουσίας». Επειδή δεν έχω αντίστοιχες νομικές γνώσεις για να εξηγήσω τη σημαίνει αντιποίηση εξουσίας. Υποθέτω ότι η εξουσία ασκείται από μια νόμιμη αρχή, εμφανίζονται κάποιοι αλλοι (οπως θεωρήθηκε η ΠΕΕΑ) που χωρίς να έχουν το δικαίωμα ασκούσε εξουσία.

Ετσι μερικοί κουμμονιστοφάγοι «υπέρ πατριώτες» σκέφθηκαν οτι τη νόμιμη εξουσία στην πατρίδα μας στη διάρκεια της κατοχής την ασκούσαν σε όλη τη χώρα οι κατακτητές και η ελληνόφωνη κυβέρνησή τους. Η ΠΕΕΑ, συνεπώς που άσκησε εξουσία στις απελευθερωμένες περιοχές, γι' αυτούς παρανομούσε. Και παρανομούσε γιατί αυτό το δικαίωμα δεν της το παραχώρησαν αυτοί που την ασκούσαν νόμιμα δηλαδή οι Γερμανοί και η ελληνόφωνη κυβέρνησή τους. Συνεπώς μιά και όλοι μαζί τότε δεν μπόρεσαν να τους τιμωρήσουν και αφού οι Γερμανοί έφυγαν, το χρέος να τιμωρήσει τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ για «αντιποίηση εξουσίες» έπεφτε τις δικές τους πλάτες!!!

Οπως το 21, που δεν είχε προλάβει ή μόλις στήθηκε το νέο κράτος στα τρεμάμενα ακόμα πόδια του, τα α κόμματα που έγιναν αμέσως δεν ήταν ΕΛΛΗΝΙΚΑ αλλα «αγγλικό», «ρώσικο», «γαλλικό» και αργότερα σε γερμανόφιλα και ανταντικά, ετσι κατάληξαν τα πολιτικά κόμματα να λειτουργούν σύμφωνα με τις υποδείξεις των ξένων και να αλληλοσφάζονται οι οπαδοί (επίστρατοι κλπ), χωρίς να αναρωτηθούν πίο ήταν το καλό για την Ελλάδα. Φτάσαμε στην δεκαετία του 1930-40 στα μέσα της οποίας το κατεστημένο-Αγία Τριάδα, επέβαλε την δικτατορία, να υποτάξει και να ελέγξει τις ανησυχίες του λαού για τον επικείμενο πόλεμο τοπικό και παγκόσμιο. Και οταν η χώρα κατακτήθηκε, γνωρίζοντας τις επιδιώξεις αυτής της φαράς, ο λαός διδασκόμενος απ το πατρογονικό παρελθόν, δεν θα τους ακολουθούσε στο καταστροφικό τους έργο, γιατί έχει διαμορφώσει δικά του όνειρα, ιδανικά και οράματα. Διαχώρησε τη θέση του και άνοιξε τους δικούς ορίζοντες και δρόμους. Αυτοί οπως πάντα στις δύσκολες ώρες, οχι μόνο ζήτησαν τη βοήθεια του Γ! Ράιχ, αλλα συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα προκειμένου να καταστεί για αλλη μια φορά αδύνατη η προσπάθεια του λαού να κάνει πράξη τα οράματά του.

Τα δύο μεγάλα διδάγματα που έβγαλε ο λαός απ τη μελέτη της ιστορίας είναι α) Οι ξένοι για να επιβάλουν την θέληση τους εφαρμόζουν εκτός απ την αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και το δόγμα οτι το δίκαιο βρίσκεται εκεί που υπάρχει η δύναμη και ο δυνατός επιβάλει όπου μπορεί και οσο μπορεί τη θέλησή του. Αρχή που οδηγεί τα κόμματα σε μια παρατεταμένη τεχνητή αντιπαράθεση, που κοστίζει περισσότερο απ οποιοδήποτε κέρδος θα μπορούσε να έχει και αυτή η αντιπαράθεση οχι για τα συμφέροντα της χώρα αλλα και για θέματα που αφορούν τις σχέσεις με τους τρίτους. Συνεπώς σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της χώρας με τις άλλες χώρες όποιες και αν είναι αυτές: εχθρικές ή φιλικές, δεν μπορεί, δεν συμφέρει στη χώρα μας να θεωρείται χώρος ανταγωνισμού για να πετύχει κάποιος, προσωπικό ή κομματικό όφελος ή να αποφύγει το όποιο κόστος και β) Οτι ο σεβασμός του διακαίου αποτελεί ενα κοινό αγαθό. Ενα αγαθό που δεν είναι τίποτε αλλο απ τη συνάντηση και ταύτιση του δικαίου με το συμφέρον του ατομικού με αυτό του συνόλου. Το συμφέρον της χώρας ήταν να πάψει αυτή η αντιπαλότητα και να επικρατήσει η ομοψυχία. Η ομοψυχία που

ηταν ενα απ τα πιο βασικά μέσα για να αντιπαλέψει την κατοχή. Η ηγεσία του ΕΑΜικού κινήματος απ τις πρώτες ακόμα μέρες καλούσε το λαό σε ομοψυχία και ενότητα. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Δυστυχώς, η διαγραφή της ήττας του άξονα όχι μόνο αναβίωσε την αντιπαλότητα, αλλά το ταξικό συμφέρον κυριάρχησε του ενθικού, στην πιο κρίσιμη για τη χώρα στιγμή. Τη στιγμή που μπορούσαμε να συνταχτούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τα προβλήματα, τις όποιες διαφορές που μας χώριζαν, σε όποια παράταξη και αν ανήκε ο καθένας, να τις λύσουμε μεταξύ μας και να την ανασυγκροτήσουμε την Ελλάδα. Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει με πρωταγωνιστή το λαό. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στο λαϊκό κατσαπλιάδικο, να μαζευτεί ξανά στη γωνιά, να δουλεύει και να μή μιλάει και κυρίως να ξεχάσει τα μεγάλα λόγια για αναγέννηση της Ελλάδας, προσφοράς και αυτοθυσίας.

Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη η Αγία Τριάδα απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του ο λαός, συφταγγαλιάστηκε τώρα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, οπως ηταν προηγούμενα με τους Γερμανούς και στηριζόμενη σε αυτούς δολοφώνησαν την προσπάθεια του λαού να αναγεννηθεί μεταπολεμικά η Ελλάδα. Αυτός ηταν ο λόγος για τον οποίο οργίαζαν τα άδεια πουκάμισα στα πληγωμένα σώματα των αγωνιστών, αλλά και την ίδια την Ελλάδα.

«Η αναγέννηση, ειναι μιά λέξη ειχε πει ο Δ. Γληνός το 1925. Μα δεν ειναι λέξη κενή. βρίσκεται στην καρδιά των Ελλήνων, ακοίμητη έγνοια αιώνες τώρα...Κι αν πέρασαν καιροί κι άλλαξαν τα πρόσωπα και ήλθαν άλλοι διαλεχτοί και οραματίστηκαν κι αυτοί την Ελλάδα, η επίκληση μένει ακέραια, η λαχτάρα ολόθερμη, ο πόθος άσβεστος, το όραμα πάντα μακρυνό και άπιαστο και πάντα νέο. Και όσοι νοιώθουν μέσα τους να ζεί του λαού των ο πόνος, έχουν μπροστά τους ενα σκοπό ζωής, πλούσιο, μεγάλο, γεμάτο αγώνα και δημιουργική χαρά».

Ιστορικά ειναι επιβεβαιωμένο οτι η μάχη για την επιβολή και την εδραίωση της εξουσίας, ειναι η πιο σκληρή και απάνθρωπη μάχη και από αυτήν της κατάληψης. Οταν μάλιστα συμβαίνει να μην υπάρχει και η απαραίτητη λαϊκή βάση-να ειναι εξ ολοκλήρου δοτή-τότε γίνεται ακόμα πιο σκληρή και αδυσώπητη. Και γίνεται πιο σκληρή και απάνθρωπη, γιατί εκτός απ την ικανοποίηση των φιλοδοξιών για την εξουσία, αυτή καθ εαυτή, υπάρχει και η υποχρέωση της ανταπόδοσης προς αυτούς που τους την έδωσαν. Και στην προκειμένη περίπτωση οι Αγγλοι, που την έδωσαν, και οι κάθε λογής δοσίλογοι και απόντες που τη στήριζαν απαιτούσαν τα αντίστοιχα πρόσβαρα ανταλλάγματα.

Το ΕΑΜ στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής ειχε δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις οπως: το θεσμό της λαϊκής αυτοδιοίκησης, της Λαϊκής δικαιοσύνης, την πολιτιστική επανάσταση, τις υγειονομικές και επισιτιστικές υπηρεσίες, την ψήφο στα δέκα οκτώ και για τα δυο φύλα, τον λαϊκό στρατό, την λαϊκή Πολιτοφυλακή και τόσες άλλες πρωτόγνωρες λαϊκές κατακτήσεις οφείλονταν στη δημιουργική φαντασία του λαού, αποτελούσαν βασικές προϋποθέσεις, για να αναγεννηθεί η Ελλάδα.

Για να μη διαπραχθεί το έγκλημα στην έκταση που το ειχε προγραμματίσει αυτή η ελληνόφθονη δοσίλογη εταιρία, μιά μόνο ελπίδα υπήρχε: Η μεγάλη μερίδα της εθνικής αστικής τάξης που ειχε απ το 21 ακόμα φύσει εχθρούς της αυτήν την Αγια και ομοούσιο εταιρεία, να συμπαραταχθεί με τον αγωνιζόμενο λαό, που ειναι φύση-θέση σύμμαχος της για να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες. Δυστυχώς ομως και αυτή η μερίδα στην πιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, αντί να συμπαραταχθεί

με το λαό, τον φοβήθηκε και αυτή. Συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της, τους βοήθησε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές και ο λαός να βρεθεί για άλλα τριάντα ακόμα χρόνια χειροπόδαρα δεμένος με τις γνωστές σε όλους συνέπειες. Το γεγονός αυτό επέτρεψε σε αυτούς που ήθελαν να γυρίσουν τη ζωή του λαού, απ τις 12 Οκτωβρίου 1944, στην 27η του Οκτώβρη του 1940 να πετύχουν το σκοπό τους.

Για να το πετύχουν αυτόν το σκοπό έπρεπε όχι μόνο η ζωή του Αντιστασιακού Ανθρώπου, να στοιχίζει φτηνότερα απ την αξία της αγοράς ενός αυγού, αλλά και αυτός που θα την αφαιρούσε να έχει και κάποιο αντάλλαγμα και κυρίως να μην του καταλογιστούν ευθύνες. Για να μην του καταλογιστούν ευθύνες, έπρεπε να έχει εξασφαλίσει την ατιμωρησία των όποιων εγκληματικών πράξεων που είχε ήδη διαπράξει συνεργαζόμενος με τους κατακτητές, αλλά και θα διέπραττε στο μέλλον για να φέρει σε πέρας αυτήν την αποστολή που του είχαν αναθέσει. Έτσι ώστε απαλλαγμένος από ευθύνες, έλεγχο και τιμωρία, να μπορεί ανά πάσα στιγμή, με την παραμικρή ή και χωρίς αφορμή και αιτία να σκοτώνει, να κρεμά τον ίδιο τον «φτέκτη», την οικογένειά του και ολόκληρο το γενεολογικό του δέντρο: Ανιόντων και κατιόντων και εξ αγχιστείας ακόμα. Να κάψει το σπίτι, να αρπάξει τα όποια περιουσιακά του στοιχεία, να κάψει το Μαχαλά, τη συνοικία, το χωριό που συνελλήφθει ο Αντιστασιακός ή και ο άσχετος ακόμα, αρκεί να έκανε κάποια άστοχη κίνηση ή να μην του άρεζε η φάτσα. Να μπορεί να εξοντώνει αυτόν που είχε όμορφη γυναίκα, αδερφή ή κόρη, πολλά και γόνιμα χωράφια. Να ξεριζώνει τα δέντρα, το αμπέλι ή να απράζει τα ζώα και την προίκα του κοριτσιού. Να μπορεί να εξοντώνει άφοβα και με το αζημίωτο τον προσωπικό του εχθρό και όποιον άλλο του έκανε γούστο!!!

Για το ποιόν των ανθρώπων πάνω στους οποίους στηρίχθηκε και στηρίξαν την δοτή εξουσία η Δεξιά, είναι ενδεικτική η αγόρευση του Επιτρόπου σε μιά μετά δεκεμβριανή δίκη. Στη δίκη αυτή δικάζονταν για βασανιστήρια δύο υπαξιωματικοί του περιβόητου 106 τάγματος Εθνοφυλακής που δρούσε στη Στυλίδα: ο ένας ονόματι Μαργαρίτης και ο άλλος Αυγέρης, (ποιός δεν θυμάται το περιβόητο 518 τάγμα που έδρευε-δρούσε στο Νομό μας), για συλλήψεις, βασανιστήρια κλπ. Ο Κυβερνητικός Επίτροπος στην αγόρευσή του, δίνει ανάγλυφη την εικόνα των δύο «ηρώων» : «Προκειται περί εγκληματικών και διεστραμένων φυσιογνωμιών, που παρεισέφρυσαν στην Εθνοφυλακή, κατερράκωσαν την έννοια του κράτους και έγιναν αφορμή μια ολόκληρος πόλις να υφίσταται ανήκουστον τρομοκρατίαν και φρικτά βασανιστήρια». Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν αυτά τα φρικτά βασανιστήρια που τους καταλόγιζε το κατηγορητήριο, για τα οποία υπήρχαν πληρείς και επίσημες ιατροδικαστικές εκθέσεις (τραύματα, κατάγματα θώρακος και πλευρών, έκχυμώσεις, κακώσεις δια σιδηρών οργάνων, μαστιγίου και λακτισμάτων κλπ, κλπ). Στην απολογία τους ειπαν ότι «αυτοί που βασανίστηκαν ήταν ΕΛΑΣίτες» και ότι οι ίδιοι είναι εθνικόφρονες. Το Στρατοδικείο, παρά το γεγονός ότι ο Επίτροπος ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία και των δύο υπαξιωματικών της Εθνοφυλακής Καταδίκασε (ευτυχώς) τον ένα σε τέσσερες (4) μήνες φυλακή και τον άλλο σε δύο (2) και τέσσερες χιλιάδες δρχ ψυχική οδύνη για όλους μαζί τους παθόντες.

Όταν το κράτος με το στρατό του προβαίνει σε συλλήψεις και βασανισμούς, τρομοκρατεί μιά ολόκληρη πόλη σαν τη Στυλίδα που δεν είναι ούτε απομονωμένη, ούτε ξεκομμένη απο επικοινωνία και συγκοινωνία, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο και κυρίως στα ορεινά και απομονωμένα χωριά απ το επίσημο κράτος. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι ; Όταν το επίσημο κράτος με τα

όργανά του προβαίνει σε τέτοιες αυθαίρετες ενέργειες και πράξεις: Να συλλαμβάνει και να βασανίζει σε βαθμό που το ίδιο υποχρεώνεται να επιβάλει ποινές (μόνο για την επεμβολή) μπορεί να υποθέσει κανείς τη συνέβαινε με τις παρακρατικές συμμορίες. Οι συμμορίες που πέρα απ το εκδικητικό πάθος είχαν και πολλούς άλλους λόγους και κυρίως οικονομικούς να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις στο πολλάπλάσιο. Αυτοί που ήταν και επιφορτισμένοι με την εντολή για να δράσουν ακριβώς όπως έδρασαν είχαν επιπρόσθετα εξασφαλισμένο το καταβούληση έγκλημα και το ατιμώρητο της όποιας μορφής έγκλημα. Η αιτία των συλλήψεων και του βασανισμού τους ήταν ότι : ο συλληφθείς και βασανιζόμενος «Ήταν ΕΑΜίτης ή ΕΛΑΣίτης ΕΠΟΝίτης».

Αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι, που έδιναν αυτές τις εντολές και ανέθεσαν στα επίσημα κρατικά όργανα και στις στρατιές των ανεξέλεγχτων συμμοριών να τις κάνουν πράξη δεν αναρωτήθηκαν : Γιατί ήταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης. Σαν ΕΛΑΣίτης τι κακό έκανε αυτός ο ΕΑΜίτης, ο ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης στο λαό και την πατρίδα; Δεν ήταν αυτός που όταν η πατρίδα δέχθηκε την Ιταλική εισβολή και μετά που κατακτήθηκε η χώρα εγκατέλειψε τα πάντα και πέρασε στην παρανομία ή πήγε στο βουνό να πολεμήσει τους κατακτητές, ώστε μετά που παράδοσε του όπλου του να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να καταδικάζεται και να εκτελείται ακόμα με αυτήν και μόνο την κατηγορία;

Προς το τέλος του 1945 συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος παλληκάρια, κάτοικο Βεροίας Βερμίου 20. Πατέρα εφτά (7) παιδιών. Πέντε (5) Κορίτσια και δυό αγόρια. Το μεγαλύτερο είναι Κορίτσι δεκαέξη (16) χρονό τότε και το μικρότερο διόμιση (2,5) και τη σύζυγό του Μαρία.

Όταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια από τα βασανιστήρια (ήταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι απ το κανονικό) κάθε μέρα, μέχρις ότου περάσει η υπόθεσή του απ το έκτακτο στρατοδικείο Γιαννιτσών, για την οποία τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ήταν μια χούφτα χρυσός ανά δρομολόγιο, γι' αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να είναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου φρόντιζε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλόνημους χαφιέδες. Έτσι οδηγός της κλούβας, που ξεκινούσε κάθε πρωί απ τη Βέροια ήταν ο κρατούμενος Φωκίων Μπιτζέλης.

Η κλούβα αυτή δεν ήταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή απ τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ήταν μία ανθρώπινη ασπίδα, ένα ανθρώπινο τείχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη» ζωούλα τους, την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σ αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.

Όταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήττητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι απ τις αλλεπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ και οι ανατινάξεις τρένων, γεφυρών σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλοδίων και οι καθημερινές ενέδρες και τα κάθε είδους σαμποτάζ έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία, την μετακίνηση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό μα και το εξωτερικό ακόμα είχε καταντήσει εφιάλτης, για να διασφαλίσουν τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους,

κατέφυγαν στην πιο αποτρόπαια, ταπεινή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ όταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει ότι «...Αι ημέτεροι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοποι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμάτων κατοχής, ήταν ενα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούνους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ενα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με τον μηχανισμό πυροδότησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί απ τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι. Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή απ την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφάρμοζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας.

Το σκεπτικό ήταν ότι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Ήταν τόσο ο φόβος τους απ τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που απ το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν τον κόσμο που είχε χωράφια κατα μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανά σπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ώστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ενα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατούμενους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ήταν στημένα τα πολυβόλα, ετσι ώστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμπλοκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ήταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε.

Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκυρία ή κάποιος χαφιάς ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιο φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι' αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγαλύτερη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και οι μέν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινά δεν υπολόγιζαν τη ζωή των Ελλήνων γενικά, πολύ περισσότερο όταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δική τους. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ήταν όμως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Οι Έλληνες κυβερνώντες όμως, με πιο αιτιολογικό-επιχείρημα χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Έλληνες κρατουμένους; Κρατουμένους που κάποιος χαφιάς για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και ΕΠΟΝίτη το επίσημο κράτος, χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιάς με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη, έστελνε αθώους πολίτες, όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενός βέβαιου θανάτου; Μπορεί κάποιος να φανταστεί πιο αποτρόπαιο και ειδικό έγκλημα;

Πχ τον αδερφό μου, που κάποιος καλοθελητής για δικού του ίσως λόγους τον κατέδωσε στην Ασφάλεια. Αυτή τον συνέλλαβε, τον βασάνισε και του σκηνοθέτησε δυό κατηγορητήρια να δικαστεί απ το έκτακτο στρατοδικείο. Στη διάρκεια όμως που ήταν υπόδικος τον έβαζαν κάθε πρωί στην κλούβα και μπορούσε σε μια συμπλοκή ή νάρκη να είχε σκοτωθεί, ενώ το στρατοδικείο τον αθώωσε και για τις δυο υποθέσεις. Το ίδιο απαλλάχθηκε ο κατά τον ίδιο τρόπο συλληφθής και ο οδηγός της Κλούβας Φωκίων Μπιτζέλης

Ο μεγάλος αγώνας του λαού μας, για να γίνει κατανοητός και για να βγούν τα απαραίτητα συμπεράσματα, πρέπει να συσχετισθεί με εκείνα τα γεγονότα που άσκησαν επίδραση σ αυτόν. Μετά τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα, το γεγονός που βάζει την σφραγίδα του στη ζωή και την ιστορία των λαών, είναι η Οκτωβριανή Επανάσταση. Με την Οκτωβριανή Επανάσταση οι λαϊκοί αγώνες αποκτούν καινούργιο νόημα και μεγάλη προοπτική. Μια προοπτική που δίνει πλέον τη δυνατότητα στα εργατικά και κοινωνικά κινήματα διεκδίκησης να μετατραπούν από κινήματα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, καλύτερων όρων ζωής και εργασίας σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.

Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν και η δεξιά σαν φορέας αντιδραστικός και δοσίλογος για ανοικτή με τους κατακτητές συνεργασία δικαιολογημένα πανικοβλήθηκε. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγο τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό, πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν ζούσε απ κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σαν κινήματα ανατροπής το Αντιστασιακά κινήματα (σχεδόν ολη η Ευρώπη είχε), η επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την της χώρας απ τον κόκκινο στρατό; Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε αν ήθελε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, αφού δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Αφού λοιπόν, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ, σημαίνει ότι τα συμφέροντα της εθνικής αστικής τάξης, αν δεν ήταν ταυτόσημα με αυτά των

Αγγλων, δεν ήταν όμως σε διάσταση. Επειτα τα όπλα με τη Συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ τα είχε παραδόσει και οι Αγγλοι είχαν αποδεχθεί τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Δεν της αρκούσε η παραμονή των Αγγλων στη Ελλάδα και η εγγύηση των Αγγλων για τα τυχόν δύσκολα; Συνεπώς και με το δίκαιό του αναρωτιέται ο καθένας: Για ποιόν ακριβώς λόγο η εθνική αστική τάξη, πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικός κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον.

Επειτα το ΕΑΜ δεν ήταν ταξικό κίνημα. Στις γραμμές του συμμετείχαν και συνεπήρχαν όλα τα κοινωνικό-οικονομικά στρώματα: Ο στρατηγός και ο φαντάρος ήταν ΕΑΜίτες. Το ίδιο και ο βιομήχανος, ο έμπορος με τον εργάτη, τον αγρότη, τον υπάλληλο κλπ.

Η Συμφωνία της Βάρκιζας είχε υπογραφεί. Ο ΕΛΑΣ βάση της συμφωνίας τα όπλα τα είχε παραδόσει. Τί ήταν τέλος πάντων αυτό που την ανάγκασε να μην προσεταιριστεί και να εγκαταλήψει τον φύση συμμαχό της-λαό και να συμπαραταχθεί με τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά, στο προσχεδιασμένο έγκλημα του εμφυλίου πολέμου, που οδήγησε στην εθνική συμφορά; Και λέω συμφορά, γιατί πέρα απ τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και τις τεράστιες υλικές καταστροφές οι - Γογούσιδες, τα εκλογικά πραξικοπήματα, η βία και η νοθεία, οι αποστασίες, τα σχέδια «Περικλής», οι χούντες, η κάθαρση που δεν είδαμε τότε, Κύπρος, Αιγαίο, CIA, ξένοι πράκτορες και μύρια άλλα κακά και άσχημα για τη χώρα-δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, ολοι τον ίδιο στόχο είχαν:

Πως να κρατήσουν αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου που ακούει στο όνομα Ελλάδα, σφιχτά και αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους ΑΡΜΑ. Βασικός στόχος πως παραμείνει για πάντα το «αγγιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει δόλωμα για την εξυπηρέτηση των δικών τους και μόνο σκοπών και συμφερόντων. Τώρα προσπαθούμε κάτω από δυσμενέστερες από τότε συνθήκες να βγούμε απ τα αδιέξοδα της εξάρτησης.

Όπως είναι γνωστό ο πρωτόγονος κομμουνισμός-κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια στηρίζονταν και λειτουργούσε σε τέσσερεις βασικούς άξονες α) την εργασία, β) την άμμιλα γ) τη συλλογικότητα και δ) την αλληλεγγύη. Αυτές ήταν οι βασικές αξίες του πρωτόγονου κομμουνισμού. Μετά την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία, την άμμιλα, τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αυτοί οι άξονες-αξίες αντικαταστάθηκαν: η εργασία απ το κέρδος, η συλλογικότητα απ το ατομικότητα και η άμμιλα απ τον ανταγωνισμό. Η δε αλληλεγγύη πήρε τη θέση της ελεημοσύνης. Ενα άλλο ξεχωριστό χαρακτηριστικό που υπάρχει ανάμεσα στα δυο συστήματα είναι ότι στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης ο Άνθρωπος παραμένει παραγωγός, ενώ στο καθεστώς ιδιοκτησία ο άνθρωπος μετατράπηκε σε καταναλωτή.

Μετά το πέραςμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ποτέ ίσως άλλοτε πριν από Οκτωβριανή Επανάσταση, να μην είχε τοποθετηθεί μέσα στο σύστημα-τα θεμέλια-του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησία η ζύμη της αναμφισβήτηση και της ανατροπής.

Μια μαγιά ικανή να προσανατολίζει την κοινωνία των Ανθρώπων σε νέα κοινωνικό-οικονομικά λειτουργήματα και νέα πεπρωμένα. Μέχρι τον προηγούμενο αιώνα ο κοινωνικό-οικονομικός πολιτισμός παρέμεινε στην ουσία αγροτικός τα

θεμέλια του οποίου έβαλε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Η γεωργία απασχολούσε το μεγαλύτερο μέρος του ενεργού πληθυσμού. Στη συνέχεια ακολούθησε η βιομηχανική εποχή σε ένα μικρό κομμάτι του πλανήτη. Αρχικά και αυτή αναπτύχθηκε χωρίς να μεταβάλλει αισθητά τις αγροτικές και χειρωνακτικές εργασίες.

Όπως και σε άλλο σημείο γράφω, μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας λέει ότι : μετά από κάθε μεγάλη τεχνολογική μεταβολή (και στη συγκεκριμένη περίπτωση ο ατμός) ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως η κοινωνία της πληροφορικής είναι επέκταση της βιομηχανικής, όπως η βιομηχανική ήταν επέκταση της αγροτικής. Η Επανάσταση του Οκτώβρη ανεξάρτητα απ την κατάληξη που είχε είναι αυτή που θα οδηγήσει τον άνθρωπο, πάνω απ το κέρδος. Τον άνθρωπο στον εαυτό του. Πρόκειται για θεμελιώδη μετατροπή-ανατροπή που όχι μόνο θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και κατανάλωσης, αλλά και τον τρόπο της ιδιωτικής σκέψης και ζωής, καθώς και την οργάνωση το κοινωνικό-οικονομικό υπόβαθρο. Ορισμένοι θεσμοί, συνήθειες, νοοτροπίες δομές θα ατονίσουν και στη θέση τους θα εμφανιστούν άλλοι και άλλες θα πάρουν τη θέση τους. Όπως συνέβει και με την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής

Η Οκτωβριανή Επανάσταση, εκτός του ότι ασκούσε μεγάλη επίδραση στους λαούς, τους εξόπλισε με την αντίστοιχη πείρα στην πάλη τους για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τη δικαιοσύνη. Για ένα καλύτερο μέλλον. Για μια ανθρώπινη ζωή. Το κομμουνιστικό κίνημα αναπτύχθηκε έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο, με αποτέλεσμα να βγουν στο προσκήνιο οι πρωτοπόρες δυνάμεις της εποχής μας. Επέτρεψε στην κοινωνία των ανθρώπων να κάνει ένα τεράστιο βήμα προς τα μπρός και συνέβαλε να ανάψει μια εκτυφλωτική φλόγα, που είναι αδύνατο να τη σβήσει κανείς. Έβαλε θα έλεγα τα θεμέλια του νέου πολιτισμού, προς τον οποίο η ανθρωπότητα θέλει να πορευθεί.

Ο καπιταλισμός εκτός από τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν με τις αξεδιάλυτες αντιθέσεις, που οδήγησαν στον Α! παγκόσμιο πόλεμο και τα προβλήματα που αυτός άφησε άλυτα. Τώρα δίπλα σε αυτά προστέθηκαν και αυτά που έφερε στο προσκήνιο η Οκτωβριανή Επανάσταση και που ήταν η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης και η ραγδαία ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η μεγάλη οικονομική κρίση του 1929-31, είχε σαν αποτέλεσμα να αντιληφθούν οι λαοί του κόσμου και κυρίως τα εργατικά και λαϊκά κινήματα, πολλά απ τα προβλήματα που είχαν τεράστια κοινωνικό-οικονομική σημασία για τη ζωή τους και το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι και κυρίως να συνειδητοποιήσουν τί ακριβώς πρέπει να γίνει για να μην επαναληφθούν...και οι επιπτώσεις που είχε στη ζωή τους αυτή η πρώτη εμφανής κρίση του συστήματος ιδιοκτησίας, ήταν τραγική για όλους και κατά κύριο λόγο για τους μεροκαματιάριδες.

Στο διάβα του κοινωνικού-οικονομικού γίνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων, έχουν γίνει δυό μόνο κοινωνικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ήταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα-υποδομή της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ήταν η Οκτωβριανή Επανάσταση, που θα επαναφέρει τον άξονα-υποδομή της ζωής από την ιδιοκτησία ξανά στη εργασία.

«Ο καιρός που πέρασε, λέει ο Μόργκαν: στο έργο « Η πρωτόγονη κοινωνία» απ την εμφάνιση του πολιτισμού=ιδιοκτησία είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι της περασμένης

ζωής της ανθρωπότητας. Η αποσύνθεση της κοινωνίας (αυτής) ορθώνεται αποφασιστικά μπροστά μας σαν το τέρμα μιάς ιστορικής εξέλιξης, που μοναδικός τελικός σκοπός της είναι ο πλούτος. Γιατί μια τέτοια κατάληξη της κοινωνίας κρύβει μέσα της τα στοιχεία της ίδιας της καταστροφής-αυτοκαταστροφής. Η δημοκρατία στη διοίκηση, η αδερφοσύνη στην κοινωνία, η ισότητα στα δικαιώματα, η γενική εκπαίδευση, θα εγκαινιάσουν το επόμενο ανώτερο στάδιο της κοινωνίας, στο οποίο συντείνουν σταθερά η πείρα, η λογική και η επιστήμη. Το Στάδιο Αυτό θα Είναι Μια Αναβίωση-αλλά σε ανώτερη μορφή-Της Ελευθερίας, Της Ισότητας Και Της Αδερφοσύνης Των Παλαιών Γενιών».

Και συνεχίζει: «Σε αυτήν την πιο πρόσφατη περίοδο και πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κομμουνισμού και της πανάρχαιης δημοκρατίας (και τον κοινωνικά συσσωρευμένο πλούτο) γεννήθηκε η ατομική ιδιοκτησία και μαζί με αυτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, και ένας δημόσιος καταναγκαστικός μηχανισμός, το Κράτος, καθώς και η αποκλειστική κυριαρχία του άντρα πάνω στη γυναίκα, τόσο στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όσο και στην οικογένεια και το κράτος. Στη διάρκεια αυτής της σχετικά μικρής ιστορικής περιόδου πραγματοποιήθηκαν μεγάλες και πολύ άριθμες πρόοδοι στην παραγωγή, στην επιστήμη, στην τέχνη, αλλά επίσης και βαθιές διαιρέσεις της κοινωνίας σε τάξεις με αντίθετα συμφέροντα και μαζί με αυτά η μιζέρια των μαζών και η υποδούλωση.

Να, ποιά ήταν η άποψη του Μόργκαν, αυτού του μεγάλου ερευνητή για το σύγχρονο πολιτισμό μας-που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής-και τα συμπεράσματά του στην κλασική του έρευνα: «Με τον ερχομό του πολιτισμού, η αύξηση του πλούτου έγινε τόσο τρομαχτική, οι μορφές του πλούτου τόσο ποικίλες, η εφαρμογή τρόπων πλουτισμού γενικεύθηκε τόσο πολύ, η διαχείρισή του προσανατολίστηκε τόσο επιτήδεια στα συμφέροντα των κατεχόντων ατόμων, ετσι ώστε αυτός ο πλούτος έγινε απέναντι στο λαό μια αχαλίνωτη καταπιεστική δύναμη. Το Ανθρώπινο πνεύμα βρίσκεται ετσι εγκαταλελειμένο, αλλά και γοητευμένο μπροστά στην ίδια του τη δημιουργία. Θα έρθει ωστόσο ο καιρός, όπου η Ανθρώπινη λογική θα υπερिσχύσει για να δαμάσει το κράτος και τον πλούτο που προστατεύει και θα βάλει στη σωστή τους βάση τα όρια των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας.

Τα συμφέροντα της κοινωνίας βρίσκονται πιο ψηλά απ τα συμφέροντα των ιδιωτών και ανάμεσα σε αυτές τις δυο κατηγορίες συμφερόντων πρέπει να αποκατασταθούν σχέσεις δίκαιες και αρμονικές. Αν η πρόοδος πρέπει να αποτελέσει το ΝΟΜΟ του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, όπως έγινε και στο ΠΑΡΕΛΘΟΝ, τότε το κυνήγι του πλούτου δεν μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό σκοπό της Ανθρωπότητας. Ο καιρός που πέρασε απ τις αρχές του πολιτισμού δεν είναι παρά ένα μικρό κομμάτι απ το παρελθόν της Ανθρωπότητας, ένα μικρό κομμάτι απ τη ζωή της, που ορθώνεται απειλητικά μπροστά μας».

Βέβαια, ο Μόργκαν κάνει κριτική στην ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου, των φυσικών πόρων και τον τρόπο χρήσης αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Την κριτική όμως την περιορίζει στην απάνθρωπη εκμετάλλευση του ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Διατηρεί όμως δικαιώματα στη ιδιοκτησία, ένα δικαίωμα που με την πάροδο του χρόνου μέσω αυτού του ιδιοκτησιακού «δικαιώματος» θα ανακυκλώσει την εκμετάλλευση και μέσω της εκμετάλλευσης, θα υποδουλώσει εκ νέου τον άνθρωπο. Ο πλούτος φυσικός, υλικός και πνευματικός, όσος και αν είναι σε όγκο και μορφή είναι πλούτος κοινωνικά παραγόμενος και σαν τέτοιος δεν μπορεί να ανήκει σε συγκεκριμένα άτομα. Επίσης κάνει αναφορά στο «κοινωνικό πρόβλημα» χωρίς να

περιγράφει ποιο είναι. Από τα γραφτά του εύκολα υποθέτει κανείς ότι εννοεί την υπέρβαση των αντί ιστορικών σχέσεων εργασίας και κεφαλαίου προτείνοντας σαν διέξοδο αυτό που θα μπορούσε να είναι ο κόσμος του Ανθρώπου!

Ο κ Μόργαν ενώ κάνει εκτεταμένη αναφορά στην ΑΝΑΒΙΩΣΗ που σημαίνει : Όλοι μαζί, χωρίς κανένα δικαίωμα και δεσμούς να ανοικοδομήσουμε τη Νέα κοινωνία είναι δεδομένα που σηματοδοτούν τον «Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό» της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας. Δεν τόλμησε όμως να το προτείνει όπως έκανε ο Μάρξ, παραβλέποντας το γεγονός ότι η Ιστορία, αλλά και η θεωρία γνωρίζουν μέχρι τώρα, ότι μόνο με την σταδιακή κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τον μαρασμό του κράτους, αλλά και της πολιτικής, και την αυτοκυβέρνηση των ελευθέρων παραγωγών θα φτάσει η κοινωνία των ανθρώπων στο Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό. Αν αυτό δεν αποτελέσει τον ακροτελεύτετο στόχο της κοινωνίας των Ανθρώπων και ο ανήλικος λαός, δεν κατανοεί την «ορθή» τη φωτισμένη σκέψη της *raj amerikana* να κυβερνά ο πλούτος και όχι ο Άνθρωπος και θελήσει ένα άλλο κοινωνικό τρόπο παραγωγής και μια άλλη φιλοσοφία για την κοινωνία τότε η καταπίεση και κάθε μορφή βίας θα ξανά έχει τον πρώτο λόγο.

Όπως είναι γνωστό, το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής για τους κομμουνιστές μπήκε από την πρώτη κιόλα διακήρυξή τους. «Σε όλα τα ζητήματα προβάλλουν σαν το πιο καίριο ζήτημα αυτό της ιδιοκτησίας» Η μακρόχρονη προσπάθεια που έκανε ο Μάρξ στο κεφάλαιο αργότερα, για να απομυθοποιήσει την ιδιοκτησία και να αποδείξει ότι το κεφάλαιο είναι ιδιοποιημένος κοινωνικός πλούτος δεν είναι τυχαία. Με το έργο αυτό μας εξηγεί ότι η αστική κοινωνία βασίζεται στην ιδιοποίηση κοινωνικού πλούτου, όπως και κάθε άλλη εκμεταλλευτική κοινωνία. Η σχέση κεφαλαίου και μισθωτής εργασίας είναι η ειδική αστική μορφή της ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Την εποχή εκείνη 1848, το ίδιο περίπου υποστήριζαν και οι Σοσιαλιστές.

Το ζήτημα της ιδιοκτησίας ήταν και παρέμεινε η σταθερή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην Αριστερά, της πολιτικής έκφρασης του εργατικού κινήματος, και όλων των άλλων αστικών πολιτικών ρευμάτων. Αυτό ίσχυε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα τόσο για το κομμουνιστικό όσο και για το σοσιαλιστικό ρεύμα της Αριστεράς. Από τα τέλη της δεκαετίας του 1950, τα σοσιαλιστικά κόμματα και τα συνδικάτα, που ήταν υπό την επιρροή τους εγκατάλειψαν το στόχο της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Αρκέστηκαν να διεκδικητικούς για τους απόκληρους της κοινωνίας : «πλήρη απασχόληση και κράτος πρόνοιας». Διεκδικούν από ένα καπιταλιστικό κράτος «πλήρη απασχόληση» τη στιγμή που ξέρουν ότι ένα από τα συστατικά μέρη του συστήματος είναι η ανεργία. Η ανεργία αποτελεί το εργαλείο με το οποίο ο κεφαλαιούχος ρίχνει το εργασιακό κόστος του προϊόντος. Όσο για το «κράτος πρόνοιας» πως να το δικαιολογήσει κανείς σαν δοσμένο τη στιγμή εξαρτάται πάντα από την καλή θέληση αυτών εξουσιάζουν το κράτος.

Στις αρχές όλων των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, της Ρωσικής, της Κινέζικης και της Κουβανικής, υπήρξαν ελπίδες ότι πολύ γρήγορα θα μπορούσε, μαζί με την καπιταλιστική ιδιοκτησία, δηλαδή το κεφάλαιο, να καταργηθεί και η αγορά, δηλαδή η εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας. Βέβαια, ένα μεγάλο μέρος αυτού του καθοριστικής σημασίας γεγονότος που στάθηκε και πηγή κρίσεων. Που δυσκόλεψε περισσότερο την προσπάθεια για την υποκατάσταση-κατάργηση της αγοράς και έκανε πιο συχνές τις κρίσεις οφείλεται κατά κύριο λόγο ότι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού οι δυνάμεις της παραγωγής, δεν ήταν τόσο αναπτυγμένες

οσο στις χώρες του NATO, ωστε να μπορέσουν να υποκαταστήσουν οχι βέβαια πλήρως-τη διεθνή καπιταλιστική αγορά με τις σχέσεις συναλλαγής και σε αυτό ακόμα το εσωτερικό της ΚΟΜΕΚΟΝ. Με αποτέλεσμα η διατήρηση της μισθωτής εργασίας-δηλαδή : της εργασιακής ικανότητας στη μορφή του εμπορεύματος-σήμαινε αναγκαστικά κρίσεις εις βάρος της εργατικής τάξης, με συνέπεια και μείωση ακόμα των πραγματικών εργατικών εισοδημάτων.

Το γεγονός αυτό δεν επέτρεψε να φανεί οτι η διαφορά είναι η ταξική σκοπιά στις πρόνοιες και τα μέτρα και η πολύ μικρότερη ένταση των κρίσεων επειδή το κέρδος δεν ήταν η κινητήρια δύναμη της οικονομικής δραστηριότητας. Σήμερα 150 χρόνια μετά τη διακήρυξη του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, ξέρουμε οτι δεν αρκεί μόνο η κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής για να αναδυθεί και να δομηθεί μια δίκαιη κοινωνία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους νόμους της αγοράς, που αποτελεί την εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας.

Την κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής οι κομμουνιστές τη συνέδεαν πάντα με το κράτος-εργαλείο. Και δικαίως αφού μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί ένας άλλος μηχανισμός-ίδρυμα, που να εκπροσωπεί την κοινωνία και να διαχειριστεί στο όνομα του συνόλου της κοινωνίας τα κοινωνικοποιημένα κοινά μέσα παραγωγής. Οι λαοί σήμερα δεν θεωρούν, όπως άλλοτε το κράτος και το καθεστώς δικό τους. Μάλιστα από καιρό τώρα συνειδητοποιούν οτι η απόσταση που χωρίζει το κράτος απ την κοινωνία, έχει μεγαλώσει αντί να μικρύνει σε βαθμό που δημιουργεί συγκριτικά την αίσθηση του «αυτοί εκεί επάνω και εμείς εδώ οι κάτω».

Το λαϊκό-κοινωνικό κράτος στο οποίο θα μπορούσε να στηριχθεί η θεωρία περί του νέου κράτους ουσιαστικά κορυφώθηκε μετά την ήττα της Κουμμούνας του Παρισιού. Το ίδιο αμφισβητήσιμη έγινε και η ένοπλη εξέγερση με την συστηματική οργάνωση των ενόπλων σωμάτων και την τεχνολογία των οπλικών συστημάτων. Έτσι τα μέσα και οι τρόποι που διαθέτει η κοινωνία των ανθρώπων είναι και σήμερα ακόμη ανεπαρκή για τη διεύθυνση της κοινωνίας σαν κοινότητα ελευθέρων παραγωγών, όπως είχε χαρακτηρίσει ο Μάρξ τον κομμουνισμό. Έχουμε όμως επαρκείς γνώσεις και αρκετά μέσα ώστε να συνδέσουμε το σχέδιο που στηρίζεται στην κοινή ιδιοκτησία με την αγορά. Μάλιστα με τα πειράματα που έγιναν και η πτώση του «υπαρκτού» που ακολούθησε απέδειξε οτι δεν είναι δυνατή η μονομιάς κατάργηση κάθε ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, μα ούτε και κάθε καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ή η πλήρης κατάργηση του κεφαλαίου. Είναι γνωστό οτι κάθε τόσο γίνονται προσπάθειες επέκτασης της κοινοκτημοσύνης, άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε εν μέρει και άλλοτε με αποτυχία, με ισχυρές πάναντα κοινωνικές αντιδράσεις και με συχνά αρνητικές επιπτώσεις στο ανεφοδιασμό του πλυθισμού με τα απαραίτητα προϊόντα. Έτσι η επιβίωση της αγοράς, των εμπορευματικών σχέσεων, σημαίνει αναγκαστικά την ύπαρξη κρίσεων

Το εκπληκτικό δεν είναι οτι όλα αυτά συνέβησαν και επινοήθηκαν τρόποι για να αντιμετωπιστούν. Στραβοί, αποτυχημένοι και βάρβαροι, πάντως τώρα πλέον υπάρχει πάρα πολύ υλικό, που με βάση αυτό μπορούμε να εξετάσουμε αυτήν την περίοδο της ιστορίας με περισσότερη νηφαλιότητα και αλληλεγγύη. Αυτό δεν μειώνει τη σημασία της αυστηρής κριτικής που έγινε προκειμένου να προσδιορίσουμε τι πήγε στραβά και ανάποδα και φτάσαμε στην πτώση του «υπαρκτού». Το εκπληκτικό και το τραγικό ακόμα με την κατάρρευση, δεν ήταν τόσο η πλήρης αποκάλυψη του καταπιεστικού και αντιδημοκρατικού χαρακτήρα, αυτό που επέδρασε στη συνείδηση εκατομμυρίων κομμουνιστών και σοσιαλιστών, αλλά ήταν η παντελής σχεδόν έλλειψη Αντίστασης.

Και κυρίως αν η αστραπιαία προσχώρηση ηγετικών στελεχών του κράτους, των πολιτικών, γραφειοκρατών, στρατιωτικών και διευθυντών των δημοσίων επιχειρήσεων στη Νέα τάξη πραγμάτων, εξηγείται με το ότι διέβλεπαν ότι θα μπορούσαν να διατηρήσουν και να αυξήσουν την εξουσία τους και τα καλά που αυτή συνεπάγεται. Το ίδιο και η στάση του λαού στη διάρκεια των εξελίξεων στα 1989-91 και η μετέπειτα η σχετικά μικρή υποστήριξη στα κόμματα που επέμεναν να το υπερασπίζονται ήταν συγκλονιστική, ακόμα και για τους επικριτές αυτών των καθεστώτων.

Και το μέγα ερώτημα που μπαίνει είναι τί έφτεξε και γιατί έπεσε ανυπεράσπιστος ο επι εβδομήντα χρόνια «υπαρκτός»; Ποιοί, ιστορικοί και όχι ηθικοί, λόγοι εξηγούν τη διπλή θεώρηση και χρήση της ιστορίας- και της ιστορίας απ τη μεριά της Αριστεράς. Το παλιό «προνομιακό» σχήμα αντίληψης της ιστορίας και η κατά κόρο μονομερή, σκόπιμη και κατ'εξοχήν ταξική συγγραφή και χρήση της ιστορίας, απ την πλευρά του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, πρόσφερε και στην κομμουνιστική αριστερά του 20ο αιώνα, πολιτικά όπλα και δυνατότητες. Ο τέτοιος τρόπος συγγραφής και ερμηνείας της ιστορίας, ανταποκρινόνταν στην πεποίθηση των κομμουνιστών ότι πολεμούν την εσχάτη και καίρια-αποφασιστική μάχη στο δρόμο προς την Επανάσταση. Τη δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που θα επανέφερε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία ξάνα στην εργασία. Και αυτό δεν ήταν ψέματα.

Για πολλές 10ετίες η Νίκη του σοσιαλισμού παρουσιάζονταν όχι απλώς σαν εφικτή αλλά και δυνατή. Οι άνθρωποι πίστευαν βαθιά μέσα τους ότι αυτά τα πράγματα είναι για το κοντινό αύριο.

Έτσι η μεταφυσική, συστρατευμένη, τελεολογική θεώρηση των πραγμάτων τους έδινε δύναμη, τροφοδοτούσε την πίστη τους, στήριζε τις αυστηρές, μαχητικές οργανωτικές δομές τους. Ήταν, όλοι εκεί. Το πίστευαν αυτό, η ώρα της δράσης και της υπέρβασης είχε σημάνει. Οι βαθύτερες αναλύσεις μπορούσαν να περιμένουν. Ας έχουμε υπόψη όμως εμείς και οι επικριτές και κυρίως οι διαθέτοντες την ύστερη γνώση και τον λανθάνοντα ρασισμό απέναντι στους πρωτοπόρους του σοσιαλισμού και τους αγωνιστές της Αντίστασης, ότι αυτοί που ερμήνευσαν μεταφυσικά τον κόσμο και συστρατεύτηκαν στην προσπάθεια υλοποίησης της τελειολογικής ουτοπίας το 1917, γεννήθηκαν σε έναν κόσμο που η κοινωνία των ανθρώπων είχε βιώσει στο έπακρο την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχεια και τον θάνατο. Και η γενιά της κατοχής σε έναν κόσμο φασισμού, πολέμων και καταστροφών. Οτι θέριεψαν-σαν κίνημα, σαν αίτημα- μέσα απ εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς σε αμέτρητες πραγματικές, σκληρές και αιματηρές μάχες. Σε πολέμους με τις πιό σύγχρονες μακρύβολες και εύστοχες πολεμικές μηχανές. Συνεπώς είχαν ανάγκη από όπλα και αυτή η αναχρονιστική αντίληψη της ιστορίας τους πρόσφερε αυτό ακριβώς το όπλο για τον τρόπο χρήσης της ιστορίας.

Όταν η ιστορία και η πολιτική αφαιρούν και αυθαιρετούν στο όνομα της μεταφυσικής ηθικής κρίσης, τότε όλα επιτρέπονται και όλοι έχουν δίκαιο-ιδιαίτερα όσοι είναι με τον πιό ισχυρό. Εμείς όμως οι επιζήσαντες και η μετά την ήττα γενιές των αριστερών-και οι αριστεροί ιστορικοί-δεν έχουν ανάγκη από τέτοια όπλα και τέτοιες πλέον αντιλήψεις. Μόνο οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εξακολουθούν να τις χρησιμοποιούν. Το Αριστερό κίνημα έχει ανάγκη απ τη μεγάλη παράδοση της «κοινωνικής»-ας την πούμε ετσι-ιστορία. Αυτή που γεννήθηκε μαζί με τους πολίτες και τις κοινότητες τους. Που είχε βασικό και μοναδικό στόχο να αναδείξει την

επιστήμη και, μέσα απ την Επιστήμη, τη στενά αλληλένδετα, την δημοκρατική πολιτική, η μόνη που ταιριάζει και εκφράζει τον Ανθρωπο.

**ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΝΗΛΗΚΙΩΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΜΕΙΣ ΠΟΤΕ...**

**ΕΜΕΙΣ ΠΟΤΕ ΣΑΝ ΣΥΝΟΛΟ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑ ΤΟΥΣ ΘΥΜΙΣΟΥΜΕ: Η ΕΛΛΑΔΑ
ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ Η ΚΟΙΤΙΔΑ ΤΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΙΣ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΟΤΙ Η ΕΥΡΩΠΗ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΕΔΩ;**

Πότε θα τους θυμίσουμε στους Ευρωπαίους ηγέτες και ειδικά στην κ Μέρκελ, τον Στόϊπε και όποιον άλλο έχει ξεχάσει ή δεν έχει διαβάσει ότι η Ελλάδα, αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της ποίησης, της τέχνης, και του πολιτισμού. Δεν είναι μόνο η Ελλάδα του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Είναι η κοιτίδα της τεχνολογίας.

Ο προ αρκετών αιώνων υπολογιστής το επιβεβαιώνει. Είναι και η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου και του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα του πολιτισμού και της τεχνολογίας στη Μέκκα του Χόλιγκντ.

Η Ελλάδα είναι η Ελλάδα των Ελλήνων. Αυτών που την συγκρότησαν **ΠΑΛΑΙ ΠΟΤΕ** και αυτών που την **ΑΝΑΣΤΗΣΑΝ** απ τις στάχτες. Αυτών που της επέκτειναν τον γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτών που την υπερασπίστηκα κάθε φορά που κινδύνευε, όπως τώρα να γίνει μετά την κατοχή επαρχία του Γ! Ράιχ. Και δεν θα επιτρέψει σε κανένα να την ταπεινώνει και να της αμφισβητήσει την Εθνική της Κυριαρχία

Λογοτέχνες, Ποιητές και ιστορικοί, μα και οι μεγάλοι ηγεσίες του κόσμου, όσες υπήρξαν και υπάρχουν, αν δεν κλαίνε, δακρύζουν κάθε φορά που βρίσκονται ή διαβάζουν την αρχαία ιστορία της Ελλάδας και το κοινωνικό οικονομικό γίνεσθαι και συγκλονίζονται από συγκίνηση, όταν βρίσκονται μπροστά στα ευρήματα του πολιτισμού των αρχαίων Ελλήνων-Μακεδόνων, μα και της σύγχρονης Ελλάδας, που κάτω απ τις γνωστές συνθήκες ανάστησαν απ τις στάχτες τη σύγχρονη Ελλάδα. Αυτό που κράτησε τους Έλληνες, όχι μόνο όρθιους και αγωνιστές ήταν η Γλώσσα, η μακραίωνη **Ιστορία** και η **Μνήμη** της ιστορίας, αφού εκεί στη Μνήμη Λάμπει η προσφορά και ο πολιτισμός κάθε λαού και ατόμου.

Η βιολογία κάθε λαού και χώρας, ανεξάρτητα από την κοινωνικό-οικονομική δομική και συγκρότηση, είναι η ιστορική Μνήμη: Είτε με το μύθο, την παράδοση, τον γραπτό λόγο και ειδικά το ΥΘΟΣ είναι αυτά που κρατούν τη συνοχή της. Αν τα κύτταρα της Μνήμη αποσυνδεθούν και η γλώσσα ατονήσει η κοινωνική συνοχή θα καταρρεύσει. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία με την αρχαία και αείχρονη κουλτούρα. Χωρίς αυτή μένει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, αξίες, παρελθόν και παρόν αλλά και το ίδιο το μέλλον.

Όλοι ξέρουμε, πως χωρίς ιστορική μνήμη κανένας λαός δεν μπορεί να πάει μπροστά και να μεγαλουργήσει. Λαοί που δεν έχουν μνήμη χάνονται Αν δεν πατάς γερά στο χθες, δεν προχωράς στο αύριο, πολύ περισσότερο στο μέλλον. Αν δεν υπερασπιστείς, δεν θεμελιώσεις γερά το παρελθόν, μέλλον δεν χτίζεις. Πρέπει να υπάρχει το χθες. Μόνο όπου υπάρχει το χθες υπάρχει ένα παρελθόν. Υπάρχει η Ελλάδα πριν από τη σημερινή. Και καλό είναι να το θυμόμαστε αυτό που και πού...Γιατί όποιος δεν ξέρει από πού **ΕΙΝΑΙ**, δεν ξέρει και ποιος **ΕΙΝΑΙ**. Χωρίς αυτά τα υπάρχει το απόλυτο τίποτα.

Και αυτό γιατί τα περασμένα πολλοί αν δεν τα καταχωνιάζουν τα θεωρούν ξεχασμένα ή και περιττά.

Γιατί όλα έχουν να κάνουν με την ιστορική Μνήμη. Με το παρελθόν. Με αυτό που ήμασταν, αυτό που ήμαστε, αυτό που φιλοδοξούμε να γίνουμε. Ο κόσμος που θα ζήσουν τα παιδιά, τα εγγόνια και τα δισέγγονα και οι Έλληνες στο χρόνο. Στο δεικέ. Κάποια αφετηρία υπήρχε. Κάποιος αφέτης πυροβόλησε στον αέρα και οι πρόγονοί μας, λαός μακρινών αποστάσεων ίδρωσαν έχυσαν αίμα, σάρκα και κόκαλα, τον προαιώνιο χρόνο αυτό δεν τον ξεχνάμε. Αφέτης το 21 είναι ο ονειροπόλος και Εθνομάρτυρας **ΡΗΓΑΣ**. Και ο σύγχρονος αφέτης το 1941 ήταν το ΚΚΕ και το ΕΑΜ.

Μπορεί η απ τις στάχτες του παρελθόντος η **ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ ΕΛΛΑΔΑ** να ήταν μικρή, όπως κάθε νεογνό είναι μικρό και ελάχιστο, οι γονείς του όμως ήταν κληρονόμοι των πλουσίων προγόνων του. Μετά την παλιγγενεσία το 21 η χώρα διαμορφώνει το Εθνικό κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι και τις δομές του κράτους: Σημαία, νόμισμά, σύνορα, στρατό, διοίκηση, δημοκρατία, δικαιοσύνη και σώματα ασφαλείας. Η χώρας μας είναι μεν ακόμα μικρή αλλά αποτελεί μια συντεταγμένη πλέον πολιτεία: Με βάση και με το σύνθημα τη «Μεγάλη Ιδέα» αγωνίζεται σε συνδυασμό με τον πόθο και την έμπρακτη προσπάθεια του αλύτρωτου Ελληνισμού όπως πάντα:

Και η μνήμη φορτίζεται από έντονες ιστορικές αναμνήσεις, όταν μεσολαβούν γεγονότα σαν αυτά που συμβαίνουν σήμερα, με τον ακατάσχετο βερπαλισμό της Μέρκελ και του Σλόϊμπερ, που σαν απόγονοι αντιγράφουν τους κατοχικούς Γκαουλάιτερ και την ψοφοδεή ηγεσία μας, που αντί να τους θυμίσει ότι το 40 η Ευρώπη είχε ηττηθεί απ τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία και ότι ο ελληνικός λαός ήταν αυτός που έδωσε την πρώτη νικηφόρα μάχη με τον φασισμό. Τη μάχη του ανέτρεψε τον μύθο και την παγκόσμια αίσθηση ότι ο άξονα είναι αήττητος και ότι με τη συμμετοχή του στον συμμαχικό αγώνα συνετέλεσε στην Ήττα του Άξονα.

Η Ευρώπη ηττημένη απ τον άξονα και οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος και σκοτάδι παντού. Κανένα φως από πουθενά. Τα πάντα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά και η 5 φάλαγγα πολτοποιούσε συνειδήσεις. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική ηττοπάθεια και τη σιωπή στα βουνά οι Έλληνες διεξάγουν την πρώτη νικηφόρα μάχη. Ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα. Και μέσα σ αυτήν οικουμενική ηττοπάθεια και τη σιωπή, ακούγεται απ την Ακρόπολη ένα το βροντερό μήνυμα: Ο Απελευθερωτικός πόλεμος άρχισε και η ήττα του άξονα είναι αναπόφευκτη»

Ακόμα να τους θυμίσουν πως το 1821 όπως και το 41 στην Ευρώπη δεν υπήρχε άνθρωπος, που δεν αναγνώρισε, που δεν θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε από τον αξιοθαύμαστο αγώνα των Ελλήνων για το ξεσκάβωμα του, τη Λευτεριά και την εθνική του ανεξαρτησία. Το ίδιο συνέβει και στην κατεχόμενη Ευρώπη με το Έπος της Αλβανίας, και το Έπος της Εθνικής Αντίστασης. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που εξελίσσονταν στον ελλαδικό χώρο τόσο το 21, άλλο τόσο 1940-44. Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που είχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί ήξεραν ότι ο τόπος αυτός έχει μακράιωνα και γερά θεμέλια και ότι δεν έχει μόνο την αρχαία ιστορία, η ιστορία της Αθήνας, της αρχαία Σπάρτης, της Θήβας της Ιωνίας, της Μακεδονίας, της Κρήτης, τις Μυκήνες, την Τροία, τη Θράκη και ότι μέσα από το Βυζάντιο, την τουρκοκρατία και την Ενετοκρατία. Ήξεραν ακόμη ότι η συνέχεια αυτής της ιστορίας είναι και η Νεότερη του 1821, του

1897, του 1912, του 1922, του 1936, και ειδικά του 1940-1944, τον εμφύλιο, μα και την πιο πρόσφατη δικτατορία της χούντας του 1967 και την μετά το 1974 την εξέλεξη των γεγονότων.

Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Έλληνες. Ήξεραν πως και οι αγώνες αυτοί, όπως και οι προηγούμενοι **ΑΝΑ** τους αιώνες περιείχαν οικουμενικότητα. Ήξεραν πως εδώ, με τον αγώνα ο Άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα:

Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σχολεία, τα Πανεπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, οι Ασκληπιάδες, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Ότι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα: Τα Μαθηματικά, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγραφική και η Αρχιτεκτονική, φέρνουν βαθιά την ελληνική σφραγίδα. Όλες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα.

Το τοπικό κοινωνικό γίνεσθαι λίγο πολύ γνωστό. Το ίδιο και το Εθνικό, Το παγκόσμιο όμως αν μέρει.

Και λέω εν μέρει, γιατί δεν είναι σε όλους γνωστό, ότι ο λόγος για τον οποίο έγινε ο τωρινός εξ ίσου καταστροφικός και απάνθρωπος πόλεμος στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, Ο πόλεμος αυτός που στάθηκε αφορμή και αιτία να ακολουθήσουν και άλλοι έγινε με το αιτιολογικό ότι το Ηράκ: ότι «κατέχει όπλα» μαζικής καταστροφής. Οπλα που και αν κάποτε «βρεθούν» τα έχουν δώσει οι ίδιες οι ΗΠΑ να χρησιμοποιηθούν από τον Σαντάμ στον πόλεμο κατά του Ιράν που σχεδίαζαν, μετά την επικράτηση των Αγιατολάχ στο Ιράν που δεν ήταν αρεστοί στις ΗΠΑ.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι μετά την «πτώση του υπαρκτού», η ανθρωπότητα ζει μια παράξενη εποχή. Αυτή η παράξενη εποχή που ζούμε σήμερα από ό,τι φαίνεται θα γίνει πολύ πιο παράξενη αύριο. Και θα γίνει γιατί τα γεράκια της Ουάσιγκτον και του Πενταγώνου, μεθυσμένα από την μοναχική παντοδυναμία, όχι μόνο έχουν αποστασιοποιηθεί από κάθε νομιμότητα και τους διεθνείς οργανισμούς: ΟΗΕ Συμβούλιο Ασφάλειας Διεθνές Δικαστήριο κλπ, αλλά και γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις ανθρώπινες αξίες στο όνομα των οποίων υποτίθεται έκαναν τον 2^ο Παγκόσμιο πόλεμο και τον πόλεμο στο Ιράκ ειδικά.

Οι πόλεμοι αυτοί ανατρέπουν δημοκρατικές κυβερνήσεις Ελλάδα κλπ, εγκαθιδρύουν δικτατορικά καθεστώτα και δεν είναι μακριά η μέρα που η κοινωνία των ανθρώπων θα οδηγηθεί από την αδίσταχτη θεσμική ολιγαρχία του Λευκού οίκου και του Πενταγώνου, σε ένα πιο αιματηρό και απάνθρωπο πόλεμο. Τη φορά αυτή όχι πλέον για το πετρέλαιο, τη στρατηγική θέση της χώρας, τις πρώτες ύλες και φτηνή εργατική δύναμη, αλλά για το: Νερό, τον Πολιτισμό και τη Θρησκεία.

Η θρησκεία που είναι ο μεγαλύτερος γαιωκτήμονας και αποτελεί την υποδομή πάνω στην οποία δομήθηκε τον καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και τον ατομικό καταμερισμό του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, που με τον δικό της λόγω ορθοτόμησε την δικά της δίκαιο και Αλήθεια για τον τρόπο που θα μοιράζεται ο κοινωνικά παραγόμενος πλούτος. Μια αλήθεια που της δίνει τη δυνατότητα να εκμεταλλεύεται όχι μόνο από την μέρα της σύλληψης εν ζωή τον άνθρωπό και ΕΣΑΕΙ τα κόκαλά του.

Η ποια μελετώντας κανείς τον Απόστολο Παύλο, που είναι και ιδρυτής του Χριστιανισμού διαπιστώνει: Πόσο σε αρμονία ήταν ο Απόστολος Παύλος, , με το

καθεστώς της ιδιοκτησίας: Όταν προστάζει την υπακοή στην επιστολή του προς Ρωμαίους (κεφ ιγ 1-17) λέγοντας: «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται εις εκείνους που έχουν ανώτερας εξουσίας εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του, είναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζουν εις κοινωνίαν...».

Και συνεχίζει: Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επί ματαίως την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι είναι υπηρέτης του Θεού. Ο εκδικητής που έχει εντολήν και το δικαίωμα να επιβάλει τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινήτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες ο «πόλεμος είναι δίκαιος όταν διεξάγεται από τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ένα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...»

Το τέλος του ψυχρού πολέμου, έμελλε να επιβεβαιώσει την αμερικανική ή στρατηγική και οπλική υπεροχή, προσφέροντας στις ΗΠΑ ένα εκ των πραγμάτων μονοπώλιο της προσφυγής στη βία στο πλαίσιο των διακρατικών σχέσεων. Οι θεωρητικοί αυτών των απόψεων υπάρχουν: Χάριγκτον, Μπρεζίνσκι, Κίζιγκερ κλπ. Το ίδιο υπάρχουν και αυτοί που ευαγγελίζονται το τέλος της ιστορίας Χαταγιάμα και πλεονάζουν αυτοί που είναι υπέρ του προληπτικού και διαρκούς πολέμου. Οι παντοκράτορες Μπούς, και τα γεράκια που τους περιβάλλουν, που τους δίνει η βίαιη δύναμη της στρατιωτικής μηχανής έχουν αποφασίσει και δρουν ενάντια στο Νόμο, ενάντια στην ηθική, τα ανθρώπινα δικαιώματα και το διεθνές δίκαιο.

Τις τελευταίες 10ετίες του 20ου αιώνα η νέο συντηρητική αμερικανική δεξιά, επιχείρησε να εδραιώσει την πολιτική και ιδεολογική ηγεμονία της στις ΗΠΑ. Η «νέα τάξη» άρχισε με τον πατέρα Μπούς. Απλώθηκε πήρε τις διαστάσεις που χρειαζόνταν η νέα εποχή, και επεκτάθηκε με τον Μπίλ Κλίτον, συνεργούντων και των συμμάχων της γηραιάς και «αδυνάμου» σήμερα Ευρώπης: στη Γιουγκοσλαβία, τη Σομαλία, το Αφγανιστάν στο όνομα του δόγματος για την πάταξη της «τρομοκρατίας». Η προσφυγή στον πόλεμο και η στρατιωτικοποίηση των πάντων, δεν θα είχαν καταστεί δυνατές χωρίς τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου, δεδομένου ότι αυτή έκανε να γείρει η πλάστιγγα των θεσμικών ισορροπιών υπέρ της «νέας Χριστιανικής δεξιάς».

Το χτύπημα του Σεπτεμβρίου ανεξάρτητα από το ποιος το έκανε και για το σκοπό που το έκανε, έδωσε τη δυνατότητα στις αυταρχικές εξουσίες και ειδικά στις ΗΠΑ, να προβάλουν εμπόδια στην ανάπτυξη του σύγχρονου παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος κατά της Αυτοκρατορικής παγκοσμιοποίησης που αναπτύσσεται γενικά και τις ΗΠΑ ειδικά, όπως είχε γίνει με τον πόλεμο του Βιετάμ.

Βέβαια τόσο το Αμερικάνικο που άρχισε στα Πανεπιστήμια δεν είναι ακόμα μαζικό, έχει όμως δυναμισμό και κυρίως λογικό και κοινωνικό περιεχόμενο. Περιεχόμενο που βάζει με τόλμη και το θέμα των ευθυνών στην ηγεσία των ΗΠΑ απέναντι στην Αμερικανική κοινότητα, μα και διεθνή κοινότητα για τα μέτρα που πρέπει να πάρει, για να μην οδηγηθεί η κοινωνία των ανθρώπων αν όχι στην καταστροφή, με ένα τρίτο παγκόσμιο πόλεμο ή σε ΝΕΟ αυτοκρατορικό Μεσαίωνα. Με τα σύνθημα οι διαδηλωτές στην Ουάσιγκτον και ανά τον κόσμο: «Ο πόλεμος δεν θα φέρει πίσω τους δικούς μας, αλλά θα σωρεύσει και άλλα δεινά στα ήδη υπάρχοντα». Βέβαια, τόσο το Αμερικάνικο που άρχισε στα Πανεπιστήμια, όπως και στον πόλεμο του Βιετάμ όσο και Παγκόσμιο -Σάλρτ, Αλέγκρε, Γένοβα κλπ, που ενώ εξακολουθεί να είναι ακαθόριστο: Για το που και πως. Αποτελεί όμως σύμβολο της αντίθεσης των Λαών

του κόσμου, μα και ελπιδοφόρο μήνυμα της κοινωνίας των ανθρώπων, να μη δεχτούν αδιαμαρτύρητα τις όποιες αποφάσεις που παίρνουν οι 7 η 8 εντολοδόχοι του κόσμου.

Και γίνεται ακόμα ποιο επικίνδυνο, γιατί ενώ ο Πρόεδρος Ρήγκαν, διακήρυττε με στεντόρια τη φωνή ότι το «κράτος δεν είναι λύση αλλά πρόβλημα», ο Πρόεδρος Μπούς και ο Ιός αργότερα εκμεταλλευόμενοι το πάθος του Αμερικάνικου λαού, για Ελευθερία και δικαιώματα καθ' ησύχαζε την κοινή γνώμη με ακριβώς αντίθετα επιχειρήματα: «Το κράτος είναι όχι μόνο η λύση, αλλά και η μοναδική». Το ίδιο λένε και οι αδερφές συντηρητικές δυνάμεις στην Αγγλία ότι το «Εθνικό κράτος είναι ο μόνος μηχανισμός που μπορεί να αναδιανέμει το ΑΕΠ, με κριτήρια άλλο από εκείνα του Κέρδους».

Αυτοί λοιπόν που επί εξουσίας Ρήγκαν, πολέμησαν για τη συρρίκνωση του κράτους μετά το κτύπημα, που έδωσε τα εργαλεία για τη υλοποίηση μα και τελειοποίηση του αυτοκρατορικού ονείρου, και τη συγκέντρωση όλων των εξουσιών (όπως στο Πέλ Χάρπορ για τη συμμετοχή στο Β! Παγκόσμιο πόλεμο) και αργότερα τους Πύργους για να καθιερωθεί η τρομοκρατία στη μονοκρατορία των Μπούς. Δέχονται ομόφωνα ότι ήρθε η ώρα της επαναφοράς τους κράτους.

Αυτή η παράδοση γενική ομοφωνία είχε δυο Βασικούς Στόχους: Με μοχλό το κράτος (όπως τη δικαιοσύνη μετά απελευθερωτικά στη χώρα μας εξοντώθηκαν μαζικά οι Αγωνιστές της Αντίστασης). Να περιορίσει τις αναπωμείναντες δημοκρατικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα του Αμερικάνικου λαού, να συρρικνώσει το βιοτικό επίπεδο. Να περιορίσει τις κοινωνικές δαπάνες, να χρηματοδοτήσει το μεγάλο κεφάλαιο και να τεμαχίσει-εμποδίσει το ενιαίο όραμα των λαών για ειρήνη και εκούσια ενοποίηση της κοινωνίας των ανθρώπων.

Να δώσει σάρκα και οστά σε αυτό το προαιώνιο όραμα. Να ανακόψει την προσπάθεια των απλών ανθρώπων για ειρηνική λύση των όποιων προβλημάτων τοπικών και διεθνή, Ν υποτιμήσει την αξία της προσπάθειας που άρχισε μεν, και αυτό είναι που μετράει. Και γύρο του κόσμου για να γίνει χρειάζεται η ΑΡΧΗ. Και αυτό έγινε.

Λένε τα σημερινά γεράκια: εκτός από την Νοτιοανατολική Ασία, έχουμε σημαντικά συμφέροντα στην Ευρώπη, στην Ασία στον Ειρηνικό, στη Κεντρική και Λατινική Αμερική» γι' αυτό «Οφείλουμε να οργανώσουμε τις πολιτικές και τις στρατιωτικές δυνάμεις μας κατά τρόπο, που να αποτρέπουν ή να μας επιτρέπουν να συντρίψουμε παρόμοιες περιφερειακές απειλές και κυρίως να εμποδιστεί οποιαδήποτε «εχθρική» δύναμη ικανή να κυριαρχήσει σε περιοχές των οποίων οι πόροι θα της επέτρεπαν να αποκτήσει το καθεστώς της υπερδύναμης. Να αποθαρρυνθούν οι προηγμένες βιομηχανικές χώρες από οποιαδήποτε απόπειρα, που θα αποσκοπούσε στην αμφισβήτηση της ηγεμονίας μας ή στην ανατροπή της κατεστημένης πολιτικής και οικονομικής τάξης πραγμάτων» και να «προληφθεί η μελλοντική ανάδυση οποιουδήποτε ανταγωνιστή σε παγκόσμιο επίπεδο».

Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ, της Γιουγκοσλαβίας και οι άλλες είκοσι επεμβάσεις-πόλεμοι είναι η τραγική επιβεβαίωση αυτή της αλήθειας, ότι το σύστημα γεννάει πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο.

Όλα αυτά μαζί λένε ότι το κύριο μέλημα των γερακιών της Ουάσιγκτον είναι α) να τρομοκρατήσει-συσπειρώσει τον αμερικάνικο λαό, β) να εδραιώσει τις γεωστρατηγικές θέσεις-βάσεις-στον πλανήτη, γ) να αντλήσει πρώτες και στρατηγικές ύλες, να μηδενίσει την αξία της χάρτας του ΟΗΕ, μετατρέποντας τον

ΟΗΕ σε ένα δεύτερο Διεθνή Ερυθρό Σταυρό και κυρίως να γονατίσει-υποδουλώσει και να προσδέσει στο οικονομικό και πολεμικό της Αρμα την Ευρώπη που χωρίς την υποταγή και τη συμμετοχή της Ευρώπης το όνειρο της Παγκόσμιας κυριαρχίας θα είναι σαν το απραγματοποίητο Αμερικανικό όνειρο και δ) να στείλει στο σπίτι το Διεθνές λαϊκό κίνημα που με το:

Σύνθημα λαοί του κόσμου όπου Γης, μην ξεχνάτε και μην βαυκαλίζεστε με χίμαιρες και ουτοπίες αντίστασης κλπ: Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανενός το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτήν του Θεού! Κανένας δεν έχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσανεστήσει ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, έστω και ένα μικρό κομματάκι από τον χώρο της κατοχής και επιρροής.

Ο πόλεμος κατά του, Ιράκ δεν είναι ένας πόλεμος που κλείνει κάποιους λογαριασμούς του παρελθόντος. Είναι πόλεμος που ανοίγει νέους λογαριασμούς και χρεώνει τις ΗΠΑ με αίμα αθώων, στην προσπάθεια να επιβάλλουν τη μονοκρατορίας τους, με την ωμή βία και τον εκβιασμό. Γι' αυτό παρά τις απειλές κινητοποιεί νέες δυνάμεις στις κοινωνίες όλου του κόσμου. Προκαλεί, συνειδητοποιεί και διαμορφώνει νέες συμμαχίες για ένα ειρηνικό και αντάξιο του Ανθρώπου μέλλον.

Με την κατάρρευση του υπαρκτού και την εξάντληση των ψυχροπολεμικών εντάσεων, η ανθρωπότητα επανήλθε στη φάση των ενδό καπιταλιστικών πολέμων. Στο εξής δεν θα αναμετρώνται πλέον οι δύο κόσμοι, ούτε δύο διαφορετικά συστήματα παραγωγής και διανομής. Η σύγκρουση θα δικαιολογείται με κίνητρα «ανθρωπιστικά και πολιτιστικά», με εξαγωγή «δημοκρατίας», «ελευθερίας» και κατανάλωσης και ο αντίπαλος δεν θα ορίζεται πλέον σαν «εμπόλεμος» αλλά σαν «περιθωριακός» εκτός της νέας παγκόσμιας τάξης και του πολιτισμού.

Για την Paj Amerikana, κανένα διαφορετικό κοινωνικό σύστημα και άποψη, δεν ήταν και δεν θα είναι ποτέ αξιόπιστο. Για τα Γεράκια και τους θεολογικό-ιδεολογικούς μηχανισμούς, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στη φάση της παγκόσμιας οικονομικής και πολιτισμικής σύγλησης, χωρίς διαφοροποιήσεις, ρήξεις και ανταγωνισμούς. Οι εθνικές ιδιαιτερότητες και κράτη-έθνη μηδενίζονται μπροστά στην παντοδυναμία των ανεξέλεγκτων παγκοσμιοποιημένων αγορών. Ότι είχαν κάνει με το σχέδιο Μάρσαλ τα αμέσως μετά πολεμικά χρόνια στην Ευρώπη.

Ζούμε αναμφισβήτητα σε μια μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο. Ένας ρόλος που δεν διαφέρει απ τον παλαιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθμός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκόσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας και του συνεχούς και καθολικού πολέμου που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ. Μια τέτοια πολιτική αυτοδικίας, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλά επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας. Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη ποια υπερδύναμη παγκόσμια παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν : παγκοσμιοποίηση, με την έννοια ότι έχει σαν στόχο ένα νέο κόσμο στον οποίο θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η «σταθερότητα», η «ειρήνη» και η Αγορά και κυρίως αυτή.

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που προσπαθεί να επιβάλει η ηγεσία των ΗΠΑ σημαίνει α) την κατάργηση των διεθνών οργανισμών β) απελευθέρωση των ΗΠΑ από οποιαδήποτε

διεθνή νομιμότητα, ακόμα και από τη δική της στο εσωτερικό γ) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα από οποιαδήποτε νομιμότητα και δ) την παντοδυναμία και το ανεξέλεγκτο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση σε νέα βάση των μηχανισμών καταστολής και αναζήτησης, όχι μόνο του εξωτερικού αλλά και του εσωτερικού εχθρού, μα και την έντεχνη και κάθε φορά κατασκευή εχθρών εξωτερικούς και εσωτερικούς ακόμα!

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Πατέρα Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN ΣΤΟ Κολοράντο των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μετά ψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Μια ομιλία που ήταν αντίστοιχη με αυτή του Τσιώρτσιλ στο Μισούρι των ΗΠΑ στις 5/3/1946 που κήρυξε αντί κομμουνιστική σταυροφορία. Στην ομιλία του ο τότε Πρόεδρος Μπούς είπε επί λέξη:

«Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών επεκτεινόμενα συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσίας μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να έχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη όσον καιρό μας το «ζητήσουν» και είναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό» για να κλείσει με την απειλή...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε προκλήσεις και απειλές σε οποιοδήποτε σημείο του κόσμου. Η τρομοκρατία, να οι εχθροί τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».

Για το σκοπό αυτό διατηρούν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχυσκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους.

Για τους μεγαλεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον κόλπο το 1991 και την 11η Του Σεπτεμβρίου, ο σημερινός Μπούς ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθειας» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου και στον πόλεμο στο Ιράκ πράγματι αγνόησε, το Συμβούλιο Ασφαλείας και τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών.

Στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο, μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, δεν έγινε ξανά πόλεμος. Υπήρξε μόνο η απειλή του πολέμου, σαν πόλεμος αποτροπής. Οι όποιες διαφορές, διακρατικές ή και οι και όποιες άλλες-και υπήρξαν πολλές-δεν έλαβα εμπόλεμη μορφή. Ο πόλεμος, για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο τουλάχιστον, «χανόταν» μέσα στο απόμακρο και σκοτεινό παρελθόν. Ένα παρελθόν που κανείς δεν επιθυμούσε να επιστρέψει: Ούτε οι κρατικοί ηγέτες ούτε οι λαοί. Όχι βέβαια από παφισισμό ή κάποια χαζοχαρούμενη ειρηνοφιλία, αλλά από τη βαθιά συνειδητοποίηση ότι με τον πόλεμο θα έχαναν πολύ περισσότερα από όσα θα κέρδιζαν ακόμα και αν νικούσαν ενόπλως κάποια προσπάθεια.

Οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι τους είχαν διδάξει πολλά. Οι λαοί του κόσμου είπαν «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΠΟΛΕΜΟΣ» και της Ευρωπαϊκής Ηπείρου, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αποφάσισαν ότι στο εξής ο πόλεμος ας γινόταν, αλλού και από άλλους, αλλά όχι στην

Ευρωπαϊκή Ηπειρο και ειδικά Ιμπεριαλιστικών, αφού σκοπός του πολέμου αυτού ήταν εξαφάνιση των τυχόν υπολοίπων του κομμουνισμού και τότε με άνεση το ξανά μοίρασμα των αποικιών και όποια άλλα κομμάτια του Πλανήτη, δεν πρόλαβαν να το κατακτήσουν και αυτούς τους παγετώνες

Πριν την έναρξη του Α! παγκοσμίου πολέμου, οι ηγεσίες των Ιμπεριαλιστικών ανάμεσα τους και οι ΗΠΑ που τώρα έχει μετατραπεί σε ατμομηχανή των Ιμπεριαλιστών χωρών, υπόγραψαν στη ΧΑΓΗ μια αμοιβαία συμφωνία που το σύνολο των άρθρων προβλέπει ότι «Οι δαπάνες διατροφής των στρατευμάτων που θα κατακτήσουν την όποια χώρα είναι υποχρεωμένη να τις καλύψει η Κατακτημένη χώρα! Με δυο λόγια εντελώς ανέξοδος ο πόλεμος για αυτόν που τον κηρύττει»!ΠΡΟΚΕΙΜ'ΕΝΟΥ ΝΑ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙ ΤΑ ΌΠΟΙΑ ΚΕΡΔΗ!!!

Για α μην εφαρμοστεί η συμφωνία αυτή έγιναν διαμαρτυρίες και τεράστιες διαδηλώσεις. Διαδηλώσεις που υποχρέωσαν τους λάτρη της ανέξοδος πολέμου, να μπει μια παράγραφο ότι: «Είναι μεν υποχρεωμένες οι κατακτημένες μόνο αν δύναται να το πράξουν οικονομικά να το πράξουν». Τώρα πόσο έγινε σεβαστή αυτής της Παραγράφου στην πραγματικότητα είναι ένα θέμα που πρέπει να ερευνηθεί. Αν κρίνουμε απ τη κατακτημένη χώρα μας, που καίτι ανήκει στην παράγραφο των μη «δυναμένων» όχι μόνο κάλυψε τις «δαπάνες των στρατών κατοχής, αλλά με περίστροφο στον κρόταφο, μας υποχρέωσαν σαν χώρα να τους Δανείσουμε τρία δις Δολάρια αξίας του 1938. Τα οποία χρήματα δεν επέστρεψαν ακόμα και στη Νίξη ακόμα και τη θύμισει για την επιστροφή τους μας κουνάν το δάχτυλο!!! Ποιοι οι χρεώστες Γερμανοί, που εκτός από το δάνειο μα οφείλουν εδώ και 70 χρόνια και τις πολεμικές επανορθώσεις

Οι ΗΠΑ, με το σύνθημα για ένα «μεγάλο μέλλον», παρά την δήλωση του πρεσβευτή τους στο Παρίσι Χένρικ Μάριον ότι οι ΗΠΑ, «δεν διψούν ούτε επιθυμούν και ούτε χρειάζονται νέα εδάφη, παρ' ότι υπήρχαν πολλές ευκαιρίες να επεκτείνουν το έδαφός τους», είχαν ήδη ολοκληρώσει τον ιδιόμορφο αποικισμό της αμερικανικής Ηπείρου. Η ηγεσία των ΗΠΑ, θεωρώντας ότι τα πολιτικά, πολιτιστικά και νομικά ιδεώδη της Αμερικής είναι ανώτερα, κάθε άλλου και σαν ανώτερα έπρεπε, όχι μόνο να αποκτήσουν οικουμενική αξία, αλλά και να γίνει με τη «πειθώ» η εξαγωγή τους σε όλο τον πλανήτη. Μέχρι ότου η ηγεσία των ΗΠΑ δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για τις σχεδιαζόμενες και ποθητές κατακτήσεις εφάρμοζε το Δόγμα Μονρόε:

Το δόγμα αυτό, ενώ επαναλάμβανε τις αρχές του Τζέφερσον : «το πρώτο μας θεμελιακό αξίωμα πρέπει να είναι να μην ανακατευθούμε ποτέ στις διαμάχες της Ευρώπης», και το δεύτερο, «να μη δεχθούμε ποτέ να έρθει η Ευρώπη να αναμιχθεί στις υποθέσεις των χωρών που βρίσκονται από τη μεριά τους Ατλαντικού» Με την πρώτη παράγραφο η ηγεσία των ΗΠΑ, μιμούμενη τον Πάπα, έβαλε υπό την κυριαρχία της ολόκληρη την αμερικάνικη Ηπειρο. Αυτά μέχρι το 1870, γιατί μετά το 1870 το ίδιο δόγμα θα αποτελέσει την ιδεολογική βάση που θα δικαιολογεί την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική. Με μια ακόμα προσθήκη ότι η:«πολιτική πρέπει να διαμορφωθεί με τρόπο που να ενώνει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανό-αμερικανικών κρατών ποιο σφιχτά και να δώσει στις ΗΠΑ όλη την υπεροχή και όλα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπε ο πρόεδρος Μονρόε, Ανταμ και ο Κλαίυ...».

Για το σκοπό αυτό έκανε μια ακόμα προσθήκη, στο δόγμα Μονρόε, που έλεγε : «εκείνο που επιθυμούν οι ΗΠΑ, είναι να δει τις γειτονικές χώρες να βασιλεύει η σταθερότητα, η τάξη και η ευημερία». Αυτά όσον αφορά την Αμερικάνικη Ηπειρο. Και «κάθε κράτος που ο λαός του φέρεται καλά, μπορεί να υπολογίζει στην εγκάρδια

φιλία μας και δεν έχει να φοβηθεί την επέμβαση των ΗΠΑ! Αλλά μια αναρχία ή μια αδυναμία που προέρχεται από τη γενική χαλάρωση των δεσμών της κοινωνίας μπορούν να απαιτήσουν, στην Αμερική όπως και παντού, την επέμβαση ενός πολιτισμένου έθνους! Στο δυτικό ημισφαίριο το δόγμα Μονρόε, μπορεί να υποχρεώσει τις ΗΠΑ, ακόμα και με μεγάλη τους λύπη, να ασκήσουν, σε ολοφάνερες περιπτώσεις αναρχίας ή αδυναμίας, εξουσίας διεθνούς αστυνομίας» και για να μπορεί να ελέγξει άμεσα το δυτικό Ημισφαίριο συγκρότησε υπό την αιγίδα της την Παναμερικανική Ένωση.

Όμως δεν πρόκειται μόνο για το δυτικό Ημισφαίριο. Το ίδιο έκανε και στην Ασιατική και την Αφρικανική Ηπειρο, τη Μέση Ανατολή, το Ιράκ, το Αυγανιστάν Ιράν κλπ. Στη διάρκεια και των δυο παγκοσμίων πολέμων, ενώ οι λαοί της Ευρώπης αλληλοσκοτώνονταν, οι ΗΠΑ έβαζαν τα θεμέλια της οικονομικής κατάκτησης κατά πρώτο λόγο, ενώ παράλληλα διαμόρφωνε το πολεμικό οπλοστάσιο και τις ιδεολογικό-πολιτικές διαδικασίες και δικαιολογίες του αμερικάνικου επεμβατισμού στις Παγκόσμιες υποθέσεις. Έγινε το μεγαλύτερο Ναυτικό κράτος και παραγωγής όπλων. Έκαναν μια πανίσχυρη και σαρκοβόρα κρατική πολεμική μηχανή, ικανή να απλώσουν τη επιρροή και τα πλοκάμια της για να επεκτείνουν τις κτήσεις τους σε όλα τα σημεία του ορίζοντα. Στο βαθμό που οι Αμερικανοί Διαμόρφωσαν έναν «άκρατο Ιμπεριαλισμό» κατά το Βρετανικό περιοδικό «Νιού Στέϊτμαν».

Μετά τη λήξη όμως, του Β' παγκοσμίου πολέμου, ο παγκόσμιος χάρτης δεν ήταν πια ο ίδιος με τον προπολεμικό και ειδικά της Ευρωπαϊκής Ηπείρου. Και δεν ήταν γιατί από το Στετίνο στη Βαλτική μέχρι την Τεργιέστη και την Αδριατική όλες οι Πρωτεύουσες των κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων εκτός της Αθήνας, βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχο της Μόσχας. Το ίδιο έγινε και στον Ειρηνικό, όπου ΟΙ ΗΠΑ κρατάνε με αποκλειστικά δικές τους δυνάμεις ό,τι κατέκτησαν στον Ειρηνικό. Από τους τρεις μεγάλους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα εκείνος που βγήκε όχι απλώς χαμένος, αλλά θανάσιμα πληγωμένος ήταν η Μεγάλη Βρετανία.

Όταν ήταν ποια έτοιμη, η Αμερική να αναφωνήσει: ζήτω Εμείς και μόνο Εμείς, και αφού στο μεταξύ η Ανθρωπότητα είχε βιώσει την κόλαση της ατομικής Βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, προκειμένου να εγγράψει υποθήκες στη συνείδηση της ανθρωπότητας για τον τρόπο και τα μέσα που οι ΗΠΑ θα χρησιμοποιήσουν στο μέλλον στα παγκόσμια πλέον πράγματα, κάλεσαν τον Τσιώρτσιλ στην Αμερική. Και μέσω αυτού να κάνουν γνωστές τις απόψεις, αλλά και τις προθέσεις τους για την παγκόσμια κυριαρχία.

Τον Τσιώρτσιλ, ο αποκαλούμενος «πατέρας της νίκης», που στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, έπαιζε τον ρόλο του κομπάρσου, όπως τώρα ο κ Μπλέρ. Αυτόν λοιπόν, τον εμπορούμενο από το αγγλοσαξονικό σύνδρομο Ένα σύνδρομο που πιστεύουν ότι οι αγγλο-Σάξωνες στην ανωτερότητα και την αποστολή του αγγλοσαξονικού γένους να διευθύνει τα παγκόσμια πράγματα. Αυτόν που στο όνομα αυτής της νίκης μεταβίβαζε λες και ήταν τσιφλίκι του, τους λαούς των αποικιακών λαών στις ΗΠΑ. Αυτόν τον πληγωμένο άνθρωπο, κάλεσε η ηγεσία της Ούσιγκτον, να αναγγείλει στην παγκόσμια κοινή γνώμη την έναρξη και στην πράξη πλέον της Pax Americana. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στη διακήρυξη.

Για την υλοποίηση αυτού του μακρόχρονου ονείρου, την επόμενη της λήξης του πολέμου, αντί να προσανατολίσει την τεράστιο παραγωγικό της μηχανισμό, για την παραγωγή προϊόντων κατανάλωσης και πολιτισμού, τον προσανατόλισε στην

παραγωγή όπλων, με παράλληλη αδικαιολόγητη αύξηση του στρατιωτικού προϋπολογισμού και της πολεμικής βιομηχανίας. Στον εναρκτήριο λόγω του ο κ Τσιώρτσιλ, στο Κολέγιο Westminster στο Μισούρι στις 5 Μαρτίου 1946, θα χαρακτηρίσει «σιδηρούν παραπέτασμα» την Σοβιετική Ένωση και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, και σε συνέχεια θα κηρύξει την αντί κομμουνιστική σταυροφορία. Με εργαλείο τον αντί κομμουνισμό, τη δύναμη των όπλων και τις χολιγουντιανές ταινίες βίας και την ηθική της κατουρήθρας, άρχισε να απομυζά ασύστολα και να ληστεύει αδίστακτα με βάση τους «νόμο» της αγοράς τον πλούτο και τις παραγωγικές πηγές του κόσμου. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο σε αυτό. Με το ίδιο σύνθημα άρχισε τη δημιουργία, διαφόρων Συμφώνων όπως του: NATO, του ΣΕΑΤΟ, του ΣΕΝΤΟ, του Βαλκανικού Συμφώνου κλπ, ενώ παράλληλα ζέστανε και την πολεμική της μηχανή.

Με την ομιλία του κ Τσιώρτσιλ, οι ΗΠΑ θα αποσαφηνίσουν το ιδεολογικό περιεχόμενο για τις μελλοντικές γεωστρατηγικές αντιλήψεις και βλέψεις για την εξωτερική και την εσωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Μια σταυροφορία η οποία εκτός απ τις εκατόμβες των θυμάτων, με τα οποία θα «υποχρεωθούν» να συνεισφέρουν οι σύμμαχοι των ΗΠΑ, στα πεδία των μαχών (Κορέα Βιετνάμ κλπ) θα οδηγήσει σε τελευταία ανάλυση, μοιραία για την υπερατλαντική κοινοπολιτεία στο να διαμόρφωση μια επιθετική και πολεμοχαρή ιδεολογία η οποία θα αφήσει έντονα τα σημάδια με τον μακαρθισμό τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ, όσο και στο διεθνές επίπεδο. Θα καταφύγουν στο ψέμα και σε συνέχεια θα θυσιάσουν στο βωμό της καταπολέμησης του κομμουνισμού, την ίδια την δημοκρατία τους.

Το πρώτο βήμα της πολιτικής διάσπασης της Ευρώπης, ήταν το «Σχέδιο Μάρσαλ» το οποίο σκοπό και στόχο είχε να προσδέσει την Ευρώπη στο δικό της πολιτικό-οικονομικό και κοινωνικό άρμα και σε συνέχεια και στο πολεμικό. Αφού χωρίς τη συμμετοχή της Ευρώπης ήταν των αδυνάτων αδύνατο να πετύχουν αυτό τον παγκόσμιο στόχο Ο πρώτος παράγοντας λοιπόν, που συνδέεται άρρηκτα με τον Ψυχρό Πόλεμο, την Ευρώπη ήταν η εφαρμογή του σχεδίου Μάρσαλ, που συνδυάστηκε με μια διόλου ευκαταφρόνητη υλική οικονομική βοήθεια και την πυρηνική ασπίδα έναντι της ΕΣΣΔ.

Προκειμένου να δεχθούν οι δυτικό-ευρωπαίοι ηγέτες το Σχέδιο, υπερτιμήθηκε όχι μόνο ο κομμουνιστικός κίνδυνος και η στρατιωτική απειλή που αντιπροσώπευε η Σοβιετική Ένωση και στη τη δυτική Ευρώπη, αλλά η προπαγάνδα έφτασε στο σημείο να λέει ότι «όπου νάναι τα Σοβιετικά τάνκς είναι έτοιμα να προελάσουν στις πρωτεύουσες της Δυτικής Ευρώπης» και ότι ο Στάλιν «μπορούσε ανά πάσα στιγμή με ένα απλό τηλεφώνημα να κηρύξει την επανάσταση στη Γαλλία την Ιταλία και όπου αλλού ήθελε». Και ήταν αυτό το Σχέδιο κατόρθωσε και τους άλωσε όλους τους κρατικούς μηχανισμούς και αυτές ακόμα τις μυστικές τους υπηρεσίες και τους μηχανισμούς της κατασκοπείας των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, μα και των λαών της ταλαιπωρημένης Ευρώπης.

Το πρόβλημα όμως την εποχή εκείνη, δεν ήταν η Σοβιετική στρατιωτική απειλή και αυτό το γνώριζε πολύ καλά η ηγεσία της Δύσης, αλλά το νέο σοβιετικό κοινωνικό-οικονομικό και διανεμητικό μοντέλο, του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, που κάθε άλλο παρά απαξιωμένο ήταν εκείνη τη εποχή. Και ήταν αυτή η πρόκληση που ενσάρκωναν οι Σοβιετικοί που έπρεπε να καταπολεμηθεί και όχι η στρατιωτική απειλή. Ήταν αυτή ακριβώς η πρόκληση, που έδωσε την αναγκαία ώθηση για την ανασυγκρότηση της Δυτικής Ευρώπης, αλλά και κατέστησε απαραίτητη την

εφαρμογή γεναίων δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων στο κοινωνικό πεδίο, ανά τον κόσμο.

Το εναρκτήριο σάλπισμα του Μισούρι, για την οργάνωση αντί κομμουνιστικής σταυροφορία, η μεταπολεμική δομή των ΗΠΑ ανασυγκροτήθηκε υποχρεωτικά. Στηρίχθηκε στην στρατιωτικό-πολεμική βιομηχανία προκειμένου να βγάλει από τη μέση «την αυτοκρατορία του κακού» για να χτίσει τη δική της Pax Americana. Η πρόκληση όμως που ενσάρκωναν οι Σοβιετικοί, υποχρέωσε όχι μόνο την ηγεσία της Δυτικής Ευρώπης να κάνει εκτεταμένες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, αλλά και την ίδια την ηγεσία των ΗΠΑ να προχωρήσει σε ένα νέο New Deal στο εσωτερικό με την επέκταση αυτού του 199-32.

Να κάνει υποχρεωτικές τις κοινωνικές μεταρρυθμίσεις που πρόβλεπε το πρόγραμμα της «μεγάλης κοινωνίας» (κοινωνική πρόνοια, σύστημα Ιατροφαρμακευτική περίθαλψης, βοηθήματα στέγασης, εκπαίδευσης, αγορές με πίστωση κλπ). Μεταρρυθμίσεις με τις όποιες θα αντί παραβάλλονταν-και δεν απέβλεπε στο προοδευτικό και αριστερό εσωτερικό κίνημα των ΗΠΑ. Αν δεν υπήρχε η πρόκληση των Σοβιετικών και οι αγώνες των λαών, άλλη θα ήταν η δομή της σημερινής κοινωνίας. Θα πίναμε το νεράκι μας στο όνομα του κάθε Μπούς και των επόμενων να αναδειχθούν Πρόεδροι.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΩ ΔΙΑΣΠΑΣΤΗΚΕ ΜΕΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ.

Ο Ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο. Ένας ρόλος που δεν διαφέρει απ τον παλαιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθμός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκόσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας και του συνεχούς και καθολικού πολέμου που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ. Μια τέτοια πολιτική αυτοδικίας, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλά επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας.

Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη ποια υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν με πρώτη τη Βρετανίδα Πρωθυπουργό, πρώτο εφάρμοσε τη λυτότητα που αργότερα το ονόμασαν παγκοσμιοποίηση και την ίδια σιδηρά Κυρία για να προ ιδεάσουν τους λαούς για το πόσο σκληρά θα είναι τα μέτρα που θα παρθούν από τις κυβερνήσεις με την έννοια ότι αυτή πολιτική της λυτότητας έχει σαν στόχο, ένα νέο κόσμο στον οποίο θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη και η αγορά θα είναι αυτή που μέσω της αγοράς θα λύνονται πλέον τα παγκόσμια προβλήματα».

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που προσπαθεί να επιβάλει η ηγεσία των ΗΠΑ σημαίνει εκτός από την λυτότητα, α) την κατάργηση των διεθνών οργανισμών β) απελευθέρωση των ΗΠΑ απ οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και απ τη δική της γ) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα από οποιονδήποτε νομιμότητα και δ) την παντοδυναμία και το ενεξέλεγκτο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών καταστολής και αναζήτησης όχι μόνο του

εξωτερικού αλλά και του εσωτερικού «εχθρού» μα και την κατασκευεί εχθρών εξωτερικούς και εσωτερικούς ακόμα!

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Πατέρα Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN ΣΤΟ Κολοράντο των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Μια ομιλία που ήταν αντίστοιχη με αυτή του Τσιώρτσλ στο Μισούρι των ΗΠΑ στις 5/3/1946 που κήρυξε αντι κομμουνιστική σταυροφορία. Στην ομιλία του ο τότε Πρόεδρος Μπούς είπε επί λέξη:

«Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσία μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να έχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη οσον καιρό μας το «ζητήσουν» και είναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό» για να κλήση με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές σε οποιοδήποτε σημείο του κόσμου. Η τρομοκρατία, τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».

Για το σκοπό αυτό διατηρούν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχυσκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους.

Για τους μεγαλε-πίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον κόλπο το 1991 και την 11η Του Σεπτεμβρίου, ο σημερινός Μπούς ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου και στον πόλεμο στο Ιράκ πράγματι αγνόησε, το Συμβούλιο Ασφαλείας και τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών.

Στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο, μετά τον Β! παγκόσμιο πόλεμο, δεν έγινε ξανά πόλεμος. Υπήρξε μόνο η απειλή του πολέμου, σαν πόλεμος αποτροπής. Οι όποιες διαφορές, διακρατικές ή και οι και όποιες αλλες-και υπήρξαν πολλές-δεν έλαβα εμπόλεμη μορφή. Ο πόλεμος, για την Ευρωπαϊκή Ηπειρο τουλάχιστον, «χανόταν» μέσα στο απόμακρο και σκοτεινό παρελθόν που κανείς δεν επιθυμούσε να επιστρέψει: Ούτε οι κρατικοί ηγέτες ούτε οι λαοί. Οχι βέβαια από παφισισμό ή κάποια χαζοχαρούμενη ειρηνοφιλία, αλλά από τη βαθιά συνειδητοποίηση ότι με τον πόλεμο θα έχαναν πολύ περισσότερα από όσα θα κέρδιζαν ακόμα και αν νικούσαν ενόπλως. Οι δυο παγκόσμιοι πόλεμοι τους είχαν διδάξει πολλά. Οι λαοί της Ευρωπαϊκής Ηπείρου, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αποφάσισαν ότι στο εξής ο πόλεμος ας γινόταν αλλού και από άλλους, αλλά όχι στην Ευρωπαϊκή Ηπειρο.

Πριν την έναρξη του Α! παγκοσμίου πολέμου, η ηγεσία των ΗΠΑ, με το σύνθημα για ένα «μεγάλο μέλλον», παρά την δήλωση του πρεσβευτή τους στο Παρίσι Χένρικ Μάριον ότι οι ΗΠΑ, «δεν διψούν ούτε επιθυμούν και ούτε χρειάζονται νέα εδάφη, παρ' ότι υπήρχαν πολλές ευκαιρίες να επεκτείνουν το έδαφός τους», είχαν ήδη ολοκληρώσει τον ιδιόμορφο αποικισμό της αμερικανικής Ηπείρου. Η ηγεσία των ΗΠΑ, θεωρώντας ότι τα πολιτικά, πολιτιστικά και νομικά ιδεώδη της Αμερικής είναι ανώτερα κάθε άλλου και σαν ανώτερα έπρεπε όχι μόνο να αποκτήσουν οικουμενική

αξία, αλλά και να γίνει με τη «πειθώ» η εξαγωγή τους σε όλο τον πλανήτη. Μέχρι ότου η ηγεσία των ΗΠΑ δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για τις σχεδιαζόμενες και ποθητές κατακτήσεις εφάρμοζε το Δόγμα Μονρόε:

Το δόγμα αυτό, ενώ επαναλάμβανε τις αρχές του Τζέφερσον : «το πρώτο μας θεμελιακό αξίωμα πρέπει να είναι να μην ανακατευθούμε ποτέ στις διαμάχες της Ευρώπης», και το δεύτερο, «να μη δεχθούμε ποτέ να έρθει η Ευρώπη να αναμιχθεί στις υποθέσεις των χωρών που βρίσκονται από τη μεριά τους Ατλαντικού» Με την πρώτη παράγραφο η ηγεσία των ΗΠΑ, μιμούμενη τον Πάπα, έβαλε υπό την κυριαρχία της ολόκληρη την αμερικάνικη Ηπειρο. Αυτά μέχρι το 1870, γιατί μετά το 1870 το ίδιο δόγμα θα αποτελέσει την ιδεολογική βάση που θα δικαιολογεί την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική, με μια ακόμα προσθήκη ότι η «πολιτική πρέπει να διαμορφωθεί με τρόπο που να ενώνει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανό-αμερικανικών κρατών πιο σφιχτά και να δώσει στις ΗΠΑ όλη την υπεροχή και όλα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπε ο πρόεδρος Μονρόε, Ανταμ και ο Κλαί...».

Για το σκοπό αυτό έκανε μια ακόμα προσθήκη, στο δόγμα Μονρόε, που έλεγε : «εκείνο που επιθυμούν οι ΗΠΑ, είναι να δει τις γειτονικές χώρες να βασιλεύει η σταθερότητα, η τάξη και η ευημερία». Αυτά όσον αφορά την Αμερικάνικη Ηπειρο. Και «κάθε κράτος που ο λαός του φέρεται καλά, μπορεί να υπολογίζει στην εγκάρδια φιλία μας και δεν έχει να φοβηθεί την επέμβαση των ΗΠΑ! Αλλά μια αναρχία ή μια αδυναμία που προέρχεται από τη γενική χαλάρωση των δεσμών της κοινωνίας μπορούν να απαιτήσουν, στην Αμερική όπως και παντού, την επέμβαση ενός πολιτισμένου έθνους! Στο δυτικό ημισφαίριο το δόγμα Μονρόε, μπορεί να υποχρεώσει τις ΗΠΑ, ακόμα και με μεγάλη τους λύπη, να ασκήσουν, σε ολοφάνερες περιπτώσεις αναρχίας ή αδυναμίας, εξουσίας διεθνούς αστυνομίας» και για να μπορεί να ελέγξει άμεσα το δυτικό Ημισφαίριο συγκρότησε υπο την αιγίδα της την Παναμερικανική Ένωση.

Όμως δεν πρόκειται μόνο για το δυτικό Ημισφαίριο. Το ίδιο έκανε και στην Ασιατική και την Αφρικανική Ηπειρο, τη Μέση Ανατολή, το Ιράν κλπ. Στη διάρκεια και των δυο παγκοσμίων πολέμων, ενώ οι λαοί της Ευρώπης αλληλοσκοτώνονταν, οι ΗΠΑ έβαζαν τα θεμέλια της οικονομικής κατάκτησης κατά πρώτο λόγο, ενώ παράλληλα διαμόρφωνε το πολεμικό οπλοστάσιο και τις ιδεολογικό-πολιτικές δικαιολογήσεις του αμερικάνικου επεμβατισμού στις Παγκόσμιες υποθέσεις. Έγινε το μεγαλύτερο Ναυτικό κράτος και παραγωγής όπλων. Έκαναν μια πανίσχυρη και σαρκωβόρα κρατική πολεμική μηχανή, ικανή να απλώσουν τη επιρροή τους και να επεκτείνουν τις κτήσεις τους σε όλα τα σημεία του ορίζοντα. Στο βαθμό Διαμόρφωσαν έναν «άκρατο Ιμπεριαλισμό» κατά το Βρετανικό περιοδικό «Νιού Στέϊτμαν».

Μετά τη λήξη όμως, του Β' παγκοσμίου πολέμου, ο παγκόσμιος χάρτης δεν ήταν πια ο ίδιος με τον προπολεμικό και ειδικά της Ευρωπαϊκής Ηπείρου. Και δεν ήταν γιατί από το Στετίνο στη Βαλτική μέχρι την Τεργέστη και την Αδριατική όλες οι Πρωτεύουσες των κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, εκτός της Αθήνας, βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχο της Μόσχας. Το ίδιο έγινε και στον Ειρηνικό, όπου ΟΙ ΗΠΑ κρατάνε με αποκλειστικά δικές τους δυνάμεις, ό,τι κατέκτησαν στον Ειρηνικό. Από τους τρεις μεγάλους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα εκείνος που βγήκε όχι απλώς χαμένος, αλλά θανάσιμα πληγωμένος ήταν η Μεγάλη Βρετανία και ειδικά η Μόσχα μετά την χρήση από τους Αμερικανούς των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

Τώρα ποια η ΗΠΑ ήταν έτοιμη όχι μόνο να αναφωνήσει, μα αναφώνησε στεντόρια τη φωνή: «Ζήτω Εμείς και μόνο Εμείς, και μόνοι Εμείς», αφού στο μεταξύ η Ανθρωπότητα είχε βιώσει την κόλαση της ατομικής Βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, προκειμένου να εγγράψει υποθήκες στη συνείδηση της ανθρωπότητας για τον τρόπο και τα μέσα που οι ΗΠΑ θα χρησιμοποιήσουν στο μέλλον στα παγκόσμια πλέον πράγματα, κάλεσαν τον Τσιώρτσιλ στην Αμερική, και μέσω αυτού να κάνουν γνωστές τις απόψεις, αλλά και τις προθέσεις και τα μέσα που θα χρησιμοποιήσει για την παγκόσμια κυριαρχία.

Τον Τσιώρτσιλ, ο αποκαλούμενος «πατέρας της νίκης», που στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, έπαιζε τον ρόλο του κομπάρσου, όπως τώρα ο κ Μπλέρ. Αυτόν λοιπόν, τον εμφορούμενο από το αγγλοσαξονικό σύνδρομο. Ενα σύνδρομο που πιστεύουν στην ανωτερότητα και την αποστολή του αγγλοσαξονικού γένους να διευθύνει τα παγκόσμια πράγματα. Αυτόν που στο όνομα αυτής της νίκης μεταβίβαζε και ήταν τσιφλίκη του Πατέρα του, τους λαούς των αποικικών λαών στις ΗΠΑ. Όπως και την Ελλάδα τον Μάρτη του 1947 την μεταβίβασαν ηττημένοι στους Αμερικανούς. Αυτόν λοιπόν, τον πληγωμένο άνθρωπο, κάλεσε η ηγεσία της Ουάσιγκτον, να αναγγείλει στην παγκόσμια κοινή γνώμη την έναρξη και στην πράξη πλέον της Pax Americana. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στη διακήρυξη.

Για την υλοποίηση αυτού του μακρόχρονου ονείρου, την επόμενη της λήξης του πολέμου, αντί να προσανατολίσει την τεράστιο παραγωγικό της μηχανισμό, για την παραγωγή προϊόντων κατανάλωσης και πολιτισμού, τον προσανατόλισε στην παραγωγή όπλων, με παράλληλη αδικαιολόγητη αύξηση του στρατιωτικού προϋπολογισμού και της πολεμικής βιομηχανίας. Στον εναρκτήριο λόγω του ο κ Τσιώρτσιλ, στο Κολέγιο Westmihster στο Μισούρι στις 5 Μαρτίου 1946, αφού θα αδιασφαλίσει-κλείσει κα θα περι χαρακτηρίσει σε ένα απόρθητο «σιδηρούν παραπέτασμα» θα μετά κυλήσει τον όρο σιδηρούν παραπέτασμα στην Σοβιετική Ένωση και τις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Και σε συνέχεια θα κηρύξει την αντί κομμουνιστική σταυροφορία. Με εργαλείο τον αντί κομμουνισμό, τη δύναμη των όπλων και τις χολιγουντιανές ταινίες βίας και την ηθική της κατουρήθρας.

Με τον τρόπο άρχισε να απομυζά ασύστολα και να ληστεύει αδίσταχτα με βάση τους «νόμο» της αγοράς τον πλούτο και τις παραγωγικές πηγές του κόσμου. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο σε αυτό. Με το ίδιο σύνθημα άρχισε τη δημιουργία, διαφόρων Συμφώνων: Όπως του: NATO, του ΣΕΑΤΟ, του ΣΕΝΤΟ, του Βαλκανικού Συμφώνου κλπ, ενώ παράλληλα ζέσταινε και την πολεμική της μηχανή για τα περεταίρω.

Με την ομιλία του κ Τσιώρτσιλ, οι ΗΠΑ θα αποσαφηνίσουν το ιδεολογικό περιεχόμενο για τις μελλοντικές γεωστρατιγικές αντιλήψεις και βλέψεις για την εξωτερική και την εσωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Μια σταυροφορία η οποία εκτός απ τις εκατόμβες των θυμάτων, με τα οποία θα υποχρεωθούν να συνεισφέρουν οι σύμμαχοι των ΗΠΑ στα πεδία των μαχών (Κορέα Βιετνάμ και αργότερα Ιράκ, Αυγανιστάν και βλέψεις για το ΙΡΑΝ στη χώρα του Σάχι, του Μοσαντέκ και στόχο τις πεταυτό-πηγές του Αμπανταν κλπ), θα οδηγήσει σε τελευταία ανάλυση, μοιραία για την υπερατλαντική κοινοπολιτεία στο να διαμόρφωση μια επιθετική και πολεμοχαρή ιδεολογία η οποία θα αφήσει έντονα τα σημάδια με τον μακαρθισμό τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ, όσο και στο διεθνές επίπεδο. Θα καταφύγουν στο ωμό ψέμα και σε συνέχεια θα θυσιάσουν στο βωμό της καταπολέμησης του κομμουνισμού, την ίδια την δημοκρατία τους.

Το πρώτο βήμα της πολιτικής διάσπασης της Ευρώπης, ήταν το «Σχέδιο Μάρσαλ» το οποίο σκοπό και στόχο είχε να προσδέσει την Ευρώπη στο δικό της πολιτικό-οικονομικό και κοινωνικό άρμα και σε συνέχεια και στο πολεμικό. Αφού χωρίς τη συμμετοχή της Ευρώπης ήταν των αδυνάτων αδύνατο να πετύχουν αυτό τον παγκόσμιο στόχο. Ο πρώτος παράγοντας λοιπόν, που συνδέεται άρρηκτα με τον Ψυχρό Πόλεμο, την Ευρώπη ήταν η εφαρμογή του σχεδίου Μάρσαλ, που συνδυάστηκε με μια διόλου ευκαταφρόνητη υλική οικονομική βοήθεια και την πυρηνική ασπίδα έναντι της ΕΣΣΔ.

Προκειμένου να δεχθούν οι δυτικό-ευρωπαίοι ηγέτες το Σχέδιο, υπερτιμήθηκε όχι μόνο ο κομμουνιστικός κίνδυνος και η στρατιωτική απειλή που αντιπροσώπευε η Σοβιετική Ένωση και στη τη δυτική Ευρώπη, αλλά η προπαγάνδα έφτασε στο σημείο να λέει ότι «όπου νάναι τα Σοβιετικά τάνκς είναι έτοιμα να προελάσουν στις πρωτεύουσες της Δυτικής Ευρώπης» και ότι ο Στάλιν «μπορούσε ανά πάσα στιγμή με ένα απλό τηλεφώνημα να κηρύξει την επανάσταση στη Γαλλία την Ιταλία και όπου αλλού ήθελε». Και ήταν αυτό το Σχέδιο κατόρθωσε και τους άλωσε όλους τους κρατικούς μηχανισμούς και αυτές ακόμα τις μυστικές τους υπηρεσίες και τους μηχανισμούς της κατασκοπείας των Ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, μα και των λαών της ταλαιπωρημένης Ευρώπης.

Το πρόβλημα όμως την εποχή εκείνη, δεν ήταν η Σοβιετική στρατιωτική απειλή και αυτό το γνώριζε πολύ καλά η ηγεσία της Δύσης, αλλά το νέο σοβιετικό κοινωνικό-οικονομικό και διανεμητικό μοντέλο, του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, που κάθε άλλο παρά απαξιωμένο ήταν εκείνη τη εποχή. Και ήταν αυτή η πρόκληση που ενσάρκωναν οι Σοβιετικοί που έπρεπε να καταπολεμηθεί και όχι η στρατιωτική απειλή. Ήταν αυτή ακριβώς η πρόκληση, που έδωσε την αναγκαία ώθηση για την ανασυγκρότηση της Δυτικής Ευρώπης, αλλά και κατέστησε απαραίτητη την εφαρμογή γεναίων δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων στο κοινωνικό πεδίο, ανά τον κόσμο.

Το εναρκτήριο σάλπισμα του Μισούρι, για την οργάνωση αντί κομμουνιστικής σταυροφορία, η μεταπολεμική δομή των ΗΠΑ ανασυγκροτήθηκε υποχρεωτικά. Στηρίχθηκε στην στρατιωτικό-πολεμική βιομηχανία προκειμένου να βγάλει από τη μέση «την αυτοκρατορία του κακού» για να χτίσει τη δική της Pax Americana. Η πρόκληση όμως που ενσάρκωναν οι Σοβιετικοί, υποχρέωσε όχι μόνο την ηγεσία της Δυτικής Ευρώπης να κάνει εκτεταμένες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, αλλά και την ίδια την ηγεσία των ΗΠΑ να προχωρήσει σε ένα νέο New Deal στο εσωτερικό με την επέκταση αυτού του 1929-32.

Το πρώτο βήμα της πολιτικής διάσπασης της Ευρώπης, ήταν το «Σχέδιο Μάρσαλ» το οποίο σκοπό και στόχο είχε να προσδέσει την Ευρώπη στο δικό της πολιτικό-οικονομικό άρμα και σε συνέχεια και στο πολεμικό. Ο πρώτος παράγοντας λοιπόν, που συνδέεται άρρηκτα με τον Ψυχρό Πόλεμο, ήταν η εφαρμογή του σχεδίου Μάρσαλ, που συνδυάστηκε με μια διόλου ευκαταφρόνητη υλική οικονομική βοήθεια και την πυρηνική ασπίδα έναντι της ΕΣΣΔ. Προκειμένου να δεχθούν οι δυτικό-ευρωπαίοι ηγέτες το Σχέδιο, υπερτιμήθηκε όχι μόνο ο κομμουνιστικός κίνδυνος και η στρατιωτική απειλή που αντιπροσώπευε η Σοβιετική Ένωση για τη δυτική Ευρώπη, αλλά η προπαγάνδα έφτασε στο σημείο να λέει ότι «όπου νάναι τα Σοβιετικά τάνκς είναι έτοιμα να προελάσουν στις πρωτεύουσες της Δυτικής Ευρώπης» και ότι ο Στάλιν «μπορούσε ανά πάσα στιγμή με ένα απλό τηλεφώνημα να κηρύξει την επανάσταση στη Γαλλία την Ιταλία και όπου αλλού ήθελε».

Το πρόβλημα όμως την εποχή εκείνη, δεν ήταν η Σοβιετική στρατιωτική απειλή και αυτό το γνώριζε πολύ καλά η ηγεσία της Δύσης, αλλά το νέο σοβιετικό κοινωνικό-οικονομικό μοντέλο, που κάθε αλλο παρά απαξιωμένο ήταν εκείνη τη εποχή. Και ήταν αυτή η πρόκληση που ενσάρκωναν οι Σοβιετικοί που έπρεπε να καταπολεμηθεί και όχι η στρατιωτική απειλή. Ήταν αυτή ακριβώς η πρόκληση, που έδωσε την αναγκαία ώθηση για την ανασυγκρότηση της Δυτικής Ευρώπης, αλλά και κατέστησε απαραίτητη την εφαρμογή γεναίων δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων στο κοινωνικό πεδίο.

Το εναρκτήριο σάλπισμα του Μισούρι, για την αντί κομμουνιστική σταυροφορία, η μεταπολεμική δομική των ΗΠΑ ανά συγκρότηθηκε υποχρεωτικά. Στηρίχθηκε στην στρατιωτικό-πολεμική βιομηχανία προκειμένου να βγάλει από τη μέση «την αυτοκρατορία του κακού» για να χτίσει τη δική της Pax Americana. Η πρόκληση όμως που ενσάρκωναν οι Σοβιετικοί, υποχρέωσε όχι μόνο την ηγεσία της Δυτικής Ευρώπης να κάνει εκτεταμένες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, αλλά και την ίδια την ηγεσία των ΗΠΑ να προχωρήσει σε ένα νέο New Deal.

Να κάνει τις κοινωνικές εκείνες μεταρρυθμίσεις που πρόβλεπε το πρόγραμμα της «μεγάλης κοινωνίας» (κοινωνική πρόνοια, σύστημα Ιατροφαρμακευτική περίθαλψης, βοηθήματα στέγασης, εκπαίδευσης, αγορές με πίστωση κλπ). Μεταρρυθμίσεις με τις οποίες θα αντί παραβάλλονταν-το προοδευτικό και αριστερό εσωτερικό κίνημα των ΗΠΑ. Αν δεν υπήρχε η πρόκληση των Σοβιετικών και οι αγώνες των λαών, αλλιώς θα ήταν η δομή της σημερινής κοινωνίας. Θα πίναμε το νεράκι μας στο όνομα του κάθε Μπούς.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΟΙΟ ΛΟΓΩ ΔΙΑΣΠΑΣΤΗΚΕ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑ

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ.

Το 1926 πραγματοποιήθηκε στη Βιέννη το πρώτο συνέδριο της «Πανευρωπαϊκής Ένωσης», με συμμετοχή 2,000 αντιπροσώπων από 24 κράτη. Από τις πρώτες ακόμα 10ετίες του 20ου αιώνα, η ευρωπαϊκή ιδέα θα βρεί δυό ιδιαίτερα εύγλωτους εκπροσώπους : τον Ριχάρντ Κουντενχόβε-Καλλέργη και τον Αριστίνο Μπριάν, που θα προσπαθήσουν να μετουσιώσουν σε πράξη, το άεστο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανθρωπότητας και την ασίγαστη τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική, πιο πνευματική και πιο απόλυτη. Αυτό που τότε ήταν προσπάθεια σήμερα πραγματοποιείται. Αυτήν όμως την τάση και πόθος της ζωής προς μια ενότητα, προς το καθολικό-οικουμενικό, ο αμερικάνικος Λεδιάθαν, ξεστρατίζει και διαστρέφει αυτήν την προσπάθεια των λαών για ενότητα με αποτέλεσμα να ζούμε σήμερα τη μορφή μιάς φρικτής γελοιογραφία του αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού.

Είναι γεγονός ότι η οικοδόμηση της Ευρώπης δεν υπήρξε υπόθεση μόνο των Ευρωπαίων ηγετών, πολύ περισσότερο δεν ήταν πρωτοβουλία των λαών της Ευρώπης. Ο Αριστίνο Μπριάν, Σοσιαλιστής ηγέτης, είναι ο πρώτος ενεργός αρχηγός κυβέρνησης, που υποστήριξε ενεργά την ιδέα της ευρωπαϊκής ένωσης. Στις 5/9/1929 ο Μπριάν, προτείνει στη συνέλευση της Κοινωνίας των Εθνών στη Γενεύη τη δημιουργία ενός «ομασπονδιακού δεσμού» ανάμεσα στους λαούς της Ευρωπαϊκής Ηπείρου.

Στην έκκληση αυτή και οι 26 ευρωπαϊκές κυβερνήσεις που ήταν μέλη της Κοινωνίας των Εθνών ανταποκρίθηκαν με ευνοϊκό τρόπο στην έκκληση. Η Σοβιετική Ένωση και η Τουρκία την εποχή εκείνη δεν μέλη της ΚΤΕ και αυτός ήταν και

προάγγελος των σημερινών καταστάσεων. Όταν μπήκε το θέμα της συμμετοχής τους, η Ιταλία τάχθηκε υπέρ της ένταξης, ενώ η Ελλάδα, η Βουλγαρία και η Ουγγαρία αρκέστηκαν στην ευχή και έκαναν έκκληση- πρόσκληση μόνο προς την Τουρκία...

Η οικονομική κρίση του 1929 όμως και η άνοδος των αυταρχικών καθεστώτων στην Ευρώπη θα σημάνει το τέλος κάθε προοπτικής να γίνει συγκεκριμένο το σχέδιο του Καλλέργη και του Μπριάν και εγκαταλείφθηκε οριστικά το 1932. Η ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης επανήλθε στο προσκήνιο στα κατοχικά Αντιστασιακά κινήματα γενικά και ειδικά στους Γερμανούς αντιναζιστές αγωνιστές. Η νέα προσπάθεια έγινε στη Γενεύη τον Μάρτιο του 1944. Η προσπάθεια αυτή που περιείχε αξιόλογες ιδέες, για τον τρόπο σύγκλησης και λειτουργίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τις οποίες ιδέες ενστερνίζονταν και προωθούσαν και οι Ελίτ των ευρωπαϊκών χωρών, που διαπνέονταν όχι μόνο από το συναίσθημα και το σύνθημα «πότε ξανά πόλεμος», «ποτέ πια φασισμός» και κατέληξε με κοινή δήλωση υπέρ της Ομοσπονδιακής Ένωσης των ευρωπαϊκών λαών.

Ανάμεσα στα άλλα θέματα και όρους που περιείχε η προσπάθεια του 1944, πρόβλεπε την πλήρη από Ναζιστικοποίηση της Γερμανίας, για να μπορέσει να βρει και η Γερμανία, τη θέση της στη νέα ομοσπονδιακή οικοδόμηση. Ήταν μια προσπάθεια για ενιαία Ευρώπη. Μια Ευρώπη από τα Ουράλια μέχρι τον Ατλαντικό:

Την Ομόσπονδη Ευρώπη των Λαών.

Η επέκταση του καπιταλισμού ήταν και παραμένει Ιμπεριαλιστική και τώρα πλέον για τις ΗΠΑ έχει γίνει τρόπος ύπαρξής τους. Στο βαθμό δε που οι Ευρωπαίοι, δεν συμβαδίζουν και δεν ενστερνίζονται σε αυτόν τον εμπόλεμο αμερικάνικο παροξυσμό, αντιδρούν μάλιστα, όπως έδειξε η ένοπλη επέμβαση στο Ιράκ. Ο Ιμπεριαλισμός, δεν είναι βέβαια μια ακόμα φάση του καπιταλισμού, αλλά αποτελεί τη μόνιμη φύση και είναι ατόφια η «φάση» του.

Η Ουάσιγκτον επεκτείνει ανελέητα το αναθεωρημένο «δόγμα Μονρόε» σε παγκόσμια κλίμακα. Ο πόλεμος του Ιράκ και όποιος άλλος ακολουθήσει συνδέεται με την προσπάθεια των ΗΠΑ, να βάλουν κάτω από τον έλεγχό τους το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα.

Η οικονομικό-πολιτική ηγεσία των ΗΠΑ, προκειμένου να πραγματοποιήσουν τις παγκόσμιες κατακτητικές τους βλέψεις και κυρίως προκειμένου, να βάλει κάτω από τον απόλυτο έλεγχο την ευρωπαϊκή Ηπειρο, χρησιμοποίησε δυο βασικά εργαλεία. α) το «Σχέδιο Μάρσαλ» και β) το Βόρειο-ατλαντικό Σύμφωνο. Το γνωστό μας ΝΑΤΟ. Καθώς ήταν απαλλαγμένη από πολεμικές καταστροφές στο έδαφός της, σε αντίθεση με την Ευρώπη και τη Σοβιετική Ένωση, που είχαν μετατραπεί σε ερείπια, έκρινε ότι μπορούσε με τη δύναμη των όπλων (ατομική βόμβα και την απήχηση του η βόμβα ει στην ψυχολογία του κόσμου και το χρήμα να εξαγοράσει τα πάντα.

Με το χρήμα που απομυζούσε, απομυζά και ληστεύει αδίστακτα τον πλούτο και τις παραγωγικές πηγές του πλανήτη, με βάση τους νόμους της αγοράς. Δεν αρκεί όμως σε αυτό. Σχεδιάζει κατά βούληση, προ αναγγείλει και διεξάγει πολέμους με μοναδική επίκληση τη δύναμη των όπλων. Έτσι μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, υπερβάλλοντας και εκθειάζοντας τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» τον Ιούνιο του 1947 εκπόνησε το «Σχέδιο Μάρσαλ».

Το «Σχέδιο Μάρσαλ» ήταν τριετούς διάρκειας και το συνολικό ποσόν ανέρχονταν στα 13,5 δις δολάρια. Αποδέκτες του σχεδίου μετά την άρνηση της Σοβιετικής Ένωσης και των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, να συμμετάσχει στο σχέδιο, ήταν 17 ευρωπαϊκές χώρες μεταξύ των οποίων και η χώρα μας. Κατά τους εμπνευστές του Σχεδίου σκοπό είχε να βοηθήσει την καταστραμμένη από τον πόλεμο Ευρώπη να

ανασυγκροτηθεί. Για τις ΗΠΑ το «Σχέδιο Μάρσαλ» ήταν μια «πράξη στρατηγικής γεναιοδορίας» όμοια με την οποία δεν αναφέρεται στην ιστορία. Ήταν έργο γιγάντων...έσωσε την Ευρώπη...». Στη χώρα μας μάλιστα το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», που ΑΛΕΣΕ μια γενιά Ελλήνων, συνδέθηκε και με τον πολιτισμό: «Ουδείς δύναται να αμφισβητήσει έλεγε ο υπουργός κ Μπακόπουλος, ότι το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», αποτελούν την εντονότεραν εκδήλωση πραγματικού πολιτισμού και ανώτερου ανθρωπισμού, για να του απαντήσει ο κ. Βαμβέτσιος ότι «τελούμε υπό την υποταγή του τελευταίου αλλοδαπού υπαλληλίσκου... Πρακτικά Βουλής 2/7/1947.

Τα επιχειρήματα που χρησιμοποίησαν οι εμπνευστές του Σχεδίου προκειμένου να «πείσουν» το Κογκρέσο να το ψηφίσει ήταν: α) Ήρθε η στιγμή με λίγα ψίχουλα να εξαγοράσουμε-υποτάξουμε την Ευρώπη β) Να βγάλουμε από τη μέση τον βασικό μελλοντικό μας ανταγωνιστή γ) Ήρθε η ώρα να βάλουμε κάτω από τον απόλυτο οικονομικό, αμυντικό και ιδεολογικό-κοινωνικό έλεγχο την Ευρώπη. δ) Να χρησιμοποιήσουμε για λογαριασμό μας την πλούσια αποικιακή πείρα ε) Χωρίς την υποταγή, τον έλεγχο και την αξιοποίηση των ευρωπαϊκών δυνατοτήτων, θα μας είναι δύσκολο να πραγματοποιήσουμε τα από μακρού οράματά μας, να γίνει η Αμερική παγκόσμια αυτοκρατορία. Και ζ) Σε αντιπαράθεση με την Ευρώπη ίσως να είναι και ακατόρθωτο».

Η αντιφασιστική συμμαχία συγκροτήθηκε από δύο διαμετρικά παγκόσμια κοινωνικό-οικονομικά συστήματα. Ήταν επόμενο ότι ο ανταγωνισμός, για την εξασφάλιση πλεονεκτημάτων του ενός εις βάρος του άλλου υπήρχε και στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου ανάμεσα στους δύο κύριους συντελεστές της συμμαχίας. Μετά τη λήξη όμως του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, αυτός ο ανταγωνισμός εντάθηκε και η οδηγήθηκε η ανθρωπότητα στον ψυχρό πόλεμο. Ενώ λοιπόν, το «Σχέδιο Μάρσαλ» κατά τους εμπνευστές περιείχε «αγαθοεργούς» σκοπούς και στόχους, ο τρόπος που χρησιμοποιήθηκε αποδείχθηκε μια καλοστημένη παγίδα. Ήταν μια ιδιόμορφη ωμή επέμβαση, όχι όπως προηγούμενα στις αποικιακές χώρες αλλά στην ίδια την Ευρώπη.

Με το «Σχέδιο Μάρσαλ» η ηγεσία της Αμερικής αποψίλωσε και μέσω της αποψίλωσης υποδούλωσε την ίδια την Ευρώπη. Την καρδιά και την ψυχή της εξαγοράζοντας τους κοινωνικό-οικονομικούς, κατασταλτικούς και κατασκοπευτικούς μηχανισμούς και έχει έκτοτε στη διάθεσή της τους Πάντες και τα πάντα των Ευρωπαίων ηγετών και ίσως και λαών. Με την αποδοχή του σχεδίου, έπαψε να υπάρχει η ελεύθερη, ανεξάρτητη και αυτόνομη Ευρώπη. Ολα στο εξής θα αποφασίζονταν στην Ουάσιγκτον. Θα λειτουργεί το «αποφασίζομε και διατάσσομε». Η Ουάσιγκτον θα παίρνει τις αποφάσεις, θα υπαγορεύει όρους, θα ψηφίζει νόμους, που θα ισχύουν και εκτός ΗΠΑ. Μέσω του σχεδίου θα επιβάλλει όχι μόνο την επικυριαρχία αλλά και την ετεροδικία, για να μπορούν ανενόχλητα και χωρίς συνέπειες όποιον ήθελαν ατιμώρητα .

Βέβαια η ζωή δεν επιδέχεται υποθέσεις, πολύ περισσότερο υπερβολές. Υπάρχει όμως και η ιστορία. Και η ιστορία επιβεβαιώνει ότι το μεγαλύτερο μέρος (το γράφουν οι ίδιοι) του «Σχεδίου Μάρσαλ το απορρόφησε η ΣΙΑ, το οποίο φυσικά χρησιμοποίησε για να εξαγοράζει συνειδήσεις πολιτών, συνδικαλιστών, δημοσίων λειτουργών στο όνομα πάντα του «κουμμουνιστικού κινδύνου» της ανόρθωσης των καταστροφών και την ενότητα της Ευρώπης, για την οποία ενότητα κατά τους Αμερικανούς δεν «νοιάζονται καθόλου οι λαοί της».

Τρεις ήταν οι στόχοι του Σχεδίου :α) Ο Σοβιετικός κίνδυνος β) η ενότητα της Ευρώπης υπό την αιγίδα και την καθοδήγηση των ΗΠΑ και γ) η αποκατάσταση των καταστροφών. Με τον τρόπο που εφαρμόστηκε έπεσαν σαν ώριμο φρούτο οι μύθοι

που είχαν πλάσει για το Σχέδιο. Και έπεσαν γιατί ούτε οι Σοβιετικοί κίνησαν τα τάνκς και την ανασυγκρότηση την έκαναν οι ίδιοι οι λαοί της Ευρώπης και όχι το Σχέδιο. Βέβαια συνέβαλε και το Σχέδιο, όχι όμως στο βαθμό που έπρεπε. Όσο για την ενότητα εκείνο που πέτυχαν ήταν να τη χωρίσουν σε δυο Ευρώπες. Και σήμερα ακόμα η ηγεσία των ΗΠΑ κομπάζει πως ό,τι έγινε στον μεταπολεμικό Δυτικό κόσμο, οφείλεται στη δική τους «καλή» και «αγαθή» θέληση και όχι για λογαριασμό των δικών τους συμφερόντων, όπου γής. Για αυτό μετά την πτώση του «υπαρκτού» αλίμονο σε αυτόν που θα τολμούσε να αμφισβητήσει τα «ζωτικά τους συμφέροντα» και στην τελευταία γωνιά του πλανήτη.

Αυτός ο βέβηλος θα υποστεί πολλά «γεύματα εργασίας», πιέσεις και απειλές σαν αυτές που δέχθηκε η Γαλλία στις 8/7/97 στη Μαδρίτη : «αν η Γαλλία, δεν μπει στο στρατιωτικό σκέλος του NATO και δεν δεχθεί να τεθεί η Νότια Πτέρυγα του NATO υπό Αμερικανό Διοικητή, θα χάσει την επαφή με τη συμμαχία. Θα βρεθεί ακόμα και έξω από το NATO». Αυτή ήταν η δήλωση της κ Ολπράϊτ, Υπουργού εξωτερικών της Αμερικής. Το ίδιο περίπου ήταν και το περιεχόμενο του σημερινού Υπουργού των εξωτερικών Κόλιν Πάουελ για τις απόψεις της Γαλλίας για τον Πόλεμο στο Ιράκ, η δήλωση του Ράμστελ για τη «γηραιά Ευρώπη» και του αρχιστρατήγου των ΗΠΑ, Ρ. Μάγερς στο πρόσφατο συνέδριο του NATO στις Βρυξέλες, που δήλωσε ότι όχι μόνο δεν αναγνωρίζει στο Βέλγιο το δικαίωμα να δικάζει εγκλήματα πολέμου (αυτό το θεωρούν αποκλειστικό δικό τους) αλλά και προειδοποιεί ότι : «Η μήνυση των Ιρακινών και η αποδοχή της από το Βέλγιο, μπορεί να έχει σοβαρές συνέπειες στις σχέσεις ΗΠΑ-Βελγίου».

Όλα αυτά μαζί οδήγησαν στο να ζούμε σήμερα πολλά παράδοξα με το βασικότερο από τα παράδοξα: Η Αμερική, η πιο τεχνολογικά αναπτυγμένη, η πιο «πολιτισμένη» χώρα είναι ταυτόχρονα και η πιο στρατιωτικοποιημένη χώρα του κόσμου. Και επειδή δεν έχει να προσφέρει τίποτε το καινούριο την εποχή ακριβώς της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και επικοινωνίας. Την στιγμή που η κοινωνία των Ανθρώπων αναζητεί απεγνωσμένα οικουμενικά αποδεκτούς τρόπους διακυβέρνησης των λαών και του κόσμου και ειρηνική διευθέτηση των διεθνών συγκρούσεων, (και γι' αυτόν το σκοπό άλλωστε έγιναν οι παγκόσμιες διασκέψεις και ο ΟΗΕ), η ΗΠΑ αδυνατούν να ανταποκριθούν στο αίτημα της οικοδόμησης μιας παγκόσμιας συμπολιτείας κρατών, μιας κοσμοπολίτικης οργάνωσης λαών και πολιτών.

Αντί για αυτό, η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ εγκλωβίστηκε στον δικό της μικρό κόσμο. Στον εθνικισμό της. Εξακολουθεί να δρα, σαν εθνική και αποικιοκρατική δύναμη, σαν ένα κράτος εθνικό, που ποθεί και θέλει να επιβληθεί πλανητικά σαν παγκόσμιο κράτος. Το γεγονός αυτό θα έχει τη μοιραία κατάληξη να κάνει η ίδια τον χωροφύλακα του κόσμου, να εξαγγείλει και να διεξάγει συνεχώς προληπτικούς πολέμους, προκειμένου να διαφυλάξει τα οικονομικά συμφέροντα των αμερικανικών εταιρειών.

Επειδή η εξαγορά μέσω του «Σχεδίου Μάρσαλ» δεν αρκούσε εφιστώντας και υπέρβαλλοντας τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» προκειμένου να «συγκρατήσουν» τη Σοβιετική απειλή και την επιρροή του Γαλλικού και Ιταλικού Κομμουνιστικού κόμματος, αλλά και να εξασφαλίσουν ταυτόχρονα αγορές χωρίς προστατευτικούς φραγμούς, σε μια εποχή όπου η δυναμικότητα της αμερικάνικης Βιομηχανίας, λόγω του πολέμου είχε φτάσει στο αποκορύφωμά της και υπήρχε κίνδυνος υπερπαραγωγής. Για να αποφύγουν το παραγωγικό Μπούμ.

Μετά την αποδοχή του «Σχεδίου Μάρσαλ» από τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης, άρχισε να υπαγορεύει όρους. Ενώ η Ευρώπη είχε Βουνά από βούτυρο και τεράστια

πλεονάσματα ζωοτροφών και γαλακτοκομικών προϊόντων, υποχρέωσαν τις Ευρωπαϊκές χώρες να εισάγουν Μαργαρίνες όσο για την Ελλάδα

Εκτός που εκτόπισαν από παγκόσμια αγορά τα ελληνικά καπνά και επέβαλαν, τα καπνά Βερτζίνια και τα τσιγάρα Μάρμπορο, που σαν ποιο Ελαφριά οι καπνιστές το Ρουφάνε ποιο δυνατά γεγονός που προκαλεί μεγαλύτερη ζημιά σε σχέση με τα Ελληνικά βαριά που δεν ροφούνταν βαθιά καταστρέφοντας την Ελληνική καπνοβιομηχανία.

οι Αμερικανοί, όχι μόνο υποχρέωσαν τους Ευρωπαίους να εισάγουν μαργαρίνες και ζωοτροφές από τις ΗΠΑ καπνά Βιρτζιανία και προς αντικατάσταση ελληνικό ή Ευρωπαϊκό προϊόν, αλλά ήταν αυτοί που καθόριζαν τις ποσότητες και τις τιμές! Το ίδιο συνέβει και πολλά άλλα προϊόντα και όπλα για τον εξοπλισμό του ΝΑΤΟ.

Ηταν επόμενο την επόμενη της λήξης του παγκοσμίου πολέμου, τις Δυτικές ευρωπαϊκές χώρες να μην τις απασχολήσει η γεωγραφική τους ενότητα. Συνεπώς υπήρχε το μειονέκτημα της πολυδιάσπασης. Κατά τους Αμερικανούς για να είναι η Ευρώπη εύκολη λεία έπρεπε να ενωθεί. Αυτό το «καθήκον» το ανέλαβε ο περίφημος Τζόν Φόστερ Ντάλλες, στενός φίλος του Μονέ, μελλοντικός υπουργός των εξωτερικών των ΗΠΑ και σταυροφόρος του ψυχρού πολέμου. Να συντονίσει το γεγονός της πολυδιάσπασης της Ευρώπη

Η συζητήθηκε αμέσως μετά την εκπόνηση του «Σχεδίου Μάρσαλ» το Νοέμβριο του 1947 στη Γερουσία. Η Γερουσία την εποχή εκείνη καθόριζε και προσδιόριζε ο,τι είναι «απόλυτα κακό» και έκρινε οτι για τις ΗΠΑ:«Αν κάτι είναι απόλυτα κακό και αρνητικό, για τις ΗΠΑ,αυτό είναι η διαίρεση της Δυτικής Ευρώπης σε περισσότερες μικρές οικονομικές μονάδες (...) Κατά τον κ Ντάλλες η Ευρώπη, υφίστατο πάντα ως μάστιγα τον μεγάλο αριθμό των κρατών της» Και κατέληξε ατάραχος «οτι δεν συνηθίζουμε να επιβάλλουμε τις απόψεις μας με τη βία»...

Βέβαια, υπήρχε και το θέμα της κατανομής των πιστώσεων του Σχεδίου και για την κατανομή η Ουάσιγκτον, απαίτησε να οργανωθούν οι δικαιούχοι του Σχεδίου, σε μια Ευρωπαϊκή οργάνωση οικονομικής συνεργασίας η οποία και ιδρύθηκε στις 16/4/1948 που αποτέλεσε τον πρόδρομο της ΕΟΚ.

Την επόμενη της αποδοχής του «Σχεδίου Μάρσαλ» από τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης, οι ΗΠΑ κατασκεύασαν μέσω του «Σχεδίου Μάρσαλ» την Ενωμένη Ευρώπη. Και αφού πρόσδεσαν την νεοσυσταθείσα Ευρώπη οικονομικά στο δικό τους οικονομικό άρμα για να την προσδέσουν οριστικά και αμετάκλητα και πολεμικά στο πολεμικό τους άρμα, αναζητούσαν μια ακόμα δομή-εργαλείο, για να τη στρέψουν προς την κατεύθυνση που ήθελαν την Ευρώπη, που εκείνη την εποχή βρισκονταν ακόμα στο γίγνεσθαι.

Για το σκοπό αυτό το 1949 δημιούργησαν το Βορειοατλαντικό Σύμφωνο. Το γνωστό μας ΝΑΤΟ, για να υπηρετήσει τόσο την στρατιωτική όσο και την πολιτική ηγεμονία των ΗΠΑ και το οποίο ΝΑΤΟ-λογικότατα-από το 1962 έχει έδρα τις Βρυξέλες. Έτσι ο μεγάλος κερδισμένος από την ένωση είναι οι ΗΠΑ. Επειδή μέχρι πριν από λίγο η συγκρότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ήταν όχι μόνο αμερικάνικης κατασκευής και ελέγχονταν απόλυτα από τις ΗΠΑ, το ίδιο και το ΝΑΤΟ, (εξ ου και το σύνθημα ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο. Για αυτόν ακριβώς το λόγο η προ Δικτατορική Αριστερά ήταν αντίθετη στην ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ), αλλά και σήμερα ακόμα αντιδρά στην προσπάθεια της Ένωσης, χωρίς να κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης από τις ΗΠΑ.

Ο στρατηγός Ντε Γκώλ, όταν οι Αμερικανοί πίεζαν για τη συγκρότηση της Ένωσης είχε Πει: «Εγώ θέλω και να είναι η Ευρώπη ευρωπαϊκή, δηλαδή να μην είναι αμερικάνικη» Όμως παρά τις σημερινές ρητορίες που επιβάλουν οι περιστάσεις

υπάρχει πάντα ο κίνδυνος στο μέλλον κάποια διάσκεψη να γίνει ο νεκροθάφτης των προσδοκιών για την Ευρώπη, όπως τις διατύπωσαν οι οραματιστές της Ενωσης και την θέλουν οι λαοί της Ευρώπης.

Όταν Ντε Γκώλ έκανε αυτή τη δήλωση : «να είναι ευρωπαϊκή και όχι αμερικάνικη η Ευρώπη στο Ηνωμένο βασίλειο, ούτε οι Εργατικοί ούτε οι Συντηρητικοί υιοθέτησαν αυτή τη δήλωση του Ντε Γκώλ. Στη δήλωση του Ντε Γκώλ, στο τέλος της δεκαετίας του 1940 απάντησε ο Τσώρτσιλ: «είμαστε στο πλευρό σας, αλλά όχι δικοί σας».Ολα δείχνουν οτι αυτή η αντίληψη εξακολουθεί να επικρατεί ακόμα και σήμερα σε αυτή τη χώρα. Αλλωστε η μη συμμετοχή στην Ευρώπη και το Ευρώ και η τυφλή συμπαράταξη με τις αυτοκρατορικές επιδιώξεις της Αμερικής το επιβεβαιώνει.

Ιστορικά η συμπεριφορά της Αγγλίας σε σχέση με την Ευρώπη, δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος, οτι μπορεί η Αγγλία να είναι γεωγραφικά στον ευρωπαϊκό χώρο, ποτέ όμως δεν ήταν σε συμπαράταξη με την υπόλοιπη Ευρώπη. Αν δεν ήταν σε πόλεμο ήταν οπωσδήποτε σε αντιπαράθεση.

ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΥΡΩ

ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Αυτό το πρωτότυπο Εγχείρημα της Ευρωπαϊκής ενοποίησης έχει διανύσει πάνω από πενήντα χρόνια με σημαντικούς σταθμούς διαδρομές και δομές. Είναι πλέον φανερό ότι παρουσιάζει σοβαρές καθυστερήσεις και μεγάλα ελλείμματα που επιβεβαιώνουν τη «μακρά πορεία» του.

Βέβαια οι αρχικές ουτοπικές προσδοκίες των πρώτων οραματιστών δεν έχουν μεγάλη σχέση με τη σημερινή κατάληξη, που και αυτή κάθε άλλο παρά δεν είναι οριστική. Ωστόσο δείχνουν την ιστορικότητα και την πολυπλοκότητα του Ευρωπαϊκού οράματος:

Επί 10ετίες η Αριστερά Ευρωπαϊκή και ελληνική φωνάζει για μια Ευρωπαϊκή Ένωση η οποία δεν θα είναι Ένωση των αγορών, αλλά Ένωση λαών. Και τώρα αγωνίζεται για την επανίδρυση της Ε.Ε, με Δημοκρατία και συμμετοχή των πολιτών, η οποία δεν θα έχει καμιά σχέση ούτε με το νέο Φιλελεύθερο όραμα του Μάστριχ, ούτε φυσικά με τη διαλυτική κατάσταση που διαμορφώνεται σήμερα.

Να ενοποιηθούν πολιτικά λαοί και έθνη που, επί χίλια χρόνια αλληλοσφάχτηκαν συστηματικά και χωρίς έλεος. Συγκρίσεις συγκρούσεις και αντιθέσεις υπάρχουν πολλές μεταξύ των Ευρωπαίων, τόσο που ακόμα και ο όρος ενοποίηση να είναι ασαφής. ίσως όμως το αντιπολεμικό «ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ» (στην Ευρώπη έστω) να αποτελεί τη μόνη στέρεα βάση εκκίνησης και εφαλτήριο για το μέλλον.

Και αυτό, γιατί πάνω σε αυτό το «ΣΥΝΘΗΜΑ»: βαθύριζο και πολυδύναμο, ενοποιούνται οι λαοί για αδιατάρακτη Ενωμένη Ευρώπη των λαών και γενικότερα και όχι αυτό που θέλουν μερικοί άσπονδοι φίλοι τη διάλυση της Ευρώπης και όποια αλλά ΕΝΩΣΗ υπήρχε στον πλανήτη λαών και ανθρώπων. «Το σύνθημα όχι άλλο αίμα» και το «ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΠΟΛΕΜΟΣ» σε συνδυασμό με τις γεναιόδωρες ιδέες τις οποίες προωθούσαν οι Ελίτ που διαπνέονταν από τα πιο πάνω συναισθήματα, που αναπτύχθηκαν κυρίως ανάμεσα στους Γάλλους και Γερμανούς. Αντιφασίστες να γίνει κάποτε οριστική.

Η αναγκαία επανίδρυση της Ευρωπαϊκής Ένωσης σήμερα, δεν πρέπει να είναι αυτή που προτείνουν οι Μέρκεν ο Σόϊλμπε και Σαρκοζί, που εννοούν να αντιμετωπίσουν την κρίση χρέους με κατασταλτική λιτότητα και του νομισματικού ανταγωνισμού, που σε τελευταία ανάλυση, οι Ευρωπαίοι εργαζόμενοι θα πληρώσουν το κόστος.

Αυτό που ανέκαθεν οι λαοί φώναζαν και ονόμαζαν Δημοκρατικό έλλειμμα και συνεχής λιτότητα έχει ήδη πάρει εκρηκτικές διαστάσεις και θα επεκταθεί με την επιβολή του Γερμανικού σχεδίου, τη συναίνεση των Γάλλων και τη συμπαράσταση των Αμερικανών, οι οποίοι που κάθε που οι λαοί της Ευρώπης προσπαθούν να μετατρέψουν την Ευρώπη της ΕΟΚ, σε Ευρώπη των λαών παρεμβαίνουν, όπως και τώρα στη Σύνοδο Κορυφής, ώστε οι υπόλοιποι Ευρωπαίοι να μην έχουν παρά περιθώρια λίγων **ΩΡΩΝ να** μελετήσουν την πρόταση ενόψει της νέας Συνόδου Κορυφής, παρουσία και του Αμερικανού Υπουργού Οικονομικών λες και οι ΗΠΑ είναι μέλος της Ε. Ε και της Ευρωζώνης;

Η στρατηγική ήταν απλή. Το παγκόσμιο στρατιωτικό-βιομηχανικό λόμπι και το αχαλιναγώγητο χρηματιστικό κεφάλαιο συνεπικουρούμενο και από την αλαζονεία της Αμερικανικής Ελίτ. Επειδή στην τρέχουσα εποχή τα φόβιτρα του κομμουνισμού δεν είναι πλέον τόσο αποδοτικό όσο παλιά, τα Λόμπι θέτουν στον Αμερικανικό λαό και την Ανθρωπότητα με ένα ιδιόμορφο τρόπο μπροστά του Μπαμπούλα της τρομοκρατίας και του ΙΣΛΑΜ και το τετελεσμένο πλέον γεγονός της 11 Σεπτεμβρίου των Πύργων. Ένα γεγονός που ανεξάρτητα ποιος το έκανε και τον σκοπό στον οποίο αποβλέπει μελλοντικά προς το οποίο όμως η κοινωνία των ανθρώπων «οφείλει αναμφισβήτητα να συμμορφωθεί αδιαμαρτύρητα με την έκδοσή του ανακοινωθέντος της Ουάσιγκτον».

Το τραγικό για την Ε. Ε είναι ότι η συγκρότηση της έγινε, την περίοδο του ψυχρού πολέμου. Και η κινητήρια δύναμη για τη συγκρότησης ήταν η θέληση των ΗΠΑ, με σκοπό να «συγκρατήσουν» τον Σοβιετικό κίνδυνο και την επιρροή του Γαλλικού και Ιταλικού Κ.Κ, αλλά και να εξασφαλίσουν ταυτόχρονα αγορές χωρίς προστατευτικούς φραγμούς, σε μια στιγμή όπου η δυναμικότητα της βιομηχανίας των ΗΠΑ είχε φτάσει στο αποκορύφωμα και υπήρχε κίνδυνος υπερπαραγωγής.

Η Ευρώπη την εποχή εκείνη ήταν κατακερματισμένη και κατεστραμμένη από τον πόλεμο. Αυτό άλλωστε τα επιχειρήματα επικαλέστηκε ο σταυροφόρος του ψυχρού πολέμου Τζον Φόστερ Ντάλες, για να κάνουν την ΕΟΚ: «Η Ευρώπη υφίστατο πάντα ως μάστιγα τον μεγάλο αριθμό των κρατών της». Και εμείς δεν συνηθίζουμε να επιβάλουμε τις απόψεις μας με τη βία...».

Και σε συνέχεια οι ΗΠΑ συγκροτούν το ΝΑΤΟ. Ένα εργαλείο, κατά πολύ ισχυρότερο για να στρέψει την Ευρώπη προς την κατεύθυνση που επιθυμούσαν οι ΗΠΑ, η οποία την εποχή εκείνη βρισκόταν στο στάδιο της ανοικοδόμησης, ενώ παράλληλα με μια χούφτα Ευροδολάρια, αγόρασε τα πακέτα ελέγχουν των τραπεζών, της βιομηχανίας και των μυστικών υπηρεσιών της Γαλλίας και των άλλων Ευρωπαϊκών χωρών, ενώ η Ευρώπη είχε βουνά από Βούτυρο η Αμερική υποχρέωνε τις Ευρωπαϊκές χώρες να αγοράζουν μεγάλες ποσότητες μαργαρίνη που περίσσεψε από τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο.

Ήταν φυσικό με την τέτοια συγκρότηση το όραμα της Ένωσης να παραμένει απροσδιόριστο, η δομή της ακόμα ποιο ασταθής και οι κυρίαρχες δυνάμεις της να προωθούν νέα και ποιο σκληρότερη δημοσιονομική πειθαρχία και να έτσι απομακρύνονται σταδιακά από τις αρχές και της αξίες της αλληλεγγύης και της Δημοκρατίας, που αποτελεί την υποδομή για τη συνεργασία των Λαών.

Όμως ο πανικός που καλλιεργείται, από πολλές πλευρές γύρω απ το μέλλον της δεν δικαιολογείται. Η κυριαρχία της χρηματοπιστωτικής αγοράς είναι δεδομένη. Οι συσχετισμοί στην Ευρώπη και στον κόσμο είναι γνωστοί. Γνωστά όμως είναι και τα συγκριτικά πλεονεκτήματά της Ευρώπης, σε σχέση με τις άλλες περιοχές του πλανήτη.

Με βάση τους υφιστάμενους συσχετισμούς η σημερινή στρατηγική της Ε.Ε αποσκοπεί, στη συμβολή του διεθνούς ανταγωνισμού προς όφελος της, στο πλαίσιο του αναδυόμενου νέου παραγωγικού συστήματος (Νέες Τεχνολογίες, πολιτισμός κλπ), στη μεταστροφή των συσχετισμών της παγκόσμιας οικονομικής δύναμης υπέρ της.

Για τον σκοπό αυτό και για λογαριασμό μόνο του κεφαλαίου, εγκαταλείπει τις πολιτικές σύγκλησης και κοινωνικής συνοχής και επιδιώκει τη δημιουργία μιας Ευρώπης πολλών ταχυτήτων, μιας υπέρ κυβέρνησης η οποία θα περιορίσει την εθνική κυριαρχία από τα κράτη μέλη (το πρώτο και σημαντικό βήμα έγινε με το κοινό νόμισμα), που θα επιβάλει υπέρ εθνικές ρυθμίσεις και αυστηρούς ελέγχους στη δημοσιονομική πολιτική, τη ρευστότητα, τις κεντρικές τράπεζες, τον ανταγωνισμό, τις Νέες Τεχνολογίες, το περιβάλλον, τη γεωργία και τους εθνικούς προϋπολογισμούς (επιχειρούνται ήδη σήμερα), και θα προωθήσει τις περίφημες τέσσερις ελευθερίες, για να γίνει η πρώτη παγκόσμια οικονομική και ανταγωνιστική δύναμη.

Η Ε.Ε παρακολουθείται από ολόκληρο τον κόσμο, θεωρείται μοναδικό και πρότυπο εγχείρημα περιφερειακής οργάνωσης, και αυτό γιατί επηρεάζει ανάλογες συγκρούσεις σε όλο τον πλανήτη. Με όλες τις αδυναμίες, τις αβεβαιότητες και τις καθυστερήσεις της αποτελεί την καρδιά του πλανήτη: Είναι αυτάρκης, πλεονασματική, με σημαντικά περιουσιακά στοιχεία, διαθέτει το ισχυρότερο νόμισμα του κόσμου, και «δύναμη πυρός», παρά την κρίση χρέους και τις ανισορροπίες που την ταλανίζουν.

Τα αποθέματα χρυσού, (ανεξάρτητα πως και από που βρέθηκαν...) για παράδειγμα της Γαλλίας και της Ιταλίας μόνο, θα μπορούσαν να καλύψουν άνετα τις απαιτούμενες εγγυήσεις του οποιουδήποτε μηχανισμού χρηματοπιστωτικής σταθερότητας και να επαναφέρουν τις αγορές σε συνθήκες πλήρους ηρεμίας. Από όποια σκοπιά και αν την εξετάσει κανείς την Ε.Ε. (Γεωπολιτική, οικονομική, πολιτική, κοινωνική, πολιτισμική, τεχνολογική περιβαλλοντική), παρουσιάζει σημαντικά συγκριτικά πλεονεκτήματα σε σχέση με τους ανταγωνιστές της και κυρίως, και γι' αυτό δεν πρόκειται να διαλυθεί και ας το θέλουν και το επιδιώκουν θεοί και δαίμονες μαζί.

Και αυτό γιατί το Ευρώ κοινό νόμισμα των κρατών μελών της Ευρωζώνης αποτελεί το πρώτο πείραμα στην ιστορία των νομισμάτων που ανέτρεψε την πρακτική δυο αιώνων σχετικά με τη λειτουργία του και το ρόλο του. Και αν το ΣΥΤΙ δια στόματος Τσώρτσι διατύπωσε στα τέλη της δεκαετίας του 40 τη Βρετανική στάση: «Είμαστε στο πλευρό σας, αλλά όχι δικοί σας», μια αντίληψη που όλα δείχνουν ότι εξακολουθεί να επικρατεί αυτή ακόμα και σήμερα σε αυτή τη χώρα. Ας μην ξεχνάμε ότι η πρώτη χώρα που όχι μόνο δεν θέλησε να μπει στο ΕΥΡΩ. Αλλά και ποικιλοτρόπως το Σαμποτάριζε και το καταπολεμούσε!

ΑΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΠΟΥΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΥΡΩ

**ΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΕΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ
ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟ**

Για πρώτη φορά στην ιστορία της Ευρωπαϊκής Ηπείρου έγινε μια Νομισματική εθελοντική συνένωση-ανατροπή σε τέτοια έκταση.

Από τις 17/12/2001 η Ελλάδα και η Ευρώπη ζούσαν στο αστερισμό του Ευρώ. Τις λίγες ώρες που απομένουν μέχρι τη στιγμή που θα μπει το 2002, η Ευρώπη θα

ξεκινήσει με χειροπιαστό ποια το ιστορικό εγχείρημα του κοινού Νομίσματος. Ένα Νόμισμα που αυτό συν το χρόνο θα κυριαρχεί πλέον όχι μόνο στη ζώνη του Ευρώ, αλλά και παγκόσμια.

Σε εκατομμύρια ανέρχονται αυτοί που περιμένουν την πρώτη Ιανουαρίου του 2002, την ημέρα που θα μπει και πρακτικά στην ζωή μας-τους το Ευρώ. Το Ευρώ που η γέννηση και η κυκλοφορία θα άρχιζε από την 1//1/2002 στην Ευρώπη και την παγκόσμια χρηματαγορά.

Το γεγονός αυτό θα αποτελούσε μια νέα πυξίδα για τους λαούς της Ευρώπης, μα και τους λαούς του κόσμου, για τις χρηματό-οικονομικές συναλλαγές και την αγορά και θα βοηθούσε στην ενοποίηση του κόσμου, όπου συντελείτε αυτό που τα τελευταία χρόνια καθιερώθηκε να λέγεται «Παγκοσμιοποίηση»! γεγονός που σημαίνει απηνής έλεγχος των λαών από μια αναδυόμενη υπέρ δύναμη. Σε κάθε περίπτωση πρόκειται για κορυφαίο γεγονός, με Παν Ευρωπαϊκή πολιτική και παγκόσμια σημασία. Με την κυκλοφορία του Ευρώ δεν γεννήθηκε απλώς το «Σταυραδέρφι» του δολαρίου, που οι ΗΠΑ όχι μόνο το είδε σαν αντίπαλο ΔΕΟΣ του δολαρίου, αλλά και πήραν τα αντίστοιχα μέτρα που θα τους έδινε τη δυνατότητα να τα ανταγωνιστού και σε συνέχεια το καταχωνιάσουν .

Το Ευρώ αποτέλεσε ένα δομικό στοιχείο για το κτίσιμο της Ενωμένης Ευρώπης, για την προώθηση και τη συγκρότηση της Ευρωπαϊκής Ομόσπονδης κοινότητας για να διεκδικεί το ρόλο μιας μας υπέρ δύναμης, οικονομική κατά κύριο λόγω στη φάση αυτή που άρχισε η ΔΟΜΗ της, αφού το πραγματικό ζητούμενο όλων των Ευρωπαϊκών λαών ήτα και παραμένει: η πολιτική και κοινωνική Ευρώπη: Με την Δημοκρατική και την πολιτική της άρθρωση. Να είναι η Ευρώπη η Πατρίδα όλων των λαών της Ηπείρου. Αυτό είναι το παλιό, σταθερό και αναλλοίωτο όραμα, για αυτό είναι και το κυρίαρχο πρόσταγμα για πραγματοποίηση για το άμεσο μέλλον.

Το 1988 που ήταν η γέννηση του Ευρώ είχε προβλεφθεί με άριστους οiwονούς η γέννηση του. Και όχι μόνο αλλά εί χαρακτηριστεί σαν έτος ευημερίας από τους θεωρούμενους «έγκυρους» διεθνείς αναλυτές και ιδήμωvες. Η έμπρακτη έναρξη της λειτουργίας του όμως απέδειξε ότι κλείνει στην προσπάθειά του την ΦΡΙΚΗ της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Το χτύπημα αυτό και τα όσα ακολούθησαν άνοιξαν διάπλατα το δρόμο στην οικονομική και πολιτική αποικιακή του Πλανήτη.

Με το σύνθημα ότι «ο 21^{ος} Αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής», μόλις δέκα χρόνια μετά την πτώση του υπαρκτού Σοσιαλισμού και τη λήξη του ψυχρού πολέμου, οι επιτελείς του κ Μπούς, η ιδεολογική, οικονομική και πολιτική Ελίτ, συν επικουρούμενη και από την Χριστιανική Ελίτ, που όχι όno είχαν καλλιεργήσει και διαμορφώσει, αλλά και εμφορούνταν από την ιδέα να δημιουργήσουν μια νέα στα «Αμερικάνικα πρότυπα Αυτοκρατορία», τόσο ισχυρή όσο ήταν η Ρωμαϊκή και τόσο κραταιά όσο ήταν η βρετανική, που «επί αιώνες κυβερνούσε τα κύματα». Το μόνο μέχρι σήμερα άγνωστο σημείο είναι η μορφή εξουσίας που θα έχει αυτή η Αυτοκρατορία.

Αυτός ο σχεδιασμός είναι πολύ επικίνδυνος, γιατί μαζί με τους Πύργους δολοφονήθηκε και η λίγη δημοκρατία που είχε μείνει στην Αμερική. Και το απαράδεκτα φοβερό είναι ότι η πορεία των πραγμάτων από τις 11 Σεπτεμβρίου και μετά έδειξε ότι ισχύει η Αρχή της μιας πλέον εξουσίας: Αυτή της ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ. Με βάση αυτήν την αρχή ο Πρόεδρος Μπούς την επόμενη του κτυπήματος στέρησε τις Ανθρώπινες ελευθερίες στο εσωτερικό των Ηνωμένων Πολιτειών και στο εξωτερικό κήρυξε έναν ιδιόμορφο παγκόσμιο πόλεμο κατά της Ανθρωπότητας, και σε συνέχεια σαν δείγμα της υποταγής διέταξε τον πόλεμο κατά του Αυγανιστάν, χωρίς καν να

ενημερώσει και να υπάρχει απόφαση και να υπάρχει απόφαση του ΟΗΕ. Χωρίς να ρωτηθούν ούτε οι σύμμαχοι του ΝΑΤΟ.

Κουρελιάζοντας την διεθνή νομιμότητα και παίρνοντας τον δικό του «διεθνή Νόμο» στα χέρια του με τον ίδιο τρόπο που οι Καουμπόιδες του Φάρ Ουέστ και οι Σερίφηδες. Με τον ίδιο τρόπο ενήργησε και κ Μπέρ στο θέμα της έκδοσης του ευρώ, αγνοώντας και αυτός όχι μόνο τον ΟΗΕ αλλά και τη Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης την στιγμή μάλιστα που η Ένωση διεκδικούσε να αναδειχθεί σαν μια νέα παγκόσμια δύναμη για να σταματήσει να χρησιμοποιείται σαν το παραμάγαζο των ΗΠΑ.

Οι ΗΠΑ είχαν πάντα την τάση να αποικιοποιήσουν τον κόσμο. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι δεν συμμετείχε στον Α! και άργησε να πάρει μέρος στον Β! Παγκόσμιο πόλεμο με το σκεπτικό, να εξαντληθούν οι εμπόλεμοι. Το ίδιο έκανε και με το άνοιγμα του δυτικού μετώπου στην Ευρώπη. Και αν οι Ρώσοι δεν τους απειλούσαν να μείνουν εκτός Ευρώπης δεν θα τον άνοιγαν ποτέ.

Η Ευρώπη με το ευρώ θα έμπαιναν εμπόδιο σε αυτές τις βλέψεις γι' αυτό και έπρεπε να μην πετύχει η προσπάθεια του ευρώ και όχι μόνο σαν ευχή αλλά έκαναν το παν να αποτύχει. Είναι αυτοί οι Αγγλό-Αμερικάνοι που ενώ σαμποτάριζαν το ευρώ είναι οι ίδιοι που με το «Στιγμαίο Αδίκημα» στη δίκη της Νυρεμβέργης έσωσε εκατοντάδες χιλιάδες Ναζί από τις φυλακές και εκατοντάδες από το απόσπασμα. Έτσι στο θέμα της δημιουργίας της ανεξάρτητης και ανταγωνιστικής Ευρώπης ήταν η εποχή που οι διασωθέντες Ναζί που σαν έμπειροι φώλιασαν στις θέσεις κλειδιά θεώρησαν ότι ήρθε η στιγμή της ανταπόδοσης και η Ευρώπη αντί για Ευρωπαϊκή όπως την ήθελαν και αγωνίζονταν από το 1926, έγινε Γερμανική. Και όχι μόνο έγινε Γερμανική, αλλά ρυθμίζει και καθορίζει τις τύχες των λαών της Ευρώπης ανάλογα με τις επιθυμίες των ΗΠΑ, μα και του ΔΝΤ που υπάρχει και λειτουργεί υπό την αιγίδα των ΗΠΑ..

Έτσι, σκεπτόμενη η Αμερικανική ηγεσία αναγόρευσε τον εαυτό της παγκόσμια αυτοκρατορία και τον αναμφισβήτητο κυρίαρχο του κόσμου. Παγκοσμιοποίησε την τρομοκρατία και με βάση τον ΦΟΒΟ κήρυξε έναν παγκόσμιο πόλεμο. Και τότε το πρόβλημα-Δίλημμα που έθεσε η ηγεσία των ΗΠΑ στην παγκόσμια κοινότητα ήταν πλέον Σαφές: Απλό, ΡΗΤΟ και κυνικό στη διατύπωση. Μετά το κτύπημα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου οφείλουν όλοι στον πλανήτη: Χώρες, κυβερνήσεις, οι διεθνείς οργανισμοί και οργανώσεις, κόμματα και ο κάθε πολίτης να πάρουν σαφή θέση αν «είναι μαζί μας ή εναντίων μας»

Η αμερικανική ηγεσία από καιρό τώρα ετοίμασε τους ιδεολογικούς και στρατιωτικούς, κοινωνικό πολιτικούς μηχανισμούς. Και όχι μόνο ψάχνει, αλλά και μεθοδεύει μέσω αυτών των μηχανισμών τις όποιες δικαιολογίες για να αρχίσει και σε άλλη σημεία του πλανήτη «προθύμους» για να επιβάλει την νέα τάξη πραγμάτων. Αν δεν σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενός εκτεταμένου εκδικητικού πολέμου που θα καταλήξει σε έναν ανειρήνευτο πόλεμο Πολιτισμών μεταξύ των «καλών Λευκών» της Δύσης και της «Κακής σκουρόχρωμης Ανατολής».

Αυτές οι ασήμετρες πορείες, δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιαδήποτε έννοια, αν οι λαοί δεν λειτουργήσουν κατασταλτικά.

Αν οι Σαξωνικοί λαοί δεν εμφορούνταν από την άποψη «Κάντε τον Κόσμο Αγγλία», που η νέα της έκδοση είναι ότι: «ο 21^ο αιώνας είναι ο αιώνας της Αμερικής» και συμμετείχε και η Αγγλική κοινοπολιτεία στο Ευρώ, σήμερα το Ευρώ όχι μόνο δεν θα κινδύνευε, αλλά θα είχε υποκαταστήσει το δολάριο στην παγκόσμια αγορά. Η

Ευρωπαϊκή Ένωση είχε εχθρούς από την αρχή και αδυσώπητους ανταγωνιστές του Ευρώ

Οι Αμερικανοί ενόψει του τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου που τον είχαν στα σκαριά και τον κρατούν εν υπνώσει, ήθελαν τους εμπόλεμους Γερμανούς στο πλευρό τους, ενώ παράλληλα ήθελε και τρεις ή 4 κατηγορίες ειδικών ειδικοτήτων Γερμανούς.

Για τη λύση αυτού του τόσο σοβαρού για τους Αγγλό-Αμερικανούς προβλήματος: που ήθελαν όχι μόνο τη Γερμανία αλλά και τους Γερμανούς που τους έχουν τόση ανάγκη για τα μελλοντικά τους σχέδια και ειδικά για τον τρίτο παγκόσμιο Πόλεμο που είχαν και τον έχουν εν «υπνώσει» στα σκαριά.

Οι Δικαιούχοι συμμετοχής σαν κατηγοροί κατά των Φασιστικό-NAZI ήταν οι τρεις σύμμαχοι, πλην όμως μετά τη λήξη του πολέμου, οι σχέσεις των πρώην συμμάχων είχαν διαταραχθεί, η προσπάθεια αναζήτησης με ποιον τρόπο θα δικαστούν στη δίκη της Νυρεμβέργης. Από ότι αποδείχθηκε η προσπάθεια δεν ήταν κοινή για το πώς θα γίνει η δίκη και ποιος θα παραπέμψουν στη δίκη και ποιο θα είναι το κατηγορητήριο. Οι Δυτικοί αναζητούσαν έναν τύπο, η μια εφεύρεση που να τους επιτρέψει μέσω της δίκης να σώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους Γερμανούς...Και ειδικά τεχνικούς διοικητικούς και πυρηνικούς επιστήμονες.

Μέσω του «**ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ**», λοιπόν παρά τις έντονες διαμαρτυρίες των Ρώσων λόγω αριθμητικής πλειοψηφίας των Δυτικών; 2 προς 1 το ΣΤΙΓΜΑΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑ» με το οποίο θα δικάζονταν οι Ναζί, ήταν Αγγλό-Αμερικανικής έμπνευσης και κοπής. Με βάση την πλειοψηφία, διαμόρφωσαν το συνυποσχετικό ανάμεσά τους και το «Στιγμαίο Αδίκημα» παίρνει νομική ισχύ, γεγονός που έδινε τη δυνατότητα στους Δυτικούς να σώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους Ναζί, και ειδικά τους «τεχνοκράτες και τους διοικητικούς» και στο σύνολό τους Γερμανούς τους φασιστικό-Ναζί!.

Ετσι, με την εφεύρεση του «Στιγμαίο» έσωσαν α) αυτούς που συνέβαλαν (διασωθέντες και μέσω ανέλαβαν αξιόλογους διευθυντικούς ρόλους...). Και κυρίως τα μέγιστα στην ανάπτυξη της αμερικάνικης τεχνολογίας και ειδικά στον πυροβολικό και πυρηνικό-ατομικό χώρο (Μπράουν κλπ). Και τους διοικητικούς «δικτατορίσκοι» που με την πείρα και τα εγκλήματα που είχαν διαπράξει στις κατεχόμενες χώρες, όπως στη χώρα μας έκαναν το Μεξικό και την κεντρική Αμερική αυλή των ΗΠΑ και την Λατινική Αμερική οικόπεδό τους...Και τους Γερμανούς να σώσουν εκτός από τους 17 το σύνολο του στελεχικού υλικού του φασιστικό Ναζί.

Ετσι λοιπόν, αντί το Δικαστήριο να παραπέμψει το σύνολο των εμπλεκόμενων, τις εκατοντάδες χιλιάδες Φασιστικό-Ναζί που ίδρυσαν το κόμμα και έδρασαν από κέραιες θέσεις κλειδιά, για τη δημιουργία, τη στήριξη του Γ' Ράιχ, την διεξαγωγή αυτού κάτ' εξοχήν εγκληματικού και απάνθρωπου πολέμου παρέπεμψε μόνο 23 για να δικαστούν. Υστερα από πολύ καιρό εξέδωσε την εξής απόφαση: μόνο (13) εις θάνατο δια απαχθονισμού, σε ισόβια 3, δύο 2 σε είκοσι χρόνια φυλακή, ένα 1 σε δεκαπέντε 1 σε δέκα και αθώωσε τρεις 3'

Και ποιος δεν έσωσαν Η λειτουργία του «**ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ**» έδωσε την δυνατότητα στους συμμετέχοντες σε αυτόν τον απάνθρωπο και ΘΗΡΙΩΣΗ πόλεμο στους κατηγορούμενους να ισχυρίστηκαν (με λίγη...) «οτι ο Χίτλερ έπαιρνε ΜΟΜΟΣ του τις όποιες αποφάσεις αφορούσαν τον πόλεμο και την διεξαγωγή του πολέμου. Αυτοί δεν ήταν παρά θαυμαστές και πιστοί συνεργάτες του Χίτλερ...».

Η δίκη της Νυρεμβέργης ήταν η δεύτερη ήττα των Σοβιετικών μετά την πρώτη που με την ανακάλυψη και τη ρίξει των Βομβών στη χιροσίμα και το Ναγκασάκι και

των θάνατο χιλιάδων αθώων απέκλυσαν παρά τη συμφωνία του Πόσνταμ για την από κοινού συμμετοχή και στο πόλεμο της Από Ανατολής.

Και όποιος μέσω της ΔΙΑΣΩΣΗΣ οφείλει τη ζωή του είναι υποχρεωμένος, κάποτε να ανταποδώσει το ωφελούμενα (Όπως έλεγε ο Έλληνας γεωκτήμονας Ντεληγιάννης). Και είναι πολλά αυτά που οφείλει η Γερμανία στους Αμερικανούς. Και με βάση αυτά τα ωφελούμενα...Διατάζει ο Ο Μπάμα και θρονιάζεται ο Υπουργός οικονομικών των ΗΠΑ στις Συνόδους Κορυφής τόσο της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την Ευρωζώνη και να κανοναρχεί για το τι πρέπει να κάνει και πως να λειτουργήσουν Ε. Ε και Ευρωζώνη, μα και το Ευρώ, που τόσο ανταγωνίζεται το δολάριο στο πλαίσιο και ενός νομισματικού ανταγωνισμού, που τείνει να πάρει διαστάσεις πολέμου. Οι ΗΠΑ, που για τους δικούς λόγους, **ΠΙΕΖΟΥΝ** τη Γερμανία «να κόψει χρήμα». Η λύση όμως δεν είναι το να κόψεις χρήμα όπως κάνουν οι ΗΠΑ, χωρίς αντίκρισμα να μοιράσεις στις χρεοκοπημένες τράπεζες, όπως έκανε και κάνει η άλλη πλευρά του Ατλαντικού.

Η εισαγωγή του Ευρώ συνοδεύτηκε με καταστατική απαγόρευση του εκδότη του, δηλαδή της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, να αγοράζει ομολογιακούς τίτλους που εκδίδουν τα ίδια τα κράτη που το καθιέρωσαν. Ο κανόνας αυτός επιβλήθηκε για να προστατεύσει τα «Ενάρετα» κράτη μέλη να πληρώνουν μέσω της ΕΚΤ τα ελλείμματα και τα υπερβολικά χρέη που εμφανίζουν τα «Ενοχα», σπάταλα και υπερχρεωμένα κράτη όπως η Ελλάδα.

Δεν θα ήταν υπερβολή και εκτός των προβλεπόμενων Νόμων και αρχών, αν έλεγα ότι η χρεοκοπία της Ελλάδας οφείλεται στο γεγονός ότι παρά βιάστηκαν οι διεθνείς συναλλαγματικοί κανόνες. Ενώ ο ΟΗΕ έχει Νόμο που συγκεκριμένα λέει :Χώρες και οι δανειστές και ειδικά το ΔΝΤ, δεν δανείζουν τις χώρες (όπως η Ελλάδα), που βρίσκονται στο χείλος της χρεοκοπίας παρά ταύτα, τόσο η Ευρώπη και ειδικά η Γερμανία (χώρα που οφείλει εδώ και 70 χρόνια τεράστια ποσά) όπως και οι άλλες ευρωπαϊκές χώρες, το ΔΝΤ και ιδιώτες δάνειζαν με υπέρ όγκους τόκους την χρεοκοπημένη Ελλάδα.

Όσο τηρείται αυτός ο κανόνας-ζουρλομανδύας, τα κράτη μέλη να αναγκάζονται, κάτω απ την πίεση της κρίσης, να διαχειριστούν τα ελλείμματά τους και τα χρέη τους μόνο με εσωτερική υποτίμηση ή φορολογικά μέτρα και όχι με νομισματικές διακυμάνσεις. Η νομισματική «φιλοσοφία» που ενέπνευσε τη συνθήκη του «Μάστριχ» που η Αριστερά και ο ΣΥΝ δεν ψήφισε αν την αφήσουμε να λειτουργήσει απερίσπαστη, θα μας οδηγήσει, (όπως γράφω και σε άλλο σημείο) θα στις Βερσαλλίες με το γνωστό αποτέλεσμα, Ναζισμός και Β! Παγκόσμιος πόλεμος που ΑΛΕΞΕ 25 Εκατομμύρια τον ανθό της Ευρωπαϊκής Ηπείρου με τους αντίστοιχους δια Βίου Αναπήρους και αναρίθμητες ακόμα υλικές καταστροφές. Και είναι αυτή ακριβώς η Συμφωνία, δεν επιτρέπει, ακόμα και στην περίπτωση ύπαρξης μιας υποτιθέμενης Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης, να παρεμβαίνει και να αλλοιώνει την ανεξάρτητη αντιπληθωριστική λειτουργία της ΕΚΤ. και στο Σόϊμπλερ να μας κουνά το δόκτυλο.

Η σημερινή κατάσταση της κρίσης του χρέους που επιμένει πεισματικά, παρά τις πολύ δημοσιευμένες αποφάσεις Κορυφής της Ένωσης, ανέδειξε τη μεγάλη αντίφαση μεταξύ των επιταγών της αλληλεγγύης και της σύγκλησης και του οράματος και της ευρωπαϊκής ενοποίησης από την μια και της χρηματοπιστωτικής κυριαρχίας στις δομές και τους μηχανισμούς της Ε.Ε (ασκούν σήμερα κυρίως η Γερμανία που από καιρό τώρα το έχει ρίξει και στην παλιά αντίληψη του εθνικισμού), απ την άλλη που εξαναγκάζει τις αδύναμες και ελλειμματικές χώρες, για να παραμείνουν μέλη της Ευρωζώνης, σε συνθήκες ανισόρροπης ανάπτυξης και έντονου ανταγωνισμού να καταβάλουν βαρύτατο δημοσιονομικό τίμημα.

Αν δεν αλλάξει ριζικά η παραλυτική αυτή φιλοσοφία, η πορεία της Ε.Ε, θα κυριαρχείται από απρόθυμα ημίμετρα, που θα προτείνονται από σύνοδο σε σύνοδο κορυφής, χωρίς όμως κάποια συγκεκριμένη λύση, θα τρέχουν πίσω απ τις αγορές και δεν θα πείθουν κανέναν, γιατί τα οσα λένε στερούνται αξιοπιστίας και αποτελεσματικότητας. Απόδειξη οι πρόσφατες αποφάσεις κορυφής της Ε.Ε του Ιουλίου και του Οκτωβρίου 2011, που ακυρώθηκαν πριν ακόμα ολοκληρωθούν. Δε είναι δε τυχαίο ότι δυνάμεις με ακόμα πιο υπερβολικά χρέη απ την Ευρωζώνη (Ιαπωνία ΗΠΑ, Ηνωμένο Βασίλειο), δεν ενοχλούνται απ τη κερδοσκοπική μανία των ΑΓΟΡΩΝ. Συνεπώς η δύσβατη και αντιφατική πορεία της Ε.Ε, θα συνεχιστεί με ενδεχόμενα επί μέρους θύματα (πχ Ελλάδα) που δεν θα αντέξουν τις Νέο φιλελεύθερες και εν πολλής αποσπασματικές ρυθμίσεις.

Δεν πρέπει να μας διαφεύγει, ότι από τα 27 κράτη μέλη της Ε.Ε, οι 24 κυβερνήσεις είναι εκφραστές γνήσιων νέο Φιλελεύθερων επιδιώξεων. Επομένως η παρέα (η μεγάλη παρέα) δεν είναι υπόθεση των ανάλγητων και αδίστακτων ηγετών της Μέρκεν, Σαρκοζί, Μπαρόζο, κα (που τον ψηφίσαμε), είναι αυτή ακριβώς η ηγεσία που επιβάλλει τις όποιες αλλαγές στην Ευρωπαϊκή πολιτική, άρα και της ανατροπής των συσχετισμών των πολιτικών δυνάμεων.

Και επειδή υπάρχει και πληθυντική-κοινωνική Αριστερά στον Ευρωπαϊκό χώρο και γενικότερα, που έχει και αυτή το δικό της μακροπρόθεσμο όραμα του Σοσιαλισμού: Του Σοσιαλισμού παντρεμένο με Δημοκρατία και Ανθρώπινο πρόσωπο στην Ευρώπη οφείλει να βαδίζει με στόχο της την ανάδειξη της Ανανεωτικής Ριζοσπαστικής και οικολογικής Αριστεράς που σήμερα είναι πολιτικά και προγραμματικά αδύναμη σε Ευρωπαϊκό επίπεδο. Σε δύναμη καταλυτικής παρέμβασης για ριζική αλλαγή της Πορείας της Ε.Ε. Για την επιτυχία αυτών των στόχων χρειάζονται πρωτοβουλίες μεγάλης εμβέλειας και ικανού ορίζοντα. Γι' αυτό και δεν επαρκεί η πολιτική του «Δεν πληρώνω, δεν πληρώνω».

Η σύγκρουση του Σοσιαλισμού: Με Δημοκρατία, Ελευθερία και Ανθρώπινο πρόσωπο, πάνω από αριθμούς και αντικείμενα, με το αποκρουστικό πρόσωπο του σημερινού αντιδημοκρατικού και χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού, παραμένει μοναδική επίκαιρη προοδευτική επιλογή. Είναι η μόνη επιλογή που μπορεί να κρατήσει ανοικτό το Δημοκρατικό δρόμο για τον Σοσιαλισμό μέσα απ την πρωτόγνωρη, ενδιαφέρουσα αλλά και δύσβατη πορεία της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης.

Διαπίστωση που με πόνο ψυχής και έντονη συγκίνηση, λόγω των σημερινών αδιεξόδων της Ελλάδας, πρότεινε σαν διέξοδο, ο κάτ' εξοχής και κορυφαίος Έλληνας Φιλόσοφος Μανώλης Κριαράς (Ελευθεροτυπία 24/10/ 2011). Αυτός ήταν και παραμένει ο πιο σπουδαίος λόγος που ακούστηκε και που οι σημερινοί ριζοσπάστες αριστεροί της Ευρώπης, μα ηγετική δύναμη το κόμμα της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, υποστηρίζουν την πορεία της Ευρωπαϊκής ενοποίησης με την καθολική επανίδρυση της Ενωσης των **ΛΑΩΝ** και **ΟΧΙ** των τραπεζών.

Οι πρόσκαιρες θεσμικές και όποιες άλλες οικονομικές επιδιορθώσεις και οι ανόητες σεχταριστικές πολιτικές σκοπιμότητες που έγιναν μέχρι σήμερα και πρόκειται και γίνουν και σε αυτή τη Σύνοδο Κορυφής με απόκλιση προς τον Εθνικό απομονωτισμό που από καιρό τώρα επανήλθαν σαν πρόταση διεξόδου πάλι στο πολιτικό προσκήνιο είναι όλες αδιέξοδες και μερικές και επικίνδυνες για το μέλλον της Ευρώπης και τους λαούς της, ενώ η Ευρωπαϊκή κρίση έχει φτάσει πλέον σημείο μηδέν και είναι κρίμα.

Η κρίση δεν είναι νόμο οικονομική. Η Ευρώπη περνάει και κρίση αυτότητας. Αν δεν δοθεί τώρα απάντηση τι Ευρώπη θέλουμε, αυτό θα έχει σαν συνέπεια την πολιτική Επανεθνοποίηση της Ευρώπης. Αυτό θέλουν οι λαοί της Ευρώπης; Την επιστροφή

στα εθνικά κράτη; Τα περιθώρια ελιγμών έχουν στενέψει επικίνδυνα. Ένα «Ντόμινο» απειλεί πλέον σοβαρά τις οικονομίες της Ευρωζώνης. Και το Ευρώ κινδυνεύει...

Γι' αυτό η σύνοδο κορυφής οφείλει τη φορά αυτή να σταθμίσει το μέλλον της αλλά και να δράση επιτέλους **ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ**. Ο κίνδυνος διάλυσης είναι προ των θυρών αν δεν υπάρξει απάντηση. Η κρίση Η Ευρωπαϊκή Κρίση έχει φτάσει πλέον στο σημείο μηδέν και είναι κρίμα. Γι' αυτό και η σύνοδο κορυφής οφείλει τη φορά αυτή να σταθμίσει το μέλλον της αλλά και να δράση επιτέλους **ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ**. Ο κίνδυνος διάλυσης είναι προ των θυρών αν δεν υπάρξει αντίσταση. Η Ευρωπαϊκή Κρίση έχει φτάσει πλέον στο σημείο μηδέν και είναι κρίμα. Γι' αυτό και η σύνοδο κορυφής οφείλει τη φορά αυτή να σταθμίσει το μέλλον της αλλά και να δράση επιτέλους **ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ**. Ο κίνδυνος διάλυσης είναι προ των θυρών αν δεν υπάρξει σαφής απάντηση στην σημερινή κρίση.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝΗΚΟΥΜΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΚΡΙΤΗ ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ ΠΑΡΑΠΑΙΕΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ

Η Ελλάδα ήταν και παραμένει μια χώρα που παλιά έχασε την ευκαιρία μετά Απελευθερωτικά να απαγκιστρωθεί από τη μέγγενη της εξάρτησης και τώρα στις συνθήκες κρίσης και χρέους, τον έλεγχο της δημοσιονομικής διαχείρισης απ την άφρονα και αλόγιστη σπάταλη πολιτικά και ιδεολογικά του υπέρ Δανεισμού. Τα σκληρά ως απάνθρωπα μέτρα περιορισμού των ελλειμμάτων με την άγρια λιτότητα που επιβάλλει ο υπέρ συντηρητικός Γαλλογερμανικός άξονας, (έναν άξονα που τον ξανά έζησαν απ το δεύτερο συνθετικό με πυρά οι λαοί της Ευρώπης),για να διατηρηθεί δήθεν η σταθερότητα της Ευρώπης τότε και του Ευρώ τώρα.

Αυτή η προσπάθεια πνίγηκε όπως και τόσες άλλες φορές στον κυκεώνα και τον ωκεανό των διαθρωτικών αδυναμιών των δημοσιονομικών αδιεξόδων, της παράλυσης του Ελληνικού κράτους και των πολιτειακών σχέσεων που οφείλονται στον υπέρ δανεισμό, τη σπατάλη, τα φαραωνικά έργα και τους Ολυμπιακούς αγώνες που η αριστερά φώναζε ότι η οικονομία της χώρας δεν επιτρέπουν αυτού του μεγέθους έργα και επισήμανε τον κώδωνα του κινδύνου για το ότι θα υποστούμε της συνέπειες της «μεγαλοσύνης» συνδεδεμένη με την αδιαμφισβήτητη ανικανότητα όλων των μετά πολεμικών και μεταπολιτευτικών κυβερνήσεων.

Τα μέτρα που επιβάλλονται σήμερα δολοφονώντας την παρούσα γενιά και υποθηκεύοντας το μέλλον των επόμενων γενεών, δεν αποτελούν τη μεταρρύθμιση της ελληνικής οικονομίας, ούτε μπορεί από μόνα τους, χωρίς την ανατροπή της ύφεσης, να οδηγήσουν σε πρωτογενή πλεόνασμα, που είναι και ο μόνος τρόπος και δρόμος αντιμετώπιση του χρέους. Τα μέτρα αυτά έτσι όπως μας έχουν δήθεν σαν παράδειγμα των υπολοίπων χωρών της **ΕΥΡΩΖΩΝΗΣ** (όπως Ελλάδα Ιταλία) αποσκοπούν όμως ουσιαστικά στην κάλυψη του χρέους των μελών της περιφέρειας χωρίς υπερβάλλον κόστος εις βάρος των πλεονασμάτων χωρών (όπως απαιτεί η Γερμανία) χωρίς αλλαγές των συνθηκών της Ένωσης (όπως απαιτεί τι Ηνωμένο Βασίλειο).

Η πολιτική αυτή εφαρμόζεται δυστυχώς στις πιο δυσμενείς συνθήκες που επικρατούν στην ευρωζώνη, αλλά και τις ανάλογες εσωτερικές πολιτικές και ληστρικές επιπτώσεις των αλλεπάλληλων Μνημονίων και των οριζόντιων περικοπών των εισοδημάτων των αδυνάμων κοινωνικών στρωμάτων και των φορό-επιδρομών που επέβαλε το ΠΑΣΟΚ και δεν λείπει να απορρίψει η κυβέρνηση Παπαδήμου, Μια κυβέρνηση που συγκροτήθηκε σαν κυβέρνηση ειδικού σκοπού και περιορισμένης θητείας με το συνυποσχητικό των τριών κομμάτων ΠΑΣΟΚ, Ν. Δ και ΛΑΟΣ παραπέμπει έργο που για να υλοποιηθεί όχι μια αλλά περισσότερες θητείες Πολύ

μυστήρια πράγματα! Η κυβέρνηση και με τη νέα της σύνθεση συνεχίζει να εξαπατεί το λαό υποσχόμενη αναγνώριση των λαθών στο μέλλον. Λες να άλλαξαν πόσο πολύ τα πράγματα και δεν το καταλάβαμε ότι έχουμε φτάσει στην εποχή, που το έθνος των Ελλήνων πρέπει να πιστεύει αυτά που το λένε και όχι αυτά που βλέπει και ζει καθημερινά στο **ΠΕΤΣΙ ΤΟΥ**;

Επειτα υπάρχει και το Αγγλοσαξονικό σύνδομο, που παραπέμπει στο συμπέρασμα ότι οι «Αγγλοσάξονες, ως η μοναδική ανώτερη φυλή, πρέπει να κατευθύνει τις τύχες από όλα τα υπόλοιπα έθνη της υφηλίου...». Βέβαια τίποτε περισσότερο δεν είχε πει ο Χίτλερ, όταν ξεκίνησε τον πόλεμο, «διακηρύσσοντας τη φυλετική του κοσμοθεωρία, σύμφωνα με τον οποία, μόνο οι Γερμανό-γλωσσόι αντιπροσωπεύουν έναν καθ' όλα επίλεκτο έθνος.

ΟΙ ΗΠΑ με τον αχαλίνωτο νέο φιλελευθερισμό θέλουν και ενισχύουν την προοπτική να περιοριστεί η Ευρωπαϊκή Ένωση σε μια ζώνη ελευθέρων συναλλαγών, όπως πρόβλεπε η συνθήκη της Ρώμης που οι ίδιοι επέβαλαν.

Αν η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν ξεπεράσει αυτόν τον κάβο-παγίδα της Ρώμης που ήταν απαίτηση των ΗΠΑ για να ενισχύσει τον πολιτικό-στρατιωτικό έλεγχο στην Ευρώπη, η Ευρώπη θα κληθεί να χρησιμεύσει σαν βοηθητική δύναμη κατά τη διάρκεια των αυτοκρατορικών επιχειρήσεων και σαν προπύργιο της ασφάλειας των ΗΠΑ.

Αν οι λαοί της Ευρώπης δεν επαγρυπνούν, δεν έχουν στο κέντρο της προσοχής τον αγώνα για τον αυτό καθορισμό της Ένωσης και για τον απογαλακτισμό της Ευρώπης από τις ΗΠΑ, σε ό,τι έχει σχέση με την αυτόνομη εξωτερική πολιτική, άμυνα και ασφάλεια, εκείνος που θα βγει και πάλι κερδισμένος από τη διεύρυνση θα είναι οι ΗΠΑ. Δεδομένο ότι η αμερικάνικη διπλωματία άσκει πιέσεις που ξεπερνούν κατά πολύ την ευπρέπεια στην προσπάθειά τους να πετύχουν την ένταξη των δέκα νέων χωρών και την ένταξη της Τουρκίας, που αποτελεί προχωρημένη βάση των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, οι επιφυλάξεις και η Αντίσταση πρέπει να είναι το ίδιο ισχυρή για να φέρει αποτέλεσμα.

Όσο ο χρόνος και η απόσταση εξωραΐζει τις αναμνήσεις, όσο τρώει την ύλη ο χρόνος τόσο δικαιωμένοι βγαίνουν οι φονιάδες των Λαών και της Ιστορίας. Ενέργειες όμως σαν αυτές των ΗΠΑ, μεστώνουν και πλάθουν τη συνείδηση των λαών για ενότητα, τόσο ξυπνά και τρέφεται η συνείδηση της ανθρωπότητας. Αυτή την Ανθρωπότητα μελετούσε ο πατέρας της ιστορίας Ηρόδοτος. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχάσουν ποτέ όχι μόνο οι λαοί της Ευρώπης, αλλά και όλου του κόσμου.

Στις 16η Μαΐου του 2003 ήταν πράγματι μια ιστορική μέρα για την ογδοντάχρονη σχεδόν ιστορία συγκρότησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μισό αιώνα της ΕΟΚ. Και ήταν ευτύχημα για τη χώρα μας τόσο το γεγονός της προσχώρησης των 10 νέων μελών στην Αθήνα, όσο και το γεγονός ότι ανάμεσα στις χώρες συμπεριλαμβανόταν και ολόκληρη η Κύπρος.

Η λαμπρή τελετή στη Στοά του Αττάλου και η αναμνηστική φωτογραφία μπροστά στο ναό του Ηφαίστου φαίνεται ότι δεν ήταν αρκετά για να κρύψουν τις μεγάλες διαφωνίες που υπάρχουν στους κόλπους Ευρωπαίων όσον αφορά την αυριανή-μελλοντική φυσιογνωμία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεν είναι όμως μόνο η άψογη οργάνωση, εκείνο που μετράει είναι τα κείμενα και κυρίως το περιεχόμενο του κάθε κειμένου. Και το τελικό κείμενο δυστυχώς δεν ήταν ευρωπαϊκό και για την Ευρώπη. Και δεν ήταν ευρωπαϊκό γιατί ήταν αποτέλεσμα συμβιβασμού. Έκανε αποδεκτές όλες τις αμερικανικές θέσεις όσον αφορά τη «νέα πραγματικότητα» στο Ιράκ και την κατοχή του Ιράκ από τους Αμερικανούς και το ποιο τραγικό νομιμοποίησε την Αμερικανό-βρετανική εισβολή. Το ίδιο λίγες μέρες

αργότερα στη Ρόδο. Μέσω της ελληνικής προεδρίας η πλειοψηφία των εταίρων αποδέχθηκε την πρωτοπορία των ΗΠΑ διεθνώς, καθώς και το «δόγμα των Μπούς» όπως αυτό διακηρύχθηκε όσον αφορά τα θέματα των όπλων μαζικής καταστροφής, της τρομοκρατίας και την προώθηση έστω και «ένοπλα» της δημοκρατίας.

Στη ζωή όλα :φαινόμενα ή γεγονότα έχουν την ιστορία και την εξήγησή τους. Και το NATO έχει τη δική του. Το NATO ιδρύθηκε το 1952 όταν οι Ευρωπαϊκές χώρες είχαν επανορθώσει τις καταστροφές του πολέμου και είχαν κάπως ανασυγκροτηθεί και άρχισαν να κάνουν τις πρώτες σκέψεις για την ανασυγκρότηση της εθνικής τους άμυνας. Στόχος κυρίαρχος όμως της μεταπολεμικής στρατηγικής των ΗΠΑ, ήταν να «προληφθεί η μελλοντική ανάδυση οποιουδήποτε ανταγωνιστή σε παγκόσμιο επίπεδο» και ειδικά στον «Ευρώ-Ασιατικό χώρο». Η δημιουργία του NATO, του ΣΕΑΤΟ, του ΣΕΝΤΟ και το Βαλκανικό Σύμφωνο, έγινε γι' αυτόν ακριβώς τον σκοπό: Με τον μπαμπούλα του κομμουνισμού να εγκλωβίσουν τις μεταπολεμικές ευρωπαϊκές ηγεσίες στο δικό τους πολεμικό άρμα.

Για την ιστορία το NATO δημιουργήθηκε πριν από η δημιουργία του συμφώνου της Βαρσοβίας που δημιουργήθηκε σαν αντιστάθμισμα του NATO. Το Σύμφωνο της Βαρσοβίας διαλύθηκε όταν το NATO υποσχέθηκε την αυτοδιάλυση και των δυο Συνασπισμών. Το Σύμφωνο της Βαρσοβίας διαλύθηκε, ενώ το NATO όχι μόνο υπάρχει κάθε μέρα που περνά επεκτείνεται και καθημερινά και με όλα τα μέσα προσπαθεί να υπέρ φαλαγγίσει και σε συνέχεια να εγκλωβίσει την Ρωσία σε ένα σιδηρούν παραπέτασμα, όπως είχε κλείσει ο Τσώρτσιλ τη Δύση από το Κολοράντο της Αμερικής από το φόβο να μην κινήσει ο Στάλιν τα κουμμουνιστικά κόμματα της Ευρώπης και τους εν ενεργία ακόμα Στρατάρχες. Και μείνουν φρούδες οι βλέψεις και τα όνειρα για την μελλοντική Σαξωνική αυτοκρατορία.

Τρεις είναι οι κύριες συγκρούσεις. Το πρώτο θέμα διαφωνίας, είναι αν θα πρέπει να διατηρηθεί το εκ περιτροπής σύστημα στην προεδρία του Συμβουλίου της Ευρώπης ή αν θα αντικατασταθεί από ένα σταθερό Πρόεδρο. Υπέρμαχος της άποψης να καταργηθεί η εκ περιτροπής Προεδρία ήταν ο Αγγλος Πρωθυπουργός Τόνι Μπλέρ, που με την υπόδειξη, τις ευλογίες, μα και τις πλάτες του πλανητάρχη Μπούς φιλοδοξεί να είναι ο πρώτος «υπέρ Πρόεδρος».

Για να πάψει επιτέλους να ισχύει ο στίχος του Καβάφη: «Α, όταν έχτιζαν τα τείχη, γύρο μου πως να μην προσέξω». Να μη συμβεί για άλλη μια φορά;

Οι πόλεμοι της Αμερικής είναι η ιστορική προέκταση των συμμοριών της Νέας Υόρκης που σήμερα αποτελούν τα γεράκια της Ουάσιγκτον

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας, και λέω και της Ρωσίας γιατί η Ευρώπη για όποιον διάβασε σωστά την ιστορία « προϊόν του Χριστιανισμού, Ρωμαϊκού Νόμου και του Ελληνικού Ανθρωπισμού-πολιτισμού» ήταν, είναι και παραμένει Ευρώπη : από τα Ουράλια μέχρι τον Ατλαντικό. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ και αυτή η Ευρώπη καλείται για άλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για να αμβλύνει πρώτα και να εξαλείψει μετά όλες τις συνέπειες του ψυχρού πολέμου και τις μέχρι τώρα επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων. Την τάξη που σχεδιάζουν και θέλουν να επιβάλουν και μέσω του πολέμου ορισμένοι θερμοκέφαλοι της Ουάσιγκτον και του Λευκού Οίκου ερήμην του αμερικάνικου λαού.

Αν θα πρέπει να υπάρχει κάποιος σκεπτικισμός ή κάποια ερωτηματικά σε σχέση με το ποια χώρα είναι ευρωπαϊκή, αυτή η χώρα είναι η Αγγλία. Ιστορικά τότε η

Αγγλία δεν ήταν σε αρμονία με την Ηπειρωτική Ευρώπη. Αν δεν ήταν σε πόλεμο με μια χώρα την Ευρώπη, ήταν οπωσδήποτε σε αντιπαράθεση.

Εμπορούμενοι από το αγγλοσαξονικό σύνδρομο, δεν δέχθηκαν να μπουν στην Ευρωζώνη. Η ένταξη την Αγγλίας στην Ευρωζώνη, εκτός του ότι θα άλλαζε άρδην την σχέση ευρώ και δολαρίου, θα καθιέρωνε αντί του δολαρίου το Ευρώ σαν αποθεματικό κεφάλαιο. Ακριβώς για να μην χάσει το δολάριο την πρωτοκαθεδρία στο αποθεματικό κεφάλαιο.

Βέβαια οι αρχικές ουτοπικές προσδοκίες των πρώτων οραματιστών δεν έχουν πολύ μεγάλη σχέση με τη σημερινή κατάληξη, που και αυτή κάθε άλλο παρά οριστικά είναι. Ωστόσο δείχνουν την ιστορικότητα και την πολυπλοκότητα του ευρωπαϊκού οράματος: τη δυσκολία να ενοποιηθούν πολιτικά οι λαοί και τα έθνη που, επί χίλια χρόνια αλληλοσφάκτηκαν ανηλεώς. Συγκρίσεις και αντιθέσεις υπάρχουν πολλές μεταξύ των Ευρωπαίων, τόσο που ακόμα και ο όρος να είναι ασαφής. Ίσως όμως το αντιπολεμικό «OXI ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ» (στην Ευρώπη έστω) να αποτελέσει τη μόνη στέρεα βάση εκκίνησης και εφαλτήριο για το μέλλον, γιατί πάνω σε αυτό το σύνθημα, βαθύρριζο και πολυδύναμο, ενοποιούνται οι λαοί.

Τα βήματα που πρέπει να γίνουν πρέπει να είναι, μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Να δοθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και ας είναι βέβαιοι ότι εκτός απ την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα έχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Και θα την έχει γιατί τα εγκλήματα που έχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ από τις αρχές του 20ου και μόνο αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανά των κόσμο νηπίων με τα εμπάρκο και τους αποκλεισμούς, την πείνα τις αρρώστιες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς αποτελούν τα στίγματα που αφυπνίζουν συνειδήσεις και συσπειρώνουν άτομα και λαούς.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρίσκεται στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύ πνευματικό ορίζοντα.

Χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις, κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις η όποια προσπάθεια σκοπό πρέπει να έχει να υπερασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν Αξιωματική Αρχή. Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, όπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα χρόνια, πρόβλημα είναι η υπεράσπιση της ζωής σαν ΑΞΙΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗ και η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ του πλανήτη από την καταστροφή. Στο σημείο αυτό είναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη είναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση, είχαν σαν σκοπό και στόχο ποια Δυτική χώρα θα έχει το επάνω χέρι στη ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στη δικαιοσύνη να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μην εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του ότι διαστρευλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα,

αλλά και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας έτσι, έστω πρόχειρα εκτός από την λογοδοσία-τιμωρία και την μετά θάνατο υστεροφημία.

Το προ μελετημένο έγκλημα κατά του Ιράκ διεπράχθει και οσονούπο ολοκληρώνεται. Το ίδιο συμβαίνει και με τον ΟΗΕ που οι ΗΠΑ τον θέλει να μαζέψει τα πτώματα, να προσφέρει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στους τραυματίες, να μοιράζει τρόφιμα κλπ. Κάτι σαν ένα δεύτερο Διεθνή Ερυθρό Σταυρό. Ακόμα δεν τελείωσαν με το Ιράκ και με αυτοκρατορική έπαρση απειλούν και άλλες χώρες με αιματηρή «απελευθέρωση», αν δεν συμμορφωθούν με τις υποδείξεις και τις συστάσεις της παγκόσμιας ηγεμονίας.

Παλιότερα το σύστημα χρειάζονταν κάποια προσχήματα για να κηρύξει κάποιον πόλεμο. Τώρα δεν τα χρειάζεται. Για τη «θεσμική ολιγαρχία» αυτή η κατά βούληση κήρυξη πολέμου είναι η τελείωση του συστήματος. Το ίδιο νόημα είχαν και οι κραυγές του Μπούς και του Ράμστελ.

Όταν λοιπόν, τον Ιούλιο του 1997 η ηγεσία των ΗΠΑ συμπεριφέρεται έτσι σε μια μεγάλη χώρα σαν τη Γαλλία, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συμπεριφορά της στα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια στις μικρές και πρώην αποικιακές χώρες και ειδικά στη δική μας. Μα και σήμερα όποιος ευρωπαίος ηγέτης τολμήσει να τους θυμίσει μερικές αλήθειες, δέχεται με τη μέθοδο και την τακτική του σερίφη την απειλή, «οτι όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας».

Όλα αυτά μαζί οδήγησαν στο να ζούμε σήμερα πολλά παράδοξα με το βασικότερο από τα παράδοξα: Η Αμερική, η πιο τεχνολογικά αναπτυγμένη, η πιο «πολιτισμένη» χώρα είναι ταυτόχρονα και η πιο στρατιωτικοποιημένη χώρα του κόσμου. Και επειδή δεν έχει να προσφέρει τίποτε το καινούριο την εποχή ακριβώς της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και επικοινωνίας. Την στιγμή μάλιστα που η κοινωνία των Ανθρώπων αναζητεί απεγνωσμένα οικουμενικά αποδεκτούς τρόπους διακυβέρνησης των λαών και του κόσμου και ειρηνική διευθέτηση των διεθνών συγκρούσεων, (γι' αυτόν το σκοπό άλλωστε έγιναν οι παγκόσμιες διασκέψεις και ο ΟΗΕ). Οι ΗΠΑ αδυνατούν να ανταποκριθούν στο αίτημα της οικοδόμησης μιας παγκόσμιας συμπολιτείας κρατών, μιας κοσμοπολίτικης οργάνωσης λαών και πολιτών υπό την δική του αιγίδα και επίβλεψη.

Αντί για αυτό, η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ εγκλωβίστηκε στον δικό της μικρό κόσμο. Στον εθνικισμό της. Εξακολουθεί να δρα, σαν εθνική και αποικιοκρατική δύναμη, σαν ένα κράτος εθνικό, που ποθεί και θέλει να επιβληθεί πλανητικά σαν παγκόσμιο κράτος. Το γεγονός αυτό θα έχει τη μοιραία κατάληξη να κάνει η ίδια τον χωροφύλακα του κόσμου, να εξαγγείλει και να διεξάγει συνεχώς προληπτικούς πολέμους, προκειμένου να διαφυλάξει τα οικονομικά συμφέροντα ανά τον κόσμο των αμερικανικών εταιρειών.

Επειδή η εξαγορά μέσω του «Σχεδίου Μάρσαλ» δεν αρκούσε εφυστώντας και υπερβάλλοντας τον «κομμουνιστικό κίνδυνο» προκειμένου να «συγκρατήσουν» τη Σοβιετική απειλή και την επιρροή του Γαλλικού και Ιταλικού Κομμουνιστικού κόμματος, αλλά και να εξασφαλίσουν ταυτόχρονα αγορές χωρίς προστατευτικούς φραγμούς, σε μια εποχή όπου η δυναμικότητα της αμερικάνικης Βιομηχανίας, λόγω του πολέμου είχε φτάσει στο αποκορύφωμά της και υπήρχε κίνδυνος υπερπαραγωγής. Για να αποφύγουν το παραγωγικό Μπούμ, μετά την αποδοχή του «Σχεδίου Μάρσαλ» από τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης, άρχισε να υπαγορεύει όρους. Ενώ η Ευρώπη είχε Βουνά από βούτυρο και τεράστια πλεονάσματα ζωοτροφών οι Αμερικάνοι, όχι μόνο υποχρέωσαν τους Ευρωπαίους να εισάγουν μαργαρίνες και

ζωοτροφές από τις ΗΠΑ, αλλά ήταν αυτοί που καθόριζαν τις ποσότητες και τις τιμές. Το ίδιο συνέβει και πολλά άλλα προϊόντα και όπλα για τον εξοπλισμό του ΝΑΤΟ.

Ηταν επόμενο την επόμενη της λήξης του παγκοσμίου πολέμου, τις Δυτικές ευρωπαϊκές χώρες να μην τις απασχολήσει η γεωγραφική τους ενότητα. Συνεπώς υπήρχε το μειονέκτημα της πολυδιάσπασης. Κατά τους Αμερικανούς για να είναι η Ευρώπη εύκολη λεία έπρεπε να ενωθεί. Αυτό το «καθήκον» το ανέλαβε ο περίφημος Τζόν Φόστερ Ντάλλες, στενός φίλος του Μονέ, μελλοντικός υπουργός των εξωτερικών των ΗΠΑ και σταυροφόρος του ψυχρού πολέμου. Το γεγονός της πολυδιάσπασης της Ευρώπη

συζητήθηκε αμέσως μετά την εκπώνηση του «Σχεδίου Μάρσαλ» το Νοέμβριο του 1947 στη Γερουσία. Η Γερουσία την εποχή εκείνη καθόριζε και προσδιόριζε ο,τι είναι «απόλυτα κακό» και έκρινε οτι για τις ΗΠΑ:«Αν κάτι είναι απόλυτα αρνητικό, αυτό είναι η διαίρεση της Δυτικής Ευρώπης σε περισσότερες μικρές οικονομικές μονάδες (...) Κατά τον κ Ντάλλες η Ευρώπη, υφίστατο πάντα ως μάστιγα τον μεγάλο αριθμό των κρατών της» Και κατέληξε ατάραχος «οτι δεν συνηθίζουμε να επιβάλλουμε τις απόψεις μας με τη βία».

Βέβαια υπήρχε και το θέμα της κατανομής των πιστώσεων του Σχεδίου και για την κατανομή η Ουάσιγκτον, απαίτησε να οργανωθούν οι δικαιούχοι του Σχεδίου, σε μια Ευρωπαϊκή οργάνωση οικονομικής συνεργασίας η οποία και ιδρύθηκε στις 16/4/1948 που αποτέλεσε τον πρόδρομο της ΕΟΚ.

Την επόμενη της αποδοχής του «Σχεδίου Μάρσαλ» από τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης, οι ΗΠΑ κατασκεύασαν μέσω του «Σχεδίου Μάρσαλ» την Ενωμένη Ευρώπη. Και αφού πρόσδεσαν την νεοσυσταθείσα Ευρώπη οικονομικά στο δικό τους οικονομικό άρμα για να την προσδέσουν οριστικά και αμετάκλητα και πολεμικά στο πολεμικό τους άρμα, αναζητούσαν μια ακόμα δομή-εργαλείο, για να τη στρέψουν προς την κατεύθυνση που ήθελαν την Ευρώπη, που εκείνη την εποχή βρίσκονταν ακόμα στο γίγνεσθαι.

Για το σκοπό αυτό το 1949 δημιούργησαν το Βορειοατλαντικό Σύμφωνο. Το γνωστό μας ΝΑΤΟ, για να υπηρετήσει τόσο την στρατιωτική όσο και την πολιτική ηγεμονία των ΗΠΑ και το οποίο ΝΑΤΟ-λογικότατα-από το 1962 έχει έδρα τις Βρυξέλες. Έτσι ο μεγάλος κερδισμένος από την ένωση είναι οι ΗΠΑ. Επειδή μέχρι πριν από λίγο η συγκρότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ήταν όχι μόνο αμερικάνικης κατασκευής και ελέγχονταν απόλυτα από τις ΗΠΑ, το ίδιο και το ΝΑΤΟ, (εξού και το σύνθημα ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο. Για αυτόν ακριβώς το λόγο, η προ δικτατορική Αριστερά ήταν αντίθετη στην ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ), αλλά και σήμερα ακόμα αντιδρά στην προσπάθεια της Ένωσης χωρί κόψει τον ομφάλιο λώρο της εξάρτησης.

Ο στρατηγός Ντε Γκώλ, όταν οι Αμερικανοί πίεζαν για τη συγκρότηση της Ένωσης είχε Πει: «Εγώ θέλω και είναι η Ευρώπη ευρωπαϊκή, δηλαδή να μην είναι αμερικάνικη» Όμως παρά τις σημερινές ρητορίες που επιβάλουν οι περιστάσεις υπάρχει πάντα ο κίνδυνος στο μέλλον κάποια διάσκεψη να γίνει ο νεκροθάφτης των προσδοκιών για την Ευρώπη, όπως τις διατύπωσαν οι οραματιστές της Ένωσης και την θέλουν οι λαοί της Ευρώπης.

Όταν Ντε Γκώλ έκανε αυτή τη δήλωση : να είναι ευρωπαϊκή και όχι αμερικάνικη η Ευρώπη στο Ηνωμένο βασίλειο, ούτε οι Εργατικοί ούτε οι Συντηρητικοί υιοθέτησαν αυτή τη δήλωση του Ντε Γκώλ. Στη δήλωση του Ντε Γκώλ, στο τέλος της δεκαετίας του 1940 απάντησε ο Τσώρτσιλ: «είμαστε στο πλευρό σας, αλλά όχι δικό σας».Ολα δείχνουν οτι αυτή η αντίληψη εξακολουθεί να επικρατεί ακόμα και σήμερα σε αυτή τη

χώρα. Αλλωστε η μη συμμετοχή στην στο Ευρώ και η τυφλή συμπαράταξη με τις αυτοκρατορικές επιδιώξεις της Αμερικής το επιβεβαιώνει.

Ιστορικά η συμπεριφορά της Αγγλίας σε σχέση με την Ευρώπη, δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος ότι μπορεί η Αγγλία να είναι γεωγραφικά στον ευρωπαϊκό χώρο, ποτέ όμως δεν ήταν σε συμπαράταξη με την υπόλοιπη Ευρώπη. Αν δεν ήταν σε πόλεμο ήταν οπωσδήποτε σε αντιπαράθεση.

Επειτα υπάρχει και το Αγγλοσαξονικό σύνδρομο, που παραπέμπει στο συμπέρασμα ότι οι «Αγγλοσάξονες, ως η μοναδική ανώτερη φυλή, πρέπει να κατευθύνει τις τύχες από όλα τα υπόλοιπα έθνη της υφελίου...». Βέβαια τίποτε περισσότερο δεν είχε πει ο Χίτλερ, όταν ξεκίνησε τον πόλεμο, «διακηρύσσοντας τη φυλετική του κοσμοθεωρία, σύμφωνα με τον οποία, μόνο οι Γερμανόγλωσσοι αντιπροσωπεύουν ένα καθ' όλα επίλεκτο έθνος.

ΟΙ ΗΠΑ με τον αχαλίνωτο Νέο φιλελευθερισμό θέλουν και ενισχύουν την προοπτική να περιοριστεί η Ευρωπαϊκή Ένωση σε μια ζώνη ελευθέρων συναλλαγών, όπως πρόβλεπε η συνθήκη της Ρώμης.

Αν η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν ξεπεράσει αυτόν τον κάβο-παγίδα της Ρώμης που ήταν απαίτηση των ΗΠΑ για να ενισχύσει τον πολιτικό-στρατιωτικό έλεγχο στην Ευρώπη, η Ευρώπη θα κληθεί να χρησιμεύσει σαν βοηθητική δύναμη κατά τη διάρκεια των αυτοκρατορικών επιχειρήσεων και σαν προπύργιο της ασφάλειας των ΗΠΑ.

Αν οι λαοί της Ευρώπης δεν επαγρυπνούν, δεν έχουν στο κέντρο της προσοχής τον αγώνα για τον αυτό καθορισμό της Ένωσης και για τον απογαλακτισμό της Ευρώπης από τις ΗΠΑ σε ό,τι έχει σχέση με την αυτόνομη εξωτερική πολιτική, άμυνα και ασφάλεια, εκείνος που θα βγει και πάλι κερδισμένος από τη διεύρυνση θα είναι οι ΗΠΑ. Δεδομένο ότι η αμερικάνικη διπλωματία άσκει πιέσεις που ξεπερνούν κατά πολύ την ευπρέπεια στην προσπάθεια τους να πετύχουν την ένταξη των δέκα νέων χωρών και την ένταξη της Τουρκίας, που αποτελεί προχωρημένη βάση των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή, η επιφυλάξεις και η Αντίσταση πρέπει να είναι το ίδιο ισχυρή.

Όσο ο χρόνος και η απόσταση εξωραϊζει και ξεθωριάζει τις αναμνήσεις, όσο τρώει την ύλη ο χρόνος τόσο δικαιωμένοι βγαίνουν οι φονιάδες των Λαών και της Ιστορίας. Ενέργειες όμως σαν αυτές των ΗΠΑ, μεστώνουν και πλάθουν τη συνείδηση των λαών για ενότητα, τόσο ξυπνά και τρέφεται η συνείδηση της ανθρωπότητας. Αυτή την Ανθρωπότητα μελετούσε ο πατέρας της ιστορίας Ηρόδοτος. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχάσουν ποτέ όχι μόνο οι λαοί της Ευρώπης, αλλά και όλου του κόσμου.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ;

Η 16η Μαΐου του 2003 ήταν πράγματι μια ιστορική μέρα για την ογδοντάχρονη σχεδόν ιστορία συγκρότησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης και μισό αιώνα της ΕΟΚ και ήταν ευτύχημα για τη χώρα μας τόσο το γεγονός της προσχώρησης των 10 νέων μελών στην Αθήνα, όσο και το γεγονός ότι ανάμεσα στις χώρες συμπεριλαμβάνονταν και ολόκληρη η Κύπρος.

Η λαμπρή τελετή στη Στοά του Αττάλου και η αναμνηστική φωτογραφία μπροστά στο ναό του Ηφαίστου φαίνεται ότι δεν ήταν αρκετά για να κρύψουν τις μεγάλες διαφωνίες που υπάρχουν στους κόλπους Ευρωπαίων όσον αφορά την αυριανή-μελλοντική φυσιογνωμία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεν είναι όμως μόνο η άψογη οργάνωση, εκείνο που μετράει είναι τα κείμενα και κυρίως το περιεχόμενο του κάθε κειμένου. Και το τελικό κείμενο δυστυχώς δεν ήταν ευρωπαϊκό και για την Ευρώπη. Και δεν ήταν ευρωπαϊκό γιατί ήταν αποτέλεσμα συμβιβασμού. Έκανε αποδεκτές όλες τις αμερικανικές θέσεις όσον αφορά τη «νέα πραγματικότητα» στο Ιράκ και την κατοχή του Ιράκ από του Αμερικανούς και το ποιο

τραγικό νομιμοποίησε την Αμερικανό-βρετανική εισβολή. Το ίδιο λίγες μέρες αργότερα στη Ρόδο. Μέσω της ελληνικής προεδρίας η πλειοψηφία των εταίρων αποδέχθηκε την πρωτοπορία των ΗΠΑ διεθνώς, καθώς και το «δόγμα των Μπούς» όπως αυτό διακηρύχθηκε όσον αφορά τα θέματα των όπλων μαζικής καταστροφής, της τρομοκρατίας και την προώθηση έστω και ένοπλα της δημοκρατίας.

Στη ζωή όλα τα φαινόμενα ή γεγονότα έχουν την ιστορία και την εξήγησή τους. Και το NATO έχει τη δική του. Το NATO ιδρύθηκε το 1952 όταν οι Ευρωπαϊκές χώρες είχαν επανορθώσει τις καταστροφές του πολέμου και είχαν κάπως ανασυγκροτηθεί και άρχισαν να κάνουν τις πρώτες σκέψεις για την ανασυγκρότηση της εθνικής τους άμυνας.

Στόχος κυρίαρχος όμως της μεταπολεμικής στρατηγικής των ΗΠΑ ήταν να «προληφθεί η μελλοντική ανάδυση οποιουδήποτε ανταγωνιστή σε παγκόσμιο επίπεδο» και ειδικά στον «Ευρω Ασιατικό χώρο». Η δημιουργία του NATO, του ΣΕΑΤΟ, του ΣΕΝΤΟ και το Βαλκανικό Σύμφωνο, έγινε γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό: Με τον μπαμπούλα του κομμουνισμού να εγκλωβίσουν τις μεταπολεμικές ευρωπαϊκές ηγεσίες στο δικό τους πολεμικό άρμα.

Για όποιον θυμάται μετά τη δημιουργία του NATO δημιουργήθηκε σαν αντίβαρο του NATO το Σύμφωνο της Βαρσοβίας. Σε κάποια ιστορική φάση το NATO έβαλε το πρόβλημα της αυτό διάλυσης αυτών των πολεμικών συνασπισμών. Το μεν Σύμφωνο της Βαρσοβίας διαλύθηκε, το NATO όχι μόνο δεν διαλύθηκε αλλά μετά τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, έχει διαμορφώσει ένα πολεμικό συνασπισμό με τον οποίο θέλει να εγκλωβίσει πολεμικά τη Ρωσία. Είναι τόσες οι εξουσίες και η δύναμη του NATO που φτάσαμε στο σημείο για να γίνει μια χώρα μέλος της Ευρωπαϊκής. Ενώση πρέπει πρώτα να μπει στο NATO!

Τρεις είναι οι κύριες συγκρούσεις. Το πρώτο θέμα διαφωνίας: είναι αν θα πρέπει να διατηρηθεί το εκ περιτροπής σύστημα στην προεδρία του Συμβουλίου ή αν θα αντικατασταθεί από ένα σταθερό Πρόεδρο. Υπέρμαχος της άποψης να καταργηθεί η εκ περιτροπής Προεδρία είναι ο Αγγλος Πρωθυπουργός Τόνι Μπλέρ, που με την υπόδειξη, τις ευλογίες και τις πλάτες του πλανητάρχη Μπούς φιλοδοξεί να είναι ο πρώτος «υπέρ Πρόεδρος»

Για να πάψει επιτέλους να ισχύει ο στίχος του Καβάφη: «Α, όταν έχτιζαν τα τείχη, πως να μην προσέξω. Να μη συμβεί για άλλη μια φορά. Και οι άνθρωποι και όταν ακόμα είναι όπως Εμείς οι πολιτικοί κρατούμενοι να μην μηδενίζεται η ανθρώπινη αξία και η αξιοπρέπεια σειρώμενοι από τη σύλληψη στην ασφάλεια και από την Ασφάλεια και μετά από το ένα μεταγωγό στο άλλο με κατάληξη τη στο έκτακτο στρατοδικείο και τη φυλακή και το απόσπασμα.

Οι πόλεμοι της Αμερικής είναι η ιστορική προέκταση των συμμοριών της Νέας Υόρκης που σήμερα αποτελούν τα γεράκια της Ουάσιγκτον

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας. Και λέω και της Ρωσίας γιατί η Ευρώπη για όποιον διάβασε σωστά την ιστορία « προϊόν του Χριστιανισμού, Ρωμαϊκού Νόμου και του Ελληνικού Ανθρωπισμού-πολιτισμού» ήταν, είναι και παραμένει Ευρώπη : από τα Ουράλια μέχρι τον Ατλαντικό. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ και αυτή η Ευρώπη καλείται για άλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για να αμβύνει πρώτα και να εξαλείψει μετά όλες τις συνέπειες του ψυχρού πολέμου και τις μέχρι τώρα επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων. Την τάξη που σχεδιάζουν και θέλουν να

επιβάλλουν και μέσω του πολέμου ορισμένοι θερμοκέφαλοι της Ουάσιγκτον και του Λευκού Οίκου ερήμην του αμερικάνικου λαού.

Αν θα πρέπει να υπάρχει κάποιος σκεπτικισμός ή κάποια ερωτηματικά σε σχέση με το ποια χώρα είναι ευρωπαϊκή, αυτή η χώρα είναι η Αγγλία. Που Ιστορικά πότε η Αγγλία δεν ήταν σε αρμονία με την Ηπειρωτική Ευρώπη. Αν δεν ήταν σε πόλεμο με μια χώρα την Ευρώπη, ήταν οπωσδήποτε σε αντιπαράθεση.

Εμφορούμενοι από το αγγλοσαξονικό σύνδρομο, δεν δέχθηκαν να μπουν στην Ευρωζώνη. Η ένταξη την Αγγλίας στην Ευρωζώνη, εκτός του ότι θα άλλαζε άδρην την σχέση ευρώ και δολαρίου, θα καθιέρωνε αντί του δολαρίου το Ευρώ σαν αποθεματικό κεφάλαιο. Ακριβώς για να μην χάσει το δολάριο την πρωτοκαθεδρία στο αποθεματικό των χωρών.

Βέβαια οι αρχικές ουτοπικές προσδοκίες των πρώτων ορανατιστών δεν έχουν πολύ μεγάλη σχέση με τη σημερινή κατάληξη, που και αυτή κάθε άλλο παρά οριστικά είναι. Ωστόσο δείχνουν την ιστορικότητα και την πολυπλοκότητα του ευρωπαϊκού οράματος: τη δυσκολία να ενοποιηθούν πολιτικά οι λαοί και τα έθνη που, επί χίλια χρόνια αλληλό-σφάχτηκαν ανηλεώς. Συγκρίσεις και αντιθέσεις υπάρχουν πολλές μεταξύ των Ευρωπαίων, τόσο που ακόμα και ο όρος να είναι ασαφής. Ισως όμως το αντιπολεμικό «ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΑΙΜΑ» (στην Ευρώπη έστω) να αποτελέσει τη μόνη στέρεα βάση εκκίνησης και εφαλτήριο για το μέλλον, γιατί πάνω σε αυτό το σύνθημα, βαθύρριζο και πολυδύναμο, ενοποιούνται οι λαοί.

Τα βήματα που πρέπει να γίνουν πρέπει να είναι, μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Να δοθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και ας είναι βέβαιοι ότι εκτός απ την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα έχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Και θα την έχει γιατί τα εγκλήματα που έχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ απ τις αρχές του 20ου και μόνο αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανά των κόσμο νηπίων με τα εμπάρκο και τους αποκλεισμούς, την πείνα τις αρρώστιες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς αποτελούν τα στίγματα που αφυπνίζουν συνειδήσεις.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρίσκεται στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύ πνευματικό ορίζοντα.

Χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις, κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις η όποια προσπάθεια σκοπό πρέπει να έχει να υπερασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν Αξιωματική Αρχή. Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, όπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα πρόβλημα είναι η υπεράσπιση της ζωής σαν ΑΞΙΑ ΚΑΘ ΕΑΥΤΗ και η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ του πλανήτη απ την καταστροφή. Στο σημείο αυτό είναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη είναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση, είχαν σαν σκοπό και στόχο ποια Δυτική χώρα θα έχει το επάνω χέρι στη

ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στο δικαιοσύνη να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μην εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του ότι διαστρεφλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα, αλλά και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας έτσι, έκτος από την λογοδοσία-τιμωρία και την μετά θάνατο υστεροφημία.

Το προ μελετημένο έγκλημα κατά του Ιράκ διαπράχτηκε και οσονούπο ολοκληρώνεται. Το ίδιο συμβαίνει και με τον ΟΗΕ που οι ΗΠΑ τον θέλει να μαζέψει τα πτώματα, να προσφέρει ιατροφαρμακευτική περίθαλψη στους τραυματίες, μα μοιράζει τρόφιμα κλπ. Κάτι σαν ένα δεύτερο Διεθνή Ερυθρό Σταυρό. Ακόμα δεν τελείωσαν με το Ιράκ και με αυτοκρατορική έπαρση απειλούν και άλλες χώρες με αιματηρή «απελευθέρωση», αν δεν συμμορφωθούν με τις υποδείξεις και τις συστάσεις της παγκόσμιας ηγεμονίας.

Παλιότερα το σύστημα χρειάζονταν κάποια προσχήματα για να κηρύξει κάποιον πόλεμο. Τώρα δεν τα χρειάζεται. Για τη «θεσμική ολιγαρχία» αυτή η κατά βούληση κήρυξη πολέμου είναι η τελείωση του συστήματος. Το ίδιο νόημα είχαν και οι κραυγές των Μπούς και του Ράστελ

Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης και των καθεστώτων του «υπαρκτού» βρήκε την Ευρώπη ουσιαστικά απροετοίμαστη. Ένας νέος ορίζοντας ανοίγονταν ξαφνικά στα ανατολικά της, με πλήθος ευκαιριών για οικονομική επέκταση και πολιτική επιρροή τη στιγμή που οι δικές της διαδικασίες ενοποίησης, δεν είχαν προχωρήσει μέχρι του σημείου που θα της επέτρεπαν να αντιμετωπίσει τις «ευκαιρίες» αυτές με ενιαίο τρόπο.

Αντίθετα, παρατηρήθηκαν σημαντικές εθνικές αναδιπλώσεις καθώς και η παράλληλη όξυνση των ανταγωνισμών ανάμεσα στις χώρες που την αποτελούσαν. Οι πολλοί εθνικισμοί και τοπικισμοί που αναπτύχθηκαν παράλληλα στις περισσότερες χώρες του πρώην «σοσιαλιστικού στρατοπέδου». Το γεγονός αυτά κατέστησαν ακόμα πιο δύσκολη την έκφραση μιας τέτοιας ενιαίας πολιτικής. Η επανανοποίηση των Γερμανιών και η συνεπόμενη αύξηση της δύναμης της νέας Γερμανίας και κυρίως η υποδαύλιση των αιματηρών διαδικασιών από την πλευρά των ΗΠΑ για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας αποτελούν μερικά παραδείγματα.

Οι εθνικές αυτές αναδιπλώσεις, όπως αποτυπώθηκαν συγκεκριμένα και στις κατά καιρούς Διακυβερνητικές Διασκέψεις, όχι μόνο οδήγησαν στην υποβάθμιση των διαδικασιών της ευρωπαϊκής πολιτικής ενοποίησης, αλλά και ενίσχυσαν τις διμερείς σχέσεις κάθε χώρας της Ευρωπαϊκής Ενωσης χωριστά με τις ΗΠΑ, τη μοναδική πλέον υπερδύναμη και έδωσε και στις ΗΠΑ τη δυνατότητα να επέμβουν και να διαλύσουν τη Γιουγκοσλαβική ομοσπονδία. Στο πλαίσιο αυτό, οι ΗΠΑ κατόρθωσαν να προωθήσουν με ταχύτατα και αποφασιστικά τα σχέδια τους για την αλλαγή του χαρακτήρα και τον ρόλο του ΝΑΤΟ, μετά τρέπονται τον σε βασικό μοχλό της δικής τους επικυριαρχίας στα ευρωπαϊκά πράγματα και μέσω πίεσης για την προώθησης των δικών τους ιδιαιτέρων στόχων στα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη, αλλά και πέρα από αυτή μέχρι το Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη Μέση Ανατολή.

Το ότι υπήρχε ηγεμονία των ΗΠΑ και επί της Ευρώπης δεν είναι κάτι καινούριο. Και αν η Ευρωπαϊκή Ένωση, δεν πάρει τα αντίστοιχα μέτρα απογαλακτισμού και αυτονόμησης, έτσι ώστε οι όποιες σχέσεις Ένωσης και ΗΠΑ να καταστούν ισότιμες, η επικυριαρχία των ΗΠΑ στο εξής θα μεγαλώνει όχι με αριθμητική αλλά με γεωμετρική πλέον πρόοδο.

Σήμερα η κοινωνία των ανθρώπων ζει μια μεγάλη παγκόσμια αναστάτωση, την αναστάτωση που έχει σχέση με τη ανακατανομή της δύναμης σε παγκόσμια κλίμακα. Ζει την αναστάτωση που έχει προκαλέσει η επέμβαση των ΗΠΑ και των Αγγλων στο Ιράκ. Η επέμβαση αυτή προστίθεται στη σειρά των επεμβάσεων που έκαναν οι ΗΠΑ μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού».

Πρόκειται για επεμβάσεις-πολέμους χαρακτηριστικούς της Ιμπεριαλιστικής «Νέας Τάξης» που άρχισε από τότε να επιβάλετε στον κόσμο. Πολέμων που είχαν σαν στόχο διάφορες χώρες (στο Ιράκ το 1991, τη Γουγκοσλαβίας το 1999, με τις ευλογίες όλης της Δύσης, ώστε να μην υπάχρει κάποια ενότητα Λαών έστω και στο μέγεθος της Γιουγκοσλαβίας, το Αφγανιστάν το 2001) που έγιναν με διάφορες αφορμές ή προσχήματα (αποκατάσταση της διεθνούς νομιμότητας, προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καταπολέμηση της τρομοκρατίας κλπ). Τη στιγμή που μέσω των πολέμων αποδιαρθρώνουν το σύστημα των διεθνών σχέσεων και τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Ενός διεθνούς Στάτους που συγκροτήθηκαν μετά από τους δύο παγκοσμίους πολέμους.

Τη στιγμή που οξύνουν μέχρι εκρήξεως το σύνολο των αντιθέσεων που διέπουν τον σημερινό κόσμο. Που υπονομεύουν δραστικά τις δημοκρατικές κατακτήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο. Τη στιγμή που οι ΗΠΑ προωθούν συστηματικά, μα και ένοπλα ακόμα τις δικές τους μορφές ιδεολογικής νομιμοποίησης των όποιων εγκλημάτων διαπράττουν ανά τον κόσμο.

Αυτή η διαρκής στρατιωτικοποίηση που χαρακτηρίζει την εποχή της φιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ, επιβάλλει σαν βασική διάκριση ανάμεσα σε εχθρό και **φίλο** και στο όνομα της νίκης, στερεί αυτόματα τον χαρακτηρισμένο σαν **εχθρό** από όλα του τα δικαιώματα. Η «τρομοκρατία» για τις ΗΠΑ έχει αναδειχθεί στο πιο λύση τελέστερο επιχείρημα για τις κατά βούληση επεμβάσεις

Τα δεδομένα που ανέδειξε ο πόλεμος στο Ιράκ, κάνουν πλέον φανερό ότι οι ΗΠΑ, δεν μπορούν να αποδεχθούν την ύπαρξη έστω του δυνάμει ανταγωνιστή που θα αποτελούσε μια πολιτικά Ενωμένη Ευρώπη, με ισχυρό κοινό νόμισμα, κοινή εξωτερική πολιτική, αυτόνομη και εκτός ΝΑΤΟ, αμυντική δομή και δυνατότητα αποτελεσματικής παρέμβασης όπου χρειαστεί στον κόσμο για την ειρηνική επίλυση των όποιων προβλημάτων, που οι ΗΠΑ στο όνομα της τρομοκρατίας: αυτή τη σύγχρονη εφεύρεση και αναιτιολόγητης επέμβασης στα εσωτερικά των χωρών και κήρυξη πολέμου κατά βούληση και κατ' επιλογή.

Στο πλαίσιο της αυτοκρατορικής στρατηγικής που εφαρμόζει η μόνη σήμερα υπερδύναμη, η ολοκλήρωση μιας Ευρώπης με αυτό το περιεχόμενο οφείλει να αποτραπεί με κάθε πρόσφορο μέσο. Αρα ο βασικός αντίπαλος-εχθρός των ΗΠΑ είναι η ενωμένη και ανεξάρτητη πολιτικά Ευρώπη.

Με την έννοια αυτή μένει ανοιχτό ακόμα και το ενδεχόμενο το αν μπορεί η ίδια η σημερινή υπόσταση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να διατηρήσει το λεγόμενο «Ευρωπαϊκό κατεστημένο», αφού είναι δεδομένο ότι αυτό βρίσκεται στο στόχαστρο όχι μόνο των ΗΠΑ, όπως το έκανε σαφή η αποστροφή του Ράμσφελ, Ντί Τσένι και επιβεβαιώνει κατά καιρούς οι Σερίφιδες Μπούς, με τα περί «γερασμένης Ευρώπης», αλλά και των ίδιων των κυρίαρχων ευρωπαϊκών διατάξεων.

Οι Ευρωπαϊκοί λαοί ξέρουν πώς ό,τι αποτελεί «ευρωπαϊκό κατεκτημένο» διαμορφώθηκε μέσα από μια μακρόχρονη και σύνθετη ιστορική πορεία που περιεχόμενό τους έχουν τις αστικές επαναστάσεις του 18ου αιώνα, τους αμέρτητους κοινωνικούς αγώνες των εργαζομένων της Ευρώπης, τον εξαιρετικά πλούσιο αστερισμό ιδεών που συνιστούν και συνθέτουν τον λεγόμενο «δυτικό πολιτισμό»,

βασικό στοιχείο του οποίου είναι η ίδια η ιδέα τους Σοσιαλισμού, αλλά και η σχετική ευμάρεια που συσσωρεύσαν οι αιώνες της αποικιοκρατίας στα ευρωπαϊκά Μητροπολιτικά κέντρα.

Το «ευρωπαϊκό κατεστημένο» που ενώ περιλαμβάνει, ανάμεσα στα τόσα άλλα, το κοινωνικό κράτος και ένα θεσμικό πλαίσιο που λειτουργεί σαν ασπίδα προστασίας των κοινωνικών, δημοκρατικών και ατομικών δικαιωμάτων κατοχυρωμένα σε σχετικά ανθεκτικούς θεσμούς: κόμματα πολιτικοποιημένα συνδικάτα, κοινωνικά κινήματα, κινήματα πολιτών κλπ. Όλα αυτά αποτελούν ανεκτίμητο κεφάλαιο και λειτουργούν σε ένα σχετικά ευρύ και πολυδιάστατο δημοκρατικό δημόσιο χώρο, που κατ' άρχην επιτρέπει να αναδειχνονται τα όποια ζητήματα και να μπαίνουν σε δημόσιο διάλογο οι διαφορετικές προσεγγίσεις. Και το κυριότερο, για τους Ευρωπαίους ο πόλεμος δεν συνιστά τρόπο ύπαρξης, όπως συμβαίνει με τις ΗΠΑ, ούτε για τις μεταξύ τους σχέσεις ούτε προς τον άλλο κόσμο.

Και είναι αυτό ακριβώς το θεσμοθετημένο βαθιά απολίτικο αξιακό «ευρωπαϊκό κατεστημένο» που δεν ανέχονται πλέον οι ΗΠΑ, που και αυτός ο λίγος πολιτισμός τους είναι πολεμοχαρής από τη γέννησή του. Οι ΗΠΑ ξέρουν πολύ καλά πως αν δεν καταστρέψουν αυτό το αξιακό «ευρωπαϊκό κατεστημένο» δεν μπορούν υποδουλώσουν την ανθρωπότητα. Για αυτό ας μην αυτό-απατόμαστε: Βασικός, κύριος και πρωταρχικός στόχος των ΗΠΑ είναι αυτές ακριβώς οι απολίτικες και αξιακές κατακτήσεις.

ΟΙ κυβερνήσεις Μπους και τι δεν επικαλέστηκε προκειμένου να δικαιολογήσει την ένοπλη επέμβαση στο Ιράκ. α): Αφοπλισμός από όπλα μαζικής καταστροφής; Γιατί τότε δεν ενεπνεύσε και στην Βόρεια Κορέα, που η ίδια δηλώνει ότι έχει; β) Καταπολέμηση της τρομοκρατίας; Μα το Ιράκ δεν ήταν καν στη μαύρη λίστα του αμερικανικού υπουργείου εξωτερικών. γ) Πρόληψη για τις απειλές του Σαντάμ σε γειτονικά κράτη. Μα η Ουάσιγκτον όχι μόνο χειροκροτούσε, εξόπλισε αλλά και ενθάρρυνε το Σαντάμ, όταν εισέβαλε στο Ιράν το 1980, και, χωρίς αμφιβολία θα ενθουσιαζόταν αν τον έβλεπε να το επαναλάμβανε ξανά. Προκειμένου να επέμβει δεν δίστασε να επικαλεστεί ακόμα και την χειραφέτηση των γυναικών. Μα στο Ιράκ υπάρχουν όχι μόνο στο κοινοβούλιο αλλά και στο στρατό περισσότερες γυναίκες από τις ΗΠΑ.

ΟΙ ΗΠΑ όταν εισέβαλαν στις Φιλιππίνες και το Πόρτο Ρίκο το 1898, με το αλτρούιστικό πρόσχημα της «απελευθέρωσης» αυτών των εδαφών και των πληθυσμών τους από τον αποικιακό ζυγό, κατέληξαν πολύ γρήγορα να αντικαταστήσουν την προηγούμενη κυρίαρχη δύναμη. Αφού κατέστειλαν τους εθνικιστές που αντιστέκονταν, δεν εγκατέλειψαν τις Φιλιππίνες παρά μόνο το 1946, που είχαν ήδη προσδεθεί από μόνοι τους ιδεολογικά και πολιτικά μαζί τους. ενώ συνεχίζουν να παρεμβαίνουν στις υποθέσεις του νέου κράτους και να στηρίζουν, σε κάθε προεδρική εκλογή τον υποψήφιο της εκλογής τους: Όπως αυτή του δικτάτορα Μάρκος, ο οποίος παρέμεινε στην εξουσία από το 1965 ως το 1986...Και συνεχίζουν έκτοτε να κατέχουν το Πόρτο Ρίκο...Ακόμα και στη Ιαπωνία και τη Γερμανία, 1958 χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, η παρουσία του αμερικανικού στρατού είναι όχι μόνο μαζική, αλλά και αισθητή.

Η απόφαση της Ουάσιγκτον να διορίσει έναν ανώτατο αξιωματικό για να διοικήσει μια ηττημένη χώρα, χωρίς να συμβουλευτεί κανέναν, θυμίζει με δυσάρεστο τρόπο παλιές πρακτικές από τη εποχή των αποικιακών αυτοκρατοριών. Φέρνει άθελα στη μνήμη τον Κλίβ που κυβερνούσε την Ινδία, τον Λόρδο Κίτσεναρ που ήταν διοικητής στη Νότια Αφρική, τον Λιοτέ που διοικούσε το Μαρόκο, μα και τον

διορισμό του Ντάγκλας Μακ Αρθουρ στην Ιαπωνία και πολλά παρόμοια που δεν είναι του παρόντος.

Βέβαια, ο στρατηγός Γκάρνερ, άφησε να εννοηθεί ότι η κατοχή δεν θα είναι αιώνια: «Θα μείνουμε όσο χρόνο χρειαστεί και θα αποχωρήσουμε το συντομότερο δυνατό». Είναι άραγε αξιόπιστη μια τέτοια υπόσχεση; Ασφαλώς όχι. Και δεν είναι γιατί η ιστορία μας λέει ότι ο «χρόνος» που κάθε φορά χρειάστηκε να μείνουν αυτοί οι ένοπλοι «εκ πολιτιστικές» υποσχέσεις είναι αντίστοιχη με τα κάθε φορά συμφέροντα της χώρας που τους τοποθετεί και κυρίως, με τη γενικότερη αντίληψη με το πόσο οι κατακτημένοι λαοί είναι ανίκανοι «να αυτό κυβερνηθούν στις δύσκολες συνθήκες του σύγχρονου κόσμου». Γι' αυτό και χαρακτηρίζουν την απάνθρωπη κατοχή «ιερή πολιτιστική αποστολή». Και αυτό είναι το πιο ανησυχητικό, γιατί εκτός από την τοποθέτηση του επικυρίαρχου Γκάρνερ, έχουμε και τη δήλωση του υπουργού άμυνας των ΗΠΑ Ντόναλντ Ράμσφελ που επί λέξει λέει:

«Η Ουάσιγκτον θα αρνηθεί να αναγνωρίσει ένα Ισλαμικό καθεστώς στο Ιράκ ακόμα και αν αυτό είναι η επιθυμία της πλειονότητας των Ιρακινών» Μια δήλωση που προσδιορίζει εκ των προτέρων πιο πρέπει να είναι το αποτέλεσμα των εκλογών όταν ποτέ γίνουν. Η τοποθέτηση ενός στρατηγού σε συνδυασμό με τη δήλωση του υπουργού άμυνας προϋποθέτει ένα άλλο Ιράκ, ένα Ιράκ αντίθετο με τη θέληση του ιρακινού λαού. Ένα Ιράκ που δεν αποκλείει το ενδεχόμενο σε μια δεδομένη στιγμή, να χρησιμοποιηθεί από τις ΗΠΑ εναντίον του Ιράν όπως έκαναν με τον Σαντάμ τη δεκαετία τους 1980.

Ο νέο Ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ με τα όσα πιστεύει και κυρίως με τα όσα πράττει επαναφέρει τη ρωμαϊκή αντίληψη ότι η κοινωνία των ανθρώπων σήμερα χρειάζεται μια ηθική κυριαρχία-η οποία βασίζεται στην πεποίθηση ότι: οι ελεύθερες ανταλλαγές, η παγκοσμιοποίηση και η διάδοση και η επιβολή και ένοπλα ακόμα του αμερικάνικου πολιτισμού είναι κάτι αναγκαίο και το ίδιο καλό για ολόκληρο τον κόσμο. Και επειδή οι ελεύθερες ανταλλαγές δεν πρέπει να είναι ισότιμες, είναι απαραίτητη και μια στρατιωτική και πληροφορική επικυριαρχία, η οποία θα ασκείται στους λαούς που δεν έχουν κάνει ακόμα βίωμά τους το αμερικάνικο «πολιτιστικό κατεστημένο». Το κατεστημένο που η κινητήρια δύναμή του συνίσταται στην αδυσώπητη και ελεύθερη από κανόνες ηθικής και δικαίου και η διαρκής αναζήτηση πλούτου και δύναμης.

Ομως η κοινή γνώμη σαν σύνολο, μπόρεσε να δει πέρα από τα ηθικοπλαστικά άλλοθι των ΗΠΑ και υποψιάζεται, ότι η Ουάσιγκτον έχει πιο συγκεκριμένους στόχους. Στόχους που τους επιβεβαιώνει ο στρατιωτικός προϋπολογισμός των ΗΠΑ ύψους 400 δισεκατομμυρίων δολαρίων, που ισοδυναμεί, στην ουσία, με το άθροισμα των στρατιωτικών προϋπολογισμών όλων των υπολοίπων κρατών του πλανήτη.

Οι σημερινές ηγεσίες Ρηγκαν και των Μπούς, δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Ούτε το δόγμα του διαρκούς πολέμου είναι κάτι το συγκυριακό ή κατασκευάσμα κάποιων αναλυτών, αλλά η μοιραία κατάληξη μιάς ιστορικής διαδικασίας. Μετά τη νίκη κατά των Αγγλων στον απελευθερωτικό πόλεμο του 1812-14 και τη συγκρότηση των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, στην Αμερική αναπτύσσεται ένα εκτεταμένο αίσθημα ανωτερότητας απέναντι της Ευρώπης. Μεταμορφωμένες οι ΗΠΑ, από τη ραγδαία βιομηχανική ανάπτυξη εκδηλώνουν φιλοδοξίες παγκόσμιας κυριαρχίας. Γαλουχημένη από το αίσθημα αυτό η πολιτική ηγεσία των ΗΠΑ, διαμόρφωσε και τις ανάλογες ιδεαλιστικές και φιλοσοφίες θεωρίες, τους αντίστοιχους πολιτικό-στρατιωτικούς μηχανισμούς.

Και το ανάλογο για την περίπτωση οπλοστάσιο. Είναι συνεπώς ο αμερικανικός λαός, η διανόηση, τα κόμματα, οι Εκκλησίες της, ΜΜΕ, ό,τι αποκαλούμε ιδιωτική κοινωνία και κοινωνία των πολιτών, που όχι μόνο δέχονται, ανέχονται και

νομιμοποιούν τις δεκάδες των πολέμων, που εξαπέλυσαν μέχρι σήμερα οι ΗΠΑ. Που όχι μόνο ανέχονται την ωμή και βάρβαρη στρατιωτική κατοχή λαών και κρατών αλλά και συμμετέχει ενεργά στη διεξαγωγή και την επιβολή τους.

Δεν φτάσαμε αναίτια και ξαφνικά σε αυτού του είδους του πολέμου. Τον προετοίμαζαν, χρόνια τώρα μπροστά στην αδιάφορη αμερικάνικη κοινή γνώμη, Και όπως πάντα τον δικαιολόγησαν εκ των προτέρων. Μέσω των πολέμων οι ΗΠΑ εξαγουν τον δικό τους Νομικό και πολιτικό πολιτισμό, που τον θεωρούν ανώτερο από κάθε άλλο.

Ο πατέρας Μπούς προσάρμοσε τις αυτοκρατορικές βλέψεις και φιλοδοξίες των ΗΠΑ για την μετά ΕΣΣΔ εποχή και ο Ιός τον επέκτεινε σε βλέψεις. Ο Πρόεδρος Κλίτον όχι μόνο συστηματοποίησε αυτές τις φιλοδοξίες, αλλά και επέκτεινε την ήδη υπάρχουσα υλική υποδομή πολιτική και στρατιωτική και ο νεότερος Μπούς, ανέλαβε να μετουσιώσει σε πράξη το μακρόχρονο αμερικανικό όνειρο και να αποκτήσουν έστω και μέσω του πολέμου τα πολιτικά και πολιτισμικά τους ιδεώδη οικουμενική αξία.

Ενώ τα πράγματα είναι απλά και οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή είναι το ίδιο απλά: να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η ισονομία, ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών, να επιτεύφθει η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγώγηση των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων, συνθηκών και αξιών, που είναι καρπός αγώνων χιλιάδων ετών. Η αμερικάνικη ηγεσία ετοίμασε τους στρατιωτικούς, ιδεολογικούς και κοινωνικό-πολιτικούς αυτοκρατορικούς μηχανισμούς. Και όχι μόνο ψάχνει, αλλά και μεθοδεύει με τους κατασκοπευτικούς μηχανισμούς μια δικαιολογία πχ (ένα νέο Πέλ-Χάρμπορ ήταν η απαρχή και η έμπνευση του σχεδίου για την κατάκτηση του κόσμου και τη συγκρότηση της ΣΙΩΔΟΥΣ και στα σπάργανα τότε αυτοκρατορίας) για να αρχίσει και με πολεμικά πλέον μέσα να επιβάλει σε όλο τον πλανήτη τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και υπό την ηγεσία της τη «Νέα Τάξη Πραγμάτων». Είναι τόση η δυστυχία που το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και της ατομικής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου του προκάλεσε στο ανθρώπινο γένος ώστε η ζωή, να μην είναι πλέον το ποιο πολύτιμο αγαθό.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, αφού άλεσε πενήντα και πλέον εκατομμύρια ψυχές και δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ευρώπη, τελείωσε με την χρήση ατομικών βομβών, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Ο τρίτος αν αρχίσει ανεξάρτητα με ποια δικαιολογία...Πριν λοιπόν, ξανά φτάσουμε στην ώρα μηδέν, πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους.

Οι περισσότεροι, οι ποιο αιματηροί και απάνθρωποι πόλεμοι, έγιναν ανάμεσα στους λαούς του ίδιου πολιτισμού και θρησκείας. Μήπως δεν είναι οι χώρες του χριστιανικού κόσμου και του Δυτικού πολιτισμού, που παράγουν τα ποιο φονικά όπλα ή μήπως από αλλόθρησκους λαούς βιάζεται κατ' εξακολούθηση η ανθρωπότητα και η φύση;

Δεν είναι ο πολιτισμένος κόσμος αυτός που αποθεώνει την δύναμη των οπλών μαζικής καταστροφής; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που οργάνωσε το δουλεμπόριο και τα σκλαβοπάζαρα; Δεν είναι κόσμος αυτός που κακοποιεί το περιβάλλον και ρυπαίνει θανάσιμα την ατμόσφαιρα; Η μήπως δεν παραμένει

ατάραχος ο σύγχρονος μεσαίωνας και το επί αιώνες δουλεμπόριο και το εμπόριο ναρκωτικών και της γυναικείας σάρκας;

Δεν είναι αυτός που εν ονόματι του κέρδους, της δύναμης και της επιβολής, που συνεχίζει τους ξέφρενους εξοπλισμούς, που καταστρέφει ανεπανόρθωτα το περιβάλλον; Που μετέτρεψε τη ζωή του Ανθρώπου σε κόλαση, έτσι ώστε να έχει και η θρησκεία περιεχόμενο να του υποσχεθεί και να τον προετοιμάσει τους λαούς να συμμετάσχουν και να αποδεχτούν αδιαμαρτύρητα την ανά τον κόσμο Αμερικανική Επικυριαρχία υποσχόμενη τον για την άλλη, την επουράνια και αιώνια ζωή;

Κατά χιλιάδες πεθαίνουν όχι μόνο τα αλόθρησκα παιδιά του τρίτου κόσμου από την έλλειψη νερού, φαρμάκων και την πείνα, αλλά και του πολιτισμένου κόσμου. Είναι και τα εκατομμύρια των απόκληρων, ανιδιοκτητών του περιθωρίου και οι κάθε είδους παρίες και τα εκατομμύρια των Κλωσάρ, που αφού τους απομιζήσουν την μυϊκή και πνευματική δύναμη με την οποία θα κτίσουν Καλλιμάρμαρες Εκκλησίες, τράπεζες και πολυτελέστατες βίλες, τους αφήνουν να πεθαίνουν στους δρόμους.

Ανενόχλητο λειτουργεί το σύγχρονο δουλεμπόριο της παιδικής και όποιας άλλης πορνείας. Ασύστολα επιβραβεύεται το ψέμα, η διαφθορά και η υποκρισία. Ο δοσιλογισμός, η απάτη και το έγκλημα. Στο όνομα του Δυτικού πολιτισμού, καταδικάζονται χώρες και λαοί επί αιώνες τώρα που συμβαίνει να μην συμφωνούν με τον Δυτικό πολιτισμό στην εξόντωσή.

Ζούμε αναμφισβήτητα σε μια μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο, που δεν διαφέρει από τον παλιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθμός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκόσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας όμως που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλά, επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας.

Μετά τη «δημοκρατική» νίκη των Αμερικανών στο Ιράκ και την κατοχή του Ιράκ, το διεθνές σκηνικό κατασταλάζει. Και από πολλές πλευρές επιβεβαιώνει τις τάσεις που έχουν διαμορφωθεί. Ο νέος-μονοπωλιακός-κόσμος της κυριαρχίας των ΗΠΑ παίρνει σαφή χαρακτηριστικά και σε επίσημα πλέον κείμενα, όπως η ομιλία του Προέδρου Μπους στο αεροπλανοφόρο «Α. Λίνκολν»: με τον ληστρικό και βάρβαρο πόλεμο στο Ιράκ εγκαινιάζεται η είσοδος σε παρά τεταμένη πολεμική περίοδο,

Και με τον επί θύρες του τρίτου παγκοσμίου. Βέβαια πάντα υπήρχε μα και υπάρχει ακόμα-θα ήταν πιο σωστό-μια παλιά αντίληψη για τον τρόπο που κινείται, δρα και ερμηνεύεται η **ΙΣΤΟΡΙΑ**. Η Επανάσταση του 1917. Μετά τη συγκρότηση του «Σιδηρούν Παραπετάσματος» με το οποίο περιέφραξαν στεγανά τη Δύση οι καπιταλιστικές: Πίστευαν, ήθελαν και ποθούσαν. Μα και έκαναν τα πάντα να ξεσπάσει ένας ανειρήνευτος εσωτερικό ΕΜΦΥΡΙΟΣ πόλεμος, έτσι ώστε οι δυνάμεις της ΕΡΓΑΣΙΑΣ να αλληλό εξοντωθούν!

Ιστορικά αποδείχθηκε ότι ο πόλεμος, διακρατικός, τοπικός και παγκόσμιος είναι συνφυής με τον τρόπο που λειτουργεί, παράγει και κατανέμει το σύστημα. Είναι ο πόλεμος, που προσπορίζει όχι απλώς κέρδη, αλλά κέρδη πολλά, μεγάλα και γρήγορα. Αυτή λοιπόν, είναι κοιτίδα του Νέο φιλελευθερισμού που εκφράζει και σηματοδοτεί κάποια λήξη: ο ανηλεής, σκληρός και αδιάκοπος ανταγωνισμός. Αυτή είναι και η παθογένεια του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής: κέρδος, συγκέντρωση

και συγκεντρωποίηση. Αυτή ακριβώς η παθογένεια-νομοτέλεια είναι που όχι μόνο τα θέλει όλα, αλλά και τα παίρνει όλα. Και αργότερα στο όνομα αυτών θα δώσει την (τριχιά και το σαπούνι).

Ο ανταγωνισμός λοιπόν και η δύναμη, που θα προέλθει από την ήττα του ανταγωνιστή (κράτους ιδιώτη), τα κέρδη που θα προκύψουν από την αρπαγή της ήδη στοκαρισμένης εργασίας και την υποθήκη με τη μορφή αποζημιώσεων και την μελλοντική εργασία, άρα την καταστροφή του ηττημένου. Συνεπώς περιεχόμενο και κοιτίδα του Νέο φιλελευθερισμού, είναι ο αδυσώπητος και ανηλεής μέχρι πτώσεως του αντιπάλου ανταγωνισμός: Ενόπλος πολεμικός ή οικονομικός στο ίδιο αποτέλεσμα αποβλέπει.

Η Δυτική Ευρώπη γενικά και ορισμένες χώρες ειδικά όπως: Ισπανία, Πορτογαλία, Αγγλία, Γαλλία. Βέλγιο, Ολλανδία, Ιταλία κλπ, αργότερα και η Γερμανία με τις αποικιακές κατακτήσεις μέσω της δύναμης και του πολέμου συγκέντρωσαν τεράστιο πλούτο. Και η ΗΠΑ για δυο σχεδόν αιώνες συγκαταλέγονταν ανάμεσα στις αποικιακές χώρες. Μετά την απελευθέρωση όμως και την λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη των βορείων και την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής ένιωσαν κάπως δυνατοί. Αυτή ακριβώς η δύναμη τις οδήγησε το 1823, να διαμορφώσουν και να κάνουν γνωστό ανά τον κόσμο το Δόγμα Μονρόε. Με το δόγμα αυτό δήλωσαν, ότι οι ΗΠΑ δεν ενδιαφέρονται κατ'αρχήν (αχ αυτό το κατ' αρχήν) για ό,τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο και ειδικά στην Ευρώπη, παρά μόνο για τη δική τους (τη δική τους) χώρα και την Αμερικάνικη Ηπειρο.

Η ΗΠΑ σήμερα, όχι μόνο θεωρητικά, όπως τότε, αλλά και πρακτικά τώρα προσπαθούν να κάνουν και τον Πλανήτη Αμερική. Λίγο αργότερα οι ΗΠΑ εγκαταλείποντας το Δόγμα Μονρόε, έκαναν αυλή τους την κεντρική Αμερική και λίγο μετά οικόπεδο τους ολόκληρη την Ν Αμερική και κατά το «ρηθέν» την Αμερικανική Ηπειρο. Από τις αρχές του 20ου Αιώνα δεν αρκούνται ούτε σε αυτό. Από καιρό τώρα και ειδικά μετά την πτώση του «Υπαρκτού» και το χτύπημα στους Πύργους με εργαλείο την «τρομοκρατία» μοναδική τους έγνοια είναι «ο πόλεμος» κατά της «τρομοκρατίας» και η αναζήτηση τρομοκρατίας, που είναι και η ποιο βολική απάντηση γιατί, δεν χρειάζονται αποδείξεις: Για το ποιος τρομοκρατεί ποιόν. Όσο για τη «δημοκρατία αυτή μπορεί να περιμένει». Και τώρα στην Ουάσιγκτον υπάρχουν άνθρωποι που ετοιμάζουν ένα νέο πόλεμο τη φορά αυτή προς το Ιράν, στη Λιβύη και ίσως και τη Συρία. Αλλωστε για αυτό το λόγω υπάρχουν οι στρατιές των κατασκόπων και η αφ' υψηλού επιτήρηση και εποπτεία.

Είναι τόσο επικερδής επιχείρηση ο πόλεμος, που παρά τα δις δολάρια που ξοδεύτηκαν για να αρχίσει και αλλά τόσα να συνεχίσει. Και όμως το **ΠΗΛΙΚΟΝ** για τις ΗΠΑ που τον κήρυξαν ήταν θετικό. Ο πόλεμος του Κόλπου στοίχισε 51 δις δολάρια και ωστόσο άφησε στις ΗΠΑ 9,5 δις δολάρια κέρδη. Επειτα η κήρυξη ενός πολέμου, όχι μόνο επιτρέπει αλλά και επιβάλλεται να αρθούν οι Συνταγματικές εγγυήσεις, να παρθούν έκτακτα κατασταλτικά μέτρα στο εσωτερικό της χώρας. Εν όψη του πολέμου να στερηθούν οι πολίτες της χώρα αρκετά πλεονεκτήματα, δικαιώματα και αγαθά, Μέτρα που θα ανακόψουν τις διεκδικήσεις για βελτίωση των συνθηκών εργασίας και ζωής. Μέτρα που να μη λειτουργούν πλέον οι «νόμοι» και οι «θεσμοί» ομαλά. Να στερηθούν οι πολίτες του δικαιώματος να αντιδράσουν κατά του πολέμου κλπ.

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα: όπως το

Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά, στη Γιουγκοσλαβία πρόσφατα. Εχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Είναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους.

Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης δυστυχώς στα 55 εκατ νεκρούς προστέθηκαν και άλλα 40, με αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές, πολλές από τις οποίες όπως στη Δρέστη της Γερμανίας και σε πολλές άλλες Πόλεις και σκόπιμες με το σκεπτικό να συμμετάσχουν μεταπολεμικά οι εταιρείες των νικητών στην ανασυγκρότηση των καταστροφών. Πρόσφατο παράδειγμα το Ιράκ. Οι Εταιρείες ανταγωνίζονται ποια θα πάρει τη μερίδα του Λέοντος...

Και οι δυνάμεις που τον ετοίμαζαν, αντί να τον κάνουν τον τρίτο παγκόσμιο Πόλεμο και να επέμβουν ένοπλα σαν κατακτητές, προσπάθησαν να επιβάλουν μετά την πτώση του υπαρκτού ένας εσωτερό εμφύλιο πόλεμο η αλληλό εξόντωση των δυνάμεων της ΕΡΓΑΣΙΑΣ, και αφού αλληλο-εξοντωθούν θα τους επέτρεπε σαν ειρηνοποιοί πλέον να κατακτήσουν τη χώρα του Πούσκι, του Τολστογευσκι και του Ζαχάρωφ, γεγονός που θα τους επέτρεπε με άνεση να ξεριζώσουν και το τελευταίο ΦΥΤΡΟ του Σοσιαλισμού, που σαν Νέο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα που γεννήθηκε από το σπλάχνα του καπιταλισμού, όπως και το καπιταλιστικό του γεννήθηκε από τα σπλάχνα του χιλιόχρονου Φεουδαρχισμού έβαλε πριν περάσου 200 χρόνια το πρόβλημα της κοινωνικής ανακατανομής του παγκόσμιου πλούτου:

Να όμως που οι ΧΑΧΟΛΟΙ αντί για τον εξοντωτικό εμφύλιο που επιθυμούσε, ήθελα και έκανε τα πάντα η Δύση, αυτοί, έχοντας επίγνωση τη ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ, και ότι η διάσωσή του αξίζει κάθε θυσία και κόπο δια την διάσωση του Νεογέννητου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος για μέλλον της Ανθρωπότητας και του πλανήτη Γη, αντί για εμφύλιο πόλεμο που θα έδινε την αφορμή στο καπιταλιστικό σύστημα να το εξοντώσει έκαναν τις ΒΕΛΟΥΔΙΝΕΣ επαναστάσεις διατηρώντας τον έλεγχο του χώρου και όρθιο το λαό.

Αντί η κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου να γίνεται ΑΤΟΜΙΚΑ να γίνεται κοινωνικά η κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Με δυο λόγια να το μοιράζονται αυτοί που τον παράγουν και όχι αυτοί που δεν συμμετέχουν στην παραγωγή του. Αν υπάρχει κάποια πίκρα στους καπιταλιστές αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι ενώ οι καπιταλιστές περίμεναν χίλια και πλέον χρόνια για να φτάσουν στην ΕΞΟΥΣΙΑ. Οι Σοσιαλ-Κομμουνιστές, λόγω της ραγδαίας ανάπτυξης των μέσων παραγωγής μίκρυνε τα τρία τέταρτα ο χρόνος της κατάληψης της Εξουσία από τους Σοσιαλ-Κομμουνιστές. Αλλωστε ο πρωτόγονος κομμουνισμός με το κατά δύναμη προσφορά και κατ' ανάγκη χρήση στην κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, δημιούργησε της δομές όχι μόνο της κοινωνίας αλλά και του κοινωνικού-οικονομικού γίνεσθαι

Βέβαια, καλά κάνουν και διαμαρτύρονται και μπράβο τους για το σύντομο της θητείας τους στη Εξουσία. Βέβαια, η διαμαρτυρία και η αμφισβήτηση είναι πάντα δικαιολογημένη και αποδεκτή, αρκεί να ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Και η πραγματικότητα στην συγκεκριμένη περίπτωση, λέει ότι για τη συντόμευση του χρόνου της παραμονής τους στην εξουσία, δεν ευθύνεται μόνο η ραγδαία ανάπτυξη των μέσων παραγωγής.

Μια ανάπτυξη που επιτεύχθηκε με την αρπαγή του Φεουδαρχικού στοκαρισμένου πλούτου, την αρπαγή της ΓΗΣ και την απάνθρωπη ληστεία των μικρό ιδιοκτητών και των εργαλείων των αν ιδιοκτητών: Την Τσάπα, τον κασμά και το φτιάρι. Το σφωντίλι, την φούκρα, το τσικρίκι, και την ανέμη. Το Ψαλίδι την Βερόνα και καρβονό σίδηρο σιδηρώματος και όποια άλλα εργαλεία παραγωγής, τα οποία έριξαν στο σώμα της μηχανής, μετατρέποντας τους μικρό ιδιοκτήτες σε προλετάριου και αξιοποιήσουν την μυϊκή και πνευματική τους δύναμη, κτίζοντας για ένα κομμάτι ψωμί Καλλιμάρμαρες Εκκλησίες, τράπεζες και πολυτελείς βίλες, καταλήγουν Κλωσάρ και σαν κλωσάρ πεθαίνουν στους δρόμους.

Είναι και η γνώση από τους ίδιους του ιστορικά σύντομο της κοινωνικό-οικονομικής αλλαγής που τους κάνει περισσότερο άρπαγες βάρβαρους και ανελέητους στη συμπεριφορά τους και με το χρήμα ανεξάρτητα πως το απόκτησαν προσπαθούν και καλά κάνουν να παρατείνουν τη ζωή του συστήματος.

Η Αστική τάξη είναι η ποιο μορφωμένη Τάξη και ειδικά η ηγετική Τάξη. Και σαν ηγετική τάξη μελετά και το ποια είναι η τάξη που θα την διαδεχθεί». Να όμως που οι Χαχόλοι, καίτι Χαχόλοι, αντί για εμφύλια σύγκρουση και υπό, την ηγεσία και Γέλτσιν ακόμα που άρχισαν οι τριβές τις οποίες υποδαύλιζαν, καλλιεργούσαν και συμπαραστέκονταν πολύμορφα και ποικιλότροπα, κυρίως όμως με τη θητεία του Κορπατσώφ, στο σύνολό του οι Χαχόλοι έκαναν ανά τη χώρα τις: ΒΕΛΟΥΔΙΝΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ. Με τις όποιες και τη χώρα τους κράτησαν ακέραια και όρθια και τον λαό τους ζωντανό. Δεν τον ΑΛΕΞΑΝ όπως ήθελαν, ποθούσαν και επιδίωκαν οι δυνάμεις της εκμετάλλευσης. Που αν άρχιζε η σύγκρουση θα έμπαιναν σαν σωτήρες και ειρηνοποιοί και θα αποδεκάτιζαν τον Ρωσικό λαό, έτσι ώστε να μην τον έχει σήμερα εμπόδια και αντίπαλο δέος στην κατάκτηση του πλανήτη και του κόσμου.

Και αφού οι Χαχόλοι με έναν ιδιόμορφο επαναστατικό ελιγμό, κατόρθωσαν να αλλάξουν το ρουν της Αμερικάνικη αρχικής προσπάθειας, τώρα το μόνο εργαλείο που τους έμεινε να κατακτήσουν είναι η «ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ» και η τεχνική να την αναπαράγουν, μα και οι πόλεμοι!

Οι επιμέρους πόλεμοι είναι απλές μάχες σε έναν πόλεμο χωρίς ορατό τέλος. Οι συμμαχίες από σταθερές γίνονται συμμαχίες «προθύμων», των χωρών που συμφωνούν με τους εκάστοτε αμερικανικούς σχεδιασμούς. Οι διεθνείς οργανισμοί υποβαθμίζονται σε κάποιο ασαφή «βοηθητικό» ρόλο. Ο ΟΗΕ πχ σε ένα ιδιόμορφο διεθνή Ερυθρό Σταυρό. Οι χώρες που διαφωνούν υφίστανται απειλές, όπως αυτές που εκτοξεύτηκαν κατά της Γαλλίας και για αυτές που αντιστέκονται θα υπάρχουν κυρώσεις.

Τα γεγονότα του Ιρακινού πολέμου και η επίδειξη δύναμης των ΗΠΑ απέναντι στις υπόλοιπες ισχυρές δυνάμεις του κόσμου προς στιγμή μπορεί να ξένισαν σε μερικούς. Από ό,τι αποδείχθηκε όμως οι ΗΠΑ δεν ασκούν «προληπτικό πόλεμο» ενάντια στον «άξονα του κακού» όπως μας έλεγαν μέχρι τώρα, αλλά ενάντια σε κάθε ισχυρή δύναμη η οποία θα μπορούσε να αμφισβητήσει την πολιτική και στρατιωτική παντοδυναμία της.

Βασική επιδίωξη των ΗΠΑ αφού χωρίς τον πλούτο της Ευρώπης δεν μπορεί να υλοποιήσει τα όποια σχέδια και ειδικά αυτό της αυτοκρατορία είναι η εκ νέου πρόσδεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο άρμα της Αμερικής, αφού οι ΗΠΑ δεν μπορούν να επιβάλουν ανά τον κόσμο ατιμώρητα τη θέλησή του. Γι' αυτό η Ευρώπη δεν πρέπει να ξεχάσει τη διάσπασή της από το μήνυμα που έστειλε η Ουάσιγκτον, όταν μάζευε τις υπογραφές συμπαρατάσης για τον Ιρακινό πόλεμο. Και οι λαοί του

κόσμου, δεν πρέπει να ξεχνούν ότι πρέπει να συγκροτήσουν πλατιές πολυάνθρωπες συμμαχίες για την απόκρουση της αμερικανικής επιθετικότητας. Η συμπαγής ενότητα της Ευρώπης και η συσπείρωση των λαών είναι μόνος συνεπής και αποτελεσματικός τρόπος και δρόμος που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των λαών και της μεγάλης πλειοψηφίας των κρατών του κόσμου.

Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορίας του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη ποια υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν : παγκοσμιοποίηση, με την έννοια ότι η παγκοσμιοποίηση έχει σαν στόχο ένα νέο κόσμο στον οποίο εκτός ότι θα μας χωρούσε όλους θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη».

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση στα χείλη της ηγεσίας των ΗΠΑ σημαίνει α) την κατάργηση των διεθνών οργανισμών β) απελευθέρωση των ΗΠΑ από οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και απ τη δική της γ) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικανικής ισχύος στον κόσμο, πέρα απ οποιαδήποτε άλλη νομιμότητα υποχρεωμένη να τηρήσει και να σεβαστεί και δ) την παντοδυναμία και το ανεξέλεγκτο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών αναζήτησης όχι μόνο του «εξωτερικού» αλλά και του «εσωτερικού εχθρού».

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρου Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN στο Κολοράντο των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μετά ψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, τη Γιουγκοσλαβία, την μόνη δημοκρατική ένωση χωρών την οποία διέλυσαν με πυρηνικές κεφαλές για τις προβάλουν όπως πρόβαλαν τις Βόμβες στη χιροσίμα και το Ναγκασάκι, την Νότια Αμερική, την Αφρική κλπ.

Στην ομιλία του ο πατέρας Μπούς είπε επί λέξη: «Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσίας μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να έχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη όσον καιρό μας το «ζητήσουν» και είναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό» για να κλείσει με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία, τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική», όπου δει ανά τον κόσμο και οποτεδήποτε «χρειαστεί».

Για το σκοπό αυτό και μετά την πτώση της « αυτοκρατορίας του κακού» διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχυσκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Για τους μεγαλεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον Κόλπο, τη Γιουγκοσλαβία

κλπ, ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου.

Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια είπε ότι «το πεντάγωνο αναφέρει ότι οι επεμβάσεις μπορεί να είναι συλλογικές, αλλά όχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για τις μελλοντικές επεμβάσεις, θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν όσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης είναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να είναι προ ετοιμασμένες να δρουν ανεξάρτητα. Και το βασικότερο η αποστολή των ΗΠΑ, είναι : Να μην επιστρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στη Δυτική Ευρώπη, την Ασία και το χώρο της πρώην Σ. Ενωσης. Επίσης, οτι πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσαν που θα υπονόμευαν το NATO». Γεγονός που σημαίνει οτι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν μπορεί να κάνει δικό της ξεχωριστό από το NATO στρατό.

Και για να θυμίσουμε και λίγη από την ιστορία ίδρυσης του NATO, του ΣΕΑΤΟ και του Βαλκανικού Συμφώνου ανάμεσα στην Ελλάδα, την Τουρκία και τη Γιουγκοσλαβία του Τίτο. Το NATO ιδρύθηκε για να αντιμετωπίσει την Σ. Ενωση, που βγήκε ενισχυμένη απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τους συμμάχους της. Η ίδρυση του NATO είχε σαν αποτέλεσμα την ίδρυση αντίστοιχου NATO, με το όνομα σύμφωνο της Βαρσοβίας. Τώρα το σύμφωνο της Βαρσοβίας δεν υπάρχει, Η Σ. Ενωση, ο κύριος αντίπαλος διασπάστηκε και όλοι οι πρώην σύμμαχοί της κτυπούν την πόρτα του NATO και ζητούν να γίνουν μέλη του και σε λίγο θα γίνουν μόνιμα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Λογικά λοιπόν, θα περίμενε κανείς οτι μετά την εξαφάνιση του μοναδικού λόγου για τον οποίο ιδρύθηκε το NATO, δεν υπάρχει ποια. Και αφού δεν υπάρχει θα έπρεπε να είχε δρομολογηθεί μια πορεία αποδυνάμωσής του, που σε κάποιο διάστημα θα οδηγούσε και στη διάλυσή του.

Μια τέτοια προοπτική όμως δεν υπάρχει, Αντίθετα το NATO με τις υποδείξεις των ΗΠΑ, επαναπροσδιορίζει τις δομές και τους στόχους. Εκσυγχρονίζει τα οπικά του συστήματα και μόλις πρόσφατα, ύστερα απ επιμονή και πίεση απ τις ΗΠΑ, πήρε την απόφαση να μπορεί να επεμβαίνει και σε περιοχές έξω απ τη δικαιοδοσία του. Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος, ενάντια σε ποιόν στρέφεται τώρα το NATO; Ποιοι είναι οι νέοι αντίπαλοι που αντιμετωπίζει η Ατλαντική συμμαχία;

Η κοινή λογική λέει οτι ίνας τέτοιος αντίπαλος αυτήν τη στιγμή, που να μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τις ισχυρότερες οικονομικά και στρατιωτικά χώρες του κόσμου και ειδικά την Αμερική δεν υπάρχει. Να δεχθεί κανείς οτι αυτός ο ισχυρός στρατιωτικός μηχανισμός θα είναι στο εξής ένας οργανισμός υπεράσπισης της ειρήνης; Μα γι αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχει ο ΟΗΕ, που καλύπτει και αντιπροσωπεύει το σύνολο της Ανθρωπότητας. Λογικά αυτή η εξέλιξη οδηγεί τον καθένα να υποθέσει οτι το NATO, μετά τη διάλυση του Ανατολικού Μπλόκ, μετατρέπεται βαθμιαία σε μια νέα ιερή συμμαχία των ισχυρών και πλουσίων χωρών της Γής, που κύριο σκοπό της θα έχει να αντιμετωπίσει τις αναπόφευκτες εκ κρίξεις που γεννά η ένταση της εκμετάλλευσης και η απέραντη δυστυχία της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων του πλανήτη.

Πρέπει συνεπώς, όλοι οι λαοί του κόσμου, όχι μόνο να το καταλάβουν, αλλά και να το πάρουν απόφαση, οτι μόνο αυτοί που είναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και ανάληψη μπρος στο καθήκον, να διοικήσουν με σκληρότητα και αναληψία και αυτοί δεν είναι άλλοι απ τους Αμερικάνους. Αυτοί και μόνο αυτοί θα κρατούν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του αμερικανικού μέλλοντος». Τα λόγια αυτά πείθουν οτι ο κόσμος του 21ου αιώνα είναι

σχεδόν βέβαιο ότι θα συνεχίσει να είναι ένας κόσμος βίαιης πολιτικής αναμετρήσεις και βιαιών πολιτικών αλλαγών. Το μόνο αβέβαιο στοιχείο είναι το που θα οδηγήσουν αυτές οι αναμετρήσεις και οι πολιτικές αλλαγές.

Ο νέος πρόεδρος Μπούς, ελπίζει να πετύχει εκεί που οι άλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλαδή στην κατάργηση των περίπλοκων κανονισμών που έχει επιβάλει το Κογκρέσο, τα τελευταία τριάντα χρόνια. Κανονισμούς με τους οποίους περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει η ανθρωπότητα-προς το παρόν παραμένει απατηλό και άπιαστο όνειρο.

Η Ουάσιγκτον προσπαθεί εκθέσει-στριμώξει ακόμα περισσότερο τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών. Και κυρίως να τις εκθέσει απέναντι της κοινής γνώμης των ευρωπαϊκών λαών. Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ είναι η τραγική επιβεβαίωση. Αλλωστε οι κατακτητικοί πόλεμοι, δεν γίνονται για να προωθήσουν ιδέες, αξίες και οράματα, αλλά για να εγκαθιδρύσουν και να ενδυναμώσουν συμφέροντα και σφαίρες επιρροής.

Οι πόλεμοι της Αμερικής αποτελούν την ιστορική προέκταση των συμμοριών της Νέας Υόρκης, που σήμερα ονομάζονται γεράκια της Ουάσιγκτον. Η αμερικάνικη ηγεσία όχι μόνο μοιάζει, αλλά ενεργεί και λειτουργεί απαράλλακτα όπως ενεργούσε ο αρχηγός των ληστών της άγριας Δύσης στο κινηματογραφικό έργο του Τζ. Χιούστον. Σε όποια πόλη έμπαινε με τη ληστώ-συμμορία του ο Χιούστον, αυτό ανακήρυττε τον εαυτό του: Δικαστή, Δήμαρχο, Ιεροκήρυκα, νεκροθάφτη και αναμορφωτή των πόλεων και χωρών που εισέβαλε. Βέβαια ο λαός της κάθε χώρας και πόλης αυτόν τον αυτό ανακηρυχθέντα στα ποιο πάνω αξιώματα και τη συμμορία τους κρέμασε.

Προς την ίδια κατεύθυνση λειτούργησαν και οι κραυγές του Ρήγκαν που έκανε έρευνα με τη σύσταση Επιτροπών Αντί Αμερικανικών ενεργειών, ότι θα έκανε την Αμερική το «Νούμερο Ένα» και οι σημερινές του κ, Μπούς ότι «ο 21ος αιώνας, θα είναι και πάλι αμερικανικός αιώνας». Λόγια που στην απλοελληνική τους μετάφραση σημαίνουν: Μην ξεχνάτε λαοί του κόσμου όπου Γης και μην βαυκαλίζεστε με χίμαιρες και ουτοπίες : Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανένος το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτά του Θεού! Κανένας δεν έχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσареστήσει ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, έστω και ένα μικρό κομματάκι από τον χώρο επιρροής.

ΕΙΝΑΙ Γεγονός ότι ζούμε την αμφισβήτηση της ιδεολογίας της προόδου, που είχε διαδοθεί και επικρατήσει ύστερα από πολλούς κόπους και αγώνες στην Ευρώπη απ τις αρχές του 18ου αιώνα. Η ιδεολογία της ανάπτυξης και της προόδου διαπέρασε και γονιμοποίησε με την αξιοποίηση του αρχαιοελληνικού πολιτισμού ολόκληρο τον 18ο αιώνα. Και στη διάρκεια του 19ου αιώνα, οι ηγεσίες του δυτικού αναπτυγμένου κόσμου στηριγμένες στον αρχαιοελληνικό πολιτισμό διαμόρφωναν τα εργαλεία : Γράμματα, Τέχνες, τεχνολογία, Μουσική, Ζωγραφική, Γλυπτική, Αρχιτεκτονική Ιατρική κλπ.

Μεταμορφωμένες από την ανάπτυξη της βιομηχανίας κατά τον 19ο αιώνα όλες οι μεγάλες τότε δυνάμεις εκδηλώνουν σε συνδυασμό με πρακτικά μέτρα φιλοδοξίες παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξωφρενική αναζήτηση πλούτου, πρώτων υλών, φτηνών εργατικών χεριών και το άνοιγμα νέων αγορών δημιουργούσαν ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, με παγκόσμιες αντανάκλασεις. Είναι η εποχή που η κάθε μεγάλη δύναμη δομεί τον δικό της Ιμπεριαλισμό.

Παράλληλα όμως με τη διαμόρφωση του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος και του Ιμπεριαλισμού, διαμορφωνόταν στα σπλάχνα του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής και ατομικής κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου και ένα εξ ίσου ισχυρό εργατικό κίνημα, που και αυτό στηριγμένο στη Μαρξιστική κοσμοθεωρία θα είναι ο αντίποδας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και τρόπου ζωής. Ένα σύστημα που θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το εργατικό κίνημα οργανώνει παντού εργατικά συνδικάτα, ιδρύει την πρώτη και σε συνέχεια τη δεύτερη διεθνή μέσα απ την οποία θα αγωνιστεί για την υπολοποίηση των ιδεών, των αξιών και τα ιδανικά του Σοσιαλισμού.

Με τη Γαλλική Επανάσταση αρχίζει μια νέα σύγχρονη εποχή. Ο χιλιόχρονος-και πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη του αστικού και ιμπεριαλιστικά σκεπτόμενου πλέον βορρά. Οι αξίες αυτές επανήλθαν και διαδόθηκαν στην Ευρώπη και έκτοτε εμπνέουν τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία του 18ου και του 19ου αιώνα.

Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί όμως κατέχουν την πρώτη θέση στην κούρσα των εξοπλισμών, στη δημιουργία συμμαχιών και την έξαρση των εθνικιστικών τάσεων, ωστόσο δεν είναι αυτοί που βάζουν τη φωτιά στη αποθηκευμένη μπαρούτι και στους χωρίς όρια εξοπλιστικούς ανταγωνισμούς και την επέκταση των αποικιακών κατακτήσεων. Το επεισόδιο στο Σεράγεβο οδήγησε την ανθρωπότητα στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και σε συνέχεια στη πρώτη Σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία τον Οκτώβρη του 1917.

Τον «Οκτώβρη του 1917 ξεσπά Ρωσική Επανάσταση

Αναμφισβήτητα η 7 του Νοέμβρη του 1917, είναι μια μεγάλη ιστορική ημερομηνία. Μια ημερομηνία που συντάραξε τον κόσμο, όπως γράφει ο δημοσιογράφος Τζόν Ρίγκ . Η ημερομηνία αυτή σημαδεύει την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την απαρχή της ανατροπής του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα. Η ημερομηνία αυτή ανοίγει το δρόμο σε μια νέα ιστορική εποχή. Την εποχή του περάσματος από τον καπιταλισμό και τα εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον Σοσιαλισμό και, οτι με την πάροδο του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες εκείνες απαραίτητες κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις στην αταξική κομμουνιστική κοινωνία στο απώτερο μέλλον.

Η προλεταριακή επανάσταση νίκησε το 1917 στην τσαρική Ρωσία, σε μια καθυστερημένη αυτοκρατορική χώρα, όπου επιβίωναν, πλάϊ στις καπιταλιστικές, φεουδαρχικές, ακόμα και προ φεουδαρχικές σχέσεις παραγωγής και όχι σε μια αναπτυγμένη καπιταλιστική χώρα, όπως είχε προβλέψει ο Μάρξ και ο Εγγκελς. Αυτό επιτεύχθηκε χάρη στο οτι, το κόμμα των μπολσεβίκων (της πλειοψηφίας), με επικεφαλής τον Λένιν, εφαρμόζοντας δημιουργικά τη μαρξιστική μέθοδο κατανόησης τις νέες συνθήκες που δημιούργησε το πέρασμα του καπιταλισμού στο στάδιο του ιμπεριαλισμού, με την κήρυξη του Α! Παγκοσμίου Πολέμου

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που όχι μόνο μιλούν οι άνθρωποι του σκότους, της τυραννικής δεσποτείας, της διαφθοράς και της διαστροφής, αλλά και προσπαθούν να αμφισβητήσουν μια σφραγισμένη με το αίμα εκατομμυρίων νεκρών μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα προκειμένου να καλύψουν τα δικά τους εγκλήματα: Ανθρώπινα, οικονομικά και ηθικά. Οι άνθρωποι, που στο όνομα του

κέρδους βύθισαν εν γνώση των πράξεών τους σκόπιμα και με ελαφριά τη συνείδηση τους στο σκοτάδι, την καθυπόταξη, τη δυστυχία, την πείνα και το θάνατο για πολλούς αιώνες εκατομμύρια ανθρώπους.

Και τώρα ύστερα από την ιστορική επιβεβαίωση που οι ίδιοι έγραψαν ότι πράγματι υπήρξε το αποικιακό σύστημα. Ένα σύστημα που αν δεν είχε επικρατήσει ο έστω «υπαρκτός» θα εξακολουθούσαν να είναι κάτω από τις ίδιες ζωώδεις συνθήκες ζωής, που για αιώνες τους καταδίκασε ο αχόρταγος για πρώτες ύλες, φτηνά εργατικά χέρια, αγορές και γαιωστρατηγικές, πολεμικές και εμπορικές θέσεις ανά τον κόσμο καπιταλισμός.

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ

Μοναδική πηγή και προέλευση του κεφαλαίου η ΕΡΓΑΣΙΑ

Αφορμή για το κείμενο αυτό μου το έδωσε η δήλωσεις μερικών όψιμων μελετητών- επικριτών του Μάρξ, που είναι λένε ίσως οι μόνοι που διάβασαν στο περιοδικό «διαβάζω», ολόκληρο το (έργο) «Κεφάλαιο» του Μάρξ. Το διάβασαν λένε, όχι μόνο για να γνωρίζουν και την «άλλη πλευρά», αλλά και γιατί πίστευαν-και πιστεύουν ακόμα- ότι στα κείμενα αυτά υπάρχει μια μεγάλη αλήθεια. «Μια αλήθεια που πρέπει να τη λαμβάνουμε, όλοι όσοι ασχολούνται με τα κοινά πολύ σοβαρά υπόψη». Τώρα πως και πόσο θα εφαρμόσουν στην πράξη τις γνώσεις που αποκόμισαν από την μελέτη του Μάρξ ο καθένας είναι άλλο θέμα.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι οι οικονομολόγοι της άρχουσας τάξης αυτήν την αλήθεια την οποία αναφέρουν οι αναγνώστες του Μάρξ, την γνωρίζουν αρκετά καλά, αλλά για λόγους ταξικών και συμφέροντος το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής και διανομής, δεν δέχεται σαν τη μοναδική πηγή και προέλευση του κεφαλαίου την εργασία, όπως ανάγλυφα το περιγράφει ο Μάρξ στο «κεφάλαιο» Συνέπεια και αποτέλεσμα αυτής της απόρριψης την καταδίκη στη μιζέρια, την δυστυχία και τον πρόωρο θάνατο του παραγωγού του κεφαλαίου:

Ο αρτεργάτης να μην μπορεί να χορτάσει την οικογένειά του με ψωμί, του ανθακορύχου τα παιδιά να τουρτουρίζουν από το κρύο, και του οικοδόμου, που ενώ χτίζει καλλιμάρμαρες οικοδομές, Ναούς και κατοικίες ο ίδιος και η οικογένειά του ζει στη χαμοκέλα ή και ανέστιος.

Τα «προνόμια» αυτά τα «απολαμβάνει» μόνο όταν έχει δουλειά. Όταν όμως είναι αδούλωτος; Τότε επιλογή και κατάληξη είναι η μετατροπή σε Κλωσάρ. Ο πεινασμένος, άστεγος και παγωμένος από το κρύο ανέστιος Κλωσάρ. Οι Κλωσάρ που κάθε πρωί τους μαζεύουν κατά δεκάδες πεθαμένους από τους δρόμους των πόλεων που οι ίδιοι έχτισαν. Αντίθετα του «κεφαλαιούχου χωρίς εργασία εισόδημα» εξασφαλίζουν με τη δύναμη που αντλεί και στηρίζει στην κλοπή του κεφαλαίου από τον παραγωγό του. Αυτός εξασφαλίζει όχι μόνο την ευζωία. την μακροήμερευση μα και την υστεροφημία.

Και εδώ είναι το τραγικό αλλά και το οξύμωρο του γεγονότος: Παρ' όλο που τα κέρδη αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, παντού μεγαλώνουν οι στρατιές των φτωχών, των αστέγων και των ανέργων. Η **ΑΝΕΡΓΙΑ** αποτελεί τον παραλογισμό ενός πολιτισμού, που δεν παύει να επαιρείται, να κομπάζει και να διαλαλεί σε όλους τους τόνους για τις κατακτήσεις του, ενώ την ίδια στιγμή δίπλα του πεθαίνουν άνθρωποι λόγω ανεργίας από την πείνα. Στη Ιστορία της ανθρωπότητας ποτέ άλλοτε τόσα πολλά δεν ελέγχονταν από τόσο λίγους εις βάρος τόσο των πολλών. Και κάτι ακόμα. Κάθε φορά και για ποικίλους λόγους οι εργαζόμενοι καλούνται σε «θυσίες», αλλά δεν έχουν καμιά δικαιοδοσία πάνω στα κέρδη που θα προκύψουν από αυτές τις θυσίες.

Για να μην γίνει αντιληπτή αυτή η κλοπή, που είναι το πιο μεγάλο, πολλαπλό και μακρόχρονο ειδικό κοινωνικό έγκλημα, που διαπράχθηκε ποτέ εναντίον στο ανθρώπινο είδος, διατυπώθηκαν διάφορες θεωρίες. Θεωρίες μια από τις οποίες είναι αυτή που δεν αμφισβητεί μεν την εργασία σαν συντελεστή κεφαλαίου, δεν την αναγνωρίζει όμως σαν την μοναδική πηγή του κεφαλαίου. Για να μη γίνει αποδεκτή η εργασία σαν τη μοναδική πηγή του κεφαλαίου, οι υποστηρικτές της αμφισβήτησης, προσθέτουν δυο ακόμα συντελεστές σαν αντίστοιχες με την εργασία πηγές που συμβάλουν στην παραγωγή του κεφαλαίου

Κατά τον Αγγλο οικονομολόγο Αντάμ Σμίτ και του Ρικάρδο, με μια μικροδιαφορά, που εδραίωναν το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής και διανομής του παραγόμενου πλούτου: λένε ότι εκτός από την εργασία, συντελεστές της παραγωγής του κεφαλαίου είναι α) το έδαφος και β) το κεφάλαιο. Έτσι λοιπόν, κατά τους υποστηρικτές της τρίπτυχης πηγής του κεφαλαίου το εισόδημα ατομικό, οικογενειακό και εθνικό είναι: Το προϊόν που προέρχεται από την εργασία, απ την καλλιέργεια της Γης και από οποιαδήποτε άλλη πηγή (ενοίκια, τόκους επιτόκια κ.α) και οικονομία είναι το σύνολο των αμοιβών που παίρνουν οι φορείς των συντελεστών παραγωγής για τις υπηρεσίες που οι συντελεστές αυτοί προσφέρουν στην παραγωγική διαδικασία.

Κατά την άποψη των πιο πάνω οικονομολόγων και πολλών άλλων, κάθε ατομική οικονομία διαθέτει μια ποσότητα παραγωγικών μέσων (αλήθεια ποιο μέσα παραγωγής διαθέτει ο προλετάριος); εργασία, έδαφος, κεφάλαιο και έναντι των υπηρεσιών που προσφέρουν τα μέσα αυτά στην παραγωγή, εισπράττει αμοιβή. Το σύνολο των αμοιβών που εισπράττει κάθε ατομική οικονομία λέγεται ατομικό εισόδημα. Το άθροισμα δε των ατομικών εισοδημάτων των μελών μιας κοινωνίας λέγεται κοινωνικό εισόδημα.

Τα ατομικά εισοδήματα ανάλογα με την πηγή προέλευσης, διακρίνονται: στα εισοδήματα απ την εργασία (εργατικός μισθός), εισόδημα απ το κεφάλαιο (τόκος, επιτόκια, ενοίκια, προμήθεια κλπ) και εισοδήματα απ τη χρήση του εδάφους (έγγραφα πρόσδοδος). Αυτή είναι η θεωρητική διατύπωση του κεφάλαιο-κρατικού τρόπου παραγωγής και διανομής κατά τον Σμύθ-Ρικάρδο και τους μέχρι σήμερα οπαδούς τους.

Επειδή όμως υπάρχει και μια άλλη θεωρία αυτή του Μάρξ, που ήταν ο πρώτος πολιτικός στοχαστής που έσκυψε με τόση ευαισθησία και αναλυτική οξυδιάρκεια στο μεγάλο πρόβλημα της εξαθλίωσης των εργατών της εποχής του. Ο οποίος μπορεί μεν ιστορικά να δείχνει ότι έκανε λάθος ως προς το κανονιστικό, κομμάτι της θεωρίας του. Όμως η προσεκτική μελέτη της περιγραφής των συνθηκών της ζωής των προλεταρίων, αλλά και των δρόμων που μπορεί να πάρει μια κοινωνία που δεν φροντίζει στην πράξη για τα λιγότερο προνομιούχα μέλη της. Μια θεωρία που αποδεικνύει ότι ο μοναδικός συντελεστής και πηγή του κεφαλαίου είναι η εργασία.

Ας δούμε όμως τί σημαίνει κεφάλαιο και πως αυτό πρώτο συσσωρεύτηκε και κυρίως πώς η συσσώρευση αυτή, έδωσε τη δύναμη στον ληστή κεφαλαιούχο, όχι μόνο να κρατήσει μέχρι και σήμερα ακόμη τον παραγωγό του κεφαλαίου υπόδουλο, αλλά και να διατυπώσει και τη δική του στρεβλή και παραπλανητική θεωρία. Μια θεωρία που όχι μόνο «δικαιώνει» την κλοπή αλλά κρατά σε υποδούλωση-εκμετάλλευση, τον μοναδικό συντελεστή του κεφαλαίου.

Παρ' όλο που σε κανένα μέρος της Γης κατά την προϊστορική περίοδο και τώρα ακόμα στους πρωτόγονους λαούς, δεν υπήρχαν άνθρωποι υποκείμενοι στο είδος της ανθρώπινης εκμετάλλευσης, που ονομάστηκε «δουλεία» από τους πολιτισμένους λαούς και συντελεστής του κεφαλαίου η ΓΗ; Η Γη και όποια άλλα φυσικά προϊόντα

παρήγαγε η Γη, θεωρούνται ισότιμα «Φυσικά Δίκια του κάθε Ανθρώπου». Αυτό που σήμερα αποκαλούμε Γαιοπρόσοδο, ιστορικά συντελέστηκε μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στο μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας. Είναι παράγωγο και απόρροια της ιδιωτικοποίησης τους πλανήτη και του πλούτου που αυτός σαν «φύση παράγει» και περιέχει στα σπλάχνα της η Γη.

Από τα δισεκατομμύρια εκτάρια Γη που υπάρχουν στον πλανήτη, μόνο ένα μικρό ελάχιστο ποσοστό θα μπορούσαν να επικαλεστούν οι Μέτρ του κεφαλαίου, ότι αποτελεί τον τρίτο συντελεστή-πηγή του κεφαλαίου. Δεν το τόλμησαν όμως, γιατί ξέρουν πως αυτό το ελάχιστο, μηδαμινό ποσοστό Γης, που χρησιμοποιείται για την παραγωγή είτε στην επιφάνεια είτε εξωρυκτικά του πλούτου από τα σπλάχνα της, αν δεν συνδεθεί με την εργασία, δεν παράγεται πλούτος άρα κεφάλαιο.

Το ίδιο συμβαίνει και με το ίδιο το κεφάλαιο, που και αυτό όπως και η Γη, αφού δεν παράγει πλούτο, δεν αποτελεί συντελεστής τους κεφαλαίου. Ένα απλό παράδειγμα που συχνά συμβαίνει στη σημερινή ταξική κοινωνία, που όχι μόνο πείθει, αλλά αποτελεί αυταπόδεικτο, επιστημονικά αναμφισβήτητο γεγονός είναι η **ΛΕΥΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ**.

Στη λευκή απεργία οι μηχανές δουλεύουν στο **ΦΟΥΛ**, οι πρώτες ύλες στους πάγκους και όμως η παραγωγή-κεφάλαιο δεν παράγεται. Και όχι μόνο δεν παράγεται αλλά τρέχουν στο βρόντο και τα γενικά έξοδα-ζημιά. Η παραγωγή κεφαλαίου ξαναρχίζει, μόλις λυθούν τα αιτήματα για τα οποία έγινε η λευκή απεργία και ο συντελεστής του κεφαλαίου επανασυνδέσει την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη την πρώτη ύλη με τις μηχανές.

Σε μια εποχή που ο ξένος, ήταν ξένος, εχθρός, ανάμεσα σε εχθρούς. Στερημένος κάθε δικαιώματος σε περίπτωση αιχμαλωσίας. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες η κατάληξη των συγκρούσεων ανάμεσα στη μια και την άλλη ομάδα ήταν ή να σκοτώσει ο νικητής τον ηττημένο ή να οικειοποιηθεί τον ίδιο και τα όποια υπάρχοντά του προκειμένου να κερδίσει απ την εργασία του στο παρελθόν, και την εργατική δύναμη για το μέλλον κάνοντάς τον δούλο.

Ο νικητής σκότωνε τον αιχμάλωτο μέχρι τη στιγμή που η εργασία κάλυπτε μόνο τις βιοποριστικές του ανάγκες. Όταν η εργασία του αιχμαλώτου άρχισε εκτός από τις βιοποριστικές του ανάγκες, (η αξία να παραχθεί η εργατική δύναμη) να αφήνει έστω και ένα μικρό-ελάχιστο ποσοστό περίσσευμα, (Υπεραξία) τότε ο νικητής γι' αυτό ακριβώς το μικρό-ελάχιστο περίσσευμα, (την υπεραξία) μετέτρεπε τον αιχμάλωτο σκλάβο και σε συνέχεια σε Δούλο.

Αφού λοιπόν, η δουλεία ήταν το λιγότερο βάρβαρο απ τα δυο ενδεχόμενα σημαίνει μια σημαντική πολιτιστική πρόοδο και μάλιστα με διπλή έννοια: α) επέφερε τον περιορισμό ή την κατάπαυση των συνηθισμένων σφαγών των αιχμαλώτων και β) έκανε για πρώτη φορά δυνατή τη συσσώρευση κεφαλαίου. Η οικειοποίηση λοιπόν, της τυχόν πριν από την αιχμαλωσία εργασία και η υποδούλωση της μελλοντικής εργασίας. Αυτή η μετατροπή του αιχμαλώτου σε δούλο με αντικείμενο να ωφεληθεί αυτό ακριβώς το περίσσευμα δημιουργήσε το εισόδημα χωρίς εργασία. Και σαν απόρροια αυτού περισσεύματος την τέχνη, την επιστήμη και κάθε άλλη πρόοδο, με άλλα λόγια το σημερινό πολιτισμό μας.

Αυτή ακριβώς η κυριότητα ενός ατόμου πάνω σε άτομο ή άτομα ξένης οικογένειας ή φυλής, που επέτρεπε σε αυτόν να ρυθμίζει τη μοίρα και τη ζωή των αιχμαλώτων, να τα θυσιάζει στους θεούς και να τους επιβάλλει την υποχρεωτική εργασία αύξησε τις συγκρούσεις. Άρα το ζητούμενο είναι η κλοπή της προηγούμενης εργασίας και η αξιοποίηση της μελλοντικής: Συνεπώς σε ό,τι αφορά το κεφάλαιο αυτό

καθ' εαυτό και η συσσώρευσή του, μια και μόνη διαπίστωση υπάρχει: το κεφάλαιο σε όλες τις μορφές και εκφάνσεις του αποτελείται απ την κλοπή της προηγούμενης εργασίας και ο πολλαπλασιασμό του στην μελλοντική υποδούλωση της εργασίας. Αυτή η τάση για συγκέντρωση οικονομικής και συνέχεια και πολιτικής δύναμης στα χέρια των ολίγων προκαλεί τη βία και τους πολέμους και τώρα τους προαναγγελλόμενους πολέμους.

Και επειδή μιλάμε για εργασία που κάνει ο δούλος, πρέπει να θυμίσω ότι άλλο πράγμα είναι η εργασία και άλλο η δουλειά. Εργασία σημαίνει: ονειρεύομαι, αποφασίζω, αυτοσχεδιάζω, τροποποιώ, διακόπτω και επανέρχομαι. Σημαίνει παράγω έργο, μέσα στο οποίο ενσωματώνω το ΕΝΑΙ μου και αν δεν μου αρέσει το απορρίπτω για να ξανά δοκιμάσω. Αντίθετα στη δουλειά, δεν εκπληρώνει κανένα από τα στοιχεία της εργασίας. Αυτός που δουλεύει δεν έχει δική του θέληση απλώς δουλεύει παράγει. Το σύστημα Τέλιρολ που μετατρέπει τον άνθρωπο σε βίδα, εκφράζει σε όλο του το μεγαλείο το τι σημαίνει δουλειά σε σχέση με την εργασία...

Ο άνθρωπος την μόνη ιδιοκτησία, θυσσαυρό και περιουσία-κεφάλαιο, που έχει, είναι η μυϊκή και η πνευματική του δύναμη. Μια δύναμη-κεφάλαιο, που μέσω της διατροφής καθημερινά αναπαράγει το κουφάρι του. Με αυτή και μόνο, την μυϊκή και πνευματική δύναμη μπορεί να εξασφαλίσει μια άνετη χαρούμενη και ευτυχισμένη ζωή αν πάρει ο ίδιος το αποτέλεσμα. Παράδειγμα ο μετανάστης.

Φεύγοντας ο μετανάστης απ τον τόπο της καταγωγής του δεν παίρνει μαζί του ούτε το χωράφι, ούτε το αμπέλι, παρά μόνο μια ή δυο βαλίτσες. Πουλώντας το κεφάλαιό του: την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη όχι μόνο επιβιώνει ο ίδιος αλλά, πλουτίζει και τον χωρίς εργασία μισθωτή του. Αρά δεν του είναι απαραίτητα τα περιουσιακά στοιχεία για να επιβιώσει.

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει ποιος είναι ο μοναδικός συντελεστής του κεφαλαίου. Αλλό ένα άλλο παράδειγμα, που πείθει για το ποιος είναι ο μοναδικός συντελεστής του κεφαλαίου ΕΙΝΑΙ Η ΛΕΥΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ: η λευκή απεργία. Στη λευκή απεργία οι μηχανές δουλεύουν στο **ΦΟΥΛ**, οι πρώτες ύλες στους πάγκους και όμως η παραγωγή-κεφάλαιο δεν παράγεται. Και όχι μόνο δεν παράγεται αλλά τρέχουν στο βρόντο και τα γενικά έξοδα-ζημιά. Η παραγωγή κεφαλαίου ξαναρχίζει, μόλις λυθούν τα αιτήματα για τα οποία έγινε η λευκή απεργία και ο συντελεστής του κεφαλαίου επανασυνδέσει την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη την πρώτη ύλη με τις μηχανές.

Στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων, η πολιτική των ΗΠΑ λόγω του ότι θα υποκαταστούσε τις ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις, κρατούσε μια ξεχωριστή θέση, όχι για τους σκοπούς που θα επιδίωκε αλλά τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε. Χωρίς να υποστούν την παρά μικρή ζημιά στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο εισέπραξαν την αξία του πολέμου. Βγήκαν οικονομικά ενισχυμένες και εν όψη του διαγραφόμενου κινδύνου πρωτοστατούν στην ίδρυση της διεθνούς του κεφαλαίου με έδρα το Λονδίνο και σε συνέχεια στην Ουάσιγκτον.

Ωστόσο, ιστορικά και ειδικά την περίοδο της αποικιοκρατίας, εκτός απ' τις χώρες, δράστες συγκρούσεων υπήρξαν συχνά και οι ιδιωτικοί φορείς με κερδοσκοπικούς στόχους. Τέτοιοι ιδιωτικοί φορείς ήταν οι Εταιρείες. Στις Εταιρείες αυτές είχαν παραχωρηθεί πολύ μεγάλες και απεριόριστες σε πλάτος εξουσίες: εξουσίες να ερευνούν, να διοικούν, να εκμεταλλεύονταν τα εδάφη, να επιβάλλουν και να εισπράττου τους φόρους, να διατηρούν στρατούς, να κάνουν πολέμους και, στην ανάγκη, να υπογράφουν και συνθήκες ακόμα με τις άλλες υπερπόντιες χώρες. Αυτές οι Εταιρείες ήταν αληθινά «κράτη».

Ετσι, ασφαλισμένες και κατοχυρωμένες, οι Εταιρείες άρχιζαν τις φονικές επιχειρήσεις στα υπερπόντια εδάφη. Όσο για την τιμιότητα αυτών που τις χρηματοδοτούσαν και που τις διεύθυναν σκοπό είχαν οι μεν Γάλλοι να δημιουργήσουν «Νέες Γαλλίες», οι δε Αγγλοι «Νέες Αγγλίες» που εμπορούμενοι ειδικά οι Αγγλοι απ το αγγλοσαξονικό σύνδρομο είχαν ρίξει το σύνθημα «κάντε τον κόσμο Αγγλία». Οι αποικίες που κατακτήθηκαν απ τις διάφορες χώρες της Ευρώπης κατακτήθηκαν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της μητρόπολης.

Αυτό το καθαρά εμπορευματο-εκμεταλλευτικό περιεχόμενο του αποικισμού επιδοκιμάστηκε από όλους τους σύγχρονους διανοούνεμους! «Ο σκοπός των αποικιών», γράφει ο Μοντεσκιέ στο Πνεύμα των Νόμων: «είναι να κάνουμε το εμπόριο κάτω από όρους καλύτερους από εκείνους με τους οποίους γίνεται το εμπόριο μας με τους γειτονικούς λαούς, όπου τα πλεονεκτήματα είναι και για τους δυο τα ίδια. Με βάση αυτό το σκεπτικό είχε επιβληθεί το καθεστώς, η μητρόπολη στις κατακτημένες αποικίες να είναι η μοναδική χώρα που μπορεί να κάνει εμπόριο στις αποικίες της αφού σκοπός της κατάκτησης μιας άλλης χώρας είναι η εκμετάλλευση και μέσω αυτής η επέκταση του εμπορίου και όχι η ίδρυση μιας πόλης ή μιας καινούριας αυτοκρατορίας».

Ετσι, όταν η αστική τάξη της Ευρώπης ήταν σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων και λαών στη δουλεία. Το ίδιο και χειρότερα έκανε και εξακολουθεί να κάνει και η αστική τάξη των ΗΠΑ, που μέσω ενός κατάλληλα οργανωμένου στρατιωτικό-βιομηχανικό συμπλέγματος διαδέχθηκε και υποκατέστησε το σύνολο σχεδόν τους πρώην αποικιοκράτες.

Τον πρώτο πόλεμο για ένα καινούριο μοίρασμα των αποικιών τον εξαπολύουν οι ΗΠΑ στα 1898, εξαναγκάζοντας την Ισπανία να εγκαταλείψει τις Φιλιππίνες, τη Νήσο Γκουάμ και το Πόρτο Ρίκο. Οι ΗΠΑ έχοντας εισβάλει στις Φιλιππίνες και το Πόρτ Ρίκο το 1898, με το αλτρουϊστικό πρόσχημα της «απελευθέρωσης» αυτών των εδαφών και των πληθυσμών τους απ τον αποικιακό ζυγό, κατάληξαν πολύ γρήγορα να αντικαταστήσουν την όποια προηγούμενη κυρίαρχη δύναμη.

Ετσι λοιπόν ένας αποικιακά κατακτημένος και εκμεταλλευόμενος λαός, μετά τη νίκη των Βορείων στον εμφύλιο πόλεμο θα ενσωματωθεί και θα εκφραστεί απ την αστική τάξη των Ηνωμένων πολιτειών, γίνεται ο ίδιος κατακτητής εκμεταλλευτής, και μέσω του πλούτου και της δύναμης που συσσωρεύσε αυτό ανακήρυξε τον εαυτό τους αυτοκρατορική δύναμη και εντολοδόχο του κόσμου.

Σήμερα, η χαοτική κατάσταση που επικρατεί στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη γύρω περιοχή γενικότερα τη θέση των δημοσίων-εθνικών στρατευμάτων την διαδέχεται η χωρίς προηγούμενο «ανάθεση σε τρίτους βασικούς τομείς της άμυνας των ΗΠΑ. Η προσφυγή στις λεγόμενες επιχειρήσεις «ασφαλείας» εκτός του οτι απάλλαξε τις ΗΠΑ απ τον βραχνά των εφεδρειών, διευκόλυνε την επιλεκτική προώθηση δυνάμεων στο εξωτερικό, ενώ παράλληλα επεκτείνει τη γεωστρατηγική, γεωπολιτική και τεχνολογική επιρροή σαν μεγάλη δύναμη και το βασικότερο ο τρόπος της ανάθεσης παρακάμπτει του κοινοβουλευτικούς «ελέγχους» και κυρίως δεν χρεώνεται με τις δυσάρεστες ενέργειες αμφίβολης νομιμότητας και υποκαθιστά τον στρατό με μικρότερο κόστος.

Ενώ η κινητήρια δύναμη και η πρόοδος της αμερικάνικης κοινωνίας βρίσκεται στην αδυσώπητη και ελεύθερη από κανόνες ηθικής στην αναζήτηση πλούτου και δύναμης. Ο Νέο Ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ επαναφέρει τη ρωμαϊκή αντίληψη για μια ηθική κυριαρχία, η οποία βασίζεται στην πεποίθηση οτι οι ελεύθερες ανταλλαγές, η παγκοσμιοποίηση και η διάδοση του αμερικάνικου πολιτισμού είναι κάτι καλό για ολόκληρο τον κόσμο, αλλά και μια στρατιωτική και πληροφορική κυριαρχία, η οποία

ασκείται σε λαούς που για τις ΗΠΑ θεωρούνται λίγο ως πολύ κατώτεροι. Όσο για τον πολιτισμό της που θέλει να τον μεταγγίσει στον κόσμο δεν θα ήταν υπερβολή αν τον χαρακτήριζε κανείς ελάχιστο και πολεμοχαρή από τη γέννησή του. Το ίδιο ισχύει και για την ιστορία.

Ο αμερικάνικος λαός είναι ένας ανιστόριτος λαός, ένας λαός χωρίς ιστορική μνήμη, αφού δεν διαθέτει εθνική ιστορία και αδιαφορεί για την ιστορία των άλλων λαών και εθνών. Η ιστορία για τους Αμερικανούς κοινωνιολόγους, δεν υπάρχει σαν επιστήμη, υπάρχει μόνο σαν κλάδος ευγενής και άσχετος των πολιτιστικών επιστημών ή της ανθρωπολογίας! Όλα ανάγονται άλλωστε στις ΗΠΑ σε πολιτιστικές σπουδές. Τα κράτη γι αυτούς δεν έχουν να διδαχθούν από την ιστορία τους. Από ό,τι φαίνεται την άγνοια αυτή την πληρώνουν ακριβά τόσο οι λαοί του κόσμου όσο και οι ίδιοι οι Αμερικανοί.

Η επίτευξη, όμως ορισμένων στόχων τους ενδιαφέρει περισσότερο από έναν τέτοιο κίνδυνο. Γιατί το ζήτημα είναι η εδραίωση και διαιώνιση της Αμερικανικής ηγεμονίας σε ολό τον κόσμο, αλλά και, ταυτόχρονα, στο εσωτερικό πεδίο, η εφαρμογή του προγράμματός τους για πλήρη εξάρθρωση των προοδευτικών κατακτήσεων που απέφεραν οι λαϊκοί αγώνες κατά τη διάρκεια του 19ου και 20ου αιώνα. Στην κυριολεξία, επιδιώκουν την θεσμοθέτηση της αντεπανάστασης που άρχισε στην πρώτη θητεία Μπους, να την κάνουν διαρκή με την επανεκλογή του.

Ηδη πριν από τις βουλευτικές του 2002, Κάρλ Ρόουβ, βασικός εκλογικός σύμβουλος είχε ζητήσει επιτακτικά και επίμονα απ τους ρεμπουπλικάνους υποψήφιους να οργανώσουν και να στηρίζουν την εκλογική τους εκστρατεία στα ζητήματα «ασφαλείας», προκειμένου οι ψηφοφόροι να ξεχάσουν την αντιλαϊκή εσωτερική πολιτική και τους τρομονόμους που ψήφισε ο Λευκό Οίκος.

Μελετώντας κανείς την εκλογή των Προέδρων καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι εκλογή και κυρίως η επανεκλογή τους στον ένα ή στον άλλο βαθμό συνδέεται με πόλεμο. Είκοσι χρόνια πριν, ο πρόεδρος Ρόναλντ Ρέικαν δεν λειτούργησε διαφορετικά: Το 1983 η εισβολή των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στη Γρανάδα έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επανεκλογή του τον επόμενο χρόνο.

Ο Τζόρτζ Μπους, αντί για το Νοέμβριο 1999 που έγιναν οι προεδρικές εκλογές, αυτός μέσω εκλογικών Νοθιών και δικαστικών αποφάσεων εξελέγει για πρώτη φορά Πρόεδρος το 2000. Για να μην του ξανά συμβεί κάτι παρόμοιο τη φορά αυτή φρόντισε με προληπτικούς πολέμους, δολοφονίες αμάχων, με γκεμπελική προπαγάνδα, καταπάτηση των πολιτικών ελευθεριών και μια εκστρατεία υπέρ των οικογενειακών αξιών φρόντισε α ισοσκελίσει την αμφιλεγόμενη νίκη του 2000.

Και επειδή μια ηγεμονική δύναμη δεν ακρεί να περιορίζεται στη διακήρυξη της επίσημης πολιτικής της, οφείλει και να την επιβάλλει σαν το νέο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων.

Όμως παρά την πλεονεκτική θέση των ΗΠΑ.

Στο γύρισμα του χρόνου, ο απολογισμός για τους Αμερικανούς παρά τη νίκη της ακροδεξιάς, η πανίσχυρη πολεμική μηχανή των ΗΠΑ υποφέρει από χαμηλό ηθικό και απροθυμία εφέδρων να καταταγούν γενικά και για το Ιράκ ειδικά. Αυξάνουν τα κρούσματα λιποταξιών, οι μηνύσεις των απλών στρατιωτικών κατά της ηγεσίας και οι αιτήσεις πολιτικού ασύλου από λιποτάκτες στον Καναδά

Βέβαια και πριν από τον πόλεμο, χιλιάδες φοιτητές που προκειμένου να εξοφλήσουν το φοιτητικό δάνεια υπηρετώντας στην εθνοφρουρά βρέθηκαν χωρίς να το καταλάβουν να πολεμάνε στο Ιράκ. Τώρα πλέον κανείς από αυτούς δεν θέλει να ανανεώσει το συμβόλαιο με την εθνοφρουρά με αποτέλεσμα η κραταιά Αμερική να υποφέρει από εφεδρείες που καθορίζουν την νίκη στον πόλεμο και την ειρήνη. Το ίδιο

σχεδόν πρόβλημα αντικρίζει και Αγγλος Πρωθυπουργός, που συνεχώς μεταθέτει στο όλο και αβέβαιο μέλλον την επιτυχία ενός εγχειρήματος που θυμίζει τοπίο στην ομίχλη. Κέρδη όμως και αυτός όπως και ο Μπούς χρόνο χωρίς να έχουν σχέδιο συντεταγμένης απεμπλοκής.

Ο ΝΕΟΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ ΑΝΑΒΙΩΝΕΙ ΟΙ ΛΕΓΕΩΝΕΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.

Είναι γεγονός ότι ζούμε την αμφισβήτηση της ιδεολογίας της προόδου, που είχε διαδοθεί και επικρατήσει ύστερα από πολλούς κόπους και αγώνες στην Ευρώπη απ τις αρχές του 18ου αιώνα. Η ιδεολογία της ανάπτυξης και της προόδου διαπέρασε και γονιμοποίησε ολόκληρο τον 19ο αιώνα. Στη διάρκεια του 18ου αιώνα οι ηγεσίες του δυτικού αναπτυγμένου κόσμου διαμόρφωναν τα εργαλεία : Γράμματα, Τέχνες, τεχνολογία, Μουσική, Ζωγραφική, Γλυπτική, Αρχιτεκτονική Ιατρική κλπ.

Μεταμορφωμένες απ την ανάπτυξη της βιομηχανίας κατά τον 19ο αιώνα όλες οι μεγάλες τότε δυνάμεις εκδηλώνουν σε συνδυασμό με πρακτικά μέτρα φιλοδοξίες παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξωφρενική αναζήτηση πλούτου, πρώτων υλών, φτηνών εργατικών χεριών και το άνοιγμα νέων αγορών δημιουργούσαν ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, με παγκόσμιες αντανακλάσεις. Είναι η εποχή που η κάθε μεγάλη δύναμη δομεί τον δικό της Ιμπεριαλισμό.

Παράλληλα όμως με τη διαμόρφωση του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος και του Ιμπεριαλισμού, διαμορφωνόταν και ένα εξ ίσου ισχυρό εργατικό κίνημα, που και αυτό στηριγμένο στη Μαρξιστική κοσμοθεωρία θα είναι ο αντίποδας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και τρόπος ζωής. Ένα σύστημα που θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το εργατικό κίνημα οργανώνει παντού εργατικά συνδικάτα, ιδρύει την πρώτη και σε συνέχεια τη δεύτερη διεθνή μέσα απ την οποία θα αγωνιστεί για την υλοποίηση των ιδεών, των αξιών και τα ιδανικά του Σοσιαλισμού.

Με τη Γαλλική Επανάσταση αρχίζει μια νέα σύγχρονη εποχή. Ο χιλιόχρονος-και πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη του αστικού και ιμπεριαλιστικά σκεπτόμενου πλέον βορρά. Οι αξίες αυτές επανήλθαν και διαδόθηκαν στην Ευρώπη και έκτοτε εμπνέουν τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία του 18ου και του 19ου αιώνα.

Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί όμως κατέχουν την πρώτη θέση στην κούρσα των εξοπλισμών, στη δημιουργία συμμαχιών και την έξαρση των εθνικιστικών τάσεων, ωστόσο δεν είναι αυτοί που βάζουν τη φωτιά στη αποθηκευμένη μπαρούτι και στους χωρίς όρια εξοπλιστικούς ανταγωνισμούς και την επέκταση των αποικιακών κατακτήσεων. Το επεισόδιο στο Σεράγεβο οδήγησε την ανθρωπότητα στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και σε συνέχεια στη πρώτη Σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία τον Οκτώβρη του 1917.

Στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων, η πολιτική των ΗΠΑ λόγω του ότι θα υποκαταστήσει τις ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις, κρατούσε μια ξερωριστή θέση, όχι για τους σκοπούς που θα επιδίωκε αλλά τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε. Χωρίς να υποστούν την παρά μικρή ζημιά στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο εισέπραξαν την αξία του πολέμου. Βγήκαν οικονομικά ενισχυμένες και εν όψη του διαγραφόμενου κινδύνου πρωτοστατούν στην ίδρυση της διεθνούς του κεφαλαίου με έδρα το Λονδίνο και σε συνέχεια στην Ουάσιγκτον.

Ωστόσο, ιστορικά και ειδικά την περίοδο της αποικιοκρατίας, εκτός από τις χώρες, δράστες συγκρούσεων υπήρξαν συχνά και οι ιδιωτικοί φορείς με κερδοσκοπικούς στόχους. Τέτοιοι ιδιωτικοί φορείς ήταν οι Εταιρείες. Στις Εταιρείες αυτές είχαν παραχωρηθεί πολύ μεγάλες και πλατιές εξουσίες: εξουσίες να ερευνούν, να διοικούν, να εκμεταλλεύονταν τα εδάφη, να επιβάλλουν και να εισπράττουν φόρους, να διατηρούν στρατούς, να κάνουν πολέμους και, στην ανάγκη, να υπογράφουν και συνθήκες ακόμα με τις άλλες υπερπόντιες χώρες. Αυτές οι Εταιρείες ήταν αληθινά «κράτη».

Ετσι, ασφαλισμένες και κατοχυρωμένες, οι Εταιρείες άρχιζαν τις φονικές επιχειρήσεις στα υπερπόντια εδάφη. Όσο για την τιμιότητα αυτών που τις χρηματοδοτούσαν και που τις διεύθυναν σκοπό είχαν οι μεν Γάλλοι να δημιουργήσουν «Νέες Γαλλίες», οι δε Αγγλοι «Νέες Αγγλίες» που εμπορούμενοι ειδικά οι Αγγλοι απ το αγγλοσαξονικό σύνδρομο είχαν ρίξει το σύνθημα «κάντε τον κόσμο Αγγλία». Οι αποικίες που κατακτήθηκαν απ τις διάφορες χώρες της Ευρώπης κατακτήθηκαν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της Μητρόπολης.

Αυτό το καθαρά εμπορευματικό-εκμεταλλευτικό περιεχόμενο του αποικισμού επιδοκιμάστηκε από όλους τους σύγχρονους διανοούνεμους! «Ο σκοπός των αποικιών», γράφει ο Μοντεσκιέ στο Πνεύμα των Νόμων, «είναι να κάνουμε το εμπόριο κάτω από όρους καλύτερους από εκείνους με τους οποίους γίνεται το εμπόριο μας με τους γειτονικούς λαούς, όπου τα πλεονεκτήματα είναι και για τους δυό τα ίδια. Με βάση αυτό το σκεπτικό είχε επιβληθεί το καθεστώς, η μητρόπολη στις κατακτημένες αποικίες να είναι η μοναδική χώρα που μπορεί να κάνει εμπόριο στις αποικίες της αφού σκοπός της κατάκτησης μιας άλλης χώρας είναι η εκμετάλλευση και μέσω αυτής η επέκταση του εμπορίου και όχι η ίδρυση μιας πόλης ή μιας καινούριας αυτοκρατορίας».

Ετσι, όταν η αστική τάξη της Ευρώπης ήταν σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων και λαών στη δουλεία. Το ίδιο και χειρότερα έκανε και εξακολουθεί να κάνει και η αστική τάξη των ΗΠΑ, που μέσω ενός κατάλληλα οργανωμένου στρατιωτικό-βιομηχανικό συμπλέγματος διαδέχθηκε και υποκατέστησε το σύνολο σχεδόν τους πρώην αποικιοκράτες.

Τον πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο τον έκαναν για ένα καινούριο μοίρασμα των αποικιών τον εξαπολύουν οι ΗΠΑ στα 1898, εξαναγκάζοντας την Ισπανία να εγκαταλείψει τις Φιλιππίνες, τη Νήσο Γκουάμ και το Πόρτο Ρίκο. Οι ΗΠΑ έχοντας εισβάλει στις Φιλιππίνες και το Πόρτ Ρίκο το 1898, με το αλτρούιστικό πρόσχημα της «απελευθέρωσης» αυτών των εδαφών και των πληθυσμών τους απ τον αποικιακό ζυγό, κατάληξαν πολύ γρήγορα να αντικαταστήσουν την όποια προηγούμενη κυρίαρχη δύναμη.

Ετσι λοιπόν ένας αποικιακά κατακτημένος και εκμεταλλεύμενος λαός, μετά τη νίκη των Βορείων στον εμφύλιο πόλεμο θα ενσωματωθεί και θα εκφραστεί απ την αστική τάξη των Ηνωμένων πολιτειών, γίνεται ο ίδιος κατακτητής εκμεταλλευτής, και μέσω του πλούτου και της δύναμης που συσώρευσε αυτό ανακήρυξε τον εαυτό τους αυτοκρατορική δύναμη και εντολοδόχο του κόσμου.

Η χαοτική κατάσταση που επικρατεί στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη γύρω περιοχή γενικότερα τη θέση των δημοσίων-εθνικών στρατευμάτων την διαδέχεται η χωρίς προηγούμενο «ανάθεση σε τρίτους βασικούς τομείς της άμυνας των ΗΠΑ. Η προσφυγή στις λεγόμενες επιχειρήσεις «ασφαλείας» εκτός του οτι απάλλαξε τις ΗΠΑ από τον βραχνά των εφεδρειών, διευκόλυνε την επιλεκτική προώθηση δυνάμεων στο εξωτερικό, ενώ παράλληλα επεκτείνει τη γεωστρατηγική, γεωπολιτική και τεχνολογική επιρροή σαν μεγάλη δύναμη. Και το βασικότερο ο τρόπος της ανάθεσης

παρακάμπτει του κοινοβουλευτικούς «ελέγχους» και κυρίως δεν χρεώνεται με τις δυσάρεστες ενέργειες αμφίβολης νομιμότητας και υποκαθιστά τον στρατό με μικρότερο κόστος.

Ενώ η κινητήρια δύναμη και η πρόοδος της αμερικάνικης κοινωνίας βρίσκεται στην αδυσώπητη και ελεύθερη από κανόνες ηθικής στην αναζήτηση πλούτου και δύναμης. Ο Νέο Ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ επαναφέρει τη ρωμαϊκή αντίληψη για μια ηθική κυριαρχία, η οποία βασίζεται στην πεποίθηση ότι οι ελεύθερες ανταλλαγές, η παγκοσμιοποίηση και η διάδοση του αμερικάνικου πολιτισμού είναι κάτι καλό για ολόκληρο τον κόσμο, αλλά και μια στρατιωτική και πληροφορική κυριαρχία, η οποία ασκείται σε λαούς που για τις ΗΠΑ θεωρούνται λίγο ως πολύ κατώτεροι. Όσο για τον πολιτισμό της που θέλει να τον μεταγγίσει στον κόσμο δεν θα ήταν υπερβολή αν τον χαρακτήριζε κανείς ελάχιστο και πολεμοχαρή από τη γέννησή του. Το ίδιο ισχύει και για την ιστορία.

Ο αμερικάνικος λαός είναι ένας ανιστόριτος λαός, ένας λαός χωρίς ιστορική μνήμη, αφού δεν διαθέτει εθνική ιστορία και αδιαφορεί για την ιστορία των άλλων λαών και εθνών. Η ιστορία για τους Αμερικανούς κοινωνιολόγους, δεν υπάρχει σαν επιστήμη, υπάρχει μόνο σαν κλάδος ευγενής και άσχετος των πολιτιστικών επιστημών ή της ανθρωπολογίας! Όλα ανάγονται άλλωστε στις ΗΠΑ σε πολιτιστικές σπουδές. Τα κράτη γι' αυτούς δεν έχουν να διδαχθούν από την ιστορία τους. Από ό,τι φαίνεται την άγνοια αυτή την πληρώνουν ακριβά τόσο οι λαοί του κόσμου όσο και οι ίδιοι οι Αμερικανοί.

Η επίτευξη, όμως ορισμένων στόχων τους ενδιαφέρει περισσότερο από έναν τέτοιο κίνδυνο. Γιατί το ζήτημα είναι η εδραίωση και διαιώνιση της αμερικανικής ηγεμονίας σε ολόκληρο τον κόσμο, αλλά και, ταυτόχρονα, στο εσωτερικό πεδίο, η εφαρμογή του προγράμματός τους για πλήρη εξάρθρωση των προοδευτικών κατακτήσεων που απέφεραν οι λαϊκοί αγώνες κατά τη διάρκεια του 19ου και 20ου αιώνα. Στην κυριολεξία, επιδιώκουν την θεσμοθέτηση της αντεπανάστασης που άρχισε στην πρώτη θητεία Μπους, να την κάνουν διαρκή με την επανεκλογή του.

Ηδη πριν από τις βουλευτικές του 2002, Κάρλ Ρόουβ, βασικός εκλογικός σύμβουλος είχε ζητήσει επιτακτικά και επίμονα απ' τους ρεμπουπλικάνους υποψήφιους να οργανώσουν και να στηρίξουν την εκλογική τους εκστρατεία στα ζητήματα «ασφαλείας», προκειμένου οι ψηφοφόροι να ξεχάσουν την αντιλαϊκή εσωτερική πολιτική και τους τρομονόμους που ψήφισε Λευκό Οίκος.

Μελετώντας κανείς την εκλογή των Προέδρων καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι εκλογή και κυρίως η επανεκλογή τους στον ένα ή στον άλλο βαθμό συνδέεται με πόλεμο. Είκοσι χρόνια πριν, ο πρόεδρος Ρόναλντ Ρήγκαν δεν λειτούργησε διαφορετικά: Το 1983 η εισβολή των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στη Γρανάδα έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επανεκλογή του τον επόμενο χρόνο.

Ο Τζόρτζ Μπους, αντί για το Νοέμβριο 1999 που έγιναν οι προεδρικές εκλογές, αυτός μέσω εκλογικών Νοθιών και δικαστικών αποφάσεων εξελέγει για πρώτη φορά Πρόεδρος το 2000. Για να μην του ξανά συμβεί κάτι παρόμοιο τη φορά αυτή φρόντισε με προληπτικούς πολέμους, δολοφονίες αμάχων, με γκεμπελική προπαγάνδα, καταπάτηση των πολιτικών ελευθεριών και μια εκστρατεία υπέρ των οικογενειακών αξιών φρόντισε να ισοσκελίσει την αμφιλεγόμενη νίκη του 2000.

Και επειδή μια ηγεμονική δύναμη δεν αρκεί να περιορίζεται στη διακήρυξη της επίσημης πολιτικής της, οφείλει και να την επιβάλλει σαν το νέο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων.

Όμως παρά την πλεονεκτική θέση των ΗΠΑ.

Στο γύρισμα του χρόνου, ο απολογισμός για τους Αμερικανούς παρά τη νίκη της ακροδεξιάς, η πανίσχυρη πολεμική μηχανή των ΗΠΑ υποφέρει από χαμηλό ηθικό και απροθυμία εφένδρων να καταταγούν γενικά και για το Ιράκ ειδικά. Αυξάνουν τα κρούσματα λιποταξιών, οι μηνύσεις των απλών στρατιωτικών κατά της ηγεσίας και οι αιτήσεις πολιτικού ασύλου από λιποτάκτες στον Καναδά

Βέβαια και πριν από τον πόλεμο, χιλιάδες φοιτητές που προκειμένου να εξωφλήσουν το φοιτητικό δάνεια υπηρετώντας στην εθνοφρουρά βρέθηκαν χωρίς να το καταλάβουν να πολεμάνε στο Ιράκ. Τώρα πλέον κανείς από αυτούς δεν θέλει να ανανεώσει το συμβόλαιο με την εθνοφρουρά με αποτέλεσμα η κραταιά Αμερική να υποφέρει από εφεδρείες που καθορίζουν την νίκη στον πόλεμο και την ειρήνη. Το ίδιο σχεδόν πρόβλημα αντικρίζει και Αγγλος Πρωθυπουργός, που συνεχώς μεταθέτει στο ολο και αβέβαιο μέλλον την επιτυχία ενός εγχειρήματος που θυμίζει τοπίο στην ομίχλη. Κέρδισε όμως και αυτός όπως και ο Μπους χρόνο χωρίς να έχουν σχέδιο συντεταγμένης απεμπλοκή από τα μελλοντικά αυτοκρατορικά σχέδια.

ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΥΤΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΣΑΝ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ

ΕΚΑΝΕ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΚΑΙ ΔΙΕΓΡΑΨΕ ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΑΛΛΑ ΝΑΣΟΥ ΟΜΩΣ ΠΟΥ ΤΑ ΓΕΡΑΚΙΑ ΤΟ ΑΝΕΚΟΥΣΑΝ ΑΥΤΟ ΤΟ ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΒΗΜΑ.

Πριν τη λήξη του το 2008 Ζήσαμε ζούμε δυο μεγάλες διεθνείς εξελίξεις: τη διεθνή οικονομική κρίση και την ιστορική νίκη, του Μπάμα. Ενα σκηνικό αντιφατικό, που το ένα προκαλεί ανησυχία, αβεβαιότητα και ανασφάλεια από τη μια, ενώ το άλλο αναπτέρωσε ελπίδες των όπου Γής απλών ανθρώπων και καλλιέργησε προσδοκίες.

Οι σχεδιασμοί του Ομπάμα δεν είχαν ξεδιπλωθεί ακόμα, συνεπώς δεν γνωρίζουμε μέχρι που θα φτάσει αυτή η μεγάλη κοινωνική δυναμική. Μια δύναμη που αμοιδρά διαπιστώνει για το πού το πάνε οι ηγέτες τους, ξεπετάχθηκε απροσδόκητα σε αυτές τις εκλογές. Εκείνο που είναι βέβαιο ότι ο Ομπάμα άνοιξε το δρόμο και στην Ευρώπη, που είναι ακόμα σαν στρείδι-ταμπού, κωλλημένη σε αυτόν τον τομέα. Αν οι εξελίξεις που τέθηκαν σε κίνηση οδηγήσουν σε νέες πολιτικές επιλογές και στην Ευρώπη της οποίας οι ηγεσίες δεν είναι ανεύθυνες για την οικονομική κρίση, μπορεί να φανεί κάποιο έστω αμοιδρό φως στο τέλος του Τούνελ.

Η πολιτική σαν συλλογική βούληση, σαν συγκρότηση δυνάμεων κοινωνικών συσπειρώσεων και σαν πλειοψηφία των πολλών, των μεσαίων και φτωχών μιας κοινωνίας αναλαμβάνει πάλι τον πρώτο ρόλο, σε μια εποχή που οι ηγεσίες της οικονομίας απέδειξαν όχι μόνο έλλειψη προνοητικότητα αλλά και ανικανότητας να χειριστούν την εν μέρει κατασκευασμένη κρίση και αναγκάζονται να «ομολογήσουν» με το αζημίωτο την αποτυχία τους, όσο και αν αντιστέκονται για να διατηρήσουν τα «κεκτημένα».

Όλα τα δεδομένα πάντως συνειγορούν και κατασταλάζουν, μα και επηρεάζουν όλο και περισσότερο ότι οι συγκρούσεις και οι επιλογές βρίσκονται σε αντίθετη φορά και κατεύθυνση που ακολουθεί η ηγεσία. Αυτή η κοινωνική δυναμική των πολλών άλλων και η κατάρρευση των ιδεολογικών σχημάτων του νεοφιλευθερισμού επιβεβαιώνουν και την αυταπάτη ότι όλα είναι υπό έλεγχο

Αν οι εξελίξεις που τέθηκαν σε κίνηση οδηγήσουν σε νέες πολιτικές επιλογές-και στη Ευρώπη της οποίας οι ηγεσίες δεν είναι ανεύθυνες για την οικονομική Υφεση. Και Υφεση σημαίνει καταστροφή χιλιάδων φτωχών νοικοκυριών

Η πολιτική σαν συλλογική βούληση, σαν συγκρότηση δυνάμεων κοινωνικών συσπειρώσεων και σαν πλειοψηφία των πολλών και των μεσαίων και φτωχών μιας κοινωνίας αναλαμβάνει πάλι τον πρώτο ρόλο, σε μια εποχή που οι ηγεσίες της οικονομίας απέδειξαν όχι μόνο έλλειψη προνοητικότητα αλλά και ανικανότητας να χειριστούν την κρίση και αναγκάζονται να ομολογήσουν την αποτυχία τους όσο και αν αντιστέκονται για να διατηρήσουν τα «κεκτημένα» τους.

Μέχρι πριν τις Προεδρικές εκλογές, οι Αμερικανοί ζούσαν με το μύθο του *american dream*, με το αμερικανικό όνειρο. Ενα όνειρο που ενώ αποδείχθηκε απατηλό, ωστόσο επηρέαζε και κρατούσε σε ισόβια αναμονή τους λαούς του κόσμου όπου Γης, ότι μια μέρα αν κάνουν υπομονή και ενστερνιστούν τα πιστεύω της εκάστοτε ηγεσία τους και ειδικά αυτών των ΗΠΑ. θα συμμετάσχουν και αυτοί σε αυτό το πολύ ποθητό όνειρο. Ενα όνειρο που ηλέκτριζε σκέψη και νου.

Από καιρό τώρα πολλοί, οι περισσότεροι κατάλαβαν τόσο οι φτωχοί μεσαίοι και πλούσιοι ακόμα ότι το όνειρο εκτός του ότι ήταν απατηλό, η υποδομή, η ύπαρξή και Λειτουργία του όποιο όσο και αν ήταν μεγάλο το μέγεθος: Προέρχονταν στηρίζονταν στην και από την διεξαγωγή των πολέμων, τη βία, την κλοπή και την απάτη.

Όσοι σκέπτονται και θέλουν να ζήσουν Ανθρώπινα, και για ζήσουν Ανθρώπινα και σε ένα διαφορετικό κόσμο, ένα κόσμο που να μας χωράει όλους, που να έχουν όλοι όχι μόνο θέση κάτω από τον ήλιο, αλλά και κάτω από τη δική τους στέγη, χωρίς τον κίνδυνο να βρεθεί κάποια μέρα στο δρόμο και χωρίς δουλειά και οι τράπεζες για μερικές χιλιάδες δολάρια ή ευρώ να αποπληρώσουν το υποθηκευμένο σπίτι, είδαν όνειρο και ζωή να γίνεται συντρίμια και αποφάσισαν να στείλουν τον Ομπάμα στο Λευκό Οίκο.

Η εκλογή του Ομπάμα ενσαρκώσε την ελπίδα ότι μπορεί να γίνει αλλαγή, όχι μόνο στις ΗΠΑ που την κυβερνούσαν επί δεκαετίες οι πετρελαϊκές εταιρείες, την τρέφουν οι πολεμικές βιομηχανίες, η Wall Street και τα *dolden Doys*, *Sia*, τα Λόμπι. Σε τελευταία ανάλυση, το *estadlishmeht*. Και ο *kosm;okiw*. Ο κοσμάκης ζούσε με το μύθο του *amerikah Dream* αλλά και όπου αλλού οι λαοί κυβερνούνται από τους ίδιους και με τον ίδιο τρόπο,

Ο απόγονος του αγωνιστή Γιόμο Κενιάτα (τους Μάο Μάου για όποιον τους θυμάται), ο νέος Πρόεδρος των ΗΠΑ μπορεί, θα μπορούσε-αν τελικά τον αφήσουν οι θερμοκέφαλοι της Ουάσιγκτον και απόστρατοι στρατηγοί και οι του Γκουαντανάμο-να ανατρέψει τις «παρακαταθήκες που έγραψα για το ρόλο και μοίρα των λαών της Αμερικής και του κόσμου» των προηγούμενων Προέδρων και ειδικά των Μπους, με την προϋπόθεση ότι δεν θα διαψεύσει τις ελπίδες σε αυτά τα 150 και πλέον εκατομμύρια Αμερικανών πολιτών, που πειστωμένοι για τις μέχρι τώρα αντιλήψεις και με συσσωρευμένη πίκρα και πόνο, πήγαν στις κάλπες, για μια «καλύτερη διαχείριση», για ένα καλύτερο αύριο και για ένα καλύτερο κόσμο στη συνέχεια.

Μα και την απόφαση τους και να κόψουν από κοινού ψηφοφόροι και Ομπάμα, να απαλλάξουν τον αμερικανικό λαό από τον μελλοντικό εφιάλτη να τους συμβεί μια μέρα «η Σάρα Πέιλνι» ότι θα μπορούσε να γίνει από αντιπρόεδρος και «ελέω Θεού», και Πρόεδρος των ΗΠΑ» Όπως έγραψε και ο Αλέξης Παπαχελάς στην «Καθημερινή».

Στις εκλογές αυτές από ό,τι φαίνεται η πλειοψηφία αυτού του μεγάλου και αξιοθαύμαστου λαού, λειτούργησε και έπραξε με βάση και τη μνήμη. Μνήμη, ατομική, εθνική και παγκόσμια. Τη φορά αυτή αναστοχάστηκε, ότι εκτός από την καθημερινότητα υπάρχει και η μνήμη, και ότι εκεί στη μνήμη λάμπει και είναι δομημένος ο Ιστός της κοινωνικής δομής, ο τρόπος που αυτή δομήθηκε και η ιστορική πορεία που διέγραψε η κάθε χώρα και οι ΗΠΑ

Και η μνήμη λέει ότι ο αξιοθαύμαστος λαός, που από δούλος εκτός του ότι με τον αγώνα απέκτησε την ελευθερία του, από τον αποικιακό ζυγό των Αγγλων μεγαλούργησε σε τομείς της επιστήμης, της τεχνολογίας δεν μπορούσε να αφήσει έτσι τα πράγματα να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο και την προοπτική ενός πυρηνικού πολέμου. Ενα πόλεμο που θα κατάστρεφε τον πλανήτη. Ενας λαός που έζησε και συμμετείχε σε τόσους βάρβαρους και αναίτιους γι' αυτούς πολέμους.

Πολέμους που στους οργανωτές εξασφαλίζει κέρδη και δύναμη και στο λαό-λαούς πόνο και φέρετρα και ολοένα μεγαλύτερη φτώχεια και σε αλληπάλληλες οικονομικές κρίσεις με αποκορύφωμα αυτή του 1929 και τη σημερινή που ξεπερνά και αυτή του 1929 με άγνωστες ακόμα στις συνέπειες.

Απόδειξη αποτελούν οι εσπευσμένες προσπάθειες του Δυτικού κόσμου να σώσουν το σύστημα. Το σύστημα που κατά καιρούς και όλο πιο συχνά, έντονο και καταστροφικό τρόπο επιβεβαιώνει ότι ο πόλεμος και οι οικονομικές κρίσεις είναι συμφυής με το ίδιο το σύστημα.

Ο απόγονος του αγωνιστή Γιόμο Κενιάτα (τους Μάο Μάου για όποιον τους θυμάται), ο νέος Πρόεδρος των ΗΠΑ μπορεί, θα μπορούσε-αν τελικά τον αφήσουν τα γεράκια και οι απόστρατοι στρατηγοί και αυτοί του Γκουαντανάμο-να ανατρέψει τις «παρακαταθήκες» των προηγούμενων Προέδρων και ειδικά των Μπούς, με την προϋπόθεση ότι δεν θα διαψεύσει τις ελπίδες σε αυτά τα 150 και πλέον εκατομμύρια Αμερικανών πολιτών, που πειστωμένοι για τις μέχρι τώρα αντιλήψεις και με συσσωρευμένη πίκρα και πόνο, πήγαν στις κάλπες, για μια «καλύτερη διαχείριση», για ένα καλύτερο αύριο και για ένα καλύτερο κόσμο στη συνέχεια. απαλλαγμένο από την εκμετάλλευση

Δυστυχώς η επιλογή και η εκλογή του Ομπάμα με τα κατά καιρούς Διαγγέλματα από μια εποχή και μετά κινείται στα πλαίσια των Μπούς. Αρα η εκλογή Ομπάμα ήταν μια αναλαμπή εκτόνωσης της συμπυκνωμένης αγανάκτησης. Μια ζωντανή συγχορδία του Αμερικάνικου λαού, για να διαπιστώσουν πως σκέφτεται και τι θέλει ο λαός, μα και πως θα μετατρέψουν τη θέληση σε συγκατάθεση και αρωγή στην ήδη δρομολογημένη παγκόσμια Αγγλο Σαξωνική Αυτοκρατορία.

**ΗΔΗ ΑΠΟ ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΑΝΑΒΙΩΝΟΥΝ ΟΙ ΛΕΓΕΩΝΕΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.
ΟΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ ΕΠΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ ΣΤΗ
ΖΩΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΝΑΒΙΩΝΕΙ Ο ΝΕΟΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΤΩΡΑ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΣ.**

Είναι γεγονός ότι ζούμε την αμφισβήτηση της ιδεολογίας της προόδου, που είχε διαδοθεί και επικρατήσει ύστερα από πολλούς κόπους και αγώνες στην Ευρώπη από τις αρχές του 18ου αιώνα. Η ιδεολογία της ανάπτυξης και της προόδου διαπέρασε και γονιμοποίησε ολόκληρο τον 18ο αιώνα. Και στη διάρκεια του 19ου αιώνα η Γαλλική Επανάσταση στηριγμένες στον Αρχαίελληνικό πολιτισμό, οι ηγεσίες του δυτικού αναπτυγμένου κόσμου διαμόρφωναν τα εργαλεία: Γράμματα, Τέχνες, τεχνολογία, Μουσική, Ζωγραφική, Γλυπτική, Αρχιτεκτονική Ιατρική, Θέατρο κλπ.

Μεταμορφωμένες από την ανάπτυξη της βιομηχανίας κατά τον 19ο αιώνα όλες οι μεγάλες τότε δυνάμεις εκδηλώνουν σε συνδυασμό με πρακτικά μέτρα φιλοδοξίες παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξωφρενική αναζήτηση πλούτου, πρώτων υλών, φτηνών εργατικών χεριών και το άνοιγμα νέων αγορών δημιουργούσαν ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, με παγκόσμιες αντανάκλασεις. Είναι η εποχή που η κάθε μεγάλη δύναμη δομεί τον δικό της κατακτητικό Ιμπεριαλισμό.

Παράλληλα όμως με τη διαμόρφωση του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος και του Ιμπεριαλισμού, διαμορφωνόταν μέσα στα σπλάχνα τους

συστήματος που μετέτρεψε τον φεουδαρχικό μικρό ιδιοκτήτη γης και εργαλείων σε προλετάριους και ένα εξ ίσου ισχυρό εργατικό προλεταριακό κίνημα, που και αυτό στηριγμένο στη Μαρξιστική κοσμοθεωρία θα είναι ο αντίποδας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και τρόπου ζωής. Ένα Νέο σύστημα που θα αλλάξει τόσο τον τρόπο παραγωγής, αλλά και της διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το εργατικό κίνημα οργανώνει παντού εργατικά συνδικάτα, ιδρύει την πρώτη και σε συνέχεια τη δεύτερη διεθνή μέσα από την οποία θα αγωνιστεί για την υπολοποίηση αυτών των ιδεών, των αξιών στηριγμένα στα Ανθρώπινα ιδανικά του Σοσιαλισμού.

Με τη Γαλλική Επανάσταση αρχίζει μια νέα σύγχρονη εποχή. Ο χιλιόχρονος-και πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη του αστικού και ιμπεριαλιστικά σκεπτόμενου πλέον βορρά. Οι αξίες αυτές επανήλθαν και διαδόθηκαν στην Ευρώπη και έκτοτε εμπνέουν τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία του 18ου και του 19ου αιώνα.

Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί όμως κατέχουν την πρώτη θέση στην κούρσα των εξοπλισμών, στη δημιουργία συμμαχιών και την έξαρση των εθνικιστικών τάσεων, ωστόσο δεν είναι αυτοί που βάζουν τη φωτιά στη αποθηκευμένη μπαρούτι και στους χωρίς όρια εξοπλιστικούς ανταγωνισμούς και την επέκταση των αποικιακών κατακτήσεων. Το επεισόδιο στο Σεράγεβο οδήγησε την ανθρωπότητα στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και σε συνέχεια στη πρώτη Σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία τον Οκτώβρη του 1917.

Στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων, η πολιτική των ΗΠΑ λόγω του ότι θα υποκαταστήσει τις ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις, κρατούσε μια ξεχωριστή θέση, όχι για τους σκοπούς που θα επιδίωκε, αλλά τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε. Χωρίς να υποστούν την παρά μικρή ζημιά στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο εισέπραξαν την αξία του πολέμου. Βγήκαν οικονομικά ενισχυμένες και εν όψη του διαγραφόμενου κινδύνου πρωτοστατούν στην ίδρυση της διεθνούς του κεφαλαίου με έδρα το Λονδίνο και σε συνέχεια στην Ουάσιγκτον.

Ωστόσο, ιστορικά και ειδικά την περίοδο της αποικιοκρατίας, εκτός από τις χώρες, δράστες συγκρούσεων υπήρξαν συχνά και οι ιδιωτικοί φορείς με κερδοσκοπικούς στόχους. Τέτοιοι ιδιωτικοί φορείς ήταν οι Εταιρείες. Στις Εταιρείες αυτές είχαν παραχωρηθεί πολύ μεγάλες και πλατιές εξουσίες: εξουσίες να ερευνούν, να διοικούν, να εκμεταλλεύονταν τα εδάφη, να επιβάλλουν και να εισπράττουν φόρους. Να διατηρούν στρατούς, να κάνουν πολέμους και, στην ανάγκη, να υπογράφουν και συνθήκες ακόμα με τις άλλες υπερπόντιες χώρες. Αυτές οι Εταιρείες ήταν αληθινά «κράτη».

Ετσι, ασφαλισμένες και κατοχυρωμένες, οι Εταιρείες άρχιζαν τις φονικές επιχειρήσεις στα υπερπόντια εδάφη. Όσο για την τιμιότητα αυτών που τις χρηματοδοτούσαν και που τις διεύθυναν σκοπό είχαν οι μεν Γάλλοι να δημιουργήσουν «Νέες Γαλλίες», οι δε Αγγλοι «Νέες Αγγλίες» που εμφορούμενοι ειδικά οι Αγγλοι από το αγγλοσαξονικό σύνδρομο είχαν ρίξει το σύνθημα «κάντε τον κόσμο Αγγλία». Οι αποικίες που κατακτήθηκαν απ τις διάφορες χώρες της Ευρώπης κατακτήθηκαν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της κάθε Μητρόπολης.

Αυτό το καθαρά εμπορευματικό-εκμεταλλευτικό περιεχόμενο του αποικισμού όχι μόνο επιδοκιμάστηκε από όλους τους σύγχρονους διανοούμενους! «Ο σκοπός των αποικιών», γράφει ο Μοντεσκιέ στο Πνεύμα των Νόμων, «είναι να κάνουμε το

εμπόριο κάτω από όρους καλύτερους από εκείνους με τους οποίους γίνεται το εμπόριο μας με τους γειτονικούς λαούς, όπου τα πλεονεκτήματα είναι και για τους δυο τα ίδια. Με βάση αυτό το σκεπτικό είχε επιβληθεί το καθεστώς: Η Μητρόπολη στις κατακτημένες αποικίες να είναι η μοναδική χώρα που μπορεί να κάνει εμπόριο στις αποικίες της, αφού σκοπός της κατάκτησης μιας άλλης χώρας είναι η εκμετάλλευση και μέσω αυτής η επέκταση του εμπορίου και όχι η ίδρυση μιας πόλης ή μιας καινούριας αυτοκρατορίας».

Ετσι, όταν η αστική τάξη της Ευρώπης ήταν σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων και λαών στη δουλεία. Το ίδιο και χειρότερα έκανε και εξακολουθεί να κάνει και η αστική τάξη των ΗΠΑ, που μέσω ενός κατάλληλα οργανωμένου στρατιωτικό-βιομηχανικό συμπλέγματος διαδέχθηκε και υποκατέστησε το σύνολο σχεδόν τους πρώην αποικιοκράτες. Και ενώ για τότε ο Μοντεσκέ: «όχι την ίδρυση μια πόλης η μια καινούριας αυτοκρατορία», Τώρα με βάση τις αντιλήψεις των ΗΠΑ χτίζεται χρόνο με το χρόνο, αργά ίσως αλλά σταθερά αυτή η Παγκόσμια Αυτοκρατορία.

Και αν δεν υπάρξει ΑΡΕΤΗ και ΤΟΛΜΗ από τους κόσμους, γρήγορα θα βρεθούμε κλεισμένοι μέσα στα τείχη που αυτοί έκτιζαν γύρω μας.

Τον πρώτο πόλεμο για ένα καινούριο μοίρασμα των αποικιών τον εξαπολύουν οι ΗΠΑ στα 1898, εξαναγκάζοντας την Ισπανία να εγκαταλείψει τις Φιλιππίνες, τη Νήσο Γκουάμ και το Πόρτο Ρίκο. Οι ΗΠΑ έχοντας εισβάλει στις Φιλιππίνες και το Πόρτ Ρίκο το 1898, με το αλτρουϊστικό πρόσχημα της «απελευθέρωσης» αυτών των εδαφών και των πληθυσμών τους από τον αποικιακό ζυγό, κατέληξαν πολύ γρήγορα να αντικαταστήσουν την όποια προηγούμενη κυρίαρχη δύναμη.

Ετσι λοιπόν, ένας αποικιακά κατακτημένος και εκμεταλλευόμενος λαός, μετά τη νίκη των Βορείων στον εμφύλιο πόλεμο, θα ενσωματωθεί και θα εκφραστεί από την αστική τάξη των Ηνωμένων πολιτειών, γίνεται ο ίδιος κατακτητής εκμεταλλευτής, και μέσω του πλούτου και της δύναμης που συσώρευσε αυτό ανακήρυξε τον εαυτό τους αυτοκρατορική δύναμη και εντολοδόχο του κόσμου.

Η χαοτική κατάσταση που επικρατεί στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη γύρω περιοχή γενικότερα τη θέση των δημοσίων-εθνικών στρατευμάτων την διαδέχεται η χωρίς προηγούμενο «ανάθεση σε τρίτους βασικούς τομείς της άμυνας των ΗΠΑ. Η προσφυγή στις λεγόμενες επιχειρήσεις «ασφαλείας» εκτός του ότι απάλλαξε τις ΗΠΑ από τον βραχνά των εφεδρειών, διευκόλυνε την επιλεκτική προώθηση δυνάμεων στο εξωτερικό, ενώ παράλληλα επεκτείνει τη γεωστρατηγική, γεωπολιτική και τεχνολογική επιρροή σαν μεγάλη δύναμη. Και το βασικότερο ο τρόπος της ανάθεσης παρακάμπτει του κοινοβουλευτικούς «ελέγχους» και κυρίως δεν χρεώνεται με τις δυσάρεστες ενέργειες αμφίβολης νομιμότητας και υποκαθιστά τον στρατό με μικρότερο κόστος.

Ενώ η κινητήρια δύναμη και η πρόοδος της αμερικάνικης Αστικής Τάξης βρίσκεται στην αδυσώπητη και ελεύθερη από κανόνες δικαίου και ηθικής στην αναζήτηση πλούτου και δύναμης. Ο Νέο Ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ επαναφέρει τη ρωμαϊκή αντίληψη για μια ηθική κυριαρχία, η οποία βασίζεται στην πεποίθηση ότι οι ελεύθερες ανταλλαγές, η παγκοσμιοποίηση και η διάδοση του αμερικάνικου πολιτισμού, είναι κάτι καλό για ολόκληρο τον κόσμο, αλλά κυρίως και μια την στρατιωτική και πληροφορική κυριαρχία, η οποία ασκείται σε λαούς που για τις ΗΠΑ θεωρούνται λίγο ως πολύ κατώτεροι. Όσο για τον πολιτισμό της που θέλει να τον μεταγγίσει στον κόσμο δεν θα ήταν υπερβολή αν τον χαρακτήριζε κανείς ελάχιστο και πολεμοχαρή από τη γέννησή του. Το ίδιο ισχύει και για την ιστορία.

Ο αμερικάνικος λαός, είναι ένας ανιστόριτος λαός, ένας λαός χωρίς ιστορική μνήμη, αφού δεν διαθέτει εθνική ιστορία και αδιαφορεί για την ιστορία των άλλων λαών και εθνών. Η ιστορία για τους Αμερικανούς κοινωνιολόγους, δεν υπάρχει σαν επιστήμη, υπάρχει μόνο σαν ένας κλάδος ευγενής και άσχετος των πολιτιστικών επιστημών ή της ανθρωπολογίας! Ολα ανάγονται άλλωστε στις ΗΠΑ σε πολιτιστικές σπουδές. Τα κράτη γι' αυτούς δεν έχουν να διδαχθούν από την ιστορία τους. Από ό,τι φαίνεται την άγνοια αυτή την πληρώνουν ακριβά τόσο οι λαοί του κόσμου όσο και οι ίδιοι οι Αμερικανοί.

Η επίτευξη, όμως ορισμένων στόχων τους ενδιαφέρει περισσότερο από έναν τέτοιο κίνδυνο. Γιατί το ζήτημα για τους Αμερικανούς είναι η εδραίωση και διαιώνιση έστω και με τη δύναμη των όπλων της αμερικανικής ηγεμονίας σε όλο τον κόσμο, αλλά και, ταυτόχρονα, στο εσωτερικό πεδίο, η εφαρμογή του προγράμματός τους για πλήρη εξάρθρωση των προοδευτικών κατακτήσεων που απέφεραν οι λαϊκοί αγώνες κατά τη διάρκεια του 19ου και 20ου αιώνα. Στην κυριολεξία, επιδιώκουν την θεσμοθέτηση της αντεπανάστασης που άρχισε στην πρώτη θητεία Μπους, να την κάνουν διαρκή με την επανεκλογή του.

Ηδη πριν από τις βουλευτικές του 2002, Κάρλ Ρόουβ, βασικός εκλογικός σύμβουλος είχε ζητήσει επιτακτικά και επίμονα από τους ρεμπουπλικάνους υποψήφιους να οργανώσουν και να στηρίζουν την εκλογική τους εκστρατεία στα ζητήματα «ασφαλείας», προκειμένου οι ψηφοφόροι να ξεχάσουν την αντιλαϊκή εσωτερική πολιτική και τους τρομονόμους που ψήφισε ο Λευκό Οίκος.

Μελετώντας κανείς την εκλογή των Προέδρων καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι εκλογή και κυρίως η επανεκλογή τους στον ένα ή στον άλλο βαθμό συνδέεται με πόλεμο. Είκοσι χρόνια πριν, ο πρόεδρος Ρόναλντ Ρέιγκαν δεν λειτούργησε διαφορετικά: Το 1983 η εισβολή των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στη Γρανάδα έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επανεκλογή του τον επόμενο χρόνο.

Ο Τζόρτζ Μπους, αντί για το Νοέμβριο 1999 που έγιναν οι προεδρικές εκλογές, αυτός μέσω εκλογικών Νοθειών και δικαστικών αποφάσεων εξελέγει για πρώτη φορά Πρόεδρος το 2000. Για να μην του ξανά συμβεί κάτι παρόμοιο τη φορά αυτή φρόντισε με προληπτικούς πολέμους, δολοφονίες αμάχων, με γκεμπελική προπαγάνδα, καταπάτηση των πολιτικών ελευθεριών και μια εκστρατεία υπέρ των «οικογενειακών αξιών» φρόντισε α ισοσκελίσει την αμφιλεγόμενη νίκη του 2000. Έκανε πράξη αυτό που λέμε: Θρησκεία, Πατρίδα, οικογένεια»

Και επειδή μια ηγεμονική δύναμη δεν αρκεί να περιορίζεται στη διακήρυξη της επίσημης πολιτικής της, οφείλει και να την επιβάλλει σαν το νέο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων.

Ομως παρά την πλεονεκτική θέση των ΗΠΑ. στο γύρισμα του χρόνου, ο απολογισμός για τους Αμερικανούς παρά τη νίκη της ακροδεξιάς, η πανίσχυρη πολεμική μηχανή των ΗΠΑ, υποφέρει και κατατρέχετε από χαμηλό ηθικό και απροθυμία εφέδρων να καταταγούν γενικά και για το Ιράκ ειδικά. Αυξάνουν τα κρούσματα λιποταξιών, οι μηνύσεις των απλών στρατιωτικών κατά της ηγεσίας και οι αιτήσεις πολιτικού ασύλου από λιποτάκτες στον Καναδά

Βέβαια και πριν από τον πόλεμο, χιλιάδες φοιτητές που προκειμένου να εξωφλήσουν το φοιτητικό δάνεια υπηρετώντας στην εθνοφρουρά βρέθηκαν χωρίς να το καταλάβουν να πολεμάνε στο Ιράκ. Τώρα πλέον κανείς από αυτούς δεν θέλει να ανανεώσει το συμβόλαιο με την εθνοφρουρά με αποτέλεσμα η κραταιά Αμερική να υποφέρει από εφεδρείες που καθορίζουν την νίκη όχι μόνο στον πόλεμο αλλά και την ειρήνη. Το ίδιο σχεδόν πρόβλημα αντικρίζει ο εκέστοτε Αγγλος Πρωθυπουργός, που συνεχώς μεταθέτει στο όλο και αβέβαιο μέλλον την επιτυχία ενός εγχειρήματος που

θυμίζει τοπίο στην ομίχλη. Κέρδισε ό όμως και αυτός όπως και οι Μπούς χρόνο χωρίς να έχουν σχέδιο συντεταγμένης απεμπλοκή από τα μελλοντικά αυτοκρατορικά σχέδια.

Είναι γεγονός ότι ζούμε την αμφισβήτηση της ιδεολογίας της προόδου, που είχε διαδοθεί και επικρατήσει ύστερα από πολλούς κόπους και αγώνες στην Ευρώπη απ τις αρχές του 18ου αιώνα. Η ιδεολογία της ανάπτυξης και της προόδου διαπέρασε και γονιμοποίησε ολόκληρο τον 19ο αιώνα. Στη διάρκεια του 18ου αιώνα οι ηγεσίες του δυτικού αναπτυγμένου κόσμου διαμόρφωναν τα εργαλεία : Γράμματα, Τέχνες, τεχνολογία, Μουσική, Ζωγραφική, Γλυπτική, Αρχιτεκτονική Ιατρική κλπ.

Μεταμορφωμένες απ την ανάπτυξη της βιομηχανίας κατά τον 19ο αιώνα όλες οι μεγάλες τότε δυνάμεις εκδηλώνουν σε συνδυασμό με πρακτικά μέτρα φιλοδοξίες παγκόσμιας κυριαρχίας. Η εξωφρενική αναζήτηση πλούτου, πρώτων υλών, φτηνών εργατικών χεριών και το άνοιγμα νέων αγορών δημιουργούσαν ένα παγκόσμιο οικονομικό σύστημα, με παγκόσμιες αντανάκλασεις. Είναι η εποχή που η κάθε μεγάλη δύναμη δομεί τον δικό της Ιμπεριαλισμό.

Παράλληλα όμως με τη διαμόρφωση του παγκόσμιου κεφαλαιοκρατικού συστήματος και του Ιμπεριαλισμού, διαμορφωνόταν και ένα εξ ίσου ισχυρό εργατικό κίνημα, που και αυτό στηριγμένο στη Μαρξιστική κοσμοθεωρία θα είναι ο αντίποδας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και τρόπο ζωής. Ενα σύστημα που θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το εργατικό κίνημα οργανώνει παντού εργατικά συνδικάτα, ιδρύει την πρώτη και σε συνέχεια τη δεύτερη διεθνή μέσα απ την οποία θα αγωνιστεί για την υπολοποίηση των ιδεών, των αξιών και τα ιδανικά του Σοσιαλισμού.

Με τη Γαλλική Επανάσταση αρχίζει μια νέα σύγχρονη εποχή. Ο χιλιόχρονος-και πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, εφαρμόστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου με νίκη του αστικού και ιμπεριαλιστικά σκεπτόμενου πλέον βορρά. Οι αξίες αυτές επανήλθαν και διαδόθηκαν στην Ευρώπη και έκτοτε εμπνεύουν τη φιλελεύθερη μπουρζουαζία του 18ου και του 19ου αιώνα.

Οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί όμως κατέχουν την πρώτη θέση στην κούρσα των εξοπλισμών, στη δημιουργία συμμαχιών και την έξαρση των εθνικιστικών τάσεων, ωστόσο δεν είναι αυτοί που βάζουν τη φωτιά στη αποθηκευμένη μπαρούτι και στους χωρίς όρια εξοπλιστικούς ανταγωνισμούς και την επέκταση των αποικιακών κατακτήσεων. Το επεισόδιο στο Σεράγεβο οδήγησε την ανθρωπότητα στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο και σε συνέχεια στη πρώτη Σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία τον Οκτώβρη του 1917.

Στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων, η πολιτική των ΗΠΑ λόγω του ότι θα υποκαταστήσει τις ευρωπαϊκές αποικιακές δυνάμεις, κρατούσε μια ξερωριστή θέση, όχι για τους σκοπούς που θα επιδίωκε αλλά τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε. Χωρίς να υποστούν την παρά μικρή ζημιά στον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο εισέπραξαν την αξία του πολέμου. Βγήκαν οικονομικά ενισχυμένες και εν όψη του διαγραφόμενου κινδύνου πρωτοστατούν στην ίδρυση της διεθνούς του κεφαλαίου με έδρα το Λονδίνο και σε συνέχεια στην Ουάσιγκτον.

Ωστόσο, ιστορικά και ειδικά την περίοδο της αποικιοκρατίας, εκτός απ' τις χώρες, δράστες συγκρούσεων υπήρξαν συχνά και οι ιδιωτικοί φορείς με κερδοσκοπικούς στόχους. Τέτοιοι ιδιωτικοί φορείς ήταν οι Εταιρείες. Στις Εταιρείες αυτές είχαν παραχωρηθεί πολύ μεγάλες και πλατιές εξουσίες: εξουσίες να ερευνούν, να διοικούν,

να εκμεταλλεύονταν τα εδάφη, να επιβάλλουν και να εισπράττουν τους φόρους, να διατηρούν στρατούς, να κάνουν πολέμους και, στην ανάγκη, να υπογράφουν και συνθήκες ακόμα με τις άλλες υπερπόντιες χώρες. Αυτές οι Εταιρείες ήταν αληθινά «κράτη».

Ετσι ασφαλισμένες και κατοχυρωμένες, οι Εταιρείες άρχιζαν τις φονικές επιχειρήσεις στα υπερπόντια εδάφη. Όσο για την τιμιότητα αυτών που τις χρηματοδοτούσαν και που τις διεύθυναν σκοπό είχαν οι μεν Γάλλοι να δημιουργήσουν «Νέες Γαλλίες», οι δε Αγγλοι «Νέες Αγγλίες» που εμπορούμενοι ειδικά οι Αγγλοι απ το αγγλοσαξονικό σύνδρομο είχαν ρίξει το σύνθημα «κάντε τον κόσμο Αγγλία». Οι αποικίες που κατακτήθηκαν απ τις διάφορες χώρες της Ευρώπης κατακτήθηκαν για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα της μητρόπολης.

Αυτό το καθαρά εμπορευματο-εκμεταλλευτικό περιεχόμενο του αποικισμού επιδοκιμάστηκε από όλους τους σύγχρονους διανοούμενους! «Ο σκοπός των αποικιών», γράφει ο Μοντεσκιέ στο Πνεύμα των Νόμων, «είναι να κάνουμε το εμπόριο κάτω από όρους καλύτερους από εκείνους με τους οποίους γίνεται το εμπόριο μας με τους γειτονικούς λαούς, όπου τα πλεονεκτήματα είναι και για τους δυό τα ίδια. Με βάση αυτό το σκεπτικό είχε επιβληθεί το καθεστώς, η μητρόπολη στις κατακτημένες αποικίες να είναι η μοναδική χώρα που μπορεί να κάνει εμπόριο στις αποικίες της αφού σκοπός της κατάκτησης μιας άλλης χώρας είναι η εκμετάλλευση και μέσω αυτής η επέκταση του εμπορίου και όχι η ίδρυση μιας πόλης ή μιας καινούριας αυτοκρατορίας».

Ετσι, όταν η αστική τάξη της Ευρώπης ήταν σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων και λαών στη δουλεία. Το ίδιο και χειρότερα έκανε και εξακολουθεί να κάνει και η αστική τάξη των ΗΠΑ, που μέσω ενός κατάλληλα οργανωμένου στρατιωτικό-βιομηχανικό συμπλέγματος διαδέχθηκε και υποκατέστησε το σύνολο σχεδόν τους πρώην αποικιοκράτες.

Τον πρώτο πόλεμο για ενα καινούριο μοίρασμα των αποικιών τον εξαπολύουν οι ΗΠΑ στα 1898, εξαναγκάζοντας την Ισπανία να εγκαταλείψει τις Φιλιππίνες, τη Νήσο Γκουάμ και το Πόρτο Ρίκο. Οι ΗΠΑ έχοντας εισβάλει στις Φιλιππίνες και το Πόρτ Ρίκο το 1898, με το αλτρουϊστικό πρόσχημα της «απελευθέρωσης» αυτών των εδαφών και των πληθυσμών τους απ τον αποικιακό ζυγό, κατάληξαν πολύ γρήγορα να αντικαταστήσουν την όποια προηγούμενη κυρίαρχη δύναμη.

Ετσι λοιπόν ένας αποικιακά κατακτημένος και εκμεταλλευόμενος λαός, μετά τη νίκη των Βορείων στον εμφύλιο πόλεμο θα ενσωματωθεί και θα εκφραστεί απ την αστική τάξη των Ηνωμένων πολιτειών, γίνεται ο ίδιος κατακτητής εκμεταλλευτής, και μέσω του πλούτου και της δύναμης που συσώρευσε αυτοανακήρυξε τον εαυτό τους αυτοκρατορική δύναμη και εντολοδόχο του κόσμου.

Η χαοτική κατάσταση που επικρατεί στο Αφγανιστάν, το Ιράκ και τη γύρω περιοχή γενικότερα τη θέση των δημοσίων-εθνικών στρατευμάτων την διαδέχεται η χωρίς προηγούμενο «ανάθεση σε τρίτους βασικούς τομείς της άμυνας των ΗΠΑ. Η προσφυγή στις λεγόμενες επιχειρήσεις «ασφαλείας» εκτός του ότι απάλλαξε τις ΗΠΑ από τον βραχνά των εφεδρειών, διευκόλυνε την επιλεκτική προώθηση δυνάμεων στο εξωτερικό, ενώ παράλληλα επεκτείνει τη γεωστρατηγική, γεωπολιτική και τεχνολογική επιρροή σαν μεγάλη δύναμη. Και το βασικότερο ο τρόπος της ανάθεσης παρακάμπτει του κοινοβουλευτικούς «ελέγχους» και κυρίως δεν χρεώνεται με τις δυσάρεστες ενέργειες αμφίβολης νομιμότητας και υποκαθιστά τον στρατό με μικρότερο κόστος.

Ενώ η κινητήρια δύναμη και η πρόοδος της αμερικάνικης κοινωνίας βρίσκεται στην αδυσώπητη και ελεύθερη από κανόνες ηθικής στην αναζήτηση πλούτου και δύναμης.

Ο Νέο Ιμπεριαλισμός των ΗΠΑ επαναφέρει τη ρωμαϊκή αντίληψη για μια ηθική κυριαρχία, η οποία βασίζεται στην πεποίθηση ότι οι ελεύθερες ανταλλαγές, η παγκοσμιοποίηση και η διάδοση του αμερικάνικου πολιτισμού είναι κάτι καλό για ολόκληρο τον κόσμο, αλλά και μια στρατιωτική και πληροφορική κυριαρχία, η οποία ασκείται σε λαούς που για τις ΗΠΑ θεωρούνται λίγο ως πολύ κατώτεροι. Όσο για τον πολιτισμό της που θέλει να τον μεταγγίσει στον κόσμο δεν θα ήταν υπερβολή αν τον χαρακτήριζε κανείς ελάχιστο και πολεμοχαρή από τη γέννησή του. Το ίδιο ισχύει και για την ιστορία.

Ο αμερικάνικος λαός είναι ένας ανιστόριτος λαός, ένας λαός χωρίς ιστορική μνήμη, αφού δεν διαθέτει εθνική ιστορία και αδιαφορεί για την ιστορία των άλλων λαών και εθνών. Η ιστορία για τους Αμερικανούς κοινωνιολόγους, δεν υπάρχει σαν επιστήμη, υπάρχει μόνο σαν κλάδος ευγενής και άσχετος των πολιτιστικών επιστημών ή της ανθρωπολογίας! Όλα ανάγονται άλλωστε στις ΗΠΑ σε πολιτιστικές σπουδές. Τα κράτη γι' αυτούς δεν έχουν να διδαχθούν από την ιστορία τους. Από ό,τι φαίνεται την άγνοια αυτή την πληρώνουν ακριβά τόσο οι λαοί του κόσμου όσο και οι ίδιοι οι Αμερικανοί.

Η επίτευξη, όμως ορισμένων στόχων τους ενδιαφέρει περισσότερο από έναν τέτοιο κίνδυνο. Γιατί το ζήτημα είναι η εδραίωση και διαιώνιση της αμερικανικής ηγεμονίας σε όλο τον κόσμο, αλλά και, ταυτόχρονα, στο εσωτερικό πεδίο, η εφαρμογή του προγράμματός τους για πλήρη εξάρθρωση των προοδευτικών κατακτήσεων που απέφεραν οι λαϊκοί αγώνες κατά τη διάρκεια του 19ου και 20ου αιώνα. Στην κυριολεξία, επιδιώκουν την θεσμοθέτηση της αντεπανάστασης που άρχισε στην πρώτη θητεία Μπους, να την κάνουν διαρκή με την επανεκλογή του.

Ηδη πριν από τις βουλευτικές του 2002, Κάρλ Ρόουβ, βασικός εκλογικός σύμβουλος είχε ζητήσει επιτακτικά και επίμονα απ τους ρεμπουπλικάνους υποψήφιους να οργανώσουν και να στηρίζουν την εκλογική τους εκστρατεία στα ζητήματα «ασφαλείας», προκειμένου οι ψηφοφόροι να ξεχάσουν την αντιλαϊκή εσωτερική πολιτική και τους τρομονόμους που ψήφισε Λευκό Οίκος.

Μελετώντας κανείς την εκλογή των Προέδρων καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι εκλογή και κυρίως η επανεκλογή τους στον ένα ή στον άλλο βαθμό συνδέεται με πόλεμο. Είκοσι χρόνια πριν, ο πρόεδρος Ρόναλντ Ρέιγκαν δεν λειτούργησε διαφορετικά: Το 1983 η εισβολή των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων στη Γρανάδα έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην επανεκλογή του τον επόμενο χρόνο.

Ο Τζόρτζ Μπους, αντί για το Νοέμβριο 1999 που έγιναν οι προεδρικές εκλογές, αυτός μέσω εκλογικών Νοθιών και δικαστικών αποφάσεων εξελέγει για πρώτη φορά Πρόεδρος το 2000. Για να μην του ξανά συμβεί κάτι παρόμοιο τη φορά αυτή φρόντισε με προληπτικούς πολέμους, δολοφονίες αμάχων, με γκεμπελική προπαγάνδα, καταπάτηση των πολιτικών ελευθεριών και μια εκστρατεία υπέρ των οικογενειακών αξιών φρόντισε α ισοσκελίσει την αμφιλεγόμενη νίκη του 2000.

Και επειδή μια ηγεμονική δύναμη δεν αρκεί να περιορίζεται στη διακήρυξη της επίσημης πολιτικής της, οφείλει και να την επιβάλλει σαν το νέο πλαίσιο των διεθνών σχέσεων.

Όμως παρά την πλεονεκτική θέση των ΗΠΑ.

Στο γύρισμα του χρόνου, ο απολογισμός για τους Αμερικανούς παρά τη νίκη της ακροδεξιάς, η πανίσχυρη πολεμική μηχανή των ΗΠΑ υποφέρει από χαμηλό ηθικό και απροθυμία εφέδρων να καταταγούν γενικά και για το Ιράκ ειδικά. Αυξάνουν τα κρούσματα λιποταξιών, οι μηνύσεις των απλών στρατιωτικών κατά της ηγεσίας και οι αιτήσεις πολιτικού ασύλου από λιποτάκτες στον Καναδά

Βέβαια και πριν από τον πόλεμο, χιλιάδες φοιτητές που προκειμένου να εξωφλήσουν το φοιτητικό δάνειο υπηρετώντας στην εθνοφρουρά βρέθηκαν χωρίς να το καταλάβουν να πολεμάνε στο Ιράκ. Τώρα πλέον κανείς από αυτούς δεν θέλει να ανανεώσει το συμβόλαιο με την εθνοφρουρά με αποτέλεσμα η κραταιά Αμερική να υποφέρει από εφεδρείες που καθορίζουν την νίκη στον πόλεμο και την ειρήνη. Το ίδιο σχεδόν πρόβλημα αντικρίζει και Αγγλος Πρωθυπουργός, που συνεχώς μεταθέτει στο όλο και πιο αβέβαιο μέλλον την επιτυχία ενός εγχειρήματος που θυμίζει τοπίο στην ομίχλη. Κερδεί όμως και αυτός όπως και ο Μπούς χρόνο χωρίς να έχουν σχέδιο συντεταγμένης απεμπλοκής.

ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΩΣ ΦΥΤΡΩΣΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Κάποτε η Αγγλίδα Πρωθυπουργός κυρία Θάτσερ και επονομαζόμενη Σιδηρά κυρία, μετά τη νίκη στα νησιά Φόκλαν μας είπε: «**Τι σημαίνει ο νεοφιλελευθερισμός.** Αφού περιγράφει τι σημαίνει «Νέο φιλελευθερισμός» και ότι αυτός συμπυκνώνεται στην ουσία του σε τρεις πολιτικές κοινωνικές κατευθύνσεις: α) τη δραστική μείωση των **φόρων** (από ποιους;) β) τον ουσιαστικό περιορισμό των δραστηριοτήτων του **κράτους** και την δημόσια γραφειοκρατία, που σαν συνέπεια θα έχει την ελάττωση των δημοσίων δαπανών και γ) την καταρχήν αναζήτηση λύσεων σε κάθε πρόβλημα που αναφύεται σε δράσεις των **ατόμων** και της κοινωνίας (λύση κατά μόνας βέβαια) και όχι με τη βοήθεια και μέσω παρεμβατισμών του κράτους.

Κατά την κ Θάτσερ, μέσα στα πλαίσια αυτά προωθούνται πολιτικές **διάχυσης της δημόσιας ιδιοκτησίας** σε φορείς του **ιδιωτικού τομέα**, αλλά και συγκέντρωση των παροχών του κράτους σε τομείς ουσιαστικών κοινωνικών υποδομών και προστασία. Αναλύει τις κοινωνικό-οικονομικές θέσεις και απόψεις του νεοφιλελευθερισμού, τον τρόπο λειτουργίας και πόσα οφέλη θα προκύψουν από την σωστή εφαρμογή του στην κοινωνία των ανθρώπων. ΠΧ στην παιδεία, τις κοινωνικές υπηρεσίες (υγεία πρόνοια) και τον πολιτισμό. Και σε αυτήν την άποψη προστέθηκε ο πρώην Έλληνας Υπουργός κ Αντριάνοπουλος και συνέχεια ρωτάει «αν διακρίνει κανείς τέτοιες πολιτικές να διαπνέουν τις όποιες σημερινές κυβερνητικές πρωτοβουλίες, έτσι ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες»;

Διαφορίζει τον νεοφιλελευθερισμό από τον φιλελευθερισμό, ο οποίος τελικά κατά τον γράφοντα, ούτε λίγο ούτε πολύ, ο ΝεόΦιλελευθερισμός έχει ταυτιστεί με την Σοσιαλ-δημοκρατία. Για να στηρίξει την άποψη αυτή επικαλείται τον «Ευρωπαϊό Επίτροπο και Αρχιτέκτονα του εργατικού κόμματος της Βρετανίας κ Πέτερ Μάντελσον, που ζήτησε από τους ευρωπαϊούς Σοσιαλ-δημοκράτες να στηρίζουν τις Νεοφιλελεύθερες προτάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής που τελικά τα αποτελέσματα (λέει) πηγαίνουν σε φιλολαϊκούς στόχους».

Κάνει κριτική σε διάφορους παράγοντες του τόπου, μα και σε διανοούμενους που την περίοδο του 1990, έλεγαν ότι ο Νεοφιλελευθερισμός είχε καταρρεύσει. Δεν κατανοεί λέει «τον αντικειμενικό στόχο αυτής της προσπάθειας. Πέρα από την ενδόμυχη ανασφάλεια των Ιεροκρηύκων». Ανάμεσα στα άλλα επικαλείται μια πρόσφατη διεθνή συνάντηση στην Ντολβίλ (Φερ 2006), τον Κινέζο διαπραγματευτή για την ένταξη της (κομμουνιστικής;) Κίνας στον διεθνή οργανισμό εμπορίου ο οποίος είπε ότι: «Πρέπει να σταματήσουν οι ηγεσίες της Δύσης να φορτώνουν στην παγκοσμιοποίηση την δική τους ατομία, να πάρουν μέτρα εκσυγχρονισμού των οικονομιών τους».

Με λίγα λόγια λέει, οι πολιτικές ηγεσίες και οι διανοούμενοι έχουν στερέψει από ιδέες. Και αντιμετωπίζουν την εύλογη οργή των πολιτών της πάλαι ποτέ κραταιάς

Ευρώπης, με την αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων. Και συνεχίζει: οτι επιστροφή στο παρελθόν αποκλείεται. Διότι ακριβώς είναι πλέον παρελθόν. Και οτι τα σημερινά προβλήματα δεν αντιμετωπίζονται με χθεσινές λύσεις και κλείνει με το «ο,τι και να κάνεις, αυτά θα έρθουν», χωρίς να προσδιορίζει πότε και ποια είναι αυτά που θα έρθουν».

Και καταλήγει, οτι λύση δεν είναι: «οι πορείες και οι διαμαρτυρίες. Αλλά η αναγνώριση των προβλημάτων, η περισσότερη και σκληρότερη δουλειά και η συνειδητοποίηση πως ο αντίπαλος, δεν είναι ταξικός (αλήθεια όποιος και αν είσαι κύριε μου οι πολυεθνικές, που είναι οι φορείς του Νεοφιλελευθερισμού δεν λειτουργούν ταξικά;) και οτι βασικό τους μέλημα είναι οι φιλολαϊκοί στόχοι και η λύση των προβλημάτων του λαού;

Οτι όλα τα «έθνη και οι λαοί» ετοιμάζονται, (με εξαίρεση ίσως την Ελλάδα), για την τελική οικονομική επίθεση. Και οτι με την επίθεση αυτή δεν έχουν την παραμικρή πρόθεση να πιάσουν «αιχμαλώτους». Αυτά όσον αφορά τις απόψεις του αρθρογράφου, ο οποίος δυστυχώς ξεχνά οτι η περισσότερη και η σκληρότερη δουλειά, που ζητά οδήγησε στο σύστημα Τέϊλορ. Ένα σύστημα που απαξίωσε τον άνθρωπο σαν οντότητα. Τον ταπείνωσε, και τον έκανε ένα τίποτα και όταν προσφέρει;

Ας δούμε όμως, πως, λειτουργεί στην πραγματικότητα ο Νεοφιλελευθερισμός, που ήδη είναι υπέρ διογκωμένος και ελέγχει την παγκόσμια οικονομία, διορίζει και παύει κυβερνήσεις σε συνδυασμό με την ομοιογεννοποίηση, που αποτελεί το κυρίαρχο συστατικό στοιχείο της παγκοσμιοποίησης. Και επειδή όλες οι πράξεις και επιδιώξεις είναι σε αντιπαράθεση ανάμεσα στις χώρες και τους λαούς, προκειμένου να διασφαλίσει την απρόσκοπτη λειτουργία και ύπαρξη, για να ελέγχει τη θέληση του λαού κάθε χώρας επιβάλλει την χρήση των καμερό-χαφιέδων. Μια πράξη που αναβιώνει και στις ποιο υποτίθεται δημοκρατικές χώρες το αστυνομικό ολοκληρωτικό κράτος. Ένα κράτος, τις συνέπειες του οποίου έζησε ο ελληνικός λαός, σκληρά και μακρόχρονα δοκιμάστηκε.

Αν σε αυτά προστεθεί το Σέγκεν και όσο Νούπο η επιβολή του «Μεγάλου Αδερφού», που προϋποθέτει την ουσιαστική κατάλυση των προσωπικών δεδομένων, η προστασία των οποίων, αποτελεί καθοριστικό στοιχείο της ατομικής Ελευθερίας, Η οποία ελευθερία είναι άρρηκτα δεμένη και αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο της δημοκρατίας. Για τον αρθρογράφο, εκτός από τον νεοφιλελευθερισμό και τα οσα αυτό συνεπάγεται, δεν υπάρχει άλλη λύση. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Η παγκοσμιοποίηση για τον αρθρογράφο είναι μονόδρομος: Τελεία και Παύλα.

Αξιότιμε κύριοι, μπορεί όπως γράφεται, να μην «έχουν την πρόθεση να πιάσουν αιχμαλώτους». Υπάρχει όμως η στοκαρισμένη εργασία, και η μέλλουσα να παραχθεί μετά την κατοχή, οι πρώτες ύλες και τα εργατικά χέρια, τα οποία ευχαρίστως με έναν πόλεμο (άλλωστε αυτό γίνεται, και γι αυτό γίνονται οι πόλεμοι τοπικοί και παγκόσμιοι), όχι μόνο θα τα άρπαζαν, αλλά με βάση οτι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση, θα δολοφονούσαν όσους τόλμησαν να αντιδράσουν η και θα τολμήσουν να τα υπερασπισθούν την πατρογονική τους κληρονομιά τους...

Και κυρίως δεν πρέπει να ξεχνάμε, την αποικειάκη ιστορία και το γεγονός, οτι πάντα τα καράβια γύριζαν βαριά φορτωμένα με τα κλοπημαία και τα αμπάρια τίγκα αιχμαλώτους! Όσο δε για την μακρόχρονη και σκληρότερη δουλειά, σε χρόνο και ένταση, είναι κρίμα αγαπητέ μου και όποιοι άλλοι Μέτρ όπου γης του Νέο Φιλελευθερισμού που εν έτη 2008, με το σημερινό επίπεδο της Επιστήμης και της τεχνολογίας, ενώ θα ακρούσαν λιγότερες από δυο ώρες εργασίας, οι Νέο

Φιλελεύθεροι ζητούν διάρκεια και ένταση της ήδη σκληρή μα και απάνθρωπη δουλειάς .

Και αν δεν έχουμε φτάσει ακόμα σε αυτόν τον ποθητό στόχο, δεν είναι γιατί δεν δουλεύουμε περισσότερο χρόνο και με μεγαλύτερη ένταση οι λαοί του κόσμου, αλλά γιατί, δεν έχουν βρεθεί ακόμα τα εργαλεία εκείνα, με τα οποία θα κρατήσουν αν όχι νεκρό, τουλάχιστο ανενεργό τον κεφαλαιούχο στις 22 ώρες τηςσχόλης, (βέβαια γίνετε μια προσπάθεια με το ποδόσφαιρο), καθώς και στο γεγονός οτι η τσέπη και το πορτοφόλι του ιδιώτη που ποτέ δεν βάζει την μια πέτρα πάνω στην άλλη παλιά και οι πολυεθνικές τώρα το πορτοφόλι τους, μόνο προς τα μέσα για αποταμίευση ανοίγει και τότε για επενδύσεις, αν δεν έχει εκ των προταίρων αξασφαλίσει την αρρωγή του κράτους: σε υποδομές και το αντίστοιχο κέδρος. Βέβαια εξαίρεση αποτελούν οι επενδύσεις για το στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα.

Στο θέμα αυτό δεν υπάρχει φιδώ. Ο Κινέζος εκπρόσωπος, τον οποίο επικαλεστήκατε και σε συνέχεια επικαλήστε, Σας είπε την μαύρη αλήθεια. Οι επενδύσεις και ο εκσυγχρονισμός λείπουν. Και αν δεν εξασφαλίσουν εκ των προτέρων τα ποσοστά κέρδους ούτε καν τις σκέφτονται. Και όπως είναι γνωστό οι επενδύσει είναι συνάρτηση του χρόνου, την ένταση της δουλειάς και την αμοιβή της δουλειάς:

Αν δεν μειωθεί χρόνος και η ένταση της Δουλειάς και κυρίως αν δεν αυξηθούν τα ημερομίσθια και οι μισθοί, δεν θα γίνουν επενδύσεις. Με τις επενδύσεις συμβαίνει αυτό που συμβαίνει και με το πετρέλαιο. Αν δεν αυξηθεί η τιμή του πετρελαίου σε βαθμό, που να είναι ασύμφορη η χρήση του, δεν θα γίνουν επενδύσεις σε εναλλακτικές μορφής ενέργειας, για τη διάσωση του περιβάλλοντος και του πλανήτη που ψυχοραγεί.

Ναι Αξιότιμε κύριοι που θεωρείτε τον εαυτό σας εντολοδόχους του πλανήτη λιγότερες από δυο ώρες θα αρκούσαν. Και θα αρκούσαν γιατί όπως πολύ καλά γνωρίζετε η εργασία είναι η μόνη πηγή πλούτου, άρα και κεφαλαίου. Και θα αρκούσαν γιατί εκτός από το επίπεδο της επιστήμης και της τεχνολογίας, η εργασία, όταν δεν είναι δουλειά και καταναγκασμός και κυρίως όταν δημιουργηθούν οι κοινωνικό-οικονομικές εκείνες προϋποθέσεις, λειτουργεί και αποδίδει όπως ο εθελοντής.

Στην εργασία ο εθελοντής, εκτός από την μυϊκή δύναμη καταθέτει και την πνευματική του δύναμη. Με την αξιοπρεπή και ανθρώπινη εργασία και όχι (δουλειά-δουλειά), χωρίς την επέκταση χρόνου και την ένταση που ζητάτε, θα εξασφαλίσει ο κάθε κάτοικος του πλανήτη, όχι μόνο τα του ζείν, αλλά του εφζείν, έτσι ώστε να μπορέσει και ο Άνθρωπος να πάρει την υποκειμενική του υπόσταση. Να πάψει πλέον να θεωρείται τον εαυτό του αντικείμενο-Res. Και αυτό είναι το τεράστιο έγκλημα που διαπράττει συνειδητά το κεφάλαιο, εις βάρος του δούλου του. Στο όνομα του κέρδους και το δυνατόν μεγαλύτερο κέρδους ταυτίζει την εργασία με τη δουλειά-δουλειά.

Μια και ο πόλεμος αποδείχθηκε οτι είναι η ποιο επικερδής επιχείρηση, πρώτα η ευρωπαϊκή κεφαλαιοκρατία και τώρα οι ΗΠΑ, δεν άφησαν γωνιά του πλανήτη που να μην το έχουν ποτίσει με αίμα για το κέρδος. Με αίμα αθώων, προκειμένου να αρπάξει όχι μόνο την στοκαρισμένη εργασία και τον υπάρχοντα πλούτο και πανάρχαιο πολιτισμό: Ατζέκοι, Ινκας, Μάγια, Ασίας, Μ Ασία και Αφρικής, Μια και τον Ελληνικό αλλά και τους ίδιους τους αυτόχθονες λαούς στα σκλαβοπάζαρα και τη δουλειά, με σκοπό την κλοπή και της μελλοντικής μυϊκής και πνευματικής τους δύναμης.

**Ο ΝΕΟ ΦΙΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΥΨΕΙ ΤΗ ΦΟΒΕΡΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΤΟΥ
ΕΠΕΚΤΕΙΝΕΙ ΤΗΝ ΗΔΗ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΧΕΙΡΑΓΩΓΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ**

Αξιότιμοι κύριοι, και όποιοι άλλοι για σήμερα εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου: Ο **Πλανήτης** και το **Περιβάλλον** είναι μια πανανθρώπινη **Συνιδιοκτησία**. Είναι το **Κοινό** μας **Σπίτι**. Ενα **Κοινόχρηστο** Παγκόσμιο **Αγαθό**. Το ίδιο και ο **Βιότοπος** μέσα στον οποίο ζει ο άνθρωπος. Αυτό λοιπόν, το **Πανανθρώπινο Σπίτι**, με το πέρασμα των αιώνων, με πρώτες τις θρησκείες που αποτελούν του μεγαλύτερους Γαιωκτήμονες αρά την υποδομή και το βάθρο πάνω στο οποίο οι μονοθεϊκές, που με τη ρήση: «...Ότι τους ανήκει ότι υπάρχει ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΑΥΤΗΣ...», μα δυστυχώς και μέρος της «επιστήμης» πίστευαν και πολλοί θεωρούν ακόμα ότι το ανθρώπινο είδος, σαν το ανώτερο προϊόν της φύσης: ότι η φύση και ο πλανήτης Γη ανήκει τον Θεό την οποία σε ότι αφορά τον Χριστιανισμό,

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Που είναι και ιδρυτής του Χριστιανισμού, πόσο αρμονικά συνταίριασε τον χριστιανισμό με το καθεστώς της ιδιοκτησίας μα και την υποταγή του ανθρώπου στην θρησκεία με την: επιστολή του προς Ρωμαίους (κεφ ιγ 1-17) : «κάθε άνθρωπος ας υποτάσσεται εις εκείνους που έχουν ανώτερας εξουσίας εν τη πολιτεία. Διότι το καθεστώς του κράτους με τας εξουσίας του, είναι σύμφωνον με το σχέδιο και τη θέληση του Θεού, ο οποίος εδημιούργησε τους ανθρώπους δια να ζουν εις κοινωνίαν...».

Διότι ο ιδιοκτήτης εξουσιαστής λέει «...δεν φορεί επί ματαίως την μάχαιραν, το σύμβολον αυτό της δικαστικής και εκτελεστικής εξουσίας. Την φορεί δια να τιμωρήσει και δια θανάτου ακόμη κάθε άτακτων στοιχείον. Διότι είναι υπηρέτης του Θεού. Ο εκδικητής που έχει εντολήν και το δικαίωμα να επιβάλει τιμωρίας εις κάθε κακοποιόν...». Και κατά τον Θωμά τον Ακινήτη, που κάλυψε ιδεολογικά τις Σταυροφορίες: ο «πόλεμος είναι δίκαιος όταν διεξάγεται από τον νόμιμο κάτοχο της εξουσίας, για ένα δίκαιο σκοπό και με δίκαιες προθέσεις οσων συμμετέχουν σε αυτόν...». Κατά κάποιον τρόπο ο Απόστολος Παύλος διατύπωσε έναν καταστατικό χάρτη Σύνταγμα με βάση το οποίο θα λειτουργούσε στο μέλλον η καινούρια Θρησκεία και συγκεκριμένα ο Χριστιανισμός και ειδικά ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός,

Με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας. Η ιδεολογική αντίληψη και οι κοινωνικό-οικονομικοί Νόμοι αυτού του καθεστώτος, τις δομές, τους θεσμούς και τους φορείς που δημιούργησε για να επιβιώσει, επιτρέπει στα κράτη πρώτα και στα άτομα να κόψουν τον πλανήτη σε κομμάτια, ανάλογα με τη δύναμη πυρός και σε συνέχεια να τοποθετήσουν φράχτες πρώτα και σύνορα μετά.

Με την παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγή φτάσαμε στην αστική επανάσταση στις αναπτυγμένες χώρες, όπως στην Αγγλία και οι κάτω χώρες, τη Γαλλική επανάσταση με αποκορύφωμα την Ρωσική. Η Αγγλική αστική επανάσταση και οι κάτω χώρες, δεν έκοψαν τον ομφάλιο λώρο με τη φεουδαρχία και την μοναρχία. Έκαναν έναν ιστορικό συμβιβασμό με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και οι αστοί (όπως και δική μας) σαν εγγύηση οτι δεν θα τον παραβιάσουν τον ιστορικό αυτό συμβιβασμό, δέχθηκαν την διατήρηση του θεσμού της Μοναρχίας.

Αντίθετα η Γαλλική που με τη δική της επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή και καταλείπετε ο χιλιόχρονος Φεουδαρχισμός με συνθήματα: Ισότητα, αδελφότητα και την κοινωνική δικαιοσύνη, πήρε την εξουσία από την χιλιόχρονη και πλέον φεουδαρχία. Επειδή όμως τη Γή την κατείχαν ο Κλήρος και οι φεουδάρχες και οι ευγενείς, δίπλα στα ποιο πάνω συνθήματα έριξαν και το σύνθημα για την εθνικοποίηση της Γής. Με έκκλησή τους προς του χωρικούς να απαλλοτριώσουν τη

Γη που καλλιεργούσαν, την εντύπωση στους αγρότες ότι οποία Γή η αγρότες την θεωρούσαν δική τους, άνοιξε η λεωφόρος της επικράτησης της Γαλλικής Πολιτικής Επανάστασης.

Όταν όμως οι μπουρζουάδες Αστολι εδραιώθηκαν στην εξουσία, το πρώτο που ανακάλεσαν ήταν ακριβώς το σύνθημα αυτό. Και το ανακάλεσαν γιατί η λέξη Εθνικοποιώ σημαίνει ότι κάτι ατομικό το κάνω εθνικό, κτήμα του εθνούς, άρα κοινό κτήμα όλων και αυτό θα άνοιγε την όρεξη για την επέκταση των ενθικοποιήσεων.

Όμως εκτός από τη λέξη εθνικοποίηση υπάρχει και η αντίθετη λέξη η ιδιωτικοποίηση. Αυτό που είναι σήμερα εθνικό να γίνει με ένα νόμο αύριο ιδιωτικό. Η χρήση αυτών των δυο λέξεων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, είναι ένα από τα βασικότερα εργαλεία μετάγγισης-αρπαγής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου σε ιδιώτες, ανάλογα με το πως εξυπηρετούνται τα συμφέροντα χρησιμοποιεί την μια ή την άλλη λέξη. Με ένα Νόμο που τον συντάσει και τον ψηφίζει κάθε φορά η ίδια η αστική τάξη, όπως πχ τώρα που ο νεοφιλελευθερισμός ζητάει μέσω του κράτους την μεταφορά της εθνικής κρατικής ιδιοκτησίας στους ιδιώτες.

Πχ οι εθνικοποιήσεις που έγινε στην Αγγλία και τη Γαλλία το 1939, εν όψη του επερχόμενου πολέμου και αυτές που έγιναν μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου πολέμου 1939-1945, σε αρκετές επιχειρήσεις ή σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας, υπήρξε μια χαριστική ενίσχυση του κράτους για τον εκ συγχρονισμό τους με δαπάνες του κράτους καθώς και προς τις μη επικερδείς επιχειρήσεις, Μέσω της ιδιωτικοποίησης και για αυτούς ακόμα το κράτος βρήκε τρόπο και εξασφάλισε στους ιδιοκτήτες των επιχειρήσεων αυτών, πολλά, υψηλά και σίγουρα κέρδη. Έτσι εκτός της αναπαλαίωσης των καταστραμένων επιχειρήσεων. Τους πλήρωσε Και αυτά, τα λεγόμενα διαφυγόντα κέρδη!

Η εθνικοποίηση των τραπεζών είναι η μεταφορά της ατομικής ιδιοκτησίας των τραπεζών (των μετόχων) στην ιδιοκτησία του κράτους, γίνεται με την αγορά και, την πληρωμή στους ατομικούς ιδιοκτήτες την αξία της βιομηχανίας ή της τράπεζας που εθνικοποιήθηκε. Το ωραίο δε είναι ότι μετά τον εκσυγχρονισμό με δαπάνες του κράτους οι εθνικοποιημένες βιομηχανίες και οι τράπεζες επανήλθαν στους κατόχους ή σε κάποιους άλλους...Ο καθένας μπορεί να φανταστεί τα κέρδη που προέκυψαν από αυτήν τη ιδιόμορφη ταξική συναλλαγή.

Ο Νεοφιλελευθερισμός ουσία και περιεχόμενο λένε ότι είναι: Μείωση των φόρων από ποιούς; Ουσιαστικός περιορισμός των δραστηριοτήτων του κράτους αλήθεια γιατί; Στον φιλελευθερισμό το κράτος έκανε πάντα την υποδομή του φιλελεύθερου επιχειρηματίας. Και ο νεοφιλελευθερισμός είναι η ιδιωτικοποίηση ολόκληρου του εθνικού πλούτου στους ιδιώτες. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσά τους, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι ο φιλελευθερισμός συνεργάζεται για τα όποια συμφέροντά του με το κράτος, ενώ ο νεοφιλελευθερισμός τα θέλει όλα και εντέλει το κράτος να βρει τρόπο να του τα δώσει όλα. Και το βασικότερο να βρεί τρόπο ο μιστός και το μεροκάματο να μην του αφήνει έστω και μερικές δεκάδες για αύριο. Και κυρίως να μην του μείνει νεκρός χρόνος για προβληματισμό...

Μετά την ήττα του Δημοκρατικού Στρατού, και ειδικά στη 10ετία του 50-60, ο Φιλελευθερισμός στη χώρα μας με εργαλείο το κράτος, είχαμε ξεπεράσει και αυτά τα Σοβιέτ ακόμα σε εθνικοποιήσεις. Ο κ Παν. Παπαλιγούρας σαν υπουργός συντονισμού τότε κατηγορήθηκε για Σοσιάλ-μανία.

Ο υπουργός Συντονισμού στη κυβέρνηση Καραμαλή Παν Παπαλιγούρα, αγοράζοντας με δαπάνες του κράτους, τις παμπάλαιες, (και ήταν πράγματι παμπάλαιες γιατί στη διάρκεια της κατοχής ούτε συντήρηση δεν μπορούσαν να κάνουν), και οι χρεωκοποιμένες τότε επιχειρήσεις μας είπαν ότι κάναμε την ποιο «αξιοθαύμαστη υπέρ του λαού εθνικοποίηση-κοινωνική επένδυση». Στη διάρκεια της κατοχής, οι κατοχικές ελληνόφωνες γερμανικές κυβερνήσεις, με διατάγματα και με ρυθμιστικές παρεμβάσεις στην κοινωνία και την οικονομία, ενέταξαν ολόκληρη την ελληνική βιομηχανία, κυρίως όμως την πολεμική και την μεταλλευτική, καθώς και τις βασικές εμπορικές επιχειρήσεις, εν αγνοία του λαού στην πολεμική μηχανή του άξονα. Ενέργειες και πράξεις συνεργασίας με τους κατακτητές, που άπτονται της εθνικής προδοσίας τη στιγμή που η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με τον άξονα.

Η ενέργεια αυτή ήταν μια συνειδητή οικονομική ενίσχυση των πολεμικών βλέψεων του άξονα από τις κατοχικές κυβερνήσεις. Μια ενσυνείδητη συνεργασία που σκοπό την ενίσχυση των πολεμικών σχεδίων του άξονα-κατακτητή, το μέγεθος του οποίου κανένας, μα κανένας ακόμα δεν έκανε τον κόπο να μας πείσει έγιναν αυτού του είδους συνεργασία και παραχωρήσεις προς τον άξονα και κυρίως να προσδιορίσει το μέγεθος, έτσι ώστε να συνυπολογιστεί στις υπόλοιπες αποζημιώσεις που διεκδικεί η χώρα μας από τη Γερμανία.

Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό σημείο, το οποίο αποσιωπάτε έντεχνα από τις όποιες έρευνες γίνονται. Αυτές λοιπόν, τις βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις που ήταν ενταγμένες στην πολεμική μηχανή του άξονα, και όποιες άλλες απαρχαιωμένες και υπέρ χρεωμένες επιχειρήσεις εθνικοποίησε το μετά-απελευθερωτικό κράτος-δημόσιο (Ο λαός) τις πλήρωσε πρόσβαρα με χρυσάφι.

Και αφού τις εξ υγίανε, όταν έγιναν κερδοφόρες, οι ιδιώτες επιχειρηματίες δεν μπορούσαν να αντέξουν στη σκέψη, ότι το δημόσιο τους ανταγωνίζεται. Την επόμενη της εξ υγίανσης με χίλιους τρόπους άρχισε όπως συνήθως, το ίδιο το δημόσιο να υπονομεύει λειτουργικά και αξιακά τις δημόσιες επιχειρήσεις, προκειμένου να τις μεταπουλήσει με το αιτιολογικό να μεταρρυθμίσουμε την οικονομία, κατά περίπτωση στους ίδιους μισοτιμής και επιπιστώση και σε πολλούς χαρισματικά όπως έγινε και με τις παγωμένες πιστώσεις που και γι αυτές δεν μας έχουν πει τίποτε ακόμα.

Το ίδιο συναίβει και στην υπόλοιπη δυτική Ευρώπη. Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο ότι και στο φιλελευθερισμό παλιά και στον Νέο φιλελευθερισμό τώρα, ο επιχειρηματίας δεν βάζει ούτε την μια πέτρα πάνω στην αλλη χωρίς κέρδος. Και όχι μόνο κέρδος αλλά πολύ, γρήγορο και ενεξέλεγκτο κέρδος. Αλήθεια ποιος, οι ποιοί ιδιώτες έκαναν ανά τον κόσμο και στη χώρα μας, με δικές τους δαπάνες την υποδομή : στα Λιμάνια, τα αεροδρόμια, τους σιδηροδρόμους και τον αυτοκινητόδρομους γενικά και τον Θεσσαλονίκης Αθήνα και τώρα το σύγχρονο οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο και όποιους άλλους εκσυγχρονισμούς. Και αναρωτιέται ο καθένας όταν το κράτος, η κοινωνία στο σύνολό της, δεν μπορεί να κάνει τις αντίστοιχες κάθε φορά μεταρρυθμίσεις και εκσυγχρονισμούς, πως είναι δυνατόν να τους κάνουν τα μεμονωμένα άτομα; Μάλλον κάποιο λάκκο έχει η φάβα που λέει ο λαός.

Εμφορούμενοι λοιπόν οι κεφαλαίο-κράτες από την αντίληψη-πεποίθηση ότι «αυτοδίκαια» ο κόσμος ανήκει στη Δύση. Και με την προσθήκη ενός αντίστοιχου δόγματος: ότι ο δυνατός παίρνει όσα του επιτρέπει η δύναμη ή όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος, οι λαβές της εξουσίας βρίσκεται τοπικά κατά χώρα και παγκόσμια στα χέρια των G7 και στους απογόνους τους. Κλασικό παράδειγμα η χώρα μας που από το 21, οι λαβές της εξουσίας δεν έφυγαν από τα χέρια της Δεξιάς και

τους απογόνους τους. Ο νεοφιλελευθερισμός μέσω της παγκόσμιοποίησης, εκμεταλλεύεται και να απομυζά κέρδη από ολόκληρη την ανθρωπότητα. Ένας Νεοφιλελευθερισμός που μέσω της παγκοσμιοποίησης και της δύναμης τα θέλει όλα. Μα όλα. Και τα παίρνει όλα. Ηρθε-είναι λένε, σαν το μεγάλο κυκλώνα που στην τυφλή του μανία, δεν αφήνει τίποτε όρθιο. Ισοπεδώνει τα πάντα και καθαρίζει το έδαφος από τα όποια εμπόδια μπορεί να εμποδίσουν στην προέλαση και την εφαρμογή του.

Βέβαια, επιστροφή στο παρελθόν δεν γίνεται, και αυτό γιατί είναι πλέον παρελθόν. Τα αυριανά και μελλοντικά προβλήματα πράγματι δεν αντιμετωπίζονται και ούτε λύνονται με παροχυμένες απόψεις. Πολύ περισσότερο δεν λύνονται με ιδεολογήματα και πολιτικό-οικονομικές προκαταλήψεις. Πως όμως να μην κατακρίνεις, και πως να μην αντιδράσεις και κυρίως πως να μην αναζητήσεις και μια άλλη, εκτός του Νέο φιλελευθερισμού λύση, που όχι μόνο τα θέλει αλλά και τα παίρνει ΟΛΑ

Οι Αρθρογράφοι και είναι πολλοί, ανάμεσα στα άλλα ρωτάει, «αν διακρίνει κανείς πολιτικές» των ελληνικών κυβερνήσεων και της σημερινής ακόμα, πολιτικές που να διαπνέουν τέτοιες πρωτοβουλίες ώστε να μπορούν να αποκληθούν «Νεοφιλελεύθερες». Στην αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την επικαλούμαστε και την εκθειάζουμε, δυστυχώς πουθενά στον κόσμο δεν εφαρμόστηκε και πάντα είναι το ζητούμενο, το κράτος είναι δεδομένο και δαπάνες λαού υπηρέτης και αρρωγός του ιδιώτη επιχειρηματία και διώκτης των εργαζομένων στον ιδιώτη επιχειρηματία: πχ όταν απεργήσει για ανθρώπινους όρους εργασίας στους χώρους δουλειάς ή αύξηση μισθών και ημερομισθίων. Και όταν οι διεκδικητές ή οι απεργοί δεν συμμορφώνονται με τα όσα τους λέει και θέλει κάθε φορά ο επιχειρηματία το κράτος στέλνει τα Ματ, να κάνουν αυτό που δεν μπορεί να κάνει μόνος του ο επιχειρηματίας.

Επί Πρωθυπουργίας του κ Κωσταντίνου Καραμανλή, αποφασίστηκε η οδική σύνδεση της Θεσσαλονίκης με την Αθήνα. Εν όψη αυτής της σύνδεσης ήρθε και εγκαταστάθηκε στην Θεσσαλονίκη ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, ακριβώς για να εκμεταλλευθεί μονοπωλιακά αυτή τη σύνδεση. Σαν αντιστάθμισμα ο ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ, είχε υποσχεθεί ότι θα εγκαταστήσει, εκτός από την επιξεργασία των υποπροϊόντων του Πετρελαίου και μια μονάδα παραγωγής χάλυβα. Γι' αυτή ακριβώς την μονάδα του χάλυβα, αν θυμάμαι καλά, του παραχωρήθηκε εκτός από το έδαφος των εγκαταστάσεων και το υπέδαφος. Εν όψη του να ανοίξει ο αυτοκινητόδρομος Αθήνας Θεσσαλονίκης, μια Αριστερή Πανεπιστημιακή ομάδα και συγκεκριμένα η ομάδα Κριτσίκη-Δημήτρη Μπάτση, είχαν κάνει μια ολοκληρωμένη μελέτη: Παράλληλα με τον αυτοκινητόδρομο να γίνει και η ηλεκτοκίνηση των τρένων παρακάμπτοντας τον Μπράλο.

Επειδή η ομάδα Κιτσίκη-Μπάτση που έβλεπε την ηλεκτροκίνηση των τρένων σαν βασικό στοιχείο ανάπτυξης της χώρας, πίεζε την Κυβέρνηση Καραμανλή, να δεχτή την πρόταση. Φαίνεται πως κάποιοι από το κυβερνητικό επιτελείο εκτίμησαν την πρόταση και ίσως κάποιοι να έκαναν, μια έμμεση έστω Νίξη στον ΕΣΣΟ ΠΑΠΑΣ. Λένε πως μόλις έφτασε στα αυτιά του η Νίξη, απείλησε ότι θα τα μαζέψει και θα φύγει. Και για να μη φύγει, ακόμα τα τρένα καίνε πετρέλαιο, πάνε από τον Μπράλο με τη γνωστή σε όλους ταχύτητα.

Όσον αφορά το αντιστάθμισμα, την μονάδα του χάλυβα, φαίνεται πως κάποια συμφέροντα θίγονταν από την κατασκευή και λειτουργία της μονάδας. Για να μη θιγούν αυτά τα συμφέροντα, έμεινε η Ελλάδα χωρίς μονάδα χάλυβα, όπως για τους ίδιους ίσως λόγους πουλήσαμε για σίδερα τους δυο Υψικαμίνους που πήραμε σαν αποζημίωση για πολεμικές επανορθώσεις από τη Γερμανία. Δεν θυμάμαι ποια ακριβώς εποχή ήταν. Υπουργός συντονισμού και βιομηχανίας ήταν ο κ Ζήγδης. Επί

υπουργίας του σκόπιμα ή άθελα ένα πρωί η γραμματέας, του πήγε να υπογράψει μερικά έγγραφα, ανάμεσα στα οποία ήταν και η απαλαγή του ΕΣΣΟ ΠΑΠΑ από την κατασκευή της μονάδας του χάλυβα.

ΗΠΑ με το Δόγμα Μονρόε το 1823 δήλωσαν, ότι δεν ενδιαφέρονται κατ'αρχήν (αχ αυτό το κατ' αρχήν) παρά μόνο για τη δική τους (μόνο τη δική τους) Ηπειρο. Η ΗΠΑ σήμερα, όχι μόνο θεωρητικά, Όπως τότε αλλά και πρακτικά προσπαθούν να κάνουν και τον Πλανήτη Αμερική. Μετά 1823 οι ΗΠΑ εγκαταλείποντας το Δόγμα Μονρόε, κάνουν αυλή τους την κεντρική Αμερική και λίγο μετά οικόπεδο τους ολόκληρη την Ν Αμερική και κατά το «ρηθέν» την Αμερικανική Ηπειρο. Από τις αρχές του 20ου Αιώνα δεν αρκούνται ούτε σε αυτό. Και από καιρό τώρα, μοναδική τους έγνοια είναι «ο πόλεμος» κατά της «τρομοκρατίας», που είναι και η πιο βολική απάντηση γιατί δεν χρειάζονται αποδείξεις. Όσο για τη «δημοκρατία αυτή μπορεί να περιμένει». Και τώρα στην Ουάσιγκτον υπάρχουν άνθρωποι που ετοιμάζουν ένα νέο πόλεμο τη φορά αυτή προς το Ιράν και ίσως και τη Συρία.

Η αρχή αυτή πριν από την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, ήταν όχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ήταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη για αρκετές δεκαετίες ειδικά στην Ευρώπη. Παρά την πτώση για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυο συστήματα, με ειρήνη στον ευρωπαϊκό τουλάχιστο χώρο.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στο Ρωσία το ιδιοκτησιακό σύστημα για να κάνει ένα πόλεμο, χρειαζόταν προσχήματα και εν μέρει λογοδοσία. Μετά την πτώση δεν χρειάζεται πια τα προσχήματα πολύ περισσότερο η λογοδοσία. Και όχι μόνο δεν τα χρειάζεται, αλλά μετά την πτώση η αιτιολογία θεωρείται και περιττή αν όχι πολυτέλεια. Μετά την πτώση, μας προέκυψε και η ανακάλυψη το περιττό της νομιμότητας της κήρυξης ενός πολέμου. Και πλησιάζει η ώρα που θα να θεωρηθεί αδιανόητή η Αντίσταση των λαών του κόσμου στα όποια πολεμικά σχέδια της παγκοσμιοποίησης του Νέο φιλελεύθερισμού.

Για το σύστημα ιδιοκτησίας...Ανίκητος από κάθε αλλης μορφής πολεμικό σύστημα **είναι τέχνη**. Από τη Ναυμαχία της Σαλαμίνας και μετά... Όσο για τη φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, που τόσο πολύ την εκθειάζουν και την επικαλούνται, στην πραγματικότητα, δεν είναι τίποτε άλλο από μια καλά οργανωμένη «θεσμική ολιγαρχία» που την «ορίζει» και το λαό μέσω των καλά οργανωμένων εκλογών και των αλάθητων εκλογικών συστημάτων του αναθέτουν απλώς να «εκλέγει και να επανεκλέγει τύπης» αυτήν την ολιγαρχία η οποία ολιγαρχία στην παρούσα φάση ανάπτυξης οι κυρίαρχες δυνάμεις έχουν επιβάλει τη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σαν σύστημα οργάνωσης των παραγωγικών σχέσεων σε πλανητικό επίπεδο.

Η χρήση του επιθετικού προσδιορισμού «Νεοφιλελεύθερη» είναι κρίσιμη για την κατανόηση της δομής του συστήματος. Σηματοδοτεί όχι μόνο την άκριτη και ασύδοτη κυριαρχία της «αγοράς» επί των πάντων, αλλά και την παράλληλη υποχώρηση των δημοκρατικών θεσμών και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Και επειδή το εκλέγεσθαι λόγω αντιπαράθεσης λαού και εξουσίας είναι έντονη και το χάσμα λόγω εκμετάλλευσης τεράστιο και αγεφύρωτο, έχει οργανωθεί έτσι η εκλογή της αντίθετης άποψης να στοιχίζει πολύ ακριβά. Η εξουσία παραμένει ως έχει

και η πολιτική, πλην ελάχιστων εξαιρέσεων στην ιδιοκτησιακή δημοκρατία. Αυτή ανήκει και ασκείται από την οικονομική ολιγαρχία και από τα ανδράποδά της.

Αξιότιμοι κύριοι, στη διάρκεια του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, και για τις ανάγκες του πολέμου τόσο η επιστήμη, άλλο τόσο και η τεχνολογία έκαναν τεράστια κάθετα επιστημονικά και τεχνολογικά βήματα στην «Βαριά» και ειδικά την πολεμική βιομηχανία. Η οριζόντια όμως βιομηχανία και βιοτεχνία είχε μείνει πολύ πίσω σε σχέση με τις ανάγκες που προέκυψαν μετά τη λήξη του πολέμου. Για να ανταποκριθούν σε αυτές ακριβώς τις ανάγκες έπρεπε ιδιώτες επιχειρηματίες να εξ συγχρονίσουν, η μάλλον να εφαρμόσουν στην πράξη την νέα τεχνολογία και τα επιτεύγματα της Επιστήμης. Το γεγονός αυτό όμως, προ υπέθετε επενδύσεις και μάλιστα μεγάλες. Για να μην υποστούν λοιπόν, οι ιδιώτες επιχειρηματίες αυτό το κόστος τέθηκε σε κίνηση η «τρισκατάρατη λέξη» Εθνικοποίηση της ήδη απαρχαιωμένης και παμπάλαιας βιομηχανίας και στον δυτικό πλέον κόσμο με πρώτη την Αγγλία επι πρωθυπουργίας Ατλη και τη Γαλλία.

Κάθε σύστημα, του σήμερα ή του παρελθόντος, πρέπει να αναλύεται από τη σκοπιά των ζωντανών δυνάμεων του, από τη δυνατότητα του, ή μή, να μεταρρυθμίζεται και συνεπώς να βρίσκει μια νέα ζωτικότητα εγκαταλείποντας τον όποιο επικίνδυνο προσανατολισμό. Ο εκσυγχρονισμός όμως και οι μεταρρυθμίσεις προϋπέθετε τους επενδύσεις και οι ιδιώτες κεφαλαιούχοι, αν δεν έχουν εξασφαλίσει το κέρδος των όποιων επενδύσεων.

Ο Τσιώρσιλ υποτίθεται οτι ήταν, (έτσι τουλάχιστο μας έλεγαν και λένε ακόμα), ο νικητής του πολέμου και την επόμενη της νίκης έχασε τις εκλογές. Η νίκη του κ Ατλι Με εργαλείο όμως την εθνικοποίηση που σκοπό είχαν να εξ υγιάνουν τις παν πάλαιες και χρεωκοποιμένες ιδιωτικές επιχειρήσεις. Και να Χτίζουν καλλιμάρμαρα και λεωφόρους και η οικογένεια του κοιμάται στην χαμοκέλα και δεν έχουν ούτε ένα κομμάτι ελεύθερο πεζοδρόμιο να περάσουν. Είναι όλα καταλυμένα από τον ιδιώτη του κάθε επαγγέλματος

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά. Έχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Είναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους. Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης και αλλα 40 εκατομμύρια νεκρούς και αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Έχει ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, έκτος απ την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, η λογοτεχνίας και ο Κινηματογράφος ακόμα και με «ταινίες» αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου» για την επανεγγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθέστερων των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού. Ειδικά στη διάρκεια του Α! και του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με την επανεγγραφή της ιστορίας θέλουν, αν οχι να αποσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν

γίνεται θέλουν να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων

Αξιότιμοι κύριοι, μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 πχ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκόμισε κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου η απ την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης... Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Αξιότιμοι, κύριοι εντολοδόχοι του σημερινού κόσμου, οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και αναλυτές έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα, ότι ο πόλεμος, ο οποιοσδήποτε πόλεμος και μορφή πολέμου, είναι συμφυής με την ιδιοκτησία γενικά και κατά περίπτωση ξεχωριστά. Αυτό προκύπτει από τα πινάκια των δικαστηρίων όπου το 95% και πλέον των υποθέσεων έχουν πυρήνα τους την ιδιοκτησία. Μια παλιά συμβουλή του Μακιαβέλι, συμβουλή που με τόση ευλάβεια την εφαρμόζει το καθεστώς λέει : «Ένας ηγεμόνας (ιδιοκτήτης) πρέπει να καταλάβει, αν θέλει να διατηρήσει την εξουσία του (ιδιοκτησία του), πρέπει να δρα συχνά ενάντια στην πίστη, ενάντια στη φιλανθρωπία, ενάντια στην ανθρωπότητα και κυρίως ενάντια στη Θρησκεία» και τον Θεό.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακράιωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο. Και αυτό γιατί εκτός από τον υπάρχοντα στοκαρισμένο πλούτο, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την φτηνή εργατική δύναμη είναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας, που μπορεί να εμπλακεί σε πόλεμο. Ο αστικό τρόπος κήρυξης του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επωφελώς και όχι εις μάτην...

Ένα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται και λειτουργεί με βάση το κέρδος. δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατία. Το κέδρος, που προέρχεται από την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, δεν μπορεί να αποτελεί το περιεχόμενο της Δημοκρατίας. Στα λεξικά Ναί υπάρχει η λέξη δημοκρατία όχι όμως και στη ζωή. Για τη ζωή η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Όταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε... Άλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς...

Στο σημερινό Αστικό σύστημα, ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο από όπου πηγάζουν οι κάθε λογής και μορφής πόλεμοι. Το κεφαλαίο-κρατικό σύστημα είναι που γεννάει τον πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο, ποιο αιματηρό και εκτεταμένο σε νεκρούς και υλικές καταστροφές. Έτσι εξηγούνται οι πόλεμοι.

Από τους μικρούς και τοπικούς με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής φτάσαμε στους Παγκοσμίους. Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε το 1914 και ο Δεύτερος το 1939. Την αξία αυτών των δύο πολέμων την εισέπραξαν χωρίς να σπάσει ένα κεραμύδι στις ΗΠΑ, και με πολύ, μα πάρα πολύ ελάχιστο αίμα, σε σχέση με τα εκατομμύρια των άλλων εμπολέμων και αυτό μόνο στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα κεφάλαια αυτά δημιούργησαν στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα μέσω του οποίου θέλουν οι ΗΠΑ κυβερνήσουν αυτοκρατορικά την ανθρωπότητα.

Εν όψη του να μην φτάσουμε, και κυρίως πριν φτάσουμε στον νέο φιλελευθερισμό και την παγκοσμιοποίηση, την άνοιξη του 1971 το οικονομικό και κοινωνικό Συμβούλιο του ΟΗΕ ψήφισε μια απόφαση με την οποία επιχειρήθηκε να τεθεί ένας φραγμός στις αυθαίρετες ενέργειες των πολυεθνικών εταιρειών που υποκαθιστούν πολλές φορές τις κυβερνήσεις των χωρών στις οποίες εδρεύουν.

Αφορμή για την απόφαση αυτή του Συμβουλίου του ΟΗΕ στάθηκε η πρωτοβουλία του εκπροσώπου της Χιλής Ερνάν Σάνατ Κρούζ, που επικαλέστηκε και το παράδειγμα της Ι.Τ.Τ. στην χώρα του. Όπως έγινε γνωστό από επίσημα έγγραφα που έφερε στο φως της δημοσιότητας ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζάκ Αντερσον, η γιγαντιαία αυτή εταιρεία προσπάθησε να ανατρέψει τη σοσιαλιστική κυβέρνηση του Προέδρου Αλλέντε. Και για Η απόφαση προέβλεπε τη σύσταση επιτροπής που θα ερευνούσε το θέμα. Το οποίο όμως ακόμα δεν είδε το φως της δημοσιότητας

Η διάδοση των πολυεθνικών εταιρειών, είναι ένα από τα καθοριστικά χαρακτηριστικά του σημερινού σταδίου του καπιταλισμού. Το 1971 υπήρχαν σε όλο τον κόσμο 700-800. Αυτού του είδους εταιρείες. Οι ειδικοί συμφωνούσαν τότε ότι σε 15-20 χρόνια διακόσιες απ αυτές θα κυριαρχήσουν στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία.

Η διεθνοποίηση του κεφαλαίου χαρακτηρίζει απ τις αρχές της, την Ιμπεριαλιστική εποχή. Όμως πριν απ τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο και στη διάρκεια του μεσοπολέμου η διεθνής συγκεντροποίηση του κεφαλαίου δεν αποτελούσε παρά μια εξαίρεση. Εκτός απ τις μεγάλες Αγγλό-Ολλανδικές εταιρείες, την *uhilenet* και την *Rogl Duteh Shell*, τα τράστ, γενικά, κυριαρχούνταν απ τα κεφάλαια ενός μόνο κράτους ή έθνους. Αν και έκτοτε βλέπαμε να αναπτύσσονται σιγά σιγά υποκαταστήματα και κέντρα συναρμολόγησης στο εξωτερικό, όμως η καθ' αυτό κατασκευή καθώς και η εμπορική διεύθυνση παραμένει στη χώρα προέλευσης του κεφαλαίου.

Εκείνες που κυρίως επεκτάθηκαν στο δρόμο των επιχειρήσεων σε παγκόσμια κλίμακα, είναι οι μεγάλες αμερικανικές εταιρείες, Ευρωπαϊκές και οι Ιαπωνικές. Τα κάθετα Τράστ και οι εταιρείες με πολλαπλούς κλάδους αποτελούσαν τους ενδιαμέσους κρίκους που οδήγησαν, απ το κλασικό Τράστ ή μονοπώλιο και σε συνέχεια στην πολυεθνική εταιρεία. Οι σπουδαιότερες ευρωπαϊκές και Ιαπωνικές εταιρείες, τις ακολούθησαν στον ίδιο δρόμο. Εξ άλλου στην Ευρώπη παρά στις ΗΠΑ, συναντούμε σήμερα τα πρώτα παραδείγματα εταιρειών που δεν είναι πολυεθνικές μόνον ως προς τα κέντρα κατασκευής και διάθεσης των προϊόντων τους αλλά ακόμη και ως προς την προέλευση του κεφαλαίου και των διευθύνσεών τους,

Από το ύψος των επιχειρηματικών αριθμών και επενδύσεών τους, οι ισχυρότερες εταιρείες σήμερα ξεπερνούν... κατά πολύ τα μέσα που διαθέτει η μεγάλη πλειοψηφία των κρατών. Είναι άφθονα τα παραδείγματα που δείχνουν ότι οι χώρες του λεγόμενου τρίτου κόσμου-που οι Μαρξιστές πιο σωστά αποκαλούν μισό-αποικίες ακόμα, δεν μπορούν να αντισταθούν στη δραστηριότητα των εταιρειών αυτών.

Εκείνο, που παραμένει αληθινό είναι ότι στην εποχή του νέο αποικισμού, όπως και στην εποχή της αποικιοκρατίας οι εταιρείες αυτές μπορούσαν να αποσπάσουν ακόμα και δικαιώματα ετεροδικίας. Αρκεί να σκεφτούμε τα δικαιώματα που ακόμα και μια

κυβέρνηση σαν αυτή της Γουϊνέας και η δική μας υποχρεώθηκαν να παραχωρήσουν σε επιχειρήσεις και η Ελλάδα στους Αμερικανούς το δικαίωμα της Επικυριαρχίας. Τώρα το τι σημαίνει Επικυριαρχία η ίδια η λέξη λέει : κράτος-χώρα που σε όλους τους τομείς της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής (όπως είχε συμβεί στη χώρα μας) ζωής, είναι υποχρεωμένο-μένη να λειτουργεί κάτω-βάση των εντολών και τη θέληση του Επικυρίαρχου.

Όπως είναι σωστά: κάθε φυσικό και κοινωνικό φαινόμενο, εμφανίζεται όταν έχουν δημιουργηθεί οι αντικειμενικές εκείνες προϋποθέσεις να εμφανιστεί, τώρα καπιταλισμός, στην αρχή κλασική εκμετάλλευση, Εθνική εταιρεία απόλυτη και σχετική και στην πολυεθνική εταιρεία: πολυσύνθετη: και απεριόριστη. Συνεπώς κάθε φαινόμενο για να λειτουργήσει κουβαλά μαζί του και τους αντίστοιχους νόμους: φυσικούς για τη φύση και κοινωνικούς για την κοινωνία των ανθρώπων. Έτσι λοιπόν, έχουμε τρεις βασικούς κοινωνικούς νόμους α) την κλασική άμεση εκμετάλλευση του εργαζόμενου από το αφεντικό του β) στην εταιρική Συγκέντρωση των μικρών εθνικών και γ) την πολυεθνική συγκεντρωποίηση των πολυεθνικών. Αν αυτό το νόμο που αποτελεί και το Κύκνειο Ασμα του συστήματος, τον αφήσει η κοινωνία των Ανθρώπων να λειτουργήσει ασύδοτα μέσα σε ένα λογικό χρονικό διάστημα ο πλανήτης θα γίνει ιδιοκτησία μιας και μόνο εταιρείας!

Όμως το δικαίωμα στη ζωή και την εργασία (και όχι στη δουλεία), αποτελεί το περιεχόμενο της Δημοκρατίας. Στα λεξικά Ναί υπάρχει η λέξη δημοκρατία, όχι όμως και στη ζωή. Για τη ζωή η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Όταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε...Άλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, όπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς που εξακολουθούν να είναι σε εισαγωγικά ελεύθεροι...

Μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 πχ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιος ωφελήθηκε, αποκόμισε κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου η απ την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης...Ποιος είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Και επειδή ο πόλεμος και ο πιο μικρός και ολιγοήμερος ακόμα, εκτός από κατάληψη εκτάσεων και αρπαγή στοκαρισμένου πλούτου από τον αντίπαλο, για να επιτευχθεί ο σκοπός έχει βομβαρδισμούς από την ξηρά, αέρα και θάλασσα όπως έγινε το Δεκέμβρη του 1944 στην Αθήνα και τον Πειραιά. Έχει μάχες και κατά μέτωπο. Και επειδή οι σύγχρονοι πόλεμοι όπως ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, δεν έχουν και μετώπισθεν. Είναι πόλεμοι όλοι εναντίων όλων (55) εκατομμύρια νεκρούς είχε ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος, τριπλάσιους τραυματίες και εκατομμύρια δια βίου ανάπηρους. Από τη στιγμή που ο πόλεμος είναι το κυρίαρχο μέσο πλουτισμού και απελευθέρωσης και άλλα 40 εκατομμύρια νεκρούς και αντίστοιχους τραυματίες και δια βίου αναπήρους οι διακρατικοί και εμφύλιοι ανά την εμφύλιο πόλεμοι μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Έχει ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές.

Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, εκτός από την καλό πληρωμένη και άρτια οργανωμένη προσπάθεια των ΗΠΑ και αρκετών Ευρωπαϊκών συγγραφέων, δημοσιογράφων, ΜΜΕ, η λογοτεχνίας και ο Κινηματογράφος ακόμα και με «ταινίες»

αντίστοιχες με αυτές τα «πάθη του Χριστού και άλλες θεολογικού περιεχομένου» για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, στη διάρκεια του οποίου μερικές χώρες ευθύνονται για τη διάπραξη των ειδεχθέσθερων των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας και του Παγκόσμιου πολιτισμού. Ειδικά στη διάρκεια του Α! και του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Με την επανεγραφή της ιστορίας θέλουν, αν όχι να αποσείσουν τις όποιες ευθύνες που τους βαρύνουν στο σύνολο. Και επειδή αυτό δεν γίνεται θέλουν σε αυτήν τη φάση να απαλύνουν κάπως τη βαβραρότητα και την κτηνωδία αυτών των εγκλημάτων, με απώτερο στόχο να ξεχαστούν και αργότερα αφού ξεχαστούν να επανεγγραφεί η ιστορία του 20ου αιώνα στα μέτρα και τις επιδιώξεις .

Αξιότιμοι κύριοι η αστοί οι ηγέτες της Γαλλικής επανάστασης, με βασικά συνθήματα: Ισότητα μόνο πολιτική, αδερφότητα και ελευθερία μόνο πολιτική υποσχέθηκαν πολλά στην ανθρωπότητα...Παρήγαγε τον προλετάριο κάτι αντίστοιχο με τον αστό που παρήγαγε η Φεουδαρχία που διαδέχθηκε τον φεουδάρχη

ΝΑ ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΑΥΤΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΕΣ ΔΟΜΕΣ

Ο Μέγας Αθανάσιος είχε πει για τα βασανιστήρια και το ρόλο που αυτά παίζουν στη κατασκευή κάθε μορφής κατηγορητηρίου. Κατηγορητήρια προσαρμοσμένα στους σκοπούς και στόχους που κάθε φορά επιδιώκει αυτός που δίνει την εντολή. «Το γάρ εκ βασάνων παρά την εξ αρχής γνώμης γινόμενα, τὰὐτα οὐ των φοβισθέντων, ἀλλὰ των βασανιζόντων ἐστὶ βουλήματα». Εκτός και είναι από πέτρα που και αυτή κάποτε σπάει

Δεν θυμάμαι σε πιο βιβλίο το διάβασα αυτό το επιχείρημα και για ποιόν ακριβώς λόγω το επικαλέστηκε ή το χρησιμοποίησε ο Μέγας Αθανάσιος . Πάντως όπως και αν έχει το θέμα δυο είναι οι εξηγήσεις που: μπορεί να δώσει κανείς. Η πρώτη πιστεύω πως θα εννοεί τη θέση του βασανιστή με τον βασανιζόμενο, και στη δεύτερη τη σχέση ανάμεσα στους δυο. Ποιος δηλαδή τελικά εξευτελίζεται.

Σε λίγους μήνες συμπληρώνονται 40 χρόνια από την υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας, που έβαλε τέλος στο πρώτο στάδιο του εμφυλίου σπαραγμού-1942-1945 και ταυτόχρονα δημιούργησε τις προϋποθέσεις για την έναρξη του δεύτερου και ασύγκριτα καταστροφικότερου σταδίου-1945-1949.

Στις φυλακές της Κέρκυρας, μετά τη λήξη του εμφυλίου και τη διάλυση της Μακρονήσου, του Τρίκερι που κρατούνταν οι Γυναίκες, τη Βίδα και Κασαβιέτια και όπου αλλού οι ανήλικοι, δεν θυμάμαι ακριβώς ποιο χρόνο με τα στοιχεία που είχαν συγκεντρωθεί, κάναμε μια ευρύτατη συζήτηση τι σημαίνει α) βασανιστήρια, β) πότε γίνονται και για ποιο σκοπό γίνονται γ) ποιος τα οργανώνει και ποιος από αυτούς: ο βασανιστής η ο βασανιζόμενος τελικά ποιος εξευτελίζεται.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια, οι συνταγές ήταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά, το αγγιλωμένο πολιτικά Κέντρο και οι Αγγλοι ήταν πολλά και αλληλόμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λένε με τον Στάλιν. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, που ήταν άλλωστε και επιθυμία του Τσιώρτσιλ, ένας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την επαναφορά της Ελλάδας στην 27/10/1940, έτσι ώστε και η Ελλάδα να επανέλθει στην προπολεμική γεωστρατηγική και οικονομική αγγλική υποταγή. Έπρεπε να ολοκληρώσουν το προσχεδιασμένο και προ

αποφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινорθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα.

Οι Αγγλοι α) να επανακτήσουν την επικυριαρχία στη Ελλάδα. Η Δεξιά : β) Να εδραιώσει ξανά τη δοτή εξουσία, όποιο και αν ήταν το κόστος σε ανταλλάγματα και το Κέντρο να αρπάξει και αυτό το δικό του αναλογικά κομμάτι. γ) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και δ) Να εξοντώσει, αν όχι όλους τους αγωνιστές της Αντίστασης, γιατί αυτό και αν το ήθελαν και μάλιστα πολύ, πρακτικά ήταν αδύνατο γιατί το ΕΑΜ, παρά την παράδοση των όπλων, είχε υπό την επιρροή του εκατοντάδες χιλιάδες μέλη και οπαδούς, οπωσδήποτε όμως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ήταν και φύσει ιδεολογικοί τους αντίπαλοι έπρεπε να βγουν απ τη μέση.

Το 1945 μόλις είχαμε βγει από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελείωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα όμως απ αυτόν τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ένας λαός ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και στο σίδηρο του εθνικού-αντιφασιστικού αγώνα. Ένας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συνείδηση και συνείδηση της δύναμής του και γι' αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαρισμούς του που εδώ και ενάμιση αιώνα είχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες.

Πουθενά αλλού και ίσως τότε προηγούμενα, δεν είχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Όλοι είχαν κάνει ένα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Παλαιό-πολιτικοί, τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι, καταδότες, συνεργάτες, κουκουλοφόροι σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ένα κομμάτι απο τα ΕΧΕΙ του ΕΑΜ, οι μαυραγορίτες στην κατοχή και οι συμμορίτες στον Εμφύλιο από τα ΕΧΕΙ του λαού, με τα οποία ΕΧΕΙ αναστήθηκαν αρκετά μεταπολεμικά οικονομικά Τζάκια. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομίσουν : το αίμα ήταν πηγή πλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Όπως είναι γνωστό οι Τούρκοι κατακτητές εκτός απ τα τόσα άλλα δασύματα και φόρους που είχαν επιβάλει, είχαν επιβάλει και έναν ειδικό ανθρώπινο φόρο. Ζητούσαν από κάθε χωριό και πόλη ένα συγκεκριμένο αριθμό παιδιών-χριστιανόπουλα που τα εξισλάμιζαν κι σε συνέχεια τα ενέτασσαν στα τάγματα των γνωστών γενιτσάρων. Οι γενίτσαροι αποτελούσαν την προσωπική φρουρά του Πατισάχ και υπάγονταν υπό την δική του προστασία.

Οι Ναουσαίοι το 1711, αφού οργάνωσαν-θωράκισαν την πόλη, όχι μόνο αρνήθηκαν να παραδώσουν στην συγκεκριμένη ημερομηνία αριθμό παιδιών, αλλά πήραν τους Γκράδες, ανέβηκαν στον Άγιο Θεολόγο αι τραγούγούδησαν τη Μακρινίστα.

Ένας αγώνας που αφετηρία και ορόσημο έχει την Πόλη Νάουσα του Νομού Ημαθίας, με χρόνο εκκίνηση το 1711, άρχισε η πρώτη **ΣΠΙΘΑ** και έκτοτε αργά αλλά σταθερά τον Υιοθέτησε και η κλεφτουριά και αργότερα υπό την επήρεια και τα Νάματα της Γαλλικής επανάστασης διαμορφώθηκε και η ηγεσία του αγώνα. Ένας αγώνας μακρόχρονος, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνιος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η

Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς όμως ήταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος, όχι μόνο από τον δυνάστη, αλλά και τους εμφυλίους που ακολούθησαν και ειδικά από τους Νενέκους, τους συνεργάτες των Τούρκων που τους έχρηζε Βοϊταδες Το ίδιο και η Ρούμελη.

Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, παντοδύναμους διαδόχους όμως των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής Βυζαντονολογίας και φαυλοκρατικής διαφθοράς. Μετά την διαγκωνισμό της «Φιλικής» και της όποιας άλλης αστικής Γαλλικής αντίληψης ηγεσίας, την εξόντωση των αγωνιστών, με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά. Αντί για πολιτική ανοιχτών οριζόντων και η Ελλάδα των Ελλήνων Ελλάδα, προτίμησαν για την Νεοσύστατη Ελλάδα στην αντίληψη και το μέγεθος του Δεληγιάννη.

«...Την πατρίδα και την εξουσία έλεγε ο Δεληγιάννης, ημείς την έχουμε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ήταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτές [...] και είχαν οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτως και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ως ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

»Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχουντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ένα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ένα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, είναι και υποχρεωμένος να ανταποδώσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να είναι μεγαλύτερη, ώστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά...Βέβαια, ο αγώνας του 21 δεν ήταν ένας αγώνας που δεν απέδωσε. Δεν απέδωσε όμως τα αντίστοιχα με τον αγώνα αναμενόμενα.

Αυτό ήταν έκτοτε το ελληνικό κράτος και αυτών των αντιλήψεων κράτος βιώνουμε και σήμερα ακόμα και ας έχουμε μπει στον 21ο αιώνα.

Ο ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕΝ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ

Το ίδιο και ο κατοχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ήταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Όπως το 21, έτσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ήταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μετά απελευθερωτική εποχή όμως υπήρξε για την Ελλάδα απ τις ποιο δραματικές και απ τις ποιο τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα

παντοδύναμο στην εξουσία. Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιΐα του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή, μα και την ελληνό-ελληνική κατοχή που αποτελούσαν οι σύγχρονοι Νενέκοι, και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που σε άνισες μάχες πήρε από τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία που έγινε πρώτα ιδεολογία και σε συνέχεια καθεστώ.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα άλλος λαός, δεν έχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, όχι μόνο για να ζήσει αλλά και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμού σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ήταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821 σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνιση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ήταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανάγγειλε την αυτοδιάθεση, ατόμων και λαών.

Το 1821, είναι η ευρωπαϊκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό όχι γιατί το 21, μετέλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέροντα των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλά κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός, ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό του την Επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται από τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι ποιο σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων.

Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά συντάγματα. Είναι φανερό ότι με την Επανάσταση του 21 καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα όμως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού από το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προ επαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας.

Αυτό πραγματοποιείται-όπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενός Νεοτετικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Έθνος-και του Λαού στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις το 21-Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ), εκλεγμένη από το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη Διοίκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό». Όπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, όχι μόνο διαμορφώθηκαν και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους, το 21 και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό.

Αυτό σήμαινε πως όπως το 21, ότι άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, του 4ο Αυγουστιανού καθεστώ, ο,τι κατάλοιπο αυτού προ υπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε από τους κατακτητές στη διάρκεια της κατοχής από την ελληνόφωνη κυβέρνηση του συγκρότησαν οι επίορκοι στρατηγοί την επόμενη της κατάρρευσης του αλβανικού μετώπου.

Όπως συνεπώς, η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη από τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μετά τον Μεσαίωνα σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολύτιμο διασώθηκε από τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται από την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους. Και οι δυο, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: από τη μια η αντίληψη του ομанизμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική Δημόδη γλώσσα το γένους-έθνος των Ελλήνων-και από την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμοσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων: μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά Χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική άλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών».

Ειδικά ο Χριστιανισμός που στην προσπάθεια του να ανακόψει την αστική ανάπτυξη και να σφετεριστεί τα πάντα ξέχασε πως η Ανθρωπότητα και η κοινωνία υπήρχαν εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν δημιουργηθούν η Χριστιανική και όποιες άλλες Θρησκείες, και ο Ελληνισμός πολλές χιλιάδες χρόνια πριν ο Απόστολος Παύλος τον ιδρύσει και τον εντάξει στο ιδιοκτησιακό σύστημα κοινωνική παραγωγής και της ατομικής διανομής του κοινωνικά παραγόμενων αγαθών. Και όχι μόνο τον ενέταξε αλλά και σε:

Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, Ιταλία και Οθωμανική Αυτοκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω από τους μονάρχες και τη Θρησκεία και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την

ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), όταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-έθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράσει πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Έτσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ίδια η αστική τάξη, αν δεν πρόδωσε στο σύνολο τις αρχές και τις αξίες που έφερνε μαζί της, δεν τις υπερασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος από τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...Και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που έχουν οι λέξεις ελέω Θεού φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις έχει η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη.

Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών, την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετά κατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες αν όχι ταυτίσεις, ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Όπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ένα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, γιατί ήταν η πηγή της αθάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πει κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικό-απελευθερωτικών κινημάτων για τους λαούς στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα.

Κι αν παρά όλα αυτά αλλιώνεται, παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, άλλο τόσο και νεότερη, της αλβανό-κατοχικής περιόδου, από ανεύθυνους και ιστορικά ανήθικους και κυρίως από τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο», καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν μια τεχνητή έστω διαχρονικότητα.

Την ημέρα που οι Γερμανοί στρατιώτες αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλινγκράτ ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση. Η στρατηγική του ψυχρού πολέμου ήταν αυτή που οδήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε στον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δυο στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ήταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Ήταν αποφάσεις, ήταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα μετά απελευθερωτικά τεκτενόμενα στην χώρα μας.

Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ένας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ήταν η ισορροπία του τρόμου και κυρίως η εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πόλεμου, προκειμένου να εξωφλήσει τις παλιές, μα και νέες υποθήκες που είχε υπογράψει με αυτούς που τους επανέφεραν με τα όπλα στην εξουσία.

Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπουν σε κίνηση οι μηχανισμοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για την ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ήταν ο ποιο σύντομος και ο ποιο αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι, αφού οι νέο κατακτητές, εκτός του ότι έδιναν τα όποια υλικά μέσα χρειαζόνταν για τον εμφύλιο, μα συμμετείχαν και η ίδιοι ένοπλα με αφετηρία τον Δεκέμβρη του 44. Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ήταν εύρωστο. Στους κόλπους του φώλιαζαν στρατιές χαφιέδων. Τα κατοχικά τάγματα ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή και στηριγμένα από τους Αγγλούς διατήρησαν συμπαγή την οντότητάς τους. Το ίδιο και οι τόσοι άλλοι εθνοϊσμοί και οργανωμένοι χαφχεδισμοί επί μισθό και επιβραύβευσει.

Το επίσημο κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδός: Με ιδεολογία την εθνικόφροσύνη και εθνικοφροσύνη συνδεδεμένη με κοινωνικό-οικονομικά προνόμια. Και επειδή ή απόκτησε των προνομίων ήταν πολύμορφα συνδεδεμένη και με κάποια προσφορά ή κατάδοση και ο χαφιεδισμός για να μη χαρακτηριστεί βδελυρή πράξη ως δια μαγείας πήρε την έννοια της «αντεκδίκησης».

Οι συλλήψεις ήταν το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να έχει κάποια «ισχύ» το κατηγορητήριο. Έτσι, φτάσαμε στο σημείο μετά την κατάθεση του μάρτυρα κατηγορίας έξω από το στρατοδικείο των Γιαννιτσών, την ημέρα που ο αδερφός μου Αντώνιος Κόγια του Γεωργίου περνούσε στρατοδικείο. Κάποιος φίλος του να ρωτήσει τον ποιο βασικό μάρτυρα: --«Τον ήξερες τον κατηγορούμενο»; -Οχι καλά, «δυο-τρεις φορές τον είδα στα κρατητήρια που τον είχαν. Κεφάλι αγύριστο».

Φυσικά ο αδερφός μου αθώωθηκε όχι μόνο αυτή τη φορά αλλά και τη δεύτερη φορά, αθώωθηκε που με άλλους ψευδομάρτυρες τον είχαν τυλίξει σε μια κόλλα χαρτί. Και ενώ αθώωθηκε και από τα δυο έκτακτα στρατοδικεία των Γιαννιτσών ο Βασιλικός Επίτροπος αντί για το σπίτι του είπε να πάει «για περισυλλογή μερικά χρόνια σε κάποιο Νησί»

Άλλοι όμως και ήταν πολλοί αυτοί οι «κατηγορούμενοι» που με παρόμοιο τρόπο και για τους ίδιους λόγους σύλληψη και με αντίστοιχους με του αδερφού μου μάρτυρες καταδικάστηκαν-φυσικά- σε θάνατο και εκτελέστηκαν.

Πως γινόταν οι Δίκες

Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ήταν ύποπτοι ή διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα. Όλοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκαναν ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς ότι όλος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που απασχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανούς

εθνικόφρονες. Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα.

Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπουν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα είναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να είναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε όλους τους άλλους, που διαθέτανε παρόμοια προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ήταν πειθήνια όργανά τους και εκτελεστές εντολών.

Γι' αυτό τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα ποιο δυναμικά στελέχη της εθνικοφροσύνης. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντί κομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών. Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα είναι ο εν πράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντί κομμουνισμός. Σε αυτούς που ήταν πρόθυμοι να...σε ασημαντα ανθρωπάκια, ανυπόληπτοι και δουλοπρεπής. Αυτοί θα είναι οι πρώτοι και αυτοί θα παίρνουν τις κέραιες θέσεις και καθοριστικές αποφάσεις στο μέλλον για το λαό και τη χώρα.

Οι άνθρωποι αυτής της ποιότητας και φυράματος κρίθηκαν οι ποιο κατάλληλοι, γιατί ήταν και οι ποιο παθιασμένοι εχθροί του προοδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα είναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους και θα αποτελέσουν τον κορμό του νέο δημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας. Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουν με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελίσανε κάθε έντιμο, αξιόλογο και λογικό άνθρωπο.

Οι ιδέες τους αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατα και αναλείωτες αρχές. Και επειδή ήταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν και οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελέσανε το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος.

Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο έργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφονήσει τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Άγιο Πέτρο. Που θα απλώσει ένα μολυβένιο αι αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης πάνω από την Ελλάδα, θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει συνειδήσεις.

Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπε να είναι αντάξιο αυτού του μακαύριου έργου. Μόνο άνθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ένα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ως

ξέρει ότι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.

Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσιάσαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να προσθέσει : «Την Κατάρρα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της».

Το κράτος, που θα διεκδικήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλά δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια, μα και τη Βόρεια ήπειρο αν είναι όλοι σύμφωνοι. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την εξουσία της η αντιδραστικής Δεξιάς. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν ή διαστρέφουν την ιστορία τους και εμπορεύονται έτσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να έχουν μέλλον ελεύθερο.

Όπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζί με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους το τίμημα της λευτεριάς ήταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδόθηκε τους αγγλοτραφής και αγγολάτρες, τους σύγχρονους Νενέκους που δεν έλλειψαν ποτέ από τη χώρα μας.. Η εκμετάλλευση, οι Πόλεμοι, και ο προδότης είναι συμφυής με το Ιδιοκτησιακό σύστημα: Ο Λεωνίδας συνοδεύεται από τον εφιάλτη, οι Σουλιώτες από τον Πήλιο Γούση και οι αγωνιστές του 21 είχαν από τους Νενέκους και η Αντίσταση από χιλιάδες συνεργάτες με τους κατακτητές που πολέμησαν ποιο σκληρά και εκδικητικά στο πλευρό των κατακτητών

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑΣ.

Συνήθως κάθε τέλος του χρόνου κάνουμε κάποιον απολογισμό: σαν άτομα, οικογένεια, λαός-χώρα, αλλά και ανθρωπότητα. Ο φετινός απολογισμός όπως και της προηγούμενης 10ετίας αρκετοί άλλοι πρώην και νυν αν δεν απαγοήτευσει δεν ενθαρρύνει. Και δεν ενθαρρύνει γιατί βαριά είναι η κληρονομιά που αφήνει ο παλιός στο Νέο. Στενεύουν τα περιθώρια για άμεσες και αισιόδοξες προβλέψεις. Ο στυγνός νεοφιλελευθερισμός και η αδίσταχτη μονομερή παγκοσμιοποίηση. Η απόρριψη του διαφορετικού και η βίαιη ομοιογενοποίηση.

Το μεγάλο δημοκρατικό και κοινωνικό έλλειμμα, το περιθώριο, ο ραστισμός, ο ακροδεξιός επεκτατισμός, το πετρέλαιο και η ανισότητα. Είναι που γενούν την πείνα και ο πόλεμος την καταστροφή: Ανθρώπινη και υλική. Η συχνότητα των φυσικών καταστροφών, η κρίση στον Ινδικό και τη Μέση Ανατολή, απλώνει τη σκιά της και υπενθυμίζει στους λαούς του κόσμου με τραγικό τρόπο, τα αδιέξοδα και οι ανισότητες και ειδικά η αλόγιστη υπέρ θέρμανση του πλανήτη είναι προβλήματα που μεταθέτει ο παλιός χρόνος στον καινούριο.

Χριστιανικές στην πλειοψηφία τους, είναι οι αναπτυγμένες χώρες, που καλύπτουν πλέον τις βασικές ανάγκες σε τροφή, στέγη, υγεία, μόρφωση και ασφάλεια των λαών τους δαπανώντας ολοένα περισσότερα για το πλήθος των πιο εξελισσόμενων αναγκών που ανέπτυξαν με τον πολιτισμό τους. Και όμως, οι χώρες αυτές που τον πλούτο τους ως ένα βαθμό, τον οφείλουν στις χώρες για τις οποίες, δεν διαθέτουν

ούτε το 0,7% του εισοδήματός τους που είχαν συναποφασίσει στον ΟΗΕ για να μειωθεί η φτώχεια έως το 2015. Και αυτό συμβαίνει δυστυχώς τη στιγμή που γνωρίζουμε, ότι πριν απ το τέλος του 20ού αιώνα, με τον πλούτο, τις επιστημονικές και τεχνολογικές γνώσεις που έχουν αποκτηθεί, η εξάλειψη της πείνας, των ασθενειών και του αναλφαριθτισμού στον πλανήτη είναι πλέον όχι απλώς εφικτή, αλλά μπορετή.

Αντί γι' αυτό διατηρούν προς όφελός τους ένα σύστημα οικονομικών, εμπορικών και πολιτικών σχέσεων που αναπαράγει τις ανισότητες και τη φτώχεια, και με τα όπλα της στρατιωτικής τους υπεροχής, κάθε φορά που τα χρειάζεται επιβάλλουν τις όποιες απόψεις τους...

Ο τρόπος που αντιδρούν οι ηγεσίες του Δυτικού πολιτισμένου κόσμου. Του κόσμου που δεν εννοεί να απαλλαγεί απ το αποικιακό σύνδρομο και ειδικά η «ηγέτιδα» υπερδύναμη. Η φειδωλή μέχρι ελάχιστη χρηματική βοήθεια προς τους δοκιμαζόμενους λαούς του κόσμου, με την επίμονη ως μηδενική όπως αποδείχθηκε τον Σεπτέμβρη παράκαμψη του ΟΗΕ απ τις ΗΠΑ, με αποτέλεσμα να μην καταλήξει σε αποφάσεις ουσιαστικές για μια σειρά κυρίαρχα θέματα: Όπως τα όπλα μαζικής καταστροφής (πυρηνικά, αστρικά) για τα οποία δεν αποφασίστηκε ούτε καν ο περιορισμός τους, πόσο μάλλον η κατάργηση και η καταστροφή τους. που είναι το ζητούμενο των Ανθρώπων όπου Γης.

Η άνιση για μια ακόμη φορά αποτυχημένη συγκρότηση του Συμβουλίου Ασφαλείας. Η ιστορική Επιτροπή του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου οδηγείται σε διάλυση. Και το κυριότερο, δεν διασφαλίστηκε με δεσμευτικές αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης, για τους στόχους της Νέας χιλιετίας όπως: η καταπολέμηση της φτώχειας, των ασθενειών στον 3ο και τον 4ο κόσμο, την αναπαραγωγή των αντιλήψεων που συνιστούν τον ιδεολογικό πυρήνα του κοινωνικού και φυλετικού ρατσισμού, σαν προέκταση των θεωριών περί «καθαρότητας» των πολιτισμών.

Η δογματική προσήλωση στις προτεραιότητες του «πολέμου και της τρομοκρατίας» και την αδιαφορία για τις μεγάλες πλανητικές απειλές. Απειλές, των οποίων η αντιμετώπιση επιβάλλει τη διεθνή συνεργασία και την ανατροπή των Νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Όλα αυτά και πολλά άλλα συνιστούν αρνητικές προσημειώσεις του παλιού πάνω στον καινούριο χρόνο.

Συγκλονισμένοι δηλώνουν όλοι οι ηγέτες του πλανήτη απ τις πρωτοφανείς φυσικές καταστροφές, χωρίς στο μεταξύ να κάνουν αναφορά στις αιτίες που τις προκαλούν και κυρίως πως και πότε θα επανέλθει η ζωή ... Και η Ευρώπη άμοιρη και αμήχανη τη στιγμή, που στο όνομα της «ασφάλειας» ξεθεμελιώνεται η δημοκρατία, υποθηκεύεται η ελευθερία, υπονομεύονται τα ανθρώπινα δικαιώματα και δολοφονείται βάνουσα το δικαίωμα στην εργασία, παραβιάζοντας άμεσα και αυτό το δικαίωμα στη ζωή.

Τέσσερα χρόνια μετά το τρομοκρατικό χτύπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 2001, η «ανταγωνιστική» σχέση μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας συνεχίζει να αναδιαμορφώνεται κατά τρόπο ετεροβαρή υπέρ της τρομοκρατίας. Εν ονόματι της «ασφάλειας» οι κατασταλτικοί θεσμοί και οι όποιοι μηχανισμοί ενισχύονται, ενώ απ την άλλη πλευρά θεμελιώδη δικαιώματα και εγγυήσεις της δημοκρατίας και του κοινωνικού κράτους υποχωρούν σε απαράδεκτο βαθμό.

Οι περιορισμοί αυτοί συνδέονται σε μεγάλο βαθμό με την κρίση του κοινωνικού κράτους, την κατεδάφιση των κοινωνικών δικαιωμάτων και την «υποκατάσταση» των μηχανισμών κοινωνικής προστασίας, από μέτρα επιτήρησης και καταστολής. Μέτρα που αναστρέφουν τη συλλογική συνείδηση και την τάση παραμόρφωσης του

ισοζυγίου μεταξύ «ασφάλειας» και δημοκρατίας, με αποκορύφωμα τους ανελέητους ιδιωτικούς στρατούς!

Το κεντρικό ρόλο και την κύρια ευθύνη, σε αυτή την αναζητούμενη αλλαγή των παγκοσμίων συσχετισμών τον έχει η Ευρώπη. Η Ευρώπη, που ακόμα πορεύεται μακάρια, χλωμή και αμήχανη, μακριά απ τις αγωνίες των πολιτών της διαιρεμένη στην «Παλιά» ήπειρο του Γαλλό-γερμανικού άξονα και τη «Νέα» των φιλοαμερικανικών Εταιρειών και του NATO.

Η Ευρώπη για να ξαναβρεί τον εαυτό της, πρέπει να απαλλαγεί απ το σύνδρομο του αποικισμού και όχι μόνο, αλλά και να αναλάβει πλήρως την ευθύνη για ό,τι συμβαίνει σήμερα στον τρίτο κόσμο. Εκτός απ το σύνδρομο του αποικισμού, πρέπει να απαλλαγεί και απ το καταστροφικό σύνδρομο του «Σχεδίου Μάρσαλ», που στο όνομα του αντί κομμουνισμού υπόταξε, αν δεν παράδωσε όλους τους εθνικούς αμυντικούς, κατασταλτικούς και όποιους άλλους μηχανισμούς υπό την αμερικάνικη ηγεσία σε βαθμό που να προσγειώνονται εν αγνοία στα εδάφη της αμερικάνικα αεροπλάνα ...

Η Ευρώπη, που παρ' οτι δημόσια κράτησε αποστάσεις απ τις πρακτικές του Μπούς και του Μπλέρ, για τους ποιο πάνω λόγους, δεν τήρησε την ίδια στάση πίσω απ τις κλειστές πόρτες, ίσως επειδή όλες οι πληροφορίες έλεγαν οτι υψηλόβαθμα στελέχη των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων γνώριζαν, τις δραστηριότητες και τις μεθόδους της CIA, αλλά...δεν αφήναν καθόλου περιθώρια ελιγμών. Έτσι η ΗΠΑ μέσω των δικτύων που της παραχώρησαν, ελέγχει όλη την Ευρώπη και μέσω αυτής ολόκληρο των κόσμο

Και η Ελλάδα, πληρώνοντας τον Ολυμπιακό μεγαλοϊδεατισμό της, βρίσκεται αντιμέτωπη με πολλαπλά κοινωνικά ελλείμματα, με αυξημένη ανεργία, την αχαλύνωτη ακρίβεια και το Νέο κύμα νεοφιλελεύθερης πολιτικής, που κορυφώθηκε αμέσως μετά τη διακομματική συναίνεση για την εκλογή του Προέδρου της δημοκρατίας, με όλα τα γνωστά επακόλουθα της Εκκλησιαστικής, Δικαστικής, Δημοσιονομικής και όποιας άλλης διαπλοκής.

Η ελπίδα, παρά τις αντιφάσεις και τα οικονομικά αδιέξοδα, σε μια Ευρώπη που θα πρέπει να αποκτήσει συνείδηση όχι μόνο για τη δική της αλλαγής, αλλά συνολικά για μια διαφορετική κοινωνικό-οικονομική πορεία του πλανήτη. Η ελπίδα στις κινητοποιήσεις των πολιτών, για έναν κόσμο στον οποίο τα κέρδη δεν θα είναι πάνω απ τους ανθρώπους, για δημοκρατικές και ισότιμες διεθνείς σχέσεις, για έναν κόσμο που θα χωράει πολλούς και διαφορετικούς κόσμους.

Ελπίδα και παράδειγμα ο δραστήριος ρόλος της κοινωνίας των πολιτών και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις και το ατομικό παράδειγμα, που δεν λύνει βέβαια το πρόβλημα μιας τέτοιας έκτασης καταστροφής, ανακουφίζει όμως έστω και λίγο τα εκατομμύρια θύματα του φονικών Τσουνάμι, τις όποιες «Κατρίνιν», τους σεισμούς και τα θύματα του πολέμου όπου γής. Τα θύματα που οι κυβερνήσεις, ιδιαίτερα οι πολεμοκάπηλοι Μπούς και Μπλέρ, που ούτε τις διακοπές τους διακόπτουν, μα και ούτε ποτέ κατάλαβαν το μέγεθος των καταστροφών. Και αφού δεν καταλαβαίνουν αρκούνται σε εξαγγελίες για βοήθεια μερικών εκατομμυρίων δολαρίων, όταν η επανόρθωση των ζημιών και η επαναφορά της ζωής έστω στους προηγούμενους ρυθμούς προϋποθέτουν πολλά δις.

Και όταν συμβεί, να μην υπάρχουν δυτικοί μεταξύ των θυμάτων, τα Τσουνάμι, οι σεισμοί και οι επιδημίες με χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες και εκατομμύρια άστεγους σε αυτές τις περιοχές, μπορεί να είχε θεωρηθεί φυσική καταστροφή ρουτίνας. Ομως το Τσουνάμι στο Ιράκ δεν λέει να σταματήσει.

Η αυθόρμητη και αφειλώδευτη βοήθεια των απλών ανθρώπων της χώρας μας προς τα θύματα των όποιων καταστροφών, που κάθε φορά εκφράζεται με τους

τηλεμαραθώνιους και τις πρωτοβουλίες της ΓΕΣΕ, της ΑΔΕΔΥ, τους Δήμους, τις Νομαρχίες, την Εκκλησία, τους καλλιτέχνες, αλλά και τους φορείς των πολιτών και μεμονωμένα άτομα ακόμα, φέρνει στην προσκήνιο το απόθεμα ανθρωπιάς και κατανόησης που υπάρχει στη χώρα μας για τους απόκληρους και κολασμένους του πλανήτη.

Γι' αυτούς που πολλοί-δεν ξέρουμε ούτε καν που είναι οι πατρίδες τους. Γι' αυτούς τους ξοφλημένους και υποτελείς στο παγκόσμιο σύστημα κοινωνική παραγωγής και ατομικής κατανάλωσης. Τους ανθρώπους που το σύστημα δεν τους αγαπήσαμε ποτέ ζωντανούς και που μέσω της ληστρικής εκμετάλλευσης και της αδιαφορίας δολοφόνησε και την ίδια την ανθρώπινη αξία τους. Μετά από κάθε μεγάλη φυσική καταστροφή καλούμαστε από αυτό το ίδιο το σύστημα, να τους συμπαρασταθούμε, λες και οι άνθρωποι περίμεναν τη δική τους εντολή για να εκφράσουν την ανθρωπιά και την αλληλεγγύη.

Την αλληλεγγύη που υπάρχει πάντα απλόχερη στη χώρα μας, όχι μόνο σαν ανάμνηση των σχετικά κοντινών δύσκολων χρόνων ή επιβίωση και επιβεβαίωση «ψυχοπονιάς», αλλά σαν μια συνειδητή ανθρώπινη και πολιτική στάση. Αλλωστε, και στις άλλες αναπτυγμένες χώρες διαπιστώνει κανείς ανάλογη κινητοποίηση των πολιτών.

Πρόκειται για ένα φαινόμενο, που σε ένα μεγάλο βαθμό το οφείλουμε στην διεθνοποίηση της επικοινωνίας και στη συνειδητοποίηση των λαών ότι ο πλανήτης είναι ένα μικρό χωρίο και ότι αυτού του μεγέθους προβλήματα, όσο μεγάλη και δυνατή και αν είναι μια χώρα, δεν μπορούν να λυθούν χωρίς την παγκόσμια συνεργασία και σε συμπαράσταση. Χωρίς την ισχυροποίηση και την συμμετοχή του ΟΗΕ. Ενα γεγονός που δείχνει ότι οι άνθρωποι, δεν έχουν να χωρίσουν τίποτε και ότι ένας άλλος κόσμος είναι δυνατός, όπως εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι βροντοφωνάζουν με όλη τη δύναμη της ψυχής στις διεθνείς εκδηλώσεις κατά του οδοστρωτήρα της Νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης.

Και μια «λεπτομέρεια» με σημασία είναι το γεγονός ότι, η κάθε φορά υποσχόμενη βοήθεια απ τις κυβερνήσεις του δυτικού κόσμου, ποτέ δεν είναι όπως το καλεί η ανάγκη μετρητοίς, ούτε μελλοντικά κονδύλια, αλλά χαμηλότοκα δάνεια και όχι βοήθεια!

Είναι φανερή η απόσταση ανάμεσα στους λαούς που γέμισαν με την ανθρωπιά τους τα όποια «ταμεία αλληλεγγύης» και των πλουσίων και ειδικά των δανειστριών χωρών και τραπεζών, που διαχειρίζονται τα κεφάλαια του παγκοσμίου χρέους. Τα χρέη αυτά που έχουν εισπραχθεί στο πολλαπλάσιο, αν δεν παραγραφούν θα αποτελέσουν κάποια μέρα μπούμεραγκ για τους άπληστους.

Το 2005 και οι επόμενοι μας αποχαιρέτησαν αναδεικνύοντας περισσότερο από κάθε άλλη φορά τα προβλήματα, που-πέρα απ αυτά που έχει η κάθε χώρα-δημιουργούν παρενέργειες στους πολίτες, τις κοινωνίες και τις συνθήκες διαβίωσης. Δίπλα όμως στα απαισιόδοξα έχουμε, ευτυχώς στη χώρα μας την παρέμβαση των δύο οργάνων (Ολομέλεια Δικηγορικών Συλλόγων και Ενώσεων Εισαγγελέων) ένα αξιόλογο δείγμα αντοχής του ελληνικού δικαιοσύνης και της δημοκρατίας μας ανάχωμα απέναντι στις νέες ισοπεδωτικές πρακτικές.

Ίσως το μεγαλύτερο διακύδευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό και απολίτικο σύστημα που βασίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρη απώλεια» του λεγομένου πολέμου κατά της τρομοκρατίας.

Με οδηγό λοιπόν, τις αξίες της αλληλεγγύης και της προσφοράς, με κίνητρο την ελπίδα για ένα δίκαιο, ειρηνικό και δημοκρατικό κόσμο, με δύναμη την ενότητα, με

κριτήριο την κοινωνική, πολιτική πράξη, μπορούμε να ανοίξουμε νέους ορίζοντες και δρόμους δράσης. Δεν αξίζει να προσπαθήσουμε σ' έναν τέτοιο κόσμο;

Επειδή έχουν συμβεί παν πολλά στο παρελθόν. Οχι βέβαια οτι σαν λαός θέλουμε να είμαστε δύσπιστοι και μίζεροι, αλλά αν κάποιος εκπρόσωπος των τραπεζών μας διαβεβαίωνε, οτι οι τράπεζες κάθε φορά που θα συμβούν κάποιες φυσικές καταστροφές, δεν θα κρατήσουν τη «νόμιμη» προμήθεια από τη διαχείριση της ανθρωπιστικής βοήθειας, θα νιώθαμε ποιο αισιόδοξοι για το μέλλον του πλανήτη.

ΟΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ ΣΥΝΑΜΑ

Κάπου Εκεί το 1948 πριν με συλλάβουν παρακολούθησα στα Γιαννιτσά έξω από το στρατοδικείο την πρώτη δίκη του Αδερφού μου Αντώνη. Και λέω την πρώτη γιατί θα ακολουθούσε αργότερα και δεύτερη. και περίμενα σε κάποια γωνιά να αρχίσει η διαδικασία των δικών.

Πρώτα έφεραν αλυσσοδεμένους τους κρατουμένους για εγκλήματα με βάση το Γ! ψήφισμα η για παράβαση του διαβόητου Νόμου 509. Ο Μπαμπάς μου είχε πεθάνει, η Μάνα μου και η Γυναίκα του δεν μπορούσαν να έρθουν από τη Βέροια στα Γιαννιτσά και δυο άλλα μου Αδέρφια για να μην ήμαστε πολλοί δεν ήρθαν.

Με τους μάρτυρες υπεράσπισης από κάποια γωνιά παρακολουθούσαν τους συγγενείς που τους περίμεναν έπεφταν στην αγκαλιά κλαίοντας με την πίκρα ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους και τα παιδιά χωρίς να ξέρουν γιατί τα χέρια ήταν δεμένα. Οι Πατεράδες να τα σηκώνουν στην αγκαλιά να τα φιλήσουν και να αλληλόφιληθούν όπως τις καλές μέρες της οικογενειακή γαλήνης.

Παλιά η Περιφέρεια Ημαθίας εκτός από τη Νάουσα και την Αλεξάνδρεια είχε υπό την Δικαστική της Διοίκηση και τα Γιαννιτσά. Τα Γιαννιτσά απέκτησαν ξεχωριστή δικαστική ανεξαρτησία στις αρχές του 1970. Η Βέροια δεν μάθαμε ακόμη για ποιους ακριβώς λόγους δεν θέλησε να εγκαταστήσει το έκτακτο στρατοδικείο στην Πόλη της Βέροιας και το εγκατέστησε στα Γιαννιτσά που είναι στους πρόποδες των βουνών: Πάϊκου και το Καϊμακ Τσαλάν, το ίδιο και η Νάουσα που είναι κτισμένη στο Ανατολικό Βέρμιο. Η ηγεσία της Βέροια αντί για τη Βέροια προτίμησε τα Γιαννιτσά παρά την πρωτεύουσα του Επαρχίας που και αυτή είναι κτισμένη, όπως και τα Γιαννιτσά στους πρόποδες του Βερμίου.

Και αυτά τα παλικάρια, όπως η Δασκάλα Γκίνη που δεν λύγισαν και ήταν η πρώτη γυναίκα πο καταδικάστηκε από το ίδιο στρατοδικείο σε θάνατο και εκτελέστηκε, τα παλικάρια που δεν λύγισαν ποτέ, όταν είδαν ύστερα από τόσο καιρό στα μπουντρούμια της Ασφάλεια δάκρυσαν όχι για τους ίδιους αλλά για τον πόνο που δίναμε στους δικούς και τις συνέπειες που θα υποστούν σε περίπτωση που καταδικαστεί ω μη γέναιτο ο προστάτης, όπως ο Αδερφόσμου που είχε 5 παιδιά όταν τον επιστράτευσαν στον Ιταλό-Ελληνικό πόλεμο και τώρα 7: 5 Κορίτσα και δυο αγόρια.

Μα και για την κατάντια της Πατρίδας που είχε γίνει ολοκληρη μια φυλακή και ένας απέραντος τόπος εκτελέσεων: Όλα αυτά για λίγο γιατί οι δεσμώτες τους τραβάγανε να μπουν μέσα την αίθουσα του στρατοδικείου. Σε λίγο άρχισαν να έρχονται οι Δικηγόροι και σε συνέχεια οι Δικαστές αξιοπρεπείς με τους ώμους γεμάτη άστρα και τα στήθη μετάλλια και τους φακέλους τες προ αποφασισμένες αποφάσεις.

Η Διαδικασία άρχιζε, ενώ ο κρεμασμένος πίσω από τις έδρες των δικαστών, ο Χριστός έβλεπε τα πάντα άφωνος (Καημένη Ασημάκη Πανσέληνε τη ωραία που έ που έγγραφες το ποίημα σου για τα Δικαστήρια. Από ένα σπάγκο κρέμεται ο Χριστός. Κι το Χριστό κρέμεται δίχως σπάγκο το καθεστώς)

Αυτό το δολοφονικό έργο παιζόταν σε πολλές αίθουσες μαζί γιατί (μετά τη σύλληψη μου το έζησα και στην πραγματικότητα) έπρεπε να μη μείνουν χωρίς δουλειά τα εκτελεστικά αποσπάσματα!

Στη αίθουσα του Δικαστηρίου και την έδρα σχεδόν μόνιμα ήταν ο ίδιος Πρόεδρος (δεν συγκράτησα το ονομά του) που οι Δικηγόροι του έδωσαν το παρατσούκλι «Ο Χάρος», από τις πολλές θανατηφόρες αποφάσεις ανακοίνωνε στο τέλος κάθε δικάσιμο. Τα ισόβια ήταν εύνοια, οι άλλες ποινές σχεδόν δεν υπήρχαν στον ποινικό κώδικα της μετά πολεμικής δημοκρατίας,

Ο «Χάρος» και ο κάθε «Χάρος» φαινότανε σαν να χαιρότανε όταν έλεγε με στεντόρια τη φωνή επί το ευγενέστερο «Την εσχάτη των ποινών», δηλαδή «εις θάνατο», λες και είχε ο καθένας μέσα του μια ύαινα που λες και τους ζήτηγε τροφή.

Η κάθε δίκη είχε το δικό της δράμα, μα και τη δικής Περιφάνεια και ύμνους για την Ελλάδα και τον αγωνιστή λαό της. Απολογίες μπροστά στο θάνατο. Βρισκόμασταν εκείνα τα χρόνια σε μια κατάσταση που δύσκολα γίνεται σήμερα κατανοητή και εξηγήσιμη. Χιλιάδες άνθρωποι που αγωνίζονταν για μια καλύτερη ζωή περιφρονούσαν το θάνατο λες και αγωνίζονταν μόνο για τους άλλους.

Απολογίες που επιβεβαίωνα πίστη και λεβεντιά (Αυτές τις απολογίες και πολλά άλλα άξια θέματα: προσφοράς, αυτοθυσία και μεγαλείου, πρέπει τα το δούμε κάτω από τη λογική της χρονικής απόστασης συνδεδεμένη πάντα με την εποχή και τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν και κυρίως για ποιο λόγο έγινε το κάθε τι έτσι και όχι αλλιώς).

Παν πολλές από τις δίκες ήταν άβολα στημένες και δεν άντεχαν στη βάσανο της νομικής Επιστήμης και παρά αυτά έπρεπε να βγει το Πλάνο: δώδεκα εις θάνατο και δυο Ισόβια και ένας Αθώος που και αυτόν τον έστελναν όπως τον δυο φορές αθώος αδερφό μου για αναστοχασμό σε κάποιο Νησί του Αιγαίου που την εποχή εκείνη ήταν περισσότεροι οι εξόριστοι από του Νησιώτες. Και ένας αθώος λοιπόν: όλα και όλα. Η αδέκαστη δικαιοσύνη αθώνει κιόλας και ας την κατηγορούν για...Βέβαια η δικαιοσύνη στην εκδίκηση των αντιστασιακών την βασική αρχή της δικαιοσύνης: «Ότι καλύτερα εκατό «εγκληματίες έξ' παρά ένας αθώος στη φυλακή»

Με βάση το θέμα αυτό στη φυλακή συζητούσαμε για πως βρεθήκαμε και τους λόγους για τους οποίους βρεθήκαμε στη φυλακή και ειδική εμείς οι ποιο Νέοι «πειράζαμε» τους μεγάλους και ειδικά τους ανθρώπους των γραμμάτων στήνοντας τεχνικούς «καυγάδες» δίπλα τους για το τι θα κάνουμε σε αυτούς που μας κατέδωσαν και βρεθήκαμε στη φυλακή». Και ειδικά με τον καθηγητή Μιχάλη Παπαμαύρο και δικαστικοί και πολλοί άλλοι που είχαν αναλάβει και προσπαθούσαν με τον τρόπο του ο καθένας να «αποφορτίσουν» ειδικά του νέους από την πίκρα και τον πόνο που τους προκαλούσε η αδικία που τους έγινε

Ο ένας έλεγε ότι θα του «στρίψω το λαρύγγι» άλλος θα τον «σκοτώσω όπως αυτός με έστειλε στο απόσπασμα», άλλος θα του «κάψω το σπίτι». Άλλος δολοφόνε θα του πω θα πληρώσεις τις αμαρτίες σου εδώ...Αν υπάρχει κόλαση εκεί θα σε «στείλω» και πολλά άλλα αντίστοιχα χαριτωμένα.

Οι ευαισθησίες των μορφωμένων αγωνιστών που αγωνίζονταν να ξυπνήσουν τις συνειδήσεις των ανθρώπων για να του κάνουν καλύτερους,. Να μετατρέψουμε το κακό σε καλό, τώρα να δεχθούμε αυτού του είδους απόψεις.

Η απάντηση από τους ΕΠΟΝίτες επικαλούμενοι τα τόσα παιδιά φοιτητές και φοιτήτριες, που παιδιά ακόμα που καταδικάστηκαν χωρίς ενοχή και μόνο με ενδείξεις. Και όμως παρά την χωρίς αποδείξεις δολοφονία τους το κορμί τους ήταν γεμάτο από σφαίρες, αλλά ήταν στητοί, λεβέντες και λεβεντισες όπως αρμόζει τους αγωνιστές και σαν με παράπονο μας έλεγαν:

το κακό επαναλαμβάνεται όταν συγχωρούμε τους «δολοφόνους». Ετσι, εύκολα παράγει διαδόχους του και ο χορός του αίματος και των δακρύων καλά κρατά χρόνια τώρα...Μην ξεχνάτε πως δεν σκότωσαν μόνο εμάς αλλά το μέλλον των Ελλήνων και της Ελλάδας. Για μα μένει ο κόσμος στο σκοτάδι από γενιά σε γενιά

Και κάποια μέρα σε μια νέα συζήτηση κάποιος μας είπε: Τι φταίνει αυτοί που τόσο τους κακολογείτε; Άλλοι είναι οι δολοφόνοι. Οι Βουλευτές που ψηφίζουν τους θάνατο Νόμους οι κυβερνήσεις που η κάθε μια έχει τους δικούς της λόγους. Λόγιοι που συμπύπτουν με τα συμφέροντα των ξένων, μα και τα δικά τους γι' αυτό και εκτελούν τι εντολές του. λ αυτοί είναι οι αξιοπρεπείς δολοφόνοι, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν φταίνει και αυτοί που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, τους καταδοτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και έγινε το κακό χειρότερο από ότι θα ήταν όνο με τους κατακτητές που φορούσαν στολή, οπλοφορούσαν και είχαν τόπο διαμονής, ενώ αυτοί ήταν οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας.

Αφού διαπίστωσαν ότι δεν πέτυχαν κάποια βελτίωση πήγαν στην καθοδήγηση και ζήτησαν την παρέμβασή της ώστε να βρεθεί τρόπος να απαλύνουν κάπως τις καρδιές αυτών των ανθρώπων. Μάλιστα χρησιμοποίησαν και το επιχείρημα πως αν «δοθεί κάποτε αμνηστία με τις απόψεις που διατυπώνουν οι Νέοι μας, ενώ παλιά κατορθώσαμε και ελέγχουμε τα όποια αντίποινα μετά την αντίληψη της αδικίας που τους έγινε και ειδικά οι βασανισμοί στις δρόμους τις ασφάλειες τη Γυούρα και όπου αλλού ασχημονούσε ο καθένας»

Όπως είναι γνωστό, οι φυλακισμένοι αν εξαιρέσει κανείς την ηγεσία της ΕΑΜικής Αντίστασης και τους συμμετέχοντες στο στενό περιβάλλον, ένα μεγάλο μέρος των πολιτικών κρατουμένων για το σύστημα ήταν ανθρωπό-μάζομα γι' και δίκαιζαν καταδίκαιζαν και καταδίκαιζαν ακόμα και χωρίς ενδείξεις. Και αυτό ήταν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων που διέπραξαν το κατεστημένο και οι ξένοι.

Επιβεβαίωση του γεγονότος ο Νόμος 2050 της κυβέρνησης Πλαστήρα «περί Μέτρων ειρενεύσεων», που υπόσχονταν ότι θα μπει στην ουσία της κάθε υπόθεσης όσοι πέρασαν μέχρι την μέρα που διέκοψαν λόγω της κήρυξης των εκλογών: Αθώωθηκαν εκτός από εικοσάριδες, Ισοβίτες και μελλοθάνατοι, μα και εκτελεστέντες. Θα άδειαζαν οι φυλακές.

Αν στις 26 του Νοέμβρη του 1952 που λόγω του πλειοψηφικού συστήματα που διέταξαν οι ΗΠΑ και επέβαλε κ Πιούρι Φόϊ σάρωνε την προσπάθεια με το 52% και θα άδειαζαν οι φυλακές και πολλοί δεν θα έμειναν μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1964 για να αποφυλακιστούν. Ισώς οι Αμερικάνοι μας κρατούσαν σαν μια προίκα-κεφάλαιο που το κρατούσαν για την Σχηματιστίσα στο μεταξύ Ένωση Κέντρου.

Κάποια μέρα που θα έκλεινε κύκλος αυτής κοινωνικό. Πολιτικής και ιδεολογικής συγκρότησης-συζήτησης, που σκοπό είχε να διαπιστώσουμε σε ποιο σημείο ήμασταν ενήμεροι των γεγονότων που προηγήθηκαν και θα ακολουθήσουν στο μεταξύ: κάναμε την ερώτηση στο αγαπητό μας Καθηγητή Παπαμαύρο που ήταν και ο συντονιστής της προσπάθειας να «μαλακώσουν κάπως οι καρδιές των βασανισμένων από το ξεκίνημα Νέων»:

Αλήθεια μπάρμπα Μιχάλη τι θα του κάνεις εσύ όταν μετά την αποφυλάκιση σου συναντήσεις στο δρόμο αυτών που σε κατέδωσε και έχεις μείνει στη φυλακή τόσα χρόνια και έπαθες τα πάνδεινα: Πήρε μια βαθιά ανάσα το θυμάμαι σαν ακόμα και με στόμφο απάντησε: Τι θα του κάνω: Θα τον φτύσω!. Και όταν εμείς γελάσαμε και του είπαμε ένα τόσο μεγάλο κακό θα λήξη με ένα φτύσιμο; Τότε μας είπε ξέρετε τι σημαίνει το φτύσιμο ενός ανθρώπου;

Μας συγκλόνισε το είδος της συγνώμης που έδωσε ο συναγωνιστής Μιχάλης Παπαμαύρος, Και αναρωτηθήκαμε ταιριάζει άραγε σε όλες τις περιπτώσεις αυτή η

συγγνώμη; Είναι και αυτό ένα δίλημμα που δεν ξεκαθαρίστηκε ακόμα, Απάντηση ήταν ο αγώνας για ένα καλλίτερο αύριο, πρέπει να συνεχιστεί και χωρίς να ξεχνάμε η συγγνώμη είναι ο μόνος τρόπος για να συν υπάρχουν οι άνθρωποι και να πάει και η ζωή, μα και ο αγώνας για ένα καλλίτερο μέλλον μπροστά. Αφού συναινέσαμε και αφού αυτό αγκαλιαστήκαμε και μας συνεχάρει έναν έναν έκλεισε αυτό το συμπόσιο.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ. Ναι στην ΕΠΟΝ που τραγουδούσαμε:

Τα Νιάτα δεν έχουν αίσθηση του κινδύνου και αυτό είναι ευτύχημα, γιατί μόνο έτσι μπορεί να αλλάξουν μερικά κάποια πράγματα: «Τα Νιάτα μας Νιάτα χρυσά και ανθισμένα βαδίζουμε μπρος με βήμα γοργό...» έλεγε ένα τραγούδι της ΕΠΟΝ στην οποία συμμετείχα. Πάντως η εμπειρία μου αυτή με έκανε να την αντιμετωπίζω διαφορετική, όχι τόσο για το ενδεχόμενο της ταλαιπωρίας, του πόνου και του θανάτου, αλλά γιατί ενέχει πόνο, πολύ πόνο και είναι άδικο δια οποιονδήποτε, πόσο μάλλον για μας που αυτή η πατριωτική μας αίσθηση και ευαισθησία τότε πληρώθηκε ανταποδόθηκε κατά κύριο λόγο και για πολλούς με την αισχάτη των ποινών.

Από τις πέντε και πλέον χιλιάδες που καταδικάστηκαν εις θάνατο εκτελέστηκαν οι 3.996. Και τυχαία μια Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν συναντούσε στο μεταγωγό Αθηνών τους 4 ΕΠΟΝίτες θανατό-ποινήτες που προορίζονταν για τις φυλακές της Κέρκυρας: Χατζηλάμπου Θάνος, Στόκας Γιάννης, Στολίδης Γιάννης και Σιδηρόπουλος Γεώργιος οι εκτελεσθέντες θα ήταν 4.000.

Στην Ελλάδα για το έργο της Εθνικής Αντίστασης τα ερωτήματα: Πως άρχισε η Αντίσταση πως οργανώθηκε και από ποιους και ποιος πολέμησε ποιον και ποιος συνεργάστηκε με ποιον μοιάζουν με ερωτήματα που σαν μην έχουν σχέση μόνο με την τότε κατοχική περίοδο, τον εμφύλιο και τα σαράντα και πλέον πέτρινα χρόνια και την σύγχρονη πραγματικότητα, αλλά αφορούν γενικότερα τη δύναμη που δίνει η διαχείριση της εξουσίας σε μια ψευδαίσθηση και επίφαση δημοκρατίας.

Καθώς οι κυβερνώντες δεν κατέχουν την απόλυτη αλήθεια για το ΤΙ σημαίνει και πως λειτουργεί η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Διαχειριστές είναι και με αυτήν τη γνώση χρειάζονται και κινούνται, αλλιώς θα διαπράξουν ύβρης και θα τιμωρηθούν. Και τα ερωτήματα διογκώνονται όταν εργάζεσαι ή είσαι φυλακισμένος τα οποία ερωτήματα επενθυμίζουν τούς κυβερνώντες ότι η εξουσία τους όποια και αν είναι μεγάλη η μικρή υπάγεται στη λαϊκή βούληση. Είναι αδύνατο να μην επηρεαστείς προσπαθώντας να πλησιάσεις την καρδιά αυτού του κοινωνικού οικονομικού συστήματος που παράγει κοινωνικά και κατανέμει ΑΤΟΜΙΚΑ.

Από το 21 οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια «Νέα Τάξη πραγμάτων», όχι βέβαια τα όποια Δημοκρατικά ιδεώδη που υπόσχονταν η Αστική επανάσταση, αλλά βασισμένη στον σταθερό και σίγουρο μισθό που πρόσφεραν σε στρατιές δημοσίων υπαλλήλων, χωρίς στο μεταξύ να έχουν φροντίσει η παιδεία να είναι τέτοια ώστε να τους κάνει συνειδητοποιημένους πολίτες. Εάν το έκανα αυτό ίσως να μην χρειάζονταν, ο Μπάτσος, ο Ματατζής, ο Δεσμοφύλακας και Ειδικά ο Βασανιστής.

Ολοι καταλαβαίνουμε τη δύναμη ενός τέτοιου σώματος στα χέρια κυβερνώντων που η Ιδεολογία τους είναι αν όχι άσχετη αλλά μακριά, πολύ μακριά από την Δημοκρατία.

Ο κοινωνικός ρόλος αυτών καθοδηγούμενων και φορές ανεξέλεγκτων κατασταλτικών δομών οδηγεί στην ταύτιση των ανθρώπων με τον ρόλο και συνεπώς στη χειραγώγηση του

Ο Μέγας Αθανάσιος, είχε πει για τα βασανιστήρια και το ρόλο, που αυτά παίζουν στη κατασκευή κάθε μορφής κατηγορητηρίου. Κατηγορητήρια προσαρμοσμένα στους σκοπούς και στόχους που κάθε φορά επιδιώκει αυτός που δίνει την εντολή. «Το γάρ εκ βασάνων παρά την εξαρχής γνώμης γινόμενα, τὰτα ου των φοβισθέντων, αλλά των βασανιζόντων ἔστι βουλήματα». Εκτός και είναι από πέτρα που και αυτή κάποτε σπάει, Και να κάνει την περίφημη δήλωση «Μετανοίας», χάριζε ζωή, την οποία όμως ζωή το ίδιο το σύστημα την είχε υποθηκεύσει για να ταπεινώσει και να αποσπάσει έναν αγωνιστή που βρέθηκε στη φυλακή όχι μόνο χωρίς αποδείξεις αλλά ούτε καν ενδείξεις.

Δεν θυμάμαι σε πιο βιβλίο το διάβασε αυτό το επιχείρημα και για ποιόν ακριβώς λόγω το επικαλέστηκε ή το χρησιμοποίησε ο Μέγας Αθανάσιος. Πάντως όπως και αν έχει το θέμα δυο είναι οι εξηγήσεις που μπορεί να δώσει κανείς: Η πρώτη πιστεύω πως θα εννοεί τη θέση του βασανιστή με τον βασανιζόμενο, και στη δεύτερη τη σχέση ανάμεσα στους δυο. Ποιος δηλαδή τελικά εξευτελίζεται;

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΕΝΝΕΣΗ

ΚΑΙ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ

Είναι αυτή που την επόμενη της επιβολής της Αγγλό-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας έριξε στήριξε και μαζί με τον φασίστα Μεταξά κόμπαζαν ότι εκπροσωπούν και εκφράζουν τον «Γ! Ελληνικό Πολιτισμό». Είναι αυτή που με τον Ιερώνυμο, που εισπήδησε από το έξω Κλήση του Παλατιού, σε συνεργασία με τη Βασίλισσα Φρειδερίκη, σαν υπέρ κυβέρνηση, που έλυne και έδινε τα όποια προβλήματα απασχολούσαν το λαό και τη χώρα.

Είναι η Ιερά Σύνοδος που είχε επιβάλει το περιβόητο χουντικό σύνθημα: «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών». Που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους από τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν από τη χούντα, οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομίσει εκείνο το «Ποιος επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».

Και δεν αρκέστηκε σε αυτό. Νοιώθοντας ένοχη και φοβούμενη μην τυχόν και ανοίξει κάποιο στόμα του, τους υπερασπίστηκε, αφ υψηλού μεν, αλλά στεναρά και εφ' όλης της ύλης. Και μετά την καταδίκη των ολίγων, των ελαχίστων που με την Αγγλο-Αμερικάνικη εφεύρεση του «**ΣΤΙΓΜΑΙΟΥΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ**», αυτοί που ειχα προαποφασίσει τον ψυχρό πόλεμο. Τον οποίο ψυχρό πόλεμο τον ειχε κηρύξει απ το Πανεπιστήμιο Φούλτον της Αμερικής, ο Πάντα προπέτης Τσώρτσιλ, αφού η διεξαγωγή του ψυχρού πολέμου, δεν μπορούσε να γίνει χωρίς την πείρα και τη χρήση των έμπειρων Ναζί, που για να τους σώσουν για να χρησιμοποιήσουν, όσο περισσότερους Ναζο-φασίστες μπορούσαν στον επικείμενο Γ! Παγκόσμιο Πόλεμο όπως χρησιμοποίησε το ελληνικό κατεστημένο τους εδώ συνεργάτες-δοσίλογους ανακάληψαν την εφεύρεση του «στιγμαίου».

Ετσι, από τις εκατοντάδες χιλιάδες μέλη των Ναζί-φασίστες: που αγωνίστηκαν για την επικράτηση, που στήριξαν την επικράτησή του, που εφάρμοσαν στην πράξη αυτή τη θηριώδη κοσμοθεωρία, που οδήγησε στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Εναν πόλεμο και άλεσε 55 εκατ' ζωές, άφησε εκατοντάδες χιλιάδες δια βίου αναπήρους και ανυπολόγιστες καταστροφές. Και αν θέλουμε να ήμαστε ειλικρινείς με τον εαυτό μας,

ενώ πολλοί ετοιμάζουν τον Τρίτο, οι πληγές του Δευτέρου δεν έχουν ακόμα υποουλωθεί. Και δεν έχουν ακόμα υποουλωθεί

Και σήμερα παρά της κατακόμβες αίματος οι νέοι δεν εκπαιδεύονται στην ειρήνη, αλλά στον πόλεμο, μέσα σε μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά βαθεία το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Οι νέοι σήμερα δεν γνωρίζουν την αυτό-κατάφαση, όπως την καταλάβαινε η γενιά της κατοχής και κυρίως δεν κατακτούν πρώτο αγωνιστικό ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Παρά το μακελιό και τις καταστροφές που αφήνει πίσω του κάθε πόλεμος και ο μικρός ακόμα, οι νέοι διαπαιδαγωγούνται με τις παμπάλαιες τυπικές λογικές του πολέμου:

Σύγκρουση των δυνάμεων του «καλού» και του «κακού», όπου οι εμπόλεμοι κάθε πολέμου διεκδικούν καθένας για λογαριασμό του το «δίκαιο» του καλού, ενώ χρεώνει στον αντίπαλό του όχι μόνο το άδικο του πολέμου και το απόλυτο «Κακό». Αλλά σαν δυνατός πλέον ο νικητής παίρνει όλα όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο ηττημένος, Αυτή η εδραιωμένη ιδέα-αντίληψη, ότι ο πόλεμος αποτελεί πρωταρχικό γεγονός-φαινόμενο ζωής και οι ιδέες του πολέμου συσχετίζονται με τον πόλεμο «συνθέτοντας» ένα θεμελιακό ιδεολόγημα, που κινδυνεύει να γίνει ο τρόπος λειτουργίας σε όλες τις δομές και θεσμούς του κράτους ανά τον κόσμο. Όλοι ο κρατικοί μηχανισμοί έχει στο κέντρο της προσοχής τους τον πόλεμο, την οργάνωση του πολέμου, την διεξαγωγή του πολέμου.

Ο στρατός και οι όποιες άλλες κρατικές δομές γίνονται πρότυπα, - σχήματα και μορφές για πολιτικές και κοινωνικές δομές οργάνωσης. Αφού ο πόλεμος είναι αυτός που ανεξάρτητα από τον φρικτό απολογισμό του σε αίμα για την διεξαγωγή του και οι καταστροφές που θα προκύψουν στο λαό και τη χώρα, αποτελεί την πιο επικερδής επιχείρηση. Ο στρατιώτης και ο χωροφύλακας αποτελούν τον ιδανικό τύπο ανθρώπου και ο πόλεμος ιδανικό του και δικαίωση της ανθρωπίνης αυτοπραγμάτωσης. Αν σε αυτό προστεθεί και ένα το μοντέλο «ανάπτυξης», στην κατεύθυνση αυτή τότε ολόκληρη η παραγωγική μηχανή δουλεύει για τον πόλεμο-θάνατο και όχι για τη ζωή και την ανάπτυξη.

Η δίκη και η καταδίκη των δικτατόρων δεν ήταν τίποτε άλλο παρά πιστή αντιγραφή της δίκης της Νυρεμβέργης. Όπως στη δίκη της Νυρεμβέργης δικάστηκαν και καταδικάστηκαν οι πρωταίτιοι 19 εν όλο 13 εις θάνατο δια απαγχονισμού και οι 8 σε μικρότερες ποινές, ενώ όλοι οι όλο που συνέβαλαν στην οργάνωση, την επιβολή του Ναζισμού, την διεξαγωγή του φονικότερου πολέμου που γνώρισε η Ανθρωπότητα, δεν τους ενόχλησαν, όπως συνέβει για την οργάνωση, την επιβολή και διατήρηση επί εφτά συναπτά χρόνια η δικτατορία εκτός από τους ελάχιστους πρωταίτιους δεν ενοχλήθηκε κανένας

Η Ιερά Συννοδός έτρεχε κάθε παραμονές του Πάσχα, Χριστούγεννα εθνικές επετείους και χριστιανικές γιορτές, με υπομνήματα στα χέρια ζητούσε την αποφυλάκιση των δικτατόρων που ολοκλήρωσαν την καταστροφή της χώρας και αυτό που άρχισε κρυπτόμενος ο στρατηγός Γρίβας: την διχοτόμηση της Κύπρου.

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας, έτσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού της Μεταξικού παρελθόντος. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία αν δεν ευλόγισε, ανέχθηκε αδιαμαρτύρητα τον «Γ' Ελληνικό πολιτισμό» και προσυπέγραφε και εκτελούσε, χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Έκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και τις φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενός

στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιάς. Με κατηγορητήριο οτι κατά την κρίση του, δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγούστου ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ένα λαό ολόκληρο στη διάθεση του Γερμανό τριφή παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.

Η συντακτική συνέλευση: Δήμευση της Εκκλησιαστικής περιουσίας, που γίνεται «Εθνική περιουσία», Η Εκκλησιαστική Περιουσία ήταν τόσο μεγάλη που αποτέλεσε-εγγύηση για την έκδοση χαρτονομίσματος-το χαρτονόμισμα του πολιτικό-ποιηθέντος Κλήρου. Συγκέντρωσε το σύνολο του κλήρου σε 83 εκκλησιαστικές διοικήσεις συσσωματωμένες σε δέκα αρχιεπισκοπές ή μητροπόλεις (για να μπορεί να τον ελέγχει) και σε συνέχεια απαίτησε πολιτικό όρκο από τους κληρικούς, που στο εξής θα είναι (οπώς και ο δικός μας) υπάλληλοι του κράτους.

Υπήρχε όπως συμβαίνει παντού και πάντα αντίθεση των συνταγματικών ιερέων-που έδωσαν όρκο και αυτών που δεν υποτάσσονταν και κατάργηση όλων των άλλων προνομίων. Ακολούθησε οι νόμοι υποδιαίρεση της χώρας σε περιφέρειες, καντόνια δήμους-κοινότητες, αντικαθιστώντας τις παλιές επαρχίες, την ονομά-τολογία του (Αγίων) διευθύνσεις κλπ Εκλογή των υπαλλήλων και των δικαστικών και η καθιέρωση του θεσμού των ενόρκων

Γέννηση Τα βαφτίσια, ο Γάμος και η κηδείες τα μνημόσυνα και τα ψυχοχάρτια

Επειδή απαραίτητη προϋπόθεση για την χειραφέτηση της παιδείας είναι ο χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος και το Βυζάντιο δεν συνεχίζει την Αρχαιότητα, αλλά την αναιρεί όπως αναιρεί η νύχτα την ημέρα και τα εκονίσμαστα δεν έχουν θέση στα σχολεία, τα δικαστήρια, τα Νοσοκομεία, τα ευαγή ιδρύματα, στα αστυνομικά τμήματα τους στρατώνες και τις φυλακές, αλλά στις Εκκλησίες κα μόνο σε αυτές.

ΑΧ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟ ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΠΟΥ ΕΦΕΡΕ ΣΤΟ ΦΩΣ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΨΙΦΙΔΑ ΤΗ ΨΙΦΙΔΑΑΝ ΔΕΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΟΥΜΕ ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ...

Αν θυμάμαι καλά πριν από χρόνια είχα γράψει στην τοπική εφημερίδα «Αλλαγή» μια σειρά από άρθρα, με τα όποια αιτιολογούσα και εξηγούσα τους λόγους για τους οποίους πρέπει να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος. Οπως ήταν φυσικό υπήρξαν αρκετές αντιδράσεις. Μερικοί μάλιστα από τηλεφώνου μου είπαν τι «Αντίχριστα» και τι «κουμμουνιστικά» πράγματα είναι αυτά που γράφεις κλπ. Ανάμεσά τους και ο τότε Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας Παύλος, οποίος χωρίς να χαρακτηρίσει το περιεχόμενο του κειμένου, σε συζήτηση που είχαμε στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας της οποίας ήμουν μέλος της Διοίκησης, μου είπε χωρίς κανένα απολύτως σχολιασμό οτι :« τα γραπτά σου κ. Κόγια είναι εκτός εποχής».

Βέβαια δεν συμφώνησα με την άποψή του, και του θύμισα οτι το θέμα χωρισμού της Εκκλησίας από το κράτος το έχει θέσει το 442 ή 496 που ο Πάπας Γελαστός Α', ο οποίος όχι μόνο το έθεσε, αλλά και καθιέρωσε τη διάκριση μεταξύ πνευματικής και κοσμικής εξουσίας, ένα γεγονός που αν υλοποιούνταν τότε δεν θα βίωνε η κοινωνία των ανθρώπων τον χιλιόχρονο και πλέον Μεσαιώνα και οτι ο πρώτος Αρχιεπίσκοπος μετά την Παλιγγενεσίας ο Θέορφαστος Φαρμάκης, για της ανάγκες της **ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ**, η υλοποίηση της οποίας ήταν αδύνατη χωρίς να διακόψει τους δεσμούς της, η

ελλαδική Εκκλησία με το Φανάρι. Το Φανάρι, που, εκτός του ότι ήταν μέρος της κατάκτησης και η κατάληψη της Κωνσταντινούπολης από τον Μωάμεθ Β' το 1530, σαν πρώτο βήμα για την υλοποίηση της μεγάλης «Ιδέας».

Ομως αν για λόγους της μεγάλης ιδέας, δεν θέλησε ο Φαρμακίδης, να δώσει τότε συνέχεια στον χωρισμό της από το κράτος, μετά την Μικρασιατική καταστροφή και το κάψιμο της μεγάλης ιδέας, ήταν και παραμένει ένα από τα πιο βασικά προβλήματα, που απασχολεί την ελληνική κοινωνία. Και αυτό γιατί ο χωρισμός εκτός του ότι θα αποσυμφορήσει-απαλλάξει το κράτος, τους θεσμούς και τις δομές του κράτους από τις διαπλοκές της Εκκλησίας με αυτούς και το σφυχταγκάλιασμα και τα πολιτικά κόμματα και όποιες άλλες κοινωνικό-πολιτικές οργανώσεις από την επιρροή και την άμεση ή έμμεση επίδραση της Εκκλησίας και τον ίδιο τον άνθρωπο από την αντίληψη ότι εκτός από τα θέματα πίστης (θεολογικά) προσπιούμενος τον υπεχριστιανό και μέσω της Εκκλησίας μπορεί να λύσει πολλά κοινωνικά και οικονομικά του προβλήματα.

Πολύ παλιά ανάμεσα στα βιβλία που διάβασα ήταν και Ελληνική Νομαρχία. Ενα βιβλίο για το οποίο ενώ με συγλόνισε δεν ξέρουμε με σαφήνεια ποιος είναι πραγματικά αυτός Ανώνυμος που έγραψε αυτό το περίφημο βιβλίο-έργο, που κάνει μια αξιοθαύμαστη ανάλυση όχι μόνο στα δρώμενα αλλά και τα τεκτενόμενα στα ελληνικά πράγματα και ειδικά στο χώρο της Εκκλησίας.

Βέβαια η Καθηγήτρια Μαρία Μαντουβάλου σε ένα από τα πολλά έργα που έχει τίτλο **ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ»** Φιλολογικές πηγές και ιδεολογική υποδομή του Νεότερου Ελληνισμού. Το βιβλίο αυτό μαζί με πολλά άλλα από τα έργα της, μου το χάρισε με μια συγκινητική αφιέρωση τον Αύγουστο του 1997. Την οποία ευχαριστώ άλλη μια φορά και την διαβεβαιώ ότι μέχρις ότου θα βρίσκομαι στη ζωή, τότε δεν θα ξεχάσω την τεράστια προσφορά σε βιβλία και γνώση, που άντλησα από αυτά τα πολύτιμα και κοπιώδη έργα της.

Η προσεχτική μελέτη αυτού του έργου-έρευνα και τις πηγές πάνω στις οποίες στηρίζει όχι μόνο τον τίτλο και τον υπότιτλο, αλλά επιβεβαιώνει τον τίτλο του έργου: ότι πράγματι ο Αδαμάντιος Κοραής είναι ο συγγραφέας της «Ελληνική Νομαρχίας». Και μια που ο λόγος για την Εκκλησία, θα επικαλεσθώ μερικά από τα όσα γράφει ο Ανώνυμος και η Καθηγήτρια Κ Μαρία Μαντουβάλου: Πως ότι αναμφισβήτητος συγγραφέας είναι ο Αδαμάντιος Κοραής.

Πολλά αν όχι τα περισσότερα που γράφει ο Ανώνυμος, στην Ελληνική Νομαρχία για τον βίο και την πολιτεία της Εκκλησίας. Μια και γράφω για τον χωρισμό της Εκκλησίας από το κράτος και τον τρόπο που λειτουργεί συνεργαζόμενοι με το κράτος και πόσο κακό τελικά της κάνει αυτή η συνεργασία, όπως ήταν και επί Οθωμανικής αυτοκρατορίας Συνεργαζόμενη με το κράτος του κατακτητή, δεν θα είχε συσσωρεύσει τόση κατακραυγή που της καταλογίζει ο Κοραής από τον οποίο θα επικαλεστώ ένα μικρό μέρος από όσα της καταλογίζει καθώς και την ευθύνη που έχει για την διατήρηση υπό τον Οθωμανικό ζυγό και κυρίως την επ' αόριστο παράταση της Δουλείας

Αυτά φαίνεται έβλεπε και ο Ανώνυμος Έλληνας και οδηγήθηκε να πει πώς : «Δύο αίτια είναι, ώ Έλληνες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεμένους εις τας αλύσσους της τυραννίας: είναι δε το αμαθές Ιερατεϊόν και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιανρά Σύνοδο της Κωνσταντινουπόλεως, εις τι ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ

τώρα όπου σε ερωτώ, εις τι λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους και του λόγου της σοφίας του Ιησού Χριστού; Ίσως εις την ένδυαν και αφιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλά ΕΣΥ είσαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς.

Μήπως η εγκράτεια και η χαλιναγωγή των παθών; Αλλ εις ποιον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιος από αυτούς δεν λατρεύει δυο και τρεις αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων είναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».

Το Βυζάντιο ήταν ένα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πας Μη ορθόδοξος Μη Ελλην», άλλα διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που έχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.

Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται σαν παράλληλο κράτος. Οπως η Καθολική έτσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει, οτι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και οτι αυτοί είναι τα εκτελεστικά της όργανά του. Ετσι είτε μας αρέσει είτε οχι στην Ελλάδα από την Παλιγγενεσία και μετά έχουμε ένα θεοκρατικό καθεστώς. Ενα κομματικό θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ένα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή Ηλικία και οχι στη ηλικία που βαφτίστηκε ο Χριστός στα (33) του χρόνια είναι ένα ποσοστό που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν.

Η Ελλάδα δεν έχει δική της Θρησκεία. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας είναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού είναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γης. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-όπως η δική μας-με ένα Εθνος, γίνεται αίρεση. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας όπως γίνεται με όλες τις Αιρέσεις, που αυτό απομονώνονται. Και σαν αίρεση που είναι, οχι μόνο υιοθέτησε αλλά είναι αυτή η Εκκλησία, που καυχάται για το «κρυφό σχολειό», ενώ έντεχνα και σκόπιμα κρατούσε το λαό αμόρφωτο, γιατί τον ήθελε Ραγιά, Ραγιά και αγνώμων και η άγνοια όπως είναι γνωστό προκαλεί το φόβο και ο φόβος την υποταγή ενώ αν ήταν κοινωνικό φαινόμενο και κοινωνικός θεσμός χωριστά δεν θα είχε συσσωρεύσει αυτήν την κατακραυγή και ευθύνη για την αμορφωσιά των Ελλήνων.

Οπως είναι ιστορικά γνωστό η Επανάσταση του 21 πραγματοποιήθηκε εναντίον ενός ολοκληρωτικού πολιτικού συστήματος αυθαιρεσίας, όπου θρησκεία και πολιτική εξουσία σφιχταγκαλιασμένες νέμονταν στο όνομα του Θεού (και του Αλλάχ, χωρίς προβλήματα) και τον Σουλτάνου τον πλούτο, κυρίως της Γης. Τη Γή, που τότε ήταν μόνο βασικό μέσο παραγωγής και δύναμης. Η Γή, σαν απολκηστική ιδιοκτησία του Σουλτάνου, μοιραζόταν απόλοχειρα στους πιστούς «υπηρέτες του» ανεξάρτητα φύλου και θρησκείας. Η Πόλη της Νάουσας είχε μια πριγγίπησα, Η εκμετάλλευση των υποταγμένων αποτελούσε θείκη εντολή στο πλαίσιο της αυτοκρατορικής λογικής περί εξουσία, μια ταύτιση, αυτή η συμπίληση, Θεού και αλλάχ σε μια αρμονική και ακόλλητη συνεργασία που με τον καιρό οδήγησε λόγω του μονοθεϊσμού και των δυο θρησκειών στο «Οθωμανο-ορθόδοξο» γίνεσθαι και στο ακατάλυτο πια δίκτυο της κοινής πολιτικής και οικονομικής εξουσίας.

Η Οθωμανική αυτοκρατορία σαν μονοθεϊκή και αυτή για να μπορεί να μείνει αρραγής ήταν εκτός από πολυεθνική και ανεξήθηρη. Σε αυτό το κοινό θεοκρατικό,

απολυταρχικό σύστημα, όπου οι πληθυσμοί ορίζονταν σαν υποταγμένα στον σουλτάνο ποιμνία τους, όπου υπηρετούσαν τα συμφέροντα του σουλτάνου, και κυρίως αυτοί, που διερμήνευαν στα πλαίσια του ποιμνίου τους την εντολή του δικού τους Θεού, για υποταγή στον σουλτάνο, απολάμβαναν προνομίων-γεναιόδωρων παραχωρήσεων του μεγάλου και «μοναδικού αφέντη».

Την εποχή εκείνη, η έννοια του ατομικού και του συλλογικού δικαιώματος ήταν άγνωστη. Την εποχή εκείνη κυρίαρχη ήταν η προνομιακή, προσωπική σχέση με το Θεό και την πολιτική εξουσία. Η ορθόδοξη θρησκευτική Ιεραρχία, σαν κεφαλή του ορθόδοξου ποιμνίου, και για τον πρόσθετο λόγο, ότι σαν μέρος της κατάκτησης και πρώην εδαφοκτίτες (αφού σε αυτούς ανήκε «Αέρα, Γή και θάλασσα και εν αυτοίς») της νεοσύστατης αυτοκρατορίας, για να νοιώθουν ότι το «Βυζάντιο συνεχίζει», απολάμβανε προνομίων, επί προνομίων, τα οποία προνόμια σήμαιναν ότι οι ιεράρχες είχαν κατά παραχώρηση του σουλτάνου και ελέω του κοινού πλέον Θεού, το δικαίωμα να ασκούν επί του ποιμνίου τους «τους λαού τους», να φορολογούν (και μάλιστα συνοδεία Οθωμανών φρουρών που έκαμπταν την άρνηση ή την αντίσταση οσων ορθόδοξων, που δεν είχαν να πληρώσουν και όσοι δεν είχαν του έπαιρναν ότι άλλο είχαν και την ψυχή ακόμα) αλλά και να αποκτούν-στο όνομα της Εκκλησίας και των Μοναστηρίων- τεράστιες «Ιερές» περιουσίες και κάθε είδους χρυσόβουλα που εξακολουθούν να ισχύουν και σήμερα ακόμα.

Η άποψη αυτή με γύρισε πολλά χρόνια πίσω και τον ρόλο που έπαιξε στα χρόνια της φυλακής, όταν η Εκκλησία όχι μόνο δεν συμπαραστάθηκε στο δράμα αυτών που συλλήφθηκαν, βασανίστηκαν, εξαφανίστηκαν και με συνοπτικές διαδικασίες καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και κατά προτίμηση στην εσχάτη των ποινών και, εκατοντάδες από αυτούς συνόδευσαν η Εκκλησία «Στο ταξίδι που γυρισμό δεν είχε», αρκούμενη στο «ευλογητός ο Θεός» και ο «Θεός Υμών, ας συγχωρέσει τα αμαρτήματά σας». Σπάνια εκτελούσαν έναν...!

Ολος τον άλλο χρόνο, αντί να καταγγείλει τα τόσα έκτροπα που έβλεπε ακόμα και την ώρα των εκτελέσεων και κυρίως, όταν διαπίστωσε ότι τα εκτελεστικά αποσπάσματα αποτελούνταν από στρατιώτες. Από που στρατιώτες που το εγκάθετο με τα αγγλικά όπλα καθεστώς, επιστράτευε για να σώσει την Ελλάδα από τους Ελληνες. Η ανάλυση του θέματος, δεν είναι του παρόντος. Ο καθένας ας αναλογιστεί...Τι σημαίνει ο στρατιώτης γιος να είναι δήμιος του Πατέρα της Μάνας ή του αδερφού που είναι στημένος στον τοίχο.

Τον άλλο χρόνο τον αφιέρωναν στην προσπάθεια να πείσουν τον εκτελεσθέντα και την ίστατη ακόμα στιγμή να κάνει δήλωση «μετανοίας», επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο «την αξία της ζωής και τις χαρές της» καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης «να χαρίζει ζωές», με κατακλείδα πάντα ότι «τη ζωή μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει ο Θεός; Ο Θεός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει ότι δεν μας ανήκει και αφού κατά την Εκκλησία δεν μας ανήκει δεν μπορούμε τη διαθέτουμε για αρχές και ιδέες διαφορετικές από αυτές που πρεσβεύει και θέλει ο ύψιστος και το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και ατομική κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος.

Και αφού δεν μας ανήκει, δεν έχουμε το δικαίωμα να τη θυσιάζουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη με τη θέληση και τις προσταγές του Αιώνιου Θεού. Γι αυτό «κάνε μια δήλωση και εσείς να ζήσετε και να πάτε κοντά στις οικογένειες και μαζί τους να χαρείτε τη ζωή σας ,που είναι και το θέλημα του Πανάγαθου Θεού». Ανάλογα με το μορφωτικό επίπεδο του εξομολογούμενου-νων, τη

δική τους αντίληψη για τη ζωή και το καθήκον, που του έχουν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας ότι «είναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί (το 60-70% των εκτελεσθέντων ήταν Νέοι), να βράζει στην κόλαση, ενώ με μια δήλωση «μετανοίας», εκτός του ότι θα απολαύσεις του Αβραάμ τα καλά και τη ευχή του Πανάγαθου Θεού, για μια αγαθή πλέον ζωή» κλπ

Το κατεστημένο θέλοντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς και πολιτικούς αντιπάλους από τα «νύχια» του κομμουνισμού (νύχια της αράχνης) προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν την εκτέλεση, μέσω της δήλωσης «μετανοίας» εκτός από τους άλλους ιδεολογικούς, καταπιεστικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που δεν θα ήταν υπερβολή να έλεγε κανείς ότι υπέρ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο.

Δεν υπήρξε μέτρο, που θα δυσκόλευε τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό, με κυρίαρχο καθημερινό μέσο τον Αμβωνα.

Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Η λέξη «Αθεΐα» δεν έμπαινε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντί κομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει ισότιμα και αυτή στη εμφυλίο-πολεμική αναμέτρηση, διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστευτους. Έκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε και το κατεστημένο, διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και Αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως σε κομμουνιστές, γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση χωρίς συνέπειες, αφού ήταν εκτός από κομμουνιστές και «Αθεοί».

Όπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «Νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις. Κυβερνήσεις που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Ιεραρχία της Εκκλησίας, (με λαμπρές εξαιρέσεις) κάλυψε αδιαμαρτύρητα, (να αρκεστούμε στα τωρινά) με το ράσο της, την κλικά της 4ης Αυγούστου, τον Μητροπολίτη Ιωαννίνων, που πρωτοστάτησε για την συνθηκολόγηση των επίορκων στρατηγών την κατάρρευση του μετώπου, την αποδοχή της κατοχής και τη συνεργασία με τους κατακτητές και μετά απελευθερωτικά τον διορισμένο από τον Σέρ Τσιώρτσιλ τον Δαμασκηνό κατά κόσμο Παπανδρέου σε Αρχιεπίσκοπο και σε συνέχεια σε αντιβασιλέα.

«Και ωκοδόμησεν εις ψηλά παλάτια τα αγιαστήρια αυτού... Σου είναι οι ουρανοί και Σου η Γη...Διότι μέγας εἰσι και κάμνεις θαύματα...», Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΗΤ.Να ήταν μοιραία η ιστορική σύμπωση τοι το επώνυμο αυτό είναι το κοσμικό άνομα του χρησθέντα από τον Σέρ Τσιώτσιλ αρχιεπίσκοπο σε αντιβασιλέα, έγινε «αυτοπροσώπος»,και πρωθυπουργός. Αρχηγός της Εκκλησίας, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας και των ενόπλων δυνάμεων Ξηράς, Θαλάσσης και Αέρος και τα εν αυτοίς. Εβαλε γυαλιά στον «πρώτο Έλληνα της 4ης Αυγούστου». Εγινε μέρος ένα από τα οποία είναι η συμβολή του στην έναρξη του εμφυλίου πολέμου και τη νικηφόρα για το κατεστημένο κατάληξη.

Υπό την σεπτή αυτού ηγεσία, στους δρόμους την Αθήνας, κάτω από τα μάτια και υπό την προστασία της αστυνομίας, σκοτώθηκαν άνθρωποι και τραυματίστηκαν

δεκάδες άλλοι. Οργανώθηκαν καταγέλαστα «συλλαλητήρια» και «μνημόσυνα» δήθεν απαγορευμένα και ένοπλες παρελάσεις των Χιτών και των κάθε μορφής και σχήματος δωσίλογων. Υποβλήθηκαν προτσαναμένα των μοναρχικών και δωσίλογων αξιωματικών της ξηράς και του Ναυτικού.

Η «Σιδερά κλάσις» της χωροφυλακής δήλωσε ευθαρσώς αδυναμία «να συγκρατήσουν τον λαόν» και εννοούσαν τη «Χ» και την EBEN (η περίφημη βασιλική οργάνωση Νέων) του μετέπειτα στρατηγού Γρίβα που για άλλη μια φορά «επικεφαλής» στην Κύπρο, αντί για ένωση διχωτόμησε την Κύπρο και το 30% της Κύπρου εξακολουθεί να βρίσκεται ακόμα υπό κατοχή. Την εποχή εκείνη ο μοναρχικός τύπος, για όσους έζησαν τα γεγονότα έβγαζε αφρούς «Ενικήσαμεν μεγάλην Νίκην» Ζήτω η Χ και η EBEN. Και οι αναστηθέντες ΕΟΝίτες.

Ο φασιστικός στρατιωτικός σύνδεσμος από την άλλη μεριά, γέννημα, θρέμμα και αλγάισμα του Σκόμπυ, έριχνε στη πυρά τις «εντολές» και οργάνωνε πραξικοπήματα. Ο δέ νεκραναστημένος πολιτικός κόσμος της Δεξιάς, θρεμμένος και σιτεμένος από τον κ Λύπερ (Αγγλο πρεσβετή, όταν τα μάζεψαν ηττημένοι οι Αγγλοι τον διαδέχθηκε ο διαβόητος Αμερικάνος Πρέσβης Πιούρι Φοϊί, το ίδιο υπερκυβερνήτης, όπως ήταν και ο Αγγλος) πέρασε στον αγοραίο εκβιασμό. Εχοντας όπως ισχυρίζονταν στα χέρια του, γράμματα του Αρχιεπισκόπου προς τον Τσολάκογλου και τον Αλτεμπούργκ, ίσως και άλλα ιδιωτικού χαρακτήρα στοιχεία, τάραζε τον ύπνο αρχιεπισκόπου και αντιβασιλέα. Με νυκτερινά απειλητικά τηλεφωνήματα: «ή κάνεις αυτό για το οποίο χρήστηκες ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΑΣ ή δημοσιεύουμε φωτοτυπίες»...

Υποκινητής αυτού του αγοραίου εκβιασμού οι της Δεξιάς ισχυρίζονταν ότι ήταν ο Γ Παπανδρέου. Ο μοιραίος άνθρωπος της 3ης Δεκεμβρίου «κυνηγμένος (έλεγαν) από τα φαντάσματα των θυμάτων του και θολωμένος απ το αίμα που έχυσε, χωρίς να γίνει αποδεκτός σαν λαϊκός ηγέτης στο Γκούπ της εξουσίας είχε καταντήσει να γίνει οργανωτής και ιδεολογικός αρχηγός του μαύρου μετώπου. Και ο αρχιεπίσκοπος θα «εισέπραττε το λογαριασμό του.

Ο Παπανδρέου κληρικός και ο πολιτικός μαζί με την ΣΑΝ (στρατιωτικός σύνδεσμος) τίνιζαν στο αέρα κάθε προσπάθεια και δυνατότητα για πολιτική λύση. Ο διπλωματικός συνεργάτης του Ρώϋτερ γράψει ότι ο «Αρχιεπίσκοπος παίζει πολύ επικίνδυνο παιχνίδι. Και πολύ χοντρό. Τόσο χοντρό, ώστε ο ίδιος αναγκάστηκε να γράψει πολύ βαριά πράγματα. Εγραφε λοιπόν: «Η εξουσία της άκρας Δεξιάς ασκείται μέσω της διαβόητου οργάνωσης της «Χ», της EBEN και δια της αλύσεως των μεγαλοβιομηχάνων και των πλουτισάντων κατά την κατοχήν δωσίλογων, που διαχειρίζονται την βιομηχανική παραγωγή και την τιμήν του χρυσού χάριν των πολιτικών σκοπών». Και σε συνέχεια λέει: «για διπλό στραγγαλιστικό βρόχον επί της Ελλάδος εκ μέρους μικροτάτου αριθμού λίαν ασυνείδητων ανθρώπων που καθορίζει τους ανθρώπους αυτούς σαν αντιπροσώπους της οικονομικής και στρατιωτικής ολιγαρχίας».

Την ίδια εποχή ο ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερικής» Στόουν και ο η εφημερίδα Αγγλικός Μαχιστριανός «Φύλαξ» έγραφαν από κοινού ότι η Αθήνα «Είναι η πιο θλιβερή πόλη της Ελλάδας. Ο λαός της Αθήνα ζεί κάτω από το δολοφονικό μαχαίρι της δεξιάς και των παρακρατικών οργανώσεών της». Και όταν η Αθήνα ζούσε κάτω το δολοφονικό μαχαίρι της Δεξιά και τη λευκή τρομοκρατία, ο καθένας καταλαβαίνει τη συναίβενε στην υπαίθρο χώρα και ειδικά στα χωρία. Αυτή ήταν η μετά απελευθερωτική Ελλάδα και κάτω από αυτές τις τραγικές για την χώρα και το λαό συνθήκες έγιναν οι χιλιάδες των συλλήψεων και οι καταδίκες από τα έκτακτα

στρατοδικεία, χωρίς αποδείξεις μα και ούτε καν ενδείξεις των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, η τραγική, η απερίγραπτη ζωή του κόσμου Αριστεράς και αυτών που άφησαν πίσω οι συλληφθέντες και καταδικασθέντες για πολιτικούς και μόνο λόγους χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι.

Το κράτος λάφυρο του παρακράτους και των συμμοριών κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγουστινά πρότυπα. Στις 6-11-45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπει έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδοσία, σε αυτήν την απόγνωση, με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπό τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγούστου ολοέν ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλά δεν θα πέσει εις αυτό, ενόσω υπάρχουν τίμιοι Έλληνες. Και δεν έλειπαν οι τίμιοι Έλληνες. Υπάρχουν». Και υπήρχαν όχι μόνο πολλοί, αλλά και πολέμησαν για την Ελλάδα και το Λαός με τις δυο αυτοκρατορίες του άξονα και μια Τρίτη την αγγλική.

Αντιστάθηκε στη αιματηρή ένοπλη αγγλική επέμβαση...Τις δολοφόνες συμμορίες των Σουρλιδών, Βουρλάκιδων, Κατσαρέδων, των Πούλιδων και των κάθε μορφής Δάγκουλα. Συμμορίες, που δολοφονούσαν αμοιβόμενες και ατιμώρητες για τα κάθε μορφής εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα, το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων, και των εκτάκτων μέτρων, το Γ! ψήφισμα και ο Νόμο 509 πρόβλεπε την εσχάτη των ποινών. Ένα νομοθετικό πλέγμα στηριγμένο σε διατάξεις και όχι σε νόμους του κοινοβουλίου και το ίδιο το κοινοβούλιο ήταν και αυτό προϊόν βίας, λευκής τρομοκρατίας. Με τραυματίες και νεκρούς στους δρόμους.

τα κολαστήρια της Μακρονήσου και της Γυούρας με τις γνωστές...Τη χουντική δικτατορία, την εισπήδηση του Ιερώνυμου στον Αρχιεπισκοπικό Θόκο, τα εγκλήματα της κατά των ελευθεριών του ελληνικού λαού και την προδοσία της Κύπρου. Και Νάσου τώρα και ο Αρχιεπίσκοπος της Κύπρου, που αντιδρά στην προσπάθεια της Κυπριακής κυβέρνησης και του προέδρου Χριστόφια να λυθεί το Κυπριακό!

Με αποκορύφωμα τον μοναχό Εφραίμ και όσοι ακόμα Εφραίμ, θα προκύψουν από το Άγιο Όρος με χρυσόβουλα και η Εκκλησία με φιρμάνια από τον Πατισάχ και τους Μπέηδες, να αρπάξουν πετώντας στο δρόμο τους αγρότες από τη Γή, για να τη μοσχοπουλήσουν στους εργολάβους οι οποίοι κατακρεουργώντας την, θα την διανθίσουν, αντί με οπωρώνες και θερμοκήπια με μπετό.

Η μήπως ο διορισμένος από τον Σέρ Τσιώρτσιλ, κατοχικός Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, δεν συνέβαλε τα μέγιστα σε αυτό που επιδίωκε ο Τσιώρτσιλ και οι εγκάθετοί του τον εμφύλιο και σε συνέχεια, ενώ έμεινε ασυγκίνητη για το δράμα του λαού και το έγκλημα που συντελούνταν, στις ασφάλειες, τα έκτακτα στρατοδικεία και τις φυλακές, δεν έκανε τίποτε για τη διάσωση της ζωής, με το πρόσχημα της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε μέσω της εξομολόγησης και του Αμβωνα στην ολοκλήρωση του εγκλήματος, που άρχισαν οι ξένοι Ομού μετά των οικείων συνομόλογων.

Σε όλα στα κηρύγματα προφορικά και από μεγαφώνου, με αφοριστικό τρόπο και λόγω, μας χαρακτήριζαν συλλήβδην όχι μόνο «άθεους» αλλά και «αντίχριστους». Ο λόγος της Εκκλησίας, ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Έχουμε χρέος απέντι των νέων γενεών να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία, ανέπαφη από το μiasma της αθεΐας», με κατακλείδα:

Δεν είστε μωρέ χριστιανοί ορθόδοξοι εσείς; Δεν ξέρετε οτι χάρη στην ορθοδοξία υπάρχει ό ελληνισμός, το έθνος το οποίο αρνήστε και πολεμάτε και πολλά άλλα παρόμοια...».Έχωνόντας ή μην ξέροντας οι άνθρωποι, ότι η ανθρωπότητα και η κοινωνία υπήρξαν εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια πριν Δημιουργηθεί ο Χριστιανισμός

και όποιες άλλες Θρησκείες και ότι χάρη στον Ελληνισμό υπάρχει η ορθοδοξία. Ότι ο Ελληνισμός έδωσε στην ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο χριστιανισμός και β) ξεχνώντας οτι πριν από τον χριστιανισμό και την Ορθοδοξία ο Ελληνισμός προ υπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια»

Τους ανθρώπους που η Εκκλησία αποκαλούσε «άθεους» και το κατεστημένο απάτριδες πουλημένους και προδότες, ήταν αυτοί που στον αγώνα για την Ελλάδα και τα υψηλά ιδανικά, δεν αφήσαν ελεύθερους και ανενόχλητους τους κατακτητές να βάλουν βαθιά το νυστέρι στην πολιτική και τους απώτερους στόχους της Ελλάδας για να καλύτερο μεταπολεμικό κόσμο. Ένα κόσμο που ο ίδιος ο λαός με τις ψήφο του στις πρώτες μετά την Απελευθέρωση εκλογες θα αποφάσιζε στις πρώτες, που θα γίνονταν μετά την Απελευθέρωση εκλογές και όχι όπως αυτοί ντόπιοι και ξένοι προαποφάσισαν δια τον όπλων να πάρουν την εξουσία που επί 53 μέρες κατείχε για εξυπηρετήσουν τα ντόπια ταξικά και ξένα συμφέροντά τους.

Το ουσιαστικό σε αυτές τις κρίσιμες ώρες στην υπό κατοχή χώρα είναι, να επιλέξεις τη σύνθεση με στόχο να υπηρετήσεις αρχές, ιδανικά, και την πολιτική στην πραγματική της αποστολή. Να συμβάλεις με τις μικρές σου δυνάμεις στη διάσωση της πατρογονικής κληρονομιάς, την Απελευθέρωση της χώρας και την πρόοδό της και όχι τη διάσπαση και τη συνεργασία με τους όποιους κατακτητές, τους φύσει εχθρούς της Ελλάδας (οπως ήταν η Αγγλία), ή να προσηλωθείς δογματικά σε στατικές, οριστικές και αμετάκλητες στον παρελθόντα χρόνο τρόπο σκέψης και δράσης. Σκέψεις και δράσεις που τελικά οδήγησαν στο ίδιο αποτέλεσμα, την εκ νέου υποδούλωση της χώρας στους ξένους.

Εκτοτε όμως, μεσολάβησαν πολλά και τα τελευταία χρόνια η δημοσιογραφία, τα ΜΜΕ ήταν και παραμένει άκρως αποκαλυπτική. Γύρω από τα εκκλησιαστικά θέματα και τη διαπλοκή της με τις δομές και τους φορείς της εξουσίας-κράτους. Εφερε και φέρνει στο Φως σοβαρά αδικήματα που διαπράττονται στους κόλπους της ανώτατης Ιεραρχίας της Εκκλησίας, μα και της Δικαιοσύνης. Εφερε και εξακολουθεί να φέρνει στην επιφάνεια, αρκετές αποκαλύψεις και σημαντικές εστίες διαφθοράς και «κυκλώματα», με αποκορύφωμα το της Μονής «βατικοπεδίου» και τα όσα προηγήθηκαν χωρίς να δουν το φως της δημοσιότητας, και όσα ακόμα έπονται του Βατικοπεδίου.

Συναλλαγές και κάθε είδους σύζευξη και σύνδεση κράτους σε διαπλοκές, που δρούσαν επί χρόνια και δρουν μεθοδευμένα και συστηματικά με το Ιερό και Θεϊκό κάλυμα, σε συνάρτηση πάντα και με ταξικό μανδύα σε συνδυασμό με την απαλλακτική «**καταπληκτική**» εκείνη απόφαση που εξέδωσε ο εισαγγελέας κ Σανιδάς καταργώντας την βουλή: «οτι οι υπουργοί επλανήθισαν».

Και καλά, για τον Μπασιάκο ας το δεχθούμε οτι επλανήθει, ο κ Κοντός όμως. ο κ Δούκας και ο κ Ρουσόπουλος; Τέτοια μαζική πλάνη κ Σανιδά δεν ματά είδαμε, και δεν ματά ακούσαμε. Μια απόφαση που επιβεβαιώνει τον τρόπο που η εξουσία χρησιμοποιεί την δικαιοσύνη που η ίδια διορίζει την ηγεσία της,

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει οτι βρισκόμαστε πλέον μπροστά σε μια καινούρια και μακρόχρονα καλοστημένη διαπλοκή της Εξουσίας με την Εκκλησία και της Εκκλησίας με την Μονόφθαλμη «τυφλή» δικαιοσύνη. Αυτή η διαπλοκή με προπομπό την Μονή Βατοπεδίου είναι η πιο βρόμικη, η πιο προκλητική και η πιο ανήθικη, που υπήρξε από τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους.

Μια διαπλοκή που δεν αφορά μερικά εκατομμύρια Ευρώ, αλλά αφορά την ίδια την Ελλάδα και ειδικά τις χιλιάδες οικογένειες. Οικογένειες που ενώ είχαν εδραιωμένη την πεποίθηση ότι είναι ιδιοκτήτες του κλήρου τον οποίο κλήρο τους έχει παραχωρήσει η ελληνική πολιτεία αλλά θα μείνουν στους πέντε δρόμους και η Ελλάδα σαν χώρα θα χάσει την Δανειοληπτική της ικανότητα αφού δεν θα έχει πλέον παραλίε, θέρετρα και δάση να υποθηκεύσει!

Αξιοσέβαστοι Αγίοι του Αγίου Ορους

Μέχρι τώρα ξέραμε ότι μόνο οι πολιτικοί και οι στρατιωτικοί που ηγούνταν των «Ταγμάτων Ασφαλείας» Παπαδωγνωνα κλπ, έστελναν **«ΕΞ ΟΛΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ»...ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ**. συγχαρητήρια τηλεγραφήματα «επί τη διασώσει» του Αδόλφου Χίτλερ, από τη βόμβα που του έβαλαν οι δικοί του άνθρωποι για να τον βγάλουν από τη μέση έτσι, ώστε και η χώρα τους να μην υποστεί παρά πέρα συμφορές, αλλά και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος να τελειώσει ποιο σύντομα.

Τώρα όμως ξέρουμε ότι και οι Αγιοι Πατέρες, είναι αυτοί που αυτοανακήρυξαν τον εαυτό του θεματοφύλακες της **ΚΙΒΩΤΟΥ** της Ορθοδοξίας ότι και «πληρεξούσιοι όλων των Μονών βαθυσεβάστως απεφθάνθησαν στον Χίτλερ και του ζήτησαν να αναλάβει υπό την υψηλήν προσωπικήν αυτού προστασίαν το Αγιον Ορος». Αλήθεια από ποιόν κινδύνευαν αυτοί και το Αγιο Ορος; Δεν τους αρκούσε η προστασία των Ελλήνων; Και έτρεξαν 8 μέρες πριν την κατάρρευση μετώπου να υποταχθούν στον Φύρερ!

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941

Την Αυτού Εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδόξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ εις Βερολίνο.

Εξοχότατε

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπρόσωποι των Εικοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και ταυροπηγιακών Μονών του Αγίου όρους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετικήν τιμήν να απευθυνθώμεν προς την Υμετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν θερμώς, όπως, ευαρεστούμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικήν Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου Ηγούμενοι και Αντιπρόσωποι τυγχάνομεν, διαδεχομένη εν τούτω τους ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερου τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες και διαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος, Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, εις ήν ανέκαθεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί ακωλύτως προσερχόμενοι από διάφορα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των Κυριευόντων έξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, όπως επιδαψιλεύση τη Υμετέρα Εξοχώτητι, υγείαν και μακροημέρευσιν επ' αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους». Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως. Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των και εξ ίσου αξιοσέβαστοι πατέρες της Ορθόδοξης Εκκλησίας...»

Αλήθεια τι ακριβώς είχαν να φοβηθούν οι του Αγίου Ορους Αγιοι και από ποιόν; Από τον Χίτλερ ή απ' την χριστιανική δεξιά που κυβερνούσε τη Γερμανία ανέκαθεν; Η δεν ήταν η χριστιανική δεξιά των ΗΠΑ αυτή που χορηγούσε δάνεια και έκανε εκτεταμένες επενδύσεις στη Γερμανία, αλλά και τεχνολογικές πληροφορίες και

πρώτες ύλες για πολεμικούς σκοπούς ακόμα με βασικό σκοπό και στόχο την εξάλυψη από προσώπου γης το Μίσμα του κομμουνισμού .

Και το ωραίο είναι, οτι η Ελληνική Εκκλησία όταν πρωτοείδε το φως της δημοσιότητας το κείμενο δεν το αμφισβήτησε βέβαια, αλλά δεν υπερασπίστηκε όσο του έδωσε όταν το συνέταξε και το έστειλε. Τώρα όμως από την χρονική απόσταση των 65 χρόνων απευθυνόμενη τους ελάχιστους εναπομείναντες ενεννηντα-χρόνους και συγκεκριμένα ο Καθηγητής θεολόγος πάτερ Μεταλληνός ήταν εντοστό αυτό που γινε, τον οποίο δυστυχώς χάσαμε αιωνόβιο προχθές μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο. οποίο αποκαλούσε κοράκια την Ιερά Σύνοδο.

Και επειδή ο λόγος για το Άγιο Όρος, όπου κατά τεκμήριο στεγάζεται και φυλάγεται η κιβωτός της Θρησκείας και στη συγκεκριμένη περίπτωση της Ορθοδόξου, με την ευκαιρία που μας έδωσε δια του Εφραίμ και πολλών άλλων Εφραίμ και Σεραφίμ, που εν όψη της καταγραφή στο κτηματολόγιο στο μεταξύ θα προκύψουν από το Άγιο Όρος από όπου στεγάζονται και προέρχονται οι διάφοροι Εφραίμ. Αν σε αυτό προστεθεί και η εμμονή της Θρησκείας να μην θέλει να **απογαλακτιστεί** από το κράτος, και το κράτος να επιμένει να είναι εσσαεί ή **τροφός** της θρησκείας και αντίστροφα, σημαίνει πως δεν μπορεί να υπάρξει το ένα χωρίς το άλλο: η Θρησκεία χωρίς το κράτος και το κράτος χωρίς τη Θρησκεία. Καλά θα ήταν λοιπόν, να ξέρουμε λίγα πράγματα για ποιους ακριβώς λόγους δημιουργήθηκε αυτό το συμπαγές και ακατάλυτο σύμπλεγμα: Δίπολο. Αυτό το ομοούσιο και αδιαίρετο δίδυμο.

Η Θρησκεία είναι παράγωγο της ιδιοκτησίας και η ιδιοκτησία παράγωγο του κράτους. Και οι δυο αυτές εξουσίες, υπάρχει και διατηρούνται-ταυτιζόμενες με την ανακάλυψη του «Θεού» και με το Θεό». Το Θεό, που ήταν και η μεγαλύτερη ανακάλυψη του συστήματος της ιδιοκτησίας. Η ιδιοκτησία έγινε ιδιωτική όταν η δουλειά του ανθρώπου, του παραγωγού ο πριν συλλέκτη ανθρώπου, που μετά από την κάλυψη των βιολογικών του αναγκών, άφηνε ένα μικρό ελάχιστο περίσυμα. Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής-εργαλεία, μεγάλωσαν αυτό το περίσυμα. Και στα πιο πρωτόγονα ακόμα μέσα παραγωγής εξελίσσονταν και αντίστοιχα με την εξέλιξη μεγάλωνε και το περίσυμα. Αυτό ακριβώς το περίσυμα ήταν ο νεκροθάφτης κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής.

Το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης όμως, ήταν αυτό που έδωσε μέσω αυτού του περισύματος συγκρότηση την οικογένεια και σε συνέχεια την κοινωνίατη γνώση και κατ' επέκταση τα εργαλεία για τη δική του κατάρευση και την εμφάση του καινούριου, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τον ιδιοκτησιακό σημερινό σύστημα, που στο βαθμό που συγκεντροποιεί την κοινωνικά παραγόμενη κάθε μορφής ιδιοκτησίας παράγει και αυτή τους Προλετάριους-Νεκροθαφτες της όπως η Φεουδαρχία παρήγαγε τους Αστούς Μπούρζ. Κάποια μέρα κάποια ώρα θα συμβεί και με το ιδιοκτησιακό σύστημα αυτό που έγινε και με το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης επιβεβαιώνοντας το γεγονός ότι: κάθε αρχή έχει τέλος και ας λένε τα λαμόγια του οτι το κεφαλαιο-κρατικό σύστημα είναι σαν θεϊκό και αιώνιο. Η κοινωνική Επανάσταση του 1917, 200 μόνο χρόνια μετά την επικράτηση της Αστικής επανάστασης άνοιξε την αρχή του τέλους του.

Επειδή ο Άνθρωπος από την ώρα που πρωτό-εμφανίστηκε εκτός από τη Γη σήκωσε το κεφάλι και προς τον ουρανό. Μέχρις ότου αυτό το περίσυμα αποτελούσε κεφάλαιο του συστήματος της κοινοκτημοσύνης, που έτρεφε το σύνολο της κοινωνία γιατί μόνο στην κοινοκτημοσύνη όπως και σήμερα στον καπιταλισμό στην

οικογενειακή κοινοκτημοσύνη μπορεί να γεννηθεί και να ανατραφεί και να αναπτυχθεί ο νέος άνθρωπος και σε κάποια φάση ανάπτυξης προέκυψε ένα μικρό περίσυμα, με το πρίσμα αυτό εξασφάλιζε τη διατροφή ορισμένων ανθρώπων, που τους είχε ανατεθεί να κάνουν παρατηρήσεις και να καταγράφουν στην μνήμη τους τα φυσικά φαινόμενα: Όπως τον Ηλιο, το φεγγάρι, την ανατολή και τη δύση, τη ζέση και το κρύο, τις κληματολογικές αλλαγές στον περιβάλλοντα χώρο και πως αυτά λειτουργούν και επιδρούν στο άνθρωπο.

Την ύπαρξη και συμπεριφορά του έμβιου κόσμου: της Πανίδας και της λωρίδας, Γιατί βγαίνει και πότε βγαίνει ο ήλιος και το φεγγάρι, πότε βρέχει και πότε χιονίζει και κυρίως γιατί δεν βρέχει ή γιατί δεν χιονίζουν πάντα. Πότε ωριμάζουν οι καρποί, πότε γενούν τα ζώα. Τι συμβαίνει όταν βρέχει και τι όταν δεν βρέχει πότε χρονικά ωριμάζουν οι διάφοροι καρποί κλπ κλπ.

Η λέξη ιδιοκτησία, σημαίνει το απόλυτο δικαίωμα στη χρήση και την εκμετάλλευση ενός πράγματος. Παλιά με τη λέξη ιδιοκτησία εννοούσαν τα αντικείμενα. Ήταν μονοδιάστατη. Όταν άρχισε όμως και η παραγωγή πνευματικού έργου, η λέξη ιδιοκτησία πήρε μια ευρύτερη έννοια, αφού στην ίδια λέξη συμπεριέλαβε και την πνευματική ιδιοκτησία. Εκτοτε η λέξη ιδιοκτησία επιμερίζεται και περιέχει τα δυο σκέλη: την εμπράγματι και την πνευματική (την άυλη) ιδιοκτησία.

Ιστορικά οι έρευνες για την ονοματοδότηση αυτού του πράγματος που εμπεριέχεται στη λέξη ιδιοκτησία, τον χρόνο και τον τρόπο ιδιοποίησης, οι απόψεις των ερευνητών Δυϊστανται. Άλλοι ερευνητές όχι μόνο πίστευαν αλλά και έγραψαν έργα στα οποία προσδιορίζουν, συσχετίζουν και συνδέουν την απαρχή της ιδιοκτησίας και ότι ιδιοκτήτης έγινε αυτός που κάρφωσε τον πρώτο Πάσαλο-σύνορο. Άλλοι πάλι λένε, ότι η απαρχή της ιδιοκτησίας δεν ήταν εμπράγματι αλλά πνευματική. Η δεύτερη απάντηση είναι ιστορικά η σωστή. Και να Πώς:

Ιστορικά είναι αποδεδειγμένο ότι, ο,τιδήποτε καινούριο γεννιέται, γεννιέται μέσα στα σπάχνα του Παλιού και από το Παλιό. Αρα, λοιπόν, η έννοια της ιδιοκτησίας νοήθηκε-αντικειμενοποιήθηκε και πρώτο ιδιοποιήθηκε στο παλιό καθεστώς. Στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης. Και ο πρώτος ιδιοκτήτης δεν ήταν αυτός που κάρφωσε, όπως πολλοί ισχυρίζονται τον πάσαλο, αλλά αυτό που ιδιοποιήθηκε-έκλεψε την γνώση, την πνευματική γνώση που απέκτησε τρεφόμενος δαπάνες της-κοινότητας ομάδας. Αυτός που τον έτρεφε η κοινωνία έγινε ο πρώτος ιδιοκτήτης, αλλά και πρώτος κλέφτης με όσα η λέξη αυτή συνεπάγεται. Αυτός ήταν ο πρώτος άνθρωπος που μπορούσε μέσω της γνώσης που απέκτησε δαπάνες της κοινωνίας, με τα πνευματικά του περιουσιακά στοιχεία που απόκτησε να ζήσει και να παράγει πλέον μόνος του.

Αυτός τώρα πλέον, σαν γνώστης των φαινομένων και τον τρόπο που αυτοί λειτουργούν, δεν είχε πλέον ανάγκη της ομάδας-κοινωνίας. Μα ούτε και η κοινωνία τον ήθελε πλέον αφού τον θεωρούσε κλέφτη. Και ήταν πνευματική και όχι αντικειμενική η εν (πράγματι) ιδιοκτησία που ιδιοποιήθηκε πρώτη και αυτό γιατί εκτός του ότι η εμπράγματι η Γη, φυσικά αντικείμενα και φυσικός πλούτος κλπ ήταν σε αφθονία: Η πνευματική ιδιοκτησία, είναι έννοιες, είναι αφαίρεση, είναι μνήμη, είναι αντικείμενο, είναι κεφάλαιο, μετακινούμενο κεφάλαιο, είναι ανεξαρτησία. Είναι αυτεξούσιες αποφάσεις.

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοιας «Εξ αμαθίας πάντα τα κακά πάσιν

ερριζώνται και βλαστάνει» θα πει ο Πλάτων, και η λαϊκή παρημία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μπροστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εις ο Θεός μέθ' ημών, ουδείς καθ' ημών»

Σαν κοινωνικό φαινόμενο και η Θρησκεία: η αρχικά παραδεκτή θεότητα χωρίς συγκεκριμένη μορφή, έπειτα, κάτω από τις Ετρούστιες και ελληνικές επιδράσεις, Ανθρωμορφισμός των θεών: Η κοινωνία και ιδιωτική ζωή εμποδισμένη πολύπλευρα και πιεστικά από τη θρησκεία: σημαντικός ο πολιτικός λόγος και ο ρόλος των Ιερέων. Περιδείξ ο σεβασμός προς τις ιεροτελεστίες, δισεδαιμονίες και προλήψεις (πίστη στους οiwονούς, εξέταση των σπλάχνων των ζώων, εμπόριο οστών και ιερών αντικειμένων, αποστολή Ιεραποστολών κατάκτησης εδαφών και ανθρώπων και αγυρτείας), Υπερβολική έμφαση και αξία της μνημοσύνης στα οστά των νεκρών και ειδικά των Ιεραρχών και λεπτομερή καταγραφή τους. Η επιτυχία στους «οiwονούς» θεωρήθηκε μια καλή ανταμοιβή της υπακοής τους θεούς και ειδικά η λατρεία τους επιβραεύονταν πολύμορφα και ποικιλόμορφα.

Ιστορικά βρισκόμαστε στο 50 μ.χ. Ακολουθεί η συγκυριαρχία των ευγενών και των Ιερέων (Δρυΐδες). Ευγενείς: Συμβούλιο ευγενών, ετήσια εκλογή ενός ανωτάτου άρχοντα και σε περίπτωση πολέμου ενός στρατιωτικού αρχηγού. Το μεγαλύτερο μέρος της Γης στα χέρια των ευγενών. Οι Δρυΐδες παίζουν ρόλο **θρησκευτικό** (το θρήσκευμα λίγο πολύ γνωστό: θεοποίηση της φύσης λατρεία του «Γκύ»), που φυτρώνει και τρέφεται πάνω στις βαλανιδές, πίστη τους **οiwονούς** και την αθανασία της **Ψυχής**. Αυτό είναι το νέο στοιχείο που προσθέτει το ιερατείο στη φαρέτρα της θεολογικής κοσμοαντίληψης.

Το 312-13 η παραδοση μιλάει πρώτη φορά για ένα σταυρό που εμφανίστηκε στη μάχη του Κωσταντίνου με το «εν τούτω Νικά». Ακολουθεί το περίφημο διάταγμα των «Μεδιολανών»: Αντί θρησκεία απέναντι σε όλες τις θρησκείες, καταπολέμηση όμως της ειδωλολατρίας και η επίσημη **αναγνώριση** του Χριστιανισμού. Το 321 η Κυριακή γίνεται μέρα αργίας. Με την αναγνώριση σαν επίσημη θρησκεία του χριστιανισμού και με την επαναστατική για την εποχή πράξη να γίνει η Κυριακή μέρα αργίας ο Κωσταντίνος γιος του χλωρού γίνεται ο μόνος κύριος της Αυτοκρατορίας.

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα πλέον από τους Ιεροφάντες, είναι δόγματα κλειστά. Είναι μια κάστα-κλίκες μυημένων ανθρώπων σε διάφορα άγνωστα για το λαό μυστήρια. Είναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη: Την ανακάλυψη του πολύμορφου διαβόλου καταλογίζοντάς τα κακά πνεύματα (κρατώντας για τον εαυτό τους το άγιο) και ο,τι κακό και άσχημο θα έκαναν οι ίδιοι τα μετά κυλύσαν στο βεβζεβούλ σε αυτόν. Η Επόμενη ανακάλυψη ήταν τα θαύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης ανακάλυψης που ήταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, οτι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, σε αέρα, Γη και θάλασσα και τα εν αυτοίς.

Η Θρησκεία δεν μπορούσε να ζήσει στο φως που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής είχε τον Άνθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ Τον πολιτισμό για τον οποίο η αρχαία μυθολογία αναφέρει οτι και οι θεοί του Ολύμπου κατέβαιναν να δικάσουν για τα τυχόν σφάλματα στα δικαστήρια της Αρχαίας Αθήνας. Γι' αυτό και τον κατέστρεφε στο διάβα του και στο βαθμό που η πίστη επιβάλλονταν και επεκτείνονταν. Γι' αυτό και τον πολέμησε με μίσος και εμπάθεια όπως πολέμησε κάθε πρόοδο και ειδικά την παιδεία της γνώσης

και τον κομμουνισμό που αμφισβητεί την ατομική ιδιωτική κατοχή των μέσων παραγωγής. Μέσα παραγόμενα κοινωνικά και ιδιωτικά κατεχόμενα.

Οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, έχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή σύμπλεξης και συμπόρευσης θρησκείας-κράτους. Και επειδή αυτή η ταύτιση θεού και κράτους, αυτή η πρωταρχική πηγή της διαπλοκής οδηγούσε σε άδικες πράξεις και κακοδιαχείριση η Δικαιοσύνη σαν θεσμός ελέγχου μέχρις όπου ήταν ελεύθερη και αυτεξούσια κατέβαζε και τους θεούς ακόμα στα δικαστήρια να δικαστούν για τα όποια σφάλματα διέπραξα κατά την άσκηση των Θεϊκών τους καθηκόντων που τους είχαν ανατεθεί.

Βέβαια ο άνθρωπος ανακάλυψε το Θεό και σε συνέχεια δημιούργησε τη θρησκεία, και αυτή ανακάλυψε τον πολυόνυμο, πολύμορφο και πανταχού παρόν διάβολο, για να υπάρχει το αντίπαλο **ΔΕΟΣ, έτσι** ώστε να δημιουργηθεί του δίπολο του **ΚΑΛΟΥ** και του **ΚΑΚΟΥ**. Μα και για να έχει λόγω ύπαρξης και ο ...Στο Θεό το Ιερατείο που έκανε την ανακάλυψη έδωσαν το «ΚΑΛΟ» και στο διάβολο το «**ΚΑΚΟ**». Και για πολεμήσει τον απολέμητο -ανύπαρκο «Και ωκοδόμησεν (τον ιδιοκτήτη της άνθρωπος) εις υψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...(και του είπε) Σου είναι ο ουρανός και Σου η Γη και τα εν αυτοίς...διότι μέγας είσαι και κάνεις θαύματα...» Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ-ΠΟ. Καθώς και εκείνο το «δίδαξουν μου τα δικαιώματά σου» και «**ΤΑ ΣΑ ΕΚ ΤΩΝ ΣΩΝ**» κλπ

Στην Ανατολή το Βυζάντιο συνεχίζει τη Ρωμαϊκή-Ανατολική αυτοκρατορία και προσπαθεί να ξανά κατακτήσει την μεσογειακή λεκάνη. Δεν είναι όμως ακόμα η πρώτη Ευρωπαϊκή δύναμη, η πλειάδα των αντιπάλων του (Σλάβοι, Αραβες και Τούρκοι), μαζί με τις εσωτερικές έριδες και αδυναμίες και ειδικά η επέκταση του κολογεροτισμού θα στερήσει την αυτοκρατορία από στρατό. Τα δεδομένα αυτά θα επιφέρουν την βραδεία μεν αλλά σίγουρη παρακμή και πτώση.

Και όταν η ισχυρή από κάθε άποψη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Ένα κράτος συγκεντρωτικό και καλοδιοικούμενο, με ισχυρό στρατό και εμπόριο. Ένα κράτος που ευημερούσε, με την πάροδο του χρόνου προέκυψαν δισσίωνοι παράγοντες με πρώτο θύμα την αγροτιά θύμα: της εξέλιξης της μεγάλης ιδιοκτησιακής συγκέντρωσης στη Γη, αυτό που συμβαίνει-βιώνουμε σήμερα με τον μοναχό Εφραίμ και τον κάθε «Εφραίμ» (και δια μέσω του Εφραίμ η Εκκλησία και οι κατέχοντες εξουσία εμπλεκόμενοι είχε συγκεντρώσει με τον ίδιο ίσως τρόπο τη Γη που τότε ήταν το βασικό κεφάλαιο), ένα γεγονός που θα επεκταθεί αν δεν παρθούν μέτρα. Η Γη λοιπόν, ήταν το πρώτο διαλυτικό συστατικό στοιχείο της πτώσης. Το δεύτερο ήταν η κρίση και η δυσκολία που αντίκριζε στη στρατολογία ανδρών. Συνέπεια της δυσκολίας-κρίσης η καταφυγή στους μισθοφόρους, κάτι που επέσπευσε την πτώση.

Τη στιγμή λοιπόν, που η Βυζαντινή αυτοκρατορία κατέρρεε από έλλειψη ανδρών για επιστράτευση, πρώτοι οι γόνοι της αριστοκρατία και των πιο εύπορων στρωμάτων, αντί για το στρατός κατέφευγαν στα Μοναστήρια. Και όταν ο Μουάμεθ ο 2ος το 1453 καταλαμβάνει την Κωνσταντινούπολη και το 1456 την Αθήνα από το Βυζάντιο, δεν μένουν παρά μόνο τα λείψανα. Είχαν κάνει προσπάθεια οι ενωτικοί προκειμένου να τους δοθεί βοήθεια να μην καταληφθεί Κωνσταντινούπολη,. Μάλιστα για το σκοπό αυτό είχε γίνει κι συλλείτουργο των δυο Εκκλησιών, οι ανθενωτικοί όμως αντιδρούσαν επικαλούμενοι το 1054 και πίσω από την πλάτη των ενωτικών φώναζαν, οτι δεν θα παραδώσουμε τα Ιερά και τα όσια στους φράγκους.

Το Ορθόδοξο Πατριαρχείο, που ήταν μέρος της κατάκτησης, για να μη χάσει τα προνόμια που οι Οθωμανούς κατακτητές παραχωρούσαν στο Πατριαρχείο,

προτίμησε το **ΦΕΣΙ** των Οθωμανών κατακτητών, αντί την **ΤΙΑΡΑ** των Φράγκων. Και προτίμησαν το **ΦΕΣΙ** από την **ΤΙΑΡΑ**. Και δέχθηκε την κατοχή γιατί γνώριζαν, ότι οι Επίσκοποι (όπως και η Εκκλησία), που ενώ όλες τις άλλες περιουσίες με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θίχθηκαν η Εκκλησιαστική ιδιοκτησία όχι μόνο δεν θίχθηκε, αλλά στα ήδη υπάρχοντα στοιχεία που κατείχαν, εν όψη ότι το Πατριαρχείο-Εκκλησία να ελέγξει και να υποτάξει στους κατακτητές το χριστεπώνυμο λαό περιουσία-δύναμη και προνόμια προστέθηκαν

Ετσι και το μεγαλύτερο ποσοστό των εδαφών και τα ποιο γόνιμα εδάφη της Γαλλίας, οι Γάλλοι Αστοί, μετά τη διαπίστωση ότι με τα αστικά συνθήματα δεν συγκινήθηκε ο λαός, προκειμένου να τον προσηλυτίσουν και να τον εντάξουν στον αγώνα και ειδικά τους αγρότες που τη Γη τους την πήραν με τα γνωστά τερτίπια οι Επίσκοποι.

Το πρωτόγονο κοινοτικό σύστημα απασχολούσε στο σύνολο την μυϊκή και την πνευματική δύναμη που καθημερινά παράγει μέσω της τροφής το ανθρώπινο σώμα. Αυτόν τον μοναδικό πλούτο, θυσασρό και ιδιοκτησία-περιουσία που έχει ο Άνθρωπος. Ο κάθε άνθρωπος. Και ενώ όλα κυλούσαν ομαλά, με την πάροδο του χρόνου η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, έφερε σε αντίθεση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις κοινωνικές σχέσεις. Το σύστημα της κοινοκτημοσύνης με την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, έγινε συντηρητικό και σε συνέχεια αντιδραστικό. Τώρα πλέον η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη. Αποτέλεσμα της σύγκρουσης των παραγωγικών δυνάμεων με τις κοινωνικές σχέσεις ήταν η μετακίνηση του **ΑΞΟΝΑ** της Ζωής από την **ΕΡΓΑΣΙΑ** στην **ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ**.

Η μετακίνηση αυτή, απελευθέρωσε τεράστιες κοινωνικές δυνάμεις. Δυνάμεις που ήταν εγκλωβισμένες στις συντηρητικές αντιλήψεις και σε συνέχεια στις αντί επαναστατικές δυνάμεις. Τις δυνάμεις που αντιδρούσαν στην πρόοδο και την παραπέρα ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και τη διαμόρφωση των νέων κοινωνικών σχέσεων. Αυτές οι νέες σχέσεις παραγωγής είχαν σαν βάση την ιδιοκτησία του κυρίου επάνω στα μέσα παραγωγής και επάνω στους δούλους τους οποίους μπορούσε να πουλήσει αλλά και να σκοτώσει ο δουλοκτήτης. Αυτές οι σχέσεις παραγωγής αντανάκλαζαν το επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων αυτής της εποχής που, συγκρινόμενο με το επίπεδο του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος, βρίσκεται σε ψηλότερη κλίμακα, άνοιξε διάπλατα νέους και πλατιούς τους ορίζοντες στην παραπέρα ανάπτυξη της κοινωνίας των ανθρώπων.

Στη Δουλοκτητική κοινωνία. Η δουλοκτητική κοινωνία είναι η πρώτη ταξική κοινωνία και σαν ταξική ανταγωνιστική κοινωνία που γεννήθηκε πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κοινοτικού συστήματος. Με την εμφάνιση της δουλοκτητικής κοινωνία γεννιέται και αναπτύσσεται το κράτος, σα όργανο καταπίεσης της μειοψηφίας των δουλοκτητών πάνω στο σύνολο σχεδόν των Ανθρώπων. Η δουλεία υπήρξε ένα στάδιο αναγκαίο για την παραπέρα ανάπτυξη και πρόοδο της κοινωνίας.

Χρησίμευσε σαν πλαίσιο σε μια γρήγορη ανάπτυξη και εξέλιξη των παραγωγικών δυνάμεων, των τεχνών, της επιστήμης και του δουλοκτητικού πολιτισμού. Με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής οι Δουλοκτήτες αποσύρθηκαν από την παραγωγή και ανέθεσαν εξολοκλήρου στους δούλους και αυτόν το πολιτισμό εξού και «ον αγαπά ο κύριος ΠΑΙΔΕΥΕΙ» Μορφώνει.

Η δουλεία φτάνει στην ανώτερη μορφή της στην Αρχαία Ελλάδα και στη Ρώμη, όπου ο δούλος γίνεται η βασική-καθοριστική παραγωγική δύναμη της κοινωνίας, και η δουλεία, ο κυρίαρχος τρόπος παραγωγής. Από τη στιγμή όμως που οι παραγωγικές

δυνάμεις έφτασαν σε ένα ορισμένο επίπεδο ανάπτυξης, το δουλοκτητικό σύστημα έμπαινε το ίδιο φραγμός στην παραπέρα ανάπτυξη τους και έπρεπε να αντικατασταθεί. Απόρροια της αντίθεσης αυτής ήταν η πτώση του δουλοκτητικού καθεστώτος στη Ρώμη. Την πτώση της δουλοκτητικού τρόπο παραγωγής και εκμετάλλευσης την διαδέχεται μια άλλη μορφή ταξικής εκμετάλλευσης, η Φεουδαρχία.

Η Φεουδαρχία είναι η δεύτερη μορφή των ταξικών σχηματισμών, που ακολούθησε την πτώση του δουλοκτητικού συστήματος παραγωγής και εκμετάλλευσης και προηγείται του καπιταλισμού, που αποτελεί και την τελευταία ταξική, κοινωνική συγκρότηση που βασίζεται αποκλειστικά πάνω στην εκμετάλλευση Ανθρώπου από άνθρωπο.

Οι φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις έχουν σαν βάση την ιδιοκτησία του φεουδάρχη -κύριου πάνω στη γή, που αποτελεί το κύριο μέσο παραγωγής ακόμα. Τώρα ο δούλος μετατρέπεται σε δουλοπάρικο-απόκληρος και πάλι. Η εκμετάλλευση των δουλοπάρικων-αγροτών από τους φεουδάρχες γινόταν με όλες τις μορφές γαιοπροσόδου: με προσφορά εργασίας, σε προϊόντα και σε συνέχεια σε χρήμα. Σε κάποιο στάδιο ανάπτυξης κάνει την εμφάνιση στην Οικοτεχνία, η οργανωμένη χειροτεχνία, η Μανιφακτούρα και το εμπόριο. Τα δεδομένα αυτά όχι μόνο έφεραν σε αντιπαράθεση τις φεουδαρχικές παραγωγικές δυνάμεις με τις κοινωνικές σχέσεις, αλλά και αρχίζει να δημιουργείται η πρωταρχική συσσώρευση του κεφαλαίου και η εμφάνιση της τάξης των καπιταλιστών και των μισθωτών εργατών.

Τώρα πάνω από τη φεουδαρχική βάση, έχει δρομολογηθεί ένα εποικοδόμημα που για ένα ακόμα διάστημα ανταποκρίνεται σε αυτήν: Το φεουδαρχικό κράτος, η Εκκλησία και η θεολογική ιδεολογία. Αυτό το εποικοδόμημα είναι ο στυλοβάτης της κυρίαρχης τάξης και ο υπηρέτης της. Ο υπηρέτης που τη βοηθά να κρατά κάτω απ την εξουσία της τα εκατομμύρια των δουλοπάρικων και των προλετάρων και να πνίγει στο αίμα τους αγώνες τους ενάντια στη φεουδαρχία. Αυτή η ολοένα εντεινόμενη ταξική πάλη των δουλοπάρικων και των προλετάρων με τα φεουδαρχικά υπολείμματα, δίνει τη δυνατότητα και την ευκαιρία στην αναπτυσσόμενη Αστική τάξη να εκμεταλλευτεί και να κατευθύνει τους αγώνες αυτούς, μα και να μεταβάλει σιγά-σιγά τις φεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις και να προωθείται προς την εξουσία.

Και το Αστικό κοινωνικό και πολιτικό καθεστώς που διαδέχθηκε τη φεουδαρχία, έχει σαν βάση την ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και την εκμετάλλευση των ημερομίσθιων εργατών, που εκτός απ τη μυϊκή και την πνευματική δύναμη που παράγει το κουφάρι, δεν έχουν δικά τους μέσα (τα λίγα εργαλεία που είχαν μερικοί τεχνίτες γρήγορα το αστικό τα ενσωμάτωσε στις μηχανές) παραγωγής και άλλους πόρους ζωής και ως εκ τούτου είναι υποχρεωμένοι σαν προλετάριοι πλέον να πουλάνε συνεχώς την μυϊκή και πνευματική τους δύναμη στους νέους αφέντες καπιταλιστές.

Στην εποχή του περάσματος απ το καπιταλισμό στο σοσιαλισμό η επιστημονικό-τεχνολογική επανάσταση θέτει πελώρια σε μέγεθος προβλήματα μπροστά στην ανθρωπότητα και ειδικά στον Σοσιαλισμό. Στη φάση αυτή το πιο κυρίαρχο και επείγον θέμα είναι η σωστή αξιοποίηση των νέων επιστημονικό-τεχνικών ανακαλύψεων. Από ό,τι ξέρουμε από το παρελθόν ο καπιταλισμός θα είναι και πάλι ανίκανος να τα επιλύσει στο σύνολο αυτά τα σύνθετα για την ανθρωπότητα προβλήματα και κυρίως για το συμφέρον του συνόλου της κοινωνίας των ανθρώπων.

Ο Ανατόλ Φράνς στο έργο του «οι θεοί διψούν» δίνει ανάγλυφα τη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στην κοινωνικό-απελευθερωτική επανάσταση με τους κυκλώνες: «όπως οι μεγάλοι κυκλώνες λέει στην τυφλή τους μανία, δεν αφήνουν τίποτε όρθιο ισοπεδώνοντας και καθαρίζοντας το έδαφος, έτσι και οι μεγάλες (κοινωνικό-απελευθερωτικές), επαναστάσεις ξεριζώνουν και ανατρέπουν συθέμελα το παλιό για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο».

Το 1789, η πρώτη (δεύτερη γιατί η πρώτη ήταν το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας) μεγάλη κοινωνική και πολιτική επανάσταση, ανέτρεψε και εκμηδένισε ό,τι ως τότε θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απαραβίαστο ανοίγοντας για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου.

Επέζησε όμως σε όλο της το μεγαλείο η θρησκεία, όχι βέβαια αυτή καθ' εαυτή η θρησκεία, αλλά η συνδεδεμένη με το κράτος θρησκεία, που κατά την θεοληψία διαμόρφωσε την αντίληψη της θεογονία και σε συνέχεια την θρησκευτική ιδεολογία. Η οποία όχι μόνο ισχυρίζεται αλλά και θεωρεί ότι σαν εκπρόσωπος του Θεού της ανήκουν ό,τι υπάρχει «σε αέρα γη και θάλασσα και τα εν αυτοίς». Μια θεολογική κοσμοαντίληψη που αποτελεί το δίδυμο Εκκλησία-κράτους και κράτους Ελλησσία βασικό, κυρίαρχο και μοναδικό στυλοβάτη του ιδιοκτησιακού συστήματος παραγωγής.

Από την αρχή κανένα σύστημα, δεν μπορεί να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του Παλιού καθεστώτος. Και κυρίως η αστική επανάσταση δεν άρχισε σαν ταξική και από τους ίδιους τους αστούς, (οι αστοί όπως το Πατριαρχείο και κάθε Πατριαρχείο) τα βρίσκει με την εκάστοτε άρχουσα τάξη (όπως το δικό μας με τον Πατισάχ), αλλά **Δικαστική**. (αυτό το επιβεβαιώνει το γαλλικό παρλαμέντο που έχει δικαστικά καθήκοντα) και οι πρώτες κατακτήσεις της τρίτης τάξης που απειλούνταν με γρήγορο με εκμηδενισμό. Αν η Λαϊκή Επανάσταση δε σηκώνονταν για να τις υπερασπισθεί αυτές τις κατακτήσεις:

Το μαγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789 δεν θα την γιατράζαμε ίσως ακόμα σήμερα. Η φυγή του Βασιλιά, η αντεπαναστατική εσωτερική αντίδραση και η πολλαπλή αντίδραση και η επέμβαση των ξένων και ειδικά των Αγγλων έβαλαν σε κίνδυνο την επανάσταση και την υποχρέωσαν να σκλητύνει τα μέτρα. Μια σκληρύνη που λίγο έλλειψε να οδηγήσει και τους Γιρονδίνους σε εκμηδένιση, την δικτατορία των Ιακωβίνων και την τρομοκρατία, αλλά ακόμη και στη δικτατορία το Ροβεσπιέρου, η επανάσταση μένει μια αστική επανάσταση.

Ομως, ενώ η επανάσταση μένει αστική η κοινωνική ισότητα δεν υλοποιείται, η δικαιοσύνη δεν βρίσκει δικαίωση και οι ελευθερίες δεν αποτελούν λαϊκή κατάκτηση. Η ζωή δεν βελτιώνεται και αυτό γιατί η Γή εξακολουθεί να είναι ιδιοκτησία των Επισκόπων. Η επανάσταση δεν είχε τις αντίστοιχες δυνάμεις για την αποσπάσουν από τους Επισκόπους και την εκκλησία που έλεγχαν ακόμα τα πάντα, δεν είχαν και αντίδραση εσωτερική και εξωτερική στο θέμα αυτό ήταν τεράστια.

Τότε οι αστοί, δίπλα στα αστικά συνθήματα, έριξαν και το σύνθημα για την Εθνικοποίηση της Γης. Ενα σύνθημα βέβαια Σοσιαλιστικό, Ενα σύνθημα που σήμαινε το μοίρασμα της Γης στο λαό από τον οποίο την θα έπαιρναν οι εργαζόμενοι στη Γης. Τη Γη που τους είχαν πάρει οι αριστοκράτες και οι Επίσκοποι. Τώρα πλέον με την ελπίδα, να ξαναπάρει πίσω τη Γη του, πήρε μέρος και ο λαός στον αγώνα. Και ήταν αυτή ακριβώς η συμμετοχή που έδωσε τη δυνατότητα στους αστούς (όπως και 1879 να σωθεί η επανάσταση) μα και να πάρουν τη Γη από τους Επισκόπους.

Μπορεί τη Γη μέσω του λαού να την πήραν από τους Επισκόπους, η πίστη όμως έμεινε. Και αυτό γιατί η πίστη στηρίζεται στην φτώχεια και την άγνοια και στη εδραιωμένη παράδοση. Η απόσπαση της Γης από τους Επισκόπους όμως δεν αρκούσε. Για να έχει συνέπεια και συνέχεια έπρεπε εκτός από τη Γη, να αποσπάσουν και τον λαό από την επίδραση και την επηρροή της Θρησκείας. Και το μόνο μέσω να γίνει αυτό ήταν να χωρίσουν την Εκκλησία από τον κράτος δηλαδή τη «Διάκριση μεταξύ της πνευματικής και κοσμικής εξουσίας». Και ενώ όλα πήγαιναν καλά χάρης στο σύνθημα για την εθνικοποίηση της ΓΗΣ, όταν η επανάσταση στάθηκε στα πόδια της. Τότε οι αστοί ξέχασαν και το σύνθημα και το λαό, που στο όνομα αυτής της ελπίδα και προσδοκίας πήρε μέρος στο αγώνα.

Ο Ανατόλ Φράνς, στο έργο του «ΟΙ ΘΕΟΙ ΔΙΨΟΥΝ», θεωρώντας ή νομίζοντας ότι η γαλλική εξέγερση των δικαστικών με το παρλαμέντο ήταν η μεγαλύτερη επανάσταση

Αυτές οι μεγάλες μέρες κατά τον Ανατόλ Φράνς, απηχούν και ζωντανεύουν με όλες τις εξάρσεις και τις μικρότητές των αστών ήταν η εξαπάτηση του λαού με το σοσιαλιστικό σύνθημα για την εθνικοποίηση της Γης

Όπως τα δυο πριν το καπιταλισμό με καθοριστικό παράγονταν η ανάπτυξη των μέσων παραγωγή και τη διαμόρφωση νέων κοινωνικών παραγωγικών σχέσεων, εξάντλησαν την ιστορική τους διαδρομή, αλληλοδιαδεχόμενο το ένα το άλλο, έτσι και το καπιταλιστικό, η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και οι νέες διαμορφωμένες κοινωνικές σχέσεις.

Σχέσεις κλοπής, βίας και φόνου, πλούτου και ολόγιστης σπατάλης, μόχθου, ταπείνωση φτώχειας, πείνας και θάνατο. Σχέσεις αντιπαράθεσης, συγκρούσεων και πολέμου. Σχέσεις που τα σημερινά μέσα παραγωγής έχουν προ πολλού δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες που όχι μόνο αλλά επιβάλουν αλλά και απαιτούν το πέρασμα στο επόμενο να το διαδεχθεί. Το νέο σύστημα το Σοσιαλιστικό, έχουν ήδη διαμορφωθεί μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του υπάρχοντος καπιταλιστικού συστήματος παραγωγή και είναι:

α) Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής σε βαθμό που δεν μπορούν αν είναι και να ελέγχονται πλέον ιδιωτικά. β) ενώ η παραγωγή είναι κοινωνική, συμμετέχει το σύνολο του λαού και ή ανθρωπότητα, το αποτέλεσμα το παίρνουν ορισμένα συγκεκριμένα άτομα. Και συγκεκριμένα οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής. Αυτό που λέγαμε παλιά όποιος είχε τη Γη, τη τσάπα, τον κασμά και φτυάρι, αργότερα τη Γη, το αλέτρι και όποια άλλα απαραίτητα για την παραγωγή εργαλεία, και κυρίως τα μέσα και τη δύναμη τα οικονομικά και ένοπλα να τα προστατεύσει αυτά τα μέσα παραγωγής.

Για τα προνόμια συνεπώς του Πατριαρχείου βίωσαν οι Έλληνες 400 και πλέον χρόνια υπό τη Δαμόκλειο σπάθη του Σαρκιού. Και μετά την ίδρυση και την ένταξη της χώρας στην ΕΟΚ και σε συνέχεια στην Ευρωπαϊκή, ένα γεγονός που έδειξε ότι τα πράγματα δεν θα έμειναν πλέον όπως ήταν πριν την ένταξή μας στη Ε.Ε. και ειδικά εθνικό-ιδιοκτησιακά θέματα. Θέματα τα οποία μέχρι πριν την ένταξη δεν μας απασχολούσαν τόσο όσο τώρα.

Την μεταπολεμική περίοδο, οι πολιτικές σκοπιμότητες υπήρξαν ο καθοριστικός παράγων σε όλους τους τομείς, εθνικό, πολιτικό, κοινωνικό. Διαστρέφοντας αλήθειες και ιστορικά γεγονότα. Ξεγράφοντας ιδανικά, οράματα και ηθικές αξίες, έτσι ώστε και σήμερα ακόμα να μην ξεχωρίζουμε την αλήθεια από το ψέμα, το δίκιο από το

άδικο, αφού τα πάντα είχαν διαβρωθεί. Οι θεσμοί και οι κοινωνικό οικονομικές δομές του κράτους είχαν καταστεί παιχνίδι δημοσίων σχέσεων και αλυσίδα διαπλεκομένων κρίκων. Η συνέχεια είναι γνωστή : φιλοδοξίες, υποταγή, συνεργασίες και χρήμα διαμόρφωσαν ένα πολιτικό αλαλούμ, δημιουργώντας αξίες άνευ αξία, υποβάθμιση του ήθους και της ηθικής, αγνοώντας πρότυπα εθνικής και κοινωνικής προσφοράς.

Ολα αυτά έφερε στη δημοσιότητα την «αλαζονεία της εξουσίας» γενικά και της Εκκλησίας ειδικά. Πράγματα που θα είχαν αποφευχθεί αν είχε γίνει ο χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος. Μαζί με τον χωρισμό θα ακολουθούσε και η απάλειψη των άσχετων με τη θρησκεία πραγμάτων, εκείνων των κοινωνικό-οικονομικών δομών των οποίων την εγκαθίδρυση και η ίδια συνέβαλε τα μέγιστα και χρησιμοποιεί.

Και το λέω αυτό, γιατί μπορεί η εποχή μας, να έχει διαρρήξει τις σχέσεις με το Ονειρο, την Ουτοπία και το όραμα, χωρίς όμως, δυστυχώς να τα αντικαταστήσει με κάτι άλλο. Με κάτι άλλο που να διαγράφει προοπτική και μέλλον. Μπορεί χρονικά η εποχή μας να είναι στεγνή από ιδεολογική έξαρση και πίστη σε ηθικές αρχές και αξίες. Μπορεί να εγκαταλείψαμε το Εμείς για το Εγώ και τα ΕΧΕΙ του καθενός να μην είναι αντίστοιχο με το ΕΙΝΑΙ του. Αυτό όμως, δεν θα διαρκέσει επάπειρο.

Και δεν θα διαρκέσει γιατί οι Ανθρωποι, όπου Γης, παρά την άοκνη προσπάθεια και τα μέσα που χρησιμοποιούν για το σκοπό αυτό οι παντός «είδους ειδικοί» δεν έχασαν την ανθρωπιά τους. Και επειδή: «ο πολίτης δ' απλώς ουδενί των άλλων ορίζεται μάλλον η του μετέχιν κρίσεως και αρχής» νοείται. Συνεπώς, δεν είναι μακριά η ώρα που η ιδεολογία, μα και η πολιτική όχι μόνο θα επανέλθουν στο προσκήνιο της ζωής, αλλά και θα προτείνουν λύσεις και για τα ποιο σύνθετα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα, απασχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων.

Οι άνθρωποι για να μεγαλουργήσουν χρειάζονται μια ιδέα και ένα όραμα, που να τους ενώνει σε μια ακατάλυτη γροθιά. Και η ιδεολογία σε συνδυασμό με την πολιτική, είναι τα κατ' εξοχήν εργαλεία για να επιτευχθεί αυτή η ενότητα. Αυτή η ενότητα θα συμβάλει στο πάντρεμα της Δημοκρατίας με τον Σοσιαλισμό, τα κρατικά-τοπικά και παγκόσμια προβλήματα να λυθούν ειρηνικά. Μια ενότητα που θα συμβάλει στην αναζήτηση πρώτα και τη λύση μετά των προβλημάτων που απασχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων όσο σοβαρά και δύσκολα και να είναι. Και αυτών των εξοπλισμών, των πυρηνικών όπλων και του πολέμου ακόμα.

Και όπως είναι γνωστό, οι ιδέες και τα οράματα, για Ελευθερία, για Δικαιοσύνη, Ισότητα, Δημοκρατία και πάντρεμά της με τον Σοσιαλισμό, δεν φυλακίζονται, ούτε αλλειώνονται ακόμα και όταν φυλακίζονται στη Γυούρα και εξορίζονται στο Μακρονήσι και τα Νησιά του Αιγαίου..

Και αναρωτιέται ο καθένας, ενώ η διαφθορά με διάφορες μορφές και περιεχόμενο συνεχίζεται και διαπλέκει έντεχνα και τον απλό ακόμα πολίτη. Τον πολίτη που ενώ έχει όνειρα και οράματα για δράση και δημιουργία, όταν κινήσει για να τα υλοποιήσει σκοντουφλάει όχι μόνο στο Λεβιάθαν της Γραφειοκρατίας, αλλά και στο νομοθετικό κυκεώνα. Μια νομοθεσία που παραπέμπει, στο τάδε, τάδε, τάδε κα τον τάδε νόμο, όμως και ο Νόμος αυτός με την τάδε τροπολογία παραπέμπει στον τάδε...Και σε αυτόν τον φοβερό Νομοθετικό Κυκεώνα, μια φοβική γραφειοκρατία δεδομένα που επιβεβαιώνουν ότι την έλλειψη εμπιστοσύνης στους δημοκρατικούς θεσμούς καθημερινά να μεγαλώνει.

Όταν έτσι έχουν τα πράγματα, με ποια πίστη και ποιες ηθικές αξίες και αρχές, με ποια κίνητρα και με ποιους στόχους μπορεί να προσφέρει στις νέες γενιές αυτό το

δίδυμο Εκκλησίας-κράτους και κράτους Εκκλησίας; Ποιους στόχους μπορεί να προσφέρει στις γενιές που ψάχνουν και δεν βρίσκουν πυξίδα διεξόδου;

Στις μορφωμένες πλέον γενιές. Τις γενιές και αυτής της 3ο βάθμιας εκπαίδευσης, τις γενιές με Πτυχία και Δοκτορά. Τις γενιές που ενώ μόχθησαν οι ίδιοι και οι γονείς των οποίων η πολύχρονη προσπάθεια ανταμοίβεται και συμποσούται στα 700 ή 850 Ευρώ; Στις γενιές που οι γονείς, μα και οι ίδιοι, αφού έδωσαν τον καλό αγώνα, που τους αναλογούσε, τώρα τρέχουν πίσω από τον κάθε βουλευτή η τοπικού πολιτικάντη, με υποθήκη την ψήφο της οικογένειας και τη δική τους ίσως, για μια θέση στον ήλιο έστω και των 700 ή 850 ευρώ; Αλήθεια τι μπορεί να περιμένουν οι Έλληνες γενικά και οι Νέοι ειδικά, από αυτό το μονογαμικό και «ακατάλυτο» δεσμό, από αυτό το πάντρεμα της Εκκλησίας με το κράτος και του κράτους με την Εκκλησία; Που ορίζει, ελέγχει και επιβάλλει την όποια θέλησή τους;

Σήμερα ζούμε την εποχή της παγκοσμιοποίησης και τον Νεοφιλελευθερισμό σε όλο του το μεγαλείο. Και ενώ συμβαίνουν αυτά γύρω μας, δυστυχώς **ΕΜΕΙΣ** αρχίσαμε να τα βιώνουμε και πολλοί να πιστεύουν ότι ο Νέο φιλελευθερισμός είναι κάτι το ακατάλυτο, κάτι οριστικό και αμετάκλητο. Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός, ότι δεν αναρωτηθήκαμε ακόμα, αν είναι έτσι πράγματι τα πράγματα όπως μας τα λένε; Η καλύτερα, αν έτσι θα έπρεπε να είναι;

Ετσι ώστε να ανατρέξουμε σε μνήμες και τα γεγονότα που προηγήθηκαν. Να αναζητήσουμε ποια τυχόν λάθη κάναμε σαν ανθρωπότητα και Έλληνες στο παρελθόν και φτάσαμε σε αυτό το τραγικό σημείο.

Ενα σημείο που ενώ ο πολίτης έχει δίκαιο και το δίκαιό του το καλύπτει η συγκεκριμένη νομοθεσία ο ταλαίπωρος πολίτης, λόγω της πολυδαίδαλης και ατέρμονης διαπλοκής και για το παραμικρό του πρόβλημα να τρέχει με το **Λαδοτήρι** στο χέρι να αναζητήσει κάποιον να **Λαδώσει** ή να υποθηκεύσει την ψήφο τη δική του, της οικογένειας και των συγγενών του ακόμα, αφού αλλιώς δεν θα λυθεί στον αιώνα των αιώνων το πρόβλημά του όσο μεγάλο και σοβαρό ή όσο μικρό και ασήμαντο και είναι, δεν θα λυθεί μέχρις ότου θα υπάρξει η διαπλοκή που επεμβαίνει και καθορίζει τη ζωή του.

Το ίδιο συμβαίνει και με την διαπλεκόμενη Εκκλησία, που δεν αρκείτε στα Θεολογικά και ενθυμούμενη τη ρήση «δίδαξόν μου τα δικαιώματά Σου» και τα Σά εκ των Σων» τα πήρε όλα.

Θα ήταν οξύμωρο να φιλοδοξήσει και κυρίως να τολμήσει κανείς, να απαντήσει στις όποιες ερωτήσεις. Ο καθένας ας σκεφθεί. Και ας προσπαθήσει να συμβάλλει, με τη δική του απάντηση, σε μια πραγματικά θετική κατεύθυνση. Και κυρίως ας πάψουμε να σκεφτόμαστε ότι ήμαστε μονάδες και πως άλλοι κινούν τα νήματα της ζωής μας. Η ιστορία έχει αποδείξει και η ζωή καθημερινά επιβεβαιώνει, πως δεν υπάρχουν άλλοι. Αλλά και αν υπάρχουν, εγώ και εσύ. Εμείς τους επιτρέπουμε να μας κινούν στους δικούς τους ρυθμούς. Και τώρα σε αυτούς του νεοφιλελευθερισμού.

Ετσι όπως είναι διαμορφωμένα σήμερα τα πράγματα: η εμπιστοσύνη στις κοινωνικές δομές και τους θεσμούς μειώνεται. Μεταξύ της κοινής γνώμης, της εξουσίας και της Εκκλησίας, λόγω της πολύμορφης και εκτεταμένης διαπλοκής έχει ανοιχθεί ένα τεράστιο χάσμα. Ενα χάσμα, που σπανίως βγαίνει στη δημοσιότητα. Αυτός ο εσωτερικός εγκλωβισμός της διαπλοκής, δεν είναι αρκετός για να αποκλείσει το λαό από τη γνώση το τί ακριβώς συμβαίνει στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Αποφάσεις που ενώ αφορούν όλους εξυπηρετούν και οφείλονται μερικοί. Οι πολιτικές επιλογές τόσο της εξουσία άλλο τόσο και της Εκκλησίας επίσημα αγνοούνται. Γι' αυτό καλά θα κάνει η Εκκλησία, αν θέλει να περισώσει την θεολογική της αποστολή, να ζητήσει τη διάλυση αυτής της μακραίωνης μονογαμικής σχέσης που επικρατεί ανάμεσα στην Εκκλησία και το κράτος.

Ενθυμούμενος τον Δεσπότη Ιωαννίνων, που μαζί με τους μεταξικούς στρατηγούς αποφάσισαν την εκ των έσω κατάρρευση του αλβανικού μετώπου και σε συνέχεια τον διορισμένο από τον Τσιώρτσιλ Αρχιεπίσκοπο-αντιβασιλέα- Δαμαστηνό, που τα πήρε όλα :κράτος, στρατό, σώματα ασφαλείας, δυνάμεις τις οποίες αντί, να τις χρησιμοποιήσει για το «ειρήνη ημην», που υποτίθεται ότι είναι η αποστολή της θεολογικής πίστης τις χρησιμοποίησε για να δικαιολογήσει και να στηρίξει τους Αγγλους επιδρομείς και να απαλλάξει τους Δοσιλόγους-συνεργάτες και το υπερτροφικό παρακράτος από τη λογοδοσία για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος της Ελλάδας και να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο.

Και μια που ο λόγος για τις φυλακές. Σ' όλη τη διάρκεια και μέχρις τέλους του 1952. Επειδή η φυλακή της Γιούρας ήταν πάνινη και πολυάνθρωποι 25 και πλέον χιλιάδες. Λόγω του ορεινού του εδάφους ήταν χωρισμένη σε 5 κομμάτια (Ορμοί προσχώσεις) που είχαν σχηματιστεί ανάμεσα στα βουνά και τη θάλασσα. Για μας κάνουν γνωστές τις όποιες αποφάσεις και την αντίστοιχη εθνικό-πατριωτική διαφώτιση σε αντιπαράθεση με μας που ήμασταν «απάτριδες», με παράλληλο υποχρεωτικό εκκλησιασμό. Με τα πολυβόλα στημένα και οι σωφρονιστικοί οι υπάλληλοι με τις μαγκούρες στο χέρι, μας υποχρέωναν να συγκεντρωθούμε σε ένα συγκεκριμένο χώρο για να παρακολουθήσουμε τη θεία λειτουργία.

Όσοι ήθελαν να την παρακολουθήσαν πήγαιναν απομόνοι τους. Τους Άλλους και αυτούς που ήταν άρρωστοι τους πήγαιναν με το ζόρι. Τους άρρωστους: «να τους βοηθήσει ο Θεός να γίνουν καλά» και τους άλλους: Να «φωτιστείτε και να ξαναμπίτε στο δρόμο του Θεού τον οποίο εγκαταλείψατε... Ακολουθούσε το «γρήγορα γρήγορα γιατί άρχισε» η θεία λειτουργία, συνοδευόμενο από ακρετές χρισταπαναγίες για την «απροθυμία...»

Όπως είναι γνωστό στη διάρκεια της λειτουργίας ψάλλονταν το «πολυχρόνιο» και του «φιλοχρίστου ήμων στρατού». Η διαταγή έλεγε πως στη διάρκεια του «πολυχρονίου», οι εκκλησιαζόμενοι έπρεπε να «είναι σε στάση προσοχής». Στην άρνησή μας να καθόμαστε προσοχή την ώρα του «πολυχρονίου» όταν το πληροφορήθηκε η Διεύθυνση, ότι δεν πειθαρχούμε εκτός του ότι μας διάνθιζαν από μεγαφώνου, με τα ποιο κοσμητικά επίθετα για την ανάρμοστη συμπεριφορά μας προς το Θεό και τα θεία, την πολιτεία και το πολίτευμα της χώρας. Υπογράμμιζαν ότι με τη στάση μας αυτή προσβάλουμε και τον ανώτατο άρχοντα της χώρας την Α.Μ τον Βασιλέα των Ελλήνων, μα και το Θεό.

Για το ατόπημά μας αυτό, η διοίκηση της φυλακής έκανε κοινωνό και τον Δεσπότη της Σύρας, οπότε την επόμενη Κυριακή (ερχόταν συχνά και μιλούσε από μεγαφώνου, για τη θρησκεία, τον ρόλο της για το έθνος και την Ελλάδα) όμως τη φορά αυτή γνωρίζοντας την σαφή απόφαση στη διεύθυνση «οτι δεν είμαστε υποχρεωμένοι να παραμείνουμε σε στάση προσοχής την ώρα του πολυχρονίου και οτι στο εξής δεν θα σεβαστούμε αυτήν τη διαταγή». Μαζί με τα άλλα μας πέταξε και το πιο κάτω χαριτωμένο, που λόγω του περιεχομένου το θυμάμαι, σαν να το ξανακούω αυτή τη στιγμή.

Τη φορά αυτή έκλεισε την ομιλία με το: «Δεν είστε μωρέ χριστιανοί ορθόδοξοι εσείς; Δεν ξέρετε ότι χάρη στην ορθοδοξία υπάρχει ό ελληνισμός, το Έθνος το οποίο αρνήστε και πολλά άλλα παρόμοια...». Βέβαια τον αποδοκιμάσαμε. Για την ενέργεια αυτή 50 κρατούμενοι δέκα από κάθε όρμο οδηγήθηκαν για 20 μέρες στο πειθαρχείο.

Και όταν λέμε πειθαρχείο στη Γυούρα εννοούμε, ένα χώρο κατασκευασμένο από λαμαρίνες. Εκτεθειμένο το καλοκαίρι στο ηλιοπύρι και το χειμώνα στο κρύο. Όσο για τα πειθαρχεία στις άλλες φυλακές, στις εγκληματικές όπως του Επταπυργίου, της Κέρκυρας, της Κεφαλονίας κλπ ήταν κάτω από το έδαφος και τόσο βαθιά που πολύ δύσκολα ανανεωνόταν ο αέρας. Δέκα μέρες αρκούσαν για να κιτρινίσει σαν λεμόνι το σώμα του τιμωρημένου. Το ίδιο συνέβαινε και στα ανά τη χώρα μεταγωγά.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΑΓΩΓΑ ΗΤΑΝ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ:

ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΑΓΩΓΑ ΗΤΑΝ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΑ

Η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του, ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση και τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του σε ολόκληρη τη ζωή γράφει:

Λέει λοιπόν, σε αυτό το ποίημα η Ποιήτρια εκφράζοντας το ΝΑΙ των πολύχρονα κρατουμένων: «Αμα θα Βγω, θ ανέβω σε λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλεμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω αέрайο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε από τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μεσ στους λαούς, λαός αγωνιστής». Όταν λοιπόν, για τη φυλακή γράφει αυτά ο καθένας καταλαβαίνει τη θα έγγραφε αν στο στίχο αυτό προστεθεί και ένα για τα κρατητήρια και κυρίως για τα πειθαρχία, με ποια λόγια θα...

Στις φυλακές εκτός από την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες ανοίγουν μόνο προς τα έξω και αυτό όχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλά για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω από την πόρτα και όταν ακόμα απειλείται η ζωή του. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος», «αχνός» και «ανύπαρκτος, δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει την στέρηση, την κατάχρηση, την κακομεταχείριση, τα βασανιστήρια και το έγκλημα ακόμα.

Έτσι, η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με Νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαιο στα χέρια των Νονών. Και όταν συμβεί ο κρατούμενος να είναι πολιτικός και ειδικά ανήλικος, τότε η σχέση αυτή δεν είναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Είναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει, μα και να το ακόμα ανθρώπινος Νους, αν δεν την έχει ζήσει, βιώσει ο ίδιος.

Τα ίδια και απaráλλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα μόλις έχει βγει από μια θύελλα που άφησε πίσω της ερείπια και καταστροφές, αντί για ειρήνη και ανάπτυξη οι μετ' απελευθερωτικές κυβερνήσει ανέλαβα να κάνουν πράξη τις όποιες υποθήκες είχαν υπογράψει με τους παλιού επικυριάρχους και η χώρα κυβερνήθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, που ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα συνεργαζόμενη με τους ενσυνείδητους ένοπλους, πολιτικούς και οικονομικούς συνεργάτες των κατακτητών, γκρέμιζαν! Αυτό που ο λαό με αίμα σάρκα και κόκαλα είχε χτίσει.

Αν τα γράφω είναι γιατί κάποια Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Φώτα τα πέρα στο μεταγωγό του Πειραιά κάτω από αντίστοιχες συνθήκες.

Η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του, ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση και τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του σε ολόκληρη τη ζωή γράφει:

Λέει λοιπόν, σε αυτό το ποίημα η Ποιήτρια εκφράζοντας το ΝΑΙ των πολύχρονα κρατουμένων: «Αμα θα Βγω, θ ανέβω σε λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλειμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέραιο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε από τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς, λαός αγωνιστής». Όταν λοιπόν, για τη φυλακή γράφει αυτά ο καθένας καταλαβαίνει τη θα έγραφε αν στο στίχο αυτό προστεθεί και ένα για τα κρατητήρια και κυρίως για τα πειθαρχία, με ποια λόγια θα...

Στις φυλακές εκτός από την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες ανοίγουν μόνο προς τα έξω και αυτό όχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλά για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω από την πόρτα και όταν ακόμα απειλείται η ζωή του. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος», «αχνός» και «ανύπαρκτος, δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει την στέρηση, την κατάχρηση, την κακομεταχείριση, τα βασανιστήρια και το έγκλημα ακόμα.

Ετσι, η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με Νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαιο στα χέρια των Νονών. Και όταν συμβεί ο κρατούμενος να είναι πολιτικός και ειδικά ανήλικος, τότε η σχέση αυτή δεν είναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Είναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει, μα και να το ακόμα ανθρώπινος Νους, αν δεν την έχει ζήσει, βιώσει ο ίδιος.

Ο συλληφθής οδηγείται στην ασφάλεια και η ασφάλεια, μετά τα βασανιστήρια να ομολογήσει το όποιο «έγκλημα» στο στρατοδικείο και μετά την καταδίκη στο μεταγωγό. Όλοι σχεδόν οι κρατούμενοι κατάδικοι και εξόριστοι έχουν περάσει μεγάλο μέρος της ποινής και της ζωής τους στα κρατητήρια και τα μεταγωγά. Εκεί στα μεταγωγά υποδοχής και μεταφόρτωσης άρχιζε το δράμα του κρατουμένου γενικά και του πολιτικού ειδικά. Και λέω ειδικά γιατί την εποχή εκείνη ο ποινικός κρατούμενος ήταν μόνο κρατούμενος, ενώ ο πολιτικός εκτός από κρατούμενο και πριν από κρατούμενος ήταν «ΕΧΘΡΟΣ» και σαν εχθρός είχε την αντίστοιχη εχθρική μεταχείριση.

Ο Εισαγγελέας Δελαπότρας την εποχή εκείνη υπηρετούσε στο Πρωτοδικείο Γυθείου. Την εμπειρία του για την περίοδο εκείνη, τον τρόπο και τους σκοπούς του κατεστημένου και το πως λειτουργούσε τότε τη δικαιοσύνη, μα και η ίδια η δικαιοσύνη την έχει συμπυκνώσει σε ένα από τα βιβλία του με τον τίτλο «Το Σημειωματάριο Ενός Πιλάτου»

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο εισαγγελέας κ Δελαπότρας, ζωγράφιζε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα, ένα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, πως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο.

Τα ίδια και απαράλλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα μόλις έχει βγει από μια θύελλα που άφησε πίσω της ερείπια και καταστροφές, αντί για ειρήνη και ανάπτυξη οι μετ' απελευθερωτικές κυβερνήσεις ανέλαβα να κάνουν πράξη τις όποιες υποθήκες είχαν υπογράψει με τους παλιού επικυριάρχους και η χώρα κυβερνήθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, που ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα συνεργαζόμενη με τους ενσυνείδητους ένοπλους, πολιτικούς και οικονομικούς συνεργάτες των κατακτητών, γκρέμιζαν! Αυτό που ο λαός με αίμα σάρκα και κόκαλα είχε χτίσει.

Αν τα γράφω είναι γιατί κάποια Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Φώτα τα πέρα στο μεταγωγό του Πειραιά κάτω από αντίστοιχες συνθήκες.

Και την εξήγηση για τις χιλιάδες των συλλήψεων μέσω της δικαιοσύνης, αφού αλλιώς δεν τιθασεύονταν το Αντιστασιακό ΕΑΜικό Λαϊκό Μέτωπο μας την δίνει ο Εισαγγελέας κ Βελαπόρτας. Οπως κάθε φαινόμενο έχει τη εξήγησή του, έτσι και το φαινόμενο των πολυάνθρωπων συλλήψεων και η πληθώρα κρατουμένων στα μεταγωγά και ασφυκτικά στις φυλακές είχαν τη δική του εξήγηση. Και την εξήγηση μας τη δίνει ο Εισαγγελέας κ Δελαπόριτας.

Ο Εισαγγελέας Δελαπόρτας την εποχή εκείνη υπηρετούσε στο Πρωτοδικείο Γυθείου. Την εμπειρία του για την περίοδο εκείνη, τον τρόπο και τους σκοπούς του κατεστημένου και το πως λειτουργούσε τότε τη δικαιοσύνη, μα και η ίδια η δικαιοσύνη την έχει συμπυκνώσει σε ένα από τα βιβλία του με τον τίτλο «Το Σημειωματάριο Ενός Πιλάτου»

Με την Κεφαλονίτικη καλλιτεχνική και λογοτεχνική του φλέβα, ο εισαγγελέας κ Δελαπόρτας, ζωγράφισε με ανεξίτηλα χρώματα την εποχή εκείνη και μας παρέδωσε ένα συγκλονιστικό πίνακα, ένα ζωντανό και αναμφισβήτητο ντοκουμέντο. Ενα ντοκουμέντο που δείχνει ανάγλυφα τη μετά δεκεμβριανή Ελλάδα, πως ακριβώς λειτουργούσε, γιατί αυτά που συνέβαιναν στο Γύθειο.

Τα ίδια και απαράλλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα μόλις έχει βγει από μια θύελλα που άφησε πίσω της ερείπια και καταστροφές, αντί για ειρήνη και ανάπτυξη οι μετ' απελευθερωτικές κυβερνήσεις ανέλαβα να κάνουν πράξη τις όποιες υποθήκες είχαν υπογράψει με τους παλιού επικυριάρχους και η χώρα κυβερνήθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, που ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα συνεργαζόμενη με τους ενσυνείδητους ένοπλους, πολιτικούς και οικονομικούς συνεργάτες των κατακτητών, γκρέμιζαν! Αυτό που ο λαός με αίμα σάρκα και κόκαλα είχε χτίσει.

Αν τα γράφω είναι γιατί κάποια Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Φώτα τα πέρα στο μεταγωγό του Πειραιά κάτω από αντίστοιχες συνθήκες.

Η ποιήτρια Ελη Παπαδημητρίου, σε ένα από τα ποιήματά της, θέλοντας να περιγράψει τη ζωή ενός πολύχρονα κρατούμενου, τον τρόπο που βιώνει την κλεισούρα και το όραμα της αποφυλάκισής του, ύστερα από μια μακρόχρονη κράτηση και τα βιώματα που θα κουβαλά μαζί του σε ολόκληρη τη ζωή γράφει:

Λέει λοιπόν, σε αυτό το ποίημα η Ποιήτρια εκφράζοντας το ΝΑΙ των πολύχρονα κρατουμένων: «Αμα θα Βγω, θ ανέβω σε λόφο άδεντρο, θα βλέπω από βασίλειμα σε ξημέρωμα, θα βλέπω ακέραιο ουρανό ούτε κλωναράκι πάνω γραμμένο να σβήσουνε από τα μάτια μου τα σίδερα-και πάλι αυτά θυμάμαι. ΩΣ ΤΩΡΑ πάει έρχεται κοντοστέκεται, ξημέρωσε, δεν ξημέρωσε» Το ποίημα αυτό είναι από τη συλλογή: «Μες στους λαούς, λαός αγωνιστής». Όταν λοιπόν, για τη φυλακή γράφει αυτά ο

καθένας καταλαβαίνει τη θα έγραφε αν στο στίχο αυτό προστεθεί και ένα για τα κρατητήρια και κυρίως για τα πειθαρχία, με ποια λόγια θα...

Στις φυλακές εκτός από την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες ανοίγουν μόνο προς τα έξω και αυτό όχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλά για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω από την πόρτα και όταν ακόμα απειλείται η ζωή του. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος», «αχνός» και «ανύπαρκτος, δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει την στέρηση, την κατάχρηση, την κακομεταχείριση, τα βασανιστήρια και το έγκλημα ακόμα.

Ετσι, η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με Νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαιο στα χέρια των Νονών. Και όταν συμβεί ο κρατούμενος να είναι πολιτικός και ειδικά ανήλικος, τότε η σχέση αυτή δεν είναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Είναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει, μα και να το ακόμα ανθρώπινος Νους, αν δεν την έχει ζήσει, βιώσει ο ίδιος.

Τα ίδια και απaráλλακτα γινόταν στο πολλαπλάσιο σε ολόκληρη την Ελλάδα και ειδικά στην Μακεδονία και την ύπαιθρο χώρα. Σε μια εποχή που η χώρα μόλις έχει βγει από μια θύελλα που άφησε πίσω της ερείπια και καταστροφές, αντί για ειρήνη και ανάπτυξη οι μετ' απελευθερωτικές κυβερνήσεις ανέλαβα να κάνουν πράξη τις όποιες υποθήκες είχαν υπογράψει με τους παλιού επικυριάρχους και η χώρα κυβερνήθηκε από ένα απίστευτο σκοτεινό καθεστώς παρανομίας, που ασύστολα καταστρεφόταν μέρα με την ημέρα συνεργαζόμενη με τους ενσυνείδητους ένοπλους, πολιτικούς και οικονομικούς συνεργάτες των κατακτητών, γκρέμιζαν! Αυτό που ο λαό με αίμα σάρκα και κόκαλα είχε χτίσει.

Αν τα γράφω είναι γιατί κάποια Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και Φώτα τα πέρα στο μεταγωγό του Πειραιά κάτω από αντίστοιχες συνθήκες.

Ξεχνώντας ή μην ξέροντας οι άνθρωποι ότι χάρη στον Ελληνισμό υπάρχει η ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στην ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης που χωρίς αυτήν, δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο χριστιανισμός και κυρίως ξεχνώντας ότι πριν από τον χριστιανισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προ υπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια

Οσο για τους δεσμοφύλακες όταν το παρά έκαναν και κυρίως όταν τόλμησαν καθώς ήταν ανάμεσά μας για να παρακολουθήσουν αυτούς που δεν πειθαρχούσαν στη διαταγή είχαν εντολή, να τους βγάζουν στην αναφορά στον Αρχιφύλακα και αυτός στο πειθαρχείο για πολλές μέρες. Όταν η σποραδική απειθαρχία επεκτάθηκε, άρχισαν να χρησιμοποιούν τις μαγκούρες, τότε τους είπαμε όχι μόνο στη διεύθυνση αλλά και σε αυτούς: «Εσείς που φοράτε στέμμα, εσείς είστε υποχρεωμένοι να κάθεστε προσοχή». «Εμείς σαν πολιτικοί κρατούμενοι στο εξής δεν θα πειθαρχήσουμε». Ετσι έκλεισε το επίμαχο θέμα του Πολυχρονίου.

Ο βίος και την πολιτεία της Εκκλησίας και των εκάστοτε Αρχιεπισκόπων, ήταν πολύ πράγνωνη και κατά περιόδους ιδιόμορφη. Η προπολεμική κλείνει με τον Ιωαννίνων, που όχι μόνο πρωτοστάτησε, αλλά και πίεσε λένε τους επίορκους στρατηγούς να παραδώσουν τα όπλα, να αποδεχθούν άνευ όρων την κατοχή, την παραδοχή της συνεργασίας με τους κατακτητές και αργότερα την αιματηρή αγγλική ένοπλη επέμβαση.

Η μετά απελευθερωτική αρχίζει με τον Δαμασκηνό, που ο Τσιώρτσιλ τον έχρησε Αρχιεπίσκοπο και αντιβασιλέα συνάμα και ευλόγησε τον εμφύλιο, που τόσο ήθελε ο Τσιώρτσιλ να έχει όχι μόνο την ευλογία, αλλά και την συμπαράσταση της Εκκλησίας. Ενώ λοιπόν, ευλόγησε τα όπλα και στήριξε τους Αγγλους στο εμφύλιο, δεν έκανε τίποτε στη διάρκεια του για τη διάσωση του σώματος-ζωή των ηττημένων και ειδικά των κρατουμένων, με το πρόσχημα όμως, της διάσωσης της ψυχής, συμμετείχε στην ολοκλήρωση του εγκλήματος. Μέσω της εξομολόγησης ακόμα και την ώρα της εκτέλεσης.

Το κατεστημένο θέλοντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους από τα «νύχια» του κομμουνισμού, τα δίκτυα της Αράχνης όπως έλεγαν. κυρίως όμως, για να μην ηττηθεί ιδεολογικά, αγωνιστικά και ιστορικά και την ίστατη ακόμα στιγμή. Λίγα λεπτά πριν την χαριστική βολή. Την ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν είχε, μέσω της δήλωσης «μετανοίας», προσφέροντας ελευθερία και ζωή. Ζωή και ελευθερία, που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση, εκτός από όλους τους άλλους ιδεολογικούς, καταπιεστικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, χρησιμοποιούσε και αυτήν ακόμα την εξομολόγηση και την κοινωνία των αχράντων μυστηρίων γίνονταν για το σκοπό αυτό.

Η Εκκλησία σαν συμμετοχος του κατεστημένου, όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι υπέρ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. Δεν υπήρξε μέτρο, που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, εν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος της Εκκλησίας ήταν σαφής και ξεκάθαρος. Στο γιατί και η Εκκλησία; Τη συμμετοχή της τη δικαιολογούσε με την άποψη ότι: «Έχουμε χρέος απέναντι στο χριστεπώνυμο ποίμνιο και ειδικά στις νέες γενιές, να παραδόσουμε μια χριστιανική κοινωνία, ανέπαφη και αμόλυντη από το μίasma του της αθεΐας», εννοώντας τον κομμουνισμό. Ήταν τόσο το πάθος που όταν διατύπωναν αυτή την άποψη, αυτή την ταύτιση της αθεΐας με την όποια κοινωνική πρόοδο και ειδικά με τον κομμουνισμό, σε βαθμό που παραγνώριζαν το γεγονός ότι τίποτε δεν εμποδίζει τον άνθρωπο να πιστεύει, ενώ παράλληλα να αγωνίζεται για να ξεφύγει από την μέγγενη της εξάρτησης και τον χριστιανικό Μεσαίωνα που βιώνει το χριστεπώνυμο ποίμνιο και τον κομμουνισμό ακόμα.

Ο πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός, σε όλες τις φάσεις της ζωής μας, στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα. Από την Ασφάλεια, την εκφώνηση από τον άμβωνα των δηλώσεων «μετανοίας». Δηλώσεις που ενώ γνώριζαν πολύ καλά τον τρόπο με τον οποίο είχαν αποσπαστεί, οι περισσότερες σε κατάσταση έκτος εαυτού από τα βασανιστήρια και πολλές, με το χέρι ίσως του βασανισμένου, κινούμενο όμως το μολύβι από το χέρι του βασανιστή, αφού υπήρχε και μπόνους σε αυτόν που θα την αποσπούσε αυτήν την πολύτιμη δήλωση «Μετανοίας»

Τη δήλωση που για το κατεστημένο την θεωρούσε εκτός από την αφαίρεση ιδεολογικών αντιπάλων και ιδεολογική νίκη. Την προτροπή και κατ' οίκον ακόμα στους γονείς, να πιέσουν τα παιδιά τους να κάνουν αυτήν την πολυπόθητη δήλωση μετανοίας, με την οποία δήλωση παραγράφονταν τα όποια «εγκλήματα όσο ειδεχθή» και ήταν αυτά που είχε διαπράξει εις βάρος ατόμων και της πατρίδας πολεμώντας επί τρεΐα και πλέον χρόνια τους κατακτητές και τους συνεργάτες πρώτα και όταν

χρειάστηκε και τους Αγγλους Τζώνιδες που ήρθαν να απελευθερώσουν την ήδη απελευθερωμένη χώρα μας.

Και το ποιο άσχημο, αν όχι τραγικό είναι το γεγονός, ότι ενώ γνώριζαν ότι πολλές από τις δηλώσεις αυτές, είχαν ανακληθεί στις αίθουσες των στρατοδικείων. Εκεί που κρίνονταν η ζωή και το μέγεθος της ποινής, καθώς και η ανάκλησή της δήλωσης, για το κατεστημένο σήμαινε εξαπάτηση και εμπαιγμός: όρθιος ο κατηγορούμενος μπροστά στο ακροατήριο «δήλωνε» ευθαρσώς με πλήρη επίγνωση των συνεπειών, που θα είχε τώρα πλέον αυτή μου και μόνο η δήλωση και όχι αυτή που μνημονεύσατε:

«Ότι είναι προϊόν βασανιστηρίων ή δεν την υπέγραψα Εγώ. Είναι προϊόν που αποσπάστηκε αν πράγματι αποσπάστηκε χωρίς τη συμμετοχή της νόησης, γι' αυτό παρακαλώ το σεβαστό δικαστήριο, να μην τη λάβει υπόψη του ως προς την προσμέτρηση ποινής. Την ανακαλώ και παρακαλώ να θεωρηθεί ως μη γινόμενη» μέχρι τον τάφο

Αυτά και πολλά άλλα που δεν είναι του παρόντος κλείνει η μετά απελευθερωτική και αρχίζει της δικτατορικής περιόδου με πρώτο όπως, του Ιερώνυμου, που με ένα ιδιόμορφο τρόπο τη νύχτα της 21ης Απριλίου, εισπήδησε καθερώνοντας τον εκλεγμένο Αρχιεπίσκοπο και επανέφερε στη ζωή των Ελλήνων τον μεταξικό «Γ! Ελληνικό πολιτισμό», μετονομαζόντο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», τις κάθε φορά εκ κρίξεις του Αρχιεπισκόπου Σεραφίμ, που αποκαλούσε την Ιερά Σύνοδο ή μέρος αυτής «κοράκια» μέχρι την ημέρα που έγινε η εκλογή του Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου.

Και μια που ο λόγος για την Ιερά Σύνοδο, όπως και μέρος των βουλευτών της Ν.Δ, που δεν άφηναν να περάσει Πάσχα, Χριστούγεννα και πρωτοχρονιά, που να μην κάνουν αίτηση προς το Συμβούλιο Χαρίτων να δώσει, έστω και για ανθρωπιστικούς λόγους χάρη στους δικτάτορες. Κάτι που δεν έκανε στα 20 χρόνια της ύπαρξης των Αντιστασιακών πολιτικών κρατουμένων.

Αυτά μέχρι την εκλογή του Χριστόδουλου. Μια εκλογή που ενώ στην αρχή έδειχνε ότι θα εξομαλυνθούν κάποια πράγματα στο χώρο της Εκκλησίας, πυροδότησε μια νέα συνεισφορά στον προβληματισμό των σκεπτομένων Ελλήνων για το πού τα πάει η Εκκλησία;

Ο Χριστόδουλος όμως, από τη επόμενη της εκλογής του, παρά κάποιες ελπίδες που υπήρχαν με την εκλογή του, τις οποίες ελπίδες συμμερίστηκαν πολλοί, πως θα ανανέωνε τον Εκκλησιαστικό λόγο και με πράξεις. Πράξεις που θα έφερναν την Εκκλησία κοντά στο λαό, στο όνομα του εθνικού «κινδύνου» (αλήθεια ποιόν εθνικό κίνδυνο διαβλέπει ο Χριστόδουλος;) που όχι μόνο διέλυσε τάχιστα αυτές τις αυταπάτες και έδειξε με την ασυγκράτητη πολιτικολογία του, και με τις σκοταδιστικές παρεμβάσεις του, αποφάσισε να παίξει διπλό ρόλο. Αντί, να ανοίξει διάβλους επικοινωνίας με το λαό, έκλεισε ερμητικά και τις όποιες διαβάσεις υπήρχαν με ό,τι ανανεωτικό και σύγχρονο, είχε ήδη αποδεχθεί η ελληνική κοινωνία και οδήγησε την Ιεραρχία στις χειρότερες στιγμές της.

Διαμόρφωσε ένα οχυρό νέο συντήρησης, περιφρουρώντας σε απαράδεκτο βαθμό τα κεκτημένα του, οργίασε με την εκμετάλλευση της πίστης, την αθωότητα και την άγνοια των ανθρώπων και, ανακηρύσσοντας τον εαυτό του απευθείας αντιπρόσωπο του Θεού και στο όνομα του έσερνε κατά το δοκούν το ποίμνιο, κυρίως αυτό που πίστευε στην παράδοση σε βαθμό που ο καθένας αναροτιώναν, που το πάει και πως είναι δυνατόν ύστερα από όσο συμβαίνουν, να περνάμε ολόκληρη τη ζωή με μάτια μισόκλειστα, αυτιά βουλωμένα και σκέψεις ναρκωμένες από το λιβάνι;

Ετσι, είχαμε φτάσαμε στο σημείο, ενώ υπήρχαν τόσα προβλήματα. Προβλήματα που έχουν άμεση σχέση με τη ζωή και την ποιότητα της ζωής, σαν άνθρωποι να έχουμε χάσει την ανθρωπιά. Το μόνο που πρέπει και μας επιτρέπει η Θεοκρατική-θεολογία και η Εκκλησίας ήταν να σκεπτόμαστε και ασχολούμαστε σαν άνθρωποι στο διάβα της ζωής μας, μόνο, με το πως γιόμαστε, πως πεθαίνουμε και πως θα εξασφαλίσουμε σε πρώτη θέση τάφο, και κυρίως να μην παραλείψουμε να είναι πλούσια και πολυάνθρωπα τα μνημόσυνα και τη δοξασία εσαεί των κοκάλων.

Σε κάθε περίπτωση ο Αρχιεπίσκοπος, σήκωνε το δάκτυλο και έδειχνε τον ένοχο. Πάντα είχε έτοιμο ένα ανάθεμα, που ανάλογα με τη στιγμή, τη διάθεση, τη γνώση και τις πεποιθήσεις το έριχνε όπου «δει» και κατά το δοκούν. Ετσι και αλλιώς, υπήρχαν πολλοί στόχοι και φυσικά όχι χωρίς λόγω... Σίγουρα ήταν όλα αυτά, και πολλά άλλα που συνθέτουν αυτόν τον φαύλο κύκλο στον οποίο κινούμαστε, αναπαραγόμαστε, βολευόμαστε και όπως πάντα σιωπούμε...

Σιωπούμε για τις δύσκολες συνθήκες που βιώνει το 80% των Ελλήνων, και τις τραγικές μέχρι απάνθρωπες, που βιώνει το τεράστιο εκείνο ποσοστό που ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και αυτούς του Τρίτου κόσμου που πεθαίνουν σαν τις μύγες. Η ξεχνάμε, ότι οι δύσκολες συνθήκες είναι κατά βάση αυτές που σπρώχνουν τον άνθρωπο της φτώχειας και του έντεχνα οργανωμένου αδιέξοδου στη θρησκεία, αφού αυτή είναι ο στεναγμός και η καταφυγή του πλάσματος που στερείται και καταπιέζεται.

Για να το πετύχει αυτό εγκαθίδρυσε στη διοίκηση της Εκκλησίας ένα σύστημα απόλυτα συγκεντρωτικό, αυταρχικό, προσωπό-κεντρικό, αδιαφανές με σαφέστατα κοσμικά και πολιτικά δεδομένα. Όπως οι λαοί συνάξεις, οι ταυτότητες, οι δηλώσεις επαναβεβαίωσης της χριστιανοσύνης κλπ. Και σε συνέχεια ο μακαρίτης, διεκδίκησε ρόλο, λόγω και εξουσία. Και όχι απλώς εξουσία, αλλά εξουσία πολύ πέρα των όσων θεσμικά δικαιούται και έχε αποστολή η Θρησκεία. Αν σε αυτό προστεθεί ότι πολλοί ισχυροί μηχανισμοί και θεσμοί όπως: η Δικαιοσύνη, τα όργανα τάξης μα και αρκετοί πολυτελείες, όχι μόνο του επέτρεπαν να λέει και να κάνει πράξη τις όποιες βλέςεις του, αλλά και ότι καθημερινά ολόένα και περισσότεροι θεσμικοί εκπρόσωποι, του εξέφραζαν τον θαυμασμό τους για τα λεγόμενα του!

Ο μακαρίτης Χριστόδουλος, «διαβάζοντας» στη διάρκεια της χούντας, αναδείχθηκε σε αρχιερέα της εθνικοφροσύνης, ιδεολογικό αρχηγό της συντηρητικής παράταξης σε μια στιγμή κρίσης της ιδεολογίας της, αλλά και κρίση της Θεολογίας και ειδικά της Θεογονίας. Με τα γεμάτα εμπάθεια κηρύγματά του κατά του Διαφωτισμού και του πολύτιμου κόσμου της κουλτούρας γενικά, διαστρέβλωνε πλήρως και την ιστορία, καθώς και το νόημα των σύγχρονων αγώνων για την υπεράσπιση των μεγάλων ιδανικών της Ειρήνης, της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας, της Ισοτητας γενικά και των δύο φύλων ειδικά, και καταπολεμούσε με έναν ιδιόμορφο τρόπο τα Ανθρώπινα δικαιώματα.

Χαρακτηριστικό και πρωτότυπο φαινόμενο του ανθρώπου, ήταν όπου πήγαινε, έπρεπε να συνοδεύεται πάντα, όχι βέβαια τυχαία από τα ΜΜΕ, όπου ακούγονταν πολλαπλά και παρατεταμένα χειροκροτήματα ή και το «όλοι μαζί» (ακόμα και μέσα στις Εκκλησίες) θυμίζοντας στημένες κομματικές συγκεντρώσεις. Και όταν η διαπλοκή έδесе λειτουργικά, και γνωρίζοντας πλέον ότι οι γνώστες δεν θα αντιδράσουν και οι υπόλοιποι θα το καταπιούν αμάσητο, δεν δίστασε και αυτός (παρ' είχε διαβάσει πολύ στη διάρκεια της δικτατορίας), να χρησιμοποιήσει εκείνο το

κατάπτυστο για τον ελληνισμό και τον πολιτισμό, που μπροστά στο αδιέξοδο χρησιμοποίησε ο Της Σύρας επίσκοπος στη Γυούρα.

Διακωμωδούσε την Ευρώπη με τα αντιευρωπαϊκά του κηρύγματα. Κηρύγματα που δεν τον εμπόδιζαν, παρά τις λοιδορίες κατά των «ευρωλιγούρηδων» να επιδιώκει με όλα τα μέσα να επωφεληθεί από τα προγράμματα (πακέτα) της Ε.Ε. Και ενώ Ομνύει κατά της Δύσης που συνωμοτεί κατά της Ελλάδας, επένδυε και στην απορρόφηση της σατανικής Ευρώπης στο μέλλον από την Ορθοδοξία με το καταγέλαστο σύνθημα του δονούσε τις «λαοσυνάξεις»: Ελλάς-Ευρώπη-Ορθοδοξία. Σύνθημα που η πεμπτουσία του συμπυκνωνόταν στην **Εκ κληση** «όπισθεν ολοταχώς».

Οι συμμετέχοντες σε αυτήν την προσπάθεια, καταφεύγουν σε μια σειρά ενέργειες και συνθήματα σαν αυτά που οι εθνικιστές στη χώρα μας ιδεολογικοποιώντας την διαστρεβλωμένη ιστορία έχουν μουνζουρώσει-βρωμίσει όλη την Ελλάδα με το σύνθημα «εθνικισμός τώρα». Ενα σύνθημα που στη μετάφρασή του σημαίνει «πίσω ολοταχώς στον εθνοφυλετισμό» και την «καθαρότητα της φυλής», το «Περιούδιος λαός του Θεού κλπ». Κάτι που και στη σημερινή αντιφατική πραγματικότητα, πληθαίνουν οι ενδείξεις ισχυροποίησης των αντιδραστικών και φασιστικών τάσεων παρά τις διαβεβαιώσεις των κυβερνήσεων ο,τι όλα πηγαίνουν καλά. Και αλίμονο στους λαούς που πέφτουν στην παγίδα του «εθνικισμού-περιούσιου λαού», ευγονία κλπ είχαν κατάληξη τον Καιάδα.

Για το λαό αυτό μοιραία συνέπεια: **ο φασισμός, ο ρατσισμός:** (κανείς δεν είναι σαν και εμάς,) άρα εκείνο που μένει όταν λείπει η αποδοχή και η παραδοχή του διαφορετικού **ο πόλεμος**. Για να επιβληθούμε εμείς οι «καλύτεροι». Εμείς που τα ξέρουμε και τα μπορούμε **ΟΛΑ**. Η ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια ή παρόμοια φαινόμενα. Φαινόμενα που οδήγησαν στην καταστροφή ούκ ολίγες αυτοκρατορίες,μα και την Βυζαντινή.

Με έναν ιδιόμορφο τρόπο όσο βρισκόταν εν ζωή επανερχόταν (δεν σταμάτησε ποτέ) με δρυμνήτητα η πανάρχια μονομαχία ανάμεσα στην επιστημονική ερμηνεία του κόσμου απ την μια μεριά, που στηρίζεται στην παρατήρηση, στο Νού, τη γνώση και την απόδειξη, με τη θεολογική ερμηνεία του κόσμου από την αλλη. Βέβαια σήμερα οι παλιές θεολογικές και θεοληψικές ερμηνείες του κόσμου έχουν αλλάξει. Η πρόοδο της επιστήμης που πιστεύει και καθημερινά αποδεικνύει, πως τίποτε δε δημιουργήθηκε ποτέ με θεϊκή θέληση από το τίποτε... Το γεγονός αυτό υποχρέωσε τους οπαδούς της θεολογικής κοσμογονίας, όχι μόνο να αλλάξουν την μέθοδο αμφισβήτησης και καταπολέμησης της επιστήμης. Αλλά και χρησιμοποιούν με θαυμαστή επιδεξιότητα και εφευρετικότητα την ποικιλία των δυσεξήγητων φαινομένων που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος και η επιστήμη καθώς προσπαθούν να αποσπάσουν ολόένα περισσότερα μυστικά από την φύση και τον τρόπο λειτουργίας της.

Στην προσπάθεια αυτή δεν λείπουν βέβαια και οι αναβιώσεις μυθολογικών αντιλήψεων. Αντιλήψεων που θα νόμιζε ο καθένας πως έχουν θαφτεί μαζί με τον Μεσαίωνα. Βέβαια η ιδιομορφία και το βάθος των ψυχικών φαινομένων, βοηθά και δίνει ευκαιρίες για μια χωρίς συστολή επανεμφάνιση του αποκρυφισμού, της μαγείας και των θαυμάτων πολλές φορές και με το μανδύα της στρατευμένης και της «επιστήμης»

«...Αυτόν λοιπόν το φόβο της ψυχής κι αυτά τα σκοτάδια πρέπει να τα διαλύσουν όχι οι ακτίνες του ήλιου ούτε τα φωτεινά βέλη της ημέρας, αλλά η θέα της φύσης και η ερμηνεία της...» λέει ο titouys carys lycrityw VI 39-41.

Ο τότε προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας, ενώ έκανε σαφή την άβυσσο που τον χώριζε από τους σημερινούς βηματισμούς του έθνους και της επιστήμης, ήταν ένας απ τους ανθρώπους που έχει συλλάβει καλύτερα από πολλούς άλλους δημαγωγούς, το επίπεδο γνώσης μεγάλων στρωμάτων. Έτσι, παίζοντας με τη βαθιά θρησκευτική πίστη τους και την άγνοια και ταυτίζοντας την Εκκλησία, δηλαδή τον εαυτό του με την πίστη, άφησε ανοιχτό το δρόμο σε απόψεις του τύπου η Εκκλησία να ευλογεί κάθε μπαρπέρικο, μπαμπικιού, καρπουατέρ, θαύματα και Αγιοποιήσεις, φαινόμενα χομεϊνισμού, για τα οποία ντρέπεται κάθε ορθόφρων θρησκευόμενος.

Όλοι λίγο πολύ γνωρίζαμε τους δεσμούς του Αρχιεπισκόπου με την «Χρυσοπήγη», αυτό παραθρησκευτικό καρκίνωμα, το Γκεπελικό όργανο «στόχο» στο οποίο, ενώ αρθογραφούσε στη διάρκεια την χούντας, δεν είχε το «χρόνο» λέει να συνηθειτοποιήσει τους «Έλλας Έλληνων Χριστιανών» δικτάτορες και τα έργα τους, που τόσο τα νοσταλγούσε ο Χρίστοδουλος και μας διαβεβαιώνει ότι τότε δεν είχε (διάβαζε) και το χρόνο να συλλάβει ως προς τα αίτια που οδηγήθηκε η χώρα στην 7χρονη δικτατορία και τις τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

Υστερα από όλα αυτά ήταν επόμενο ο Αρχιεπίσκοπος, συνεπικουρούμενος από τη γνωστή παρέα του είχε δημιουργήσει την εντύπωση στον εαυτό του ότι όλα τα διακινούνται πλέον όπως αυτό πιστευει, θέλει και φρονεί ότι όλα του επιτρέπονται, ότι μπορεί να μην δίνει λογαριασμό πουθενά και σε κανέναν, ούτε και σε αυτό το Πατριαρχείο. Και γι' αυτό διεκδικούσε όλο και περισσότερα: ήθελε τα πάντα, ζητούσε τα πάντα, διεκδίκησε τα πάντα, μιμούμενος τον Αρχιεπίσκοπό Δαμασκηνό, που ο Τσιώρτσιλ είχε διορίσει αντιβασιλέα και τα είχε πάρει όλα και όχι μόνο τα θεολογικά: αλλά και σε αέρα γή και θάλασσα, όπως ήθιστε, αλλά και τα κοινωνικά, ανθρώπινα με τις ευλογίες του μέγα Τσιώρτσιλ: κράτος, στρατό και δύναμη.

Το «σύστημα του Χριστόδουλου» δεν μπορούσε παρά να στηριχθεί σε ύποπτους ανθρώπους, δεν μπορούσε παρά να χρησιμοποιεί και ύποπτες μεθόδους. Τους ανθρώπους αυτούς και τις μεθόδους τους είχε ανάγκη, προκειμένου να του εξασφαλίζουν σχέσεις «ευμενούς διαπλοκής» με τη Δικαιοσύνη και τους όποιους άλλους θεσμικούς συνεργάτες του. Ένα σύστημα εξωθεσμικό με επιθετικά «θεσμικές» λειτουργίες. Με ηγέτες και στελέχη που δεν λογοδοτούν στο λαό, αλλά «πολιτεύονται» για λογαριασμό του. Ένα σύστημα το οποίο «υπεξαιρεί» κοσμικές εξουσίες, που διεκδικεί ρόλο, λόγω και επιρροή εκεί ακριβώς που δεν του έπεφτε λόγος και ρόλος του. Ένα σύστημα που είχε «διαπλέκει» με πολιτικούς, με δικαστικούς και με πάσης φύσεως θεσμούς και αρχές. Το «σύστημα» αυτό δυστυχώς έχει και σήμερα όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που κληρονομήσαμε από τον Μεταξά, που καθιέρωσε με βαθιές ρίζες την «παρακρατικής» λειτουργία του, με την καθαρότερη δυνατή την εννοιολογική διατύπωση του όρου...Το ΑΚΟΥ, ΒΛΕΠΕ, ΣΩΠΑ!

Το μέγεθος και το βάρος των αποκαλύψεων είναι τεράστιο. Οι αναθυμιάσεις αυτές που εκπέμπονταν από αυτούς του χώρους, δεν πρέπει άλλο να επεκταθούν. Και δεν πρέπει γιατί βλάπτουν εκτός από την Εκκλησία και τη χώρα. Το σνομπάρισμα του Πατριαρχείου, οι εξελίξεις στο Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων έδειξαν, πως το πρόβλημα έχει σαφώς ξεφύγει πλέον απ τα όρια της ηθικής και επιβεβαιώνει πως από καιρό τώρα έχει ήδη δρομολογηθεί και είχε γίνει ξεκάθαρος πολιτικός ο λόγος και ο ρόλος της Εκκλησίας. Αλλωστε αυτός ήταν ο βασικός στόχος του Χριστόδουλου. Αλλωστε αυτός ήταν ο στόχος των λαοσυνάξεων, η επαναβαίωση τις χριστιανοσύνης των πιστών, των ταυτοτήτων κλπ. Ενέργειες και πράξεις που περιέχουν τον κίνδυνο

να οδηγηθεί η χώρα στο διχασμό και να διαταραχθεί η κοινωνική συνοχή των Ελλήνων.

Υστερα από αυτήν την παρέκκλιση της Ιεραρχίας, άμεσα πρέπει να μπει το θέμα των σχέσεων Θρησκείας, Εκκλησίας με την κοινωνία. Και αυτό γιατί η διάκριση της Εκκλησίας από την πολιτεία είναι καθ' όλα συμβατή ως προς την θεολογική παράδοση και ως προς την εγχώρια Νομική παράδοση και κυρίως και ως προς τον νομικό πολιτισμό της Νεοτερικότητας. Αλλωστε τα 9/10 των Ορθοδόξων αυτοκέφαλων Εκκλησιών ζουν σε καθεστώς χωρισμού απο το κράτος.

Και πρέπει γιατί, όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφου είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά τη διάρκεια της λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα.

Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικός θεσμός. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου. Και αυτό γιατί, ενώ, τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά και ανθρώπινα, δυστυχώς ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός με όλες τις συνέπειες που αυτός ο τρόπος λειτουργίας συνεπάγεται.

Οταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικά ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μια κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τους Δεσποτάδες και τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος όπως είναι γνωστό, τα βρίσκει πάντα με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δίστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακμίδα πίστης, κάτι που ζητά επίμονα και επιτακτικά απο τους πιστούς.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής όχι μόνο του πνευματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντησε συντηρητικός. Τόσο συντηρητικός και αντιδραστικός που εξακολουθεί να θεωρεί οτι και σήμερα ακόμα «ισχύει το προπατορικό αμάρτημα» και ως εκ τούτου ο άνθρωπος γεννιέται αμαρτωλός και είναι αυτός ο Κλήρος, που θα τον απαλλάξει απ τις «αμαρτίες». Κηρύττει σε όλους τους τόνους οτι ή γυναίκα οφείλει την ύπαρξή στα δυο πλευρά που ο Θεός πήρε από τον Αδάμ, και θεωρεί τη γυναίκα υπεύθυνη για την έκπτωση του Αδάμ. Και με το επιχείρημα αυτό, καταδικάζει την ισότητα των δύο φύλων και παλιότερα την μόρφωσή της..

Καταδικάζει μετά βδελυγμίας, την κλωνοποίηση και μέχρι πριν λίγο την μεταμόσχευση οργάνων, με το επιχείρημα οτι στην ανάσταση ο αναστημένος πρέπει να έχει όλα του τα όργανα, ξεχνώντας τα εκατομμύρια των νεκρών των πολέμων τοπικών και Παγκοσμίων που έμειναν άταφα και πολτοποιημένα από τα κανόνια και τις ατομικές Βόμβες, καταδικάζει την καύση των νεκρών και μετά βδελυγμίας τον ενδοφυλικό γάμο, τις προγαμίες σχέσεις κλπ.

Θεωρία και δεδομένο που της επιτρέπει σαν αντάλλαγμα να θεσμοθετεί μεγαλοφώνως την υποταγή της γυναίκας στον άνδρα με τη ρήση «η δε γυνή να φοβείται τον άντρα» και πολλά άλλα παρόμοια, προκειμένου να υποτάξει τη γυναίκα και μέσω της μονογαμικής οικογένειας και σε συνεργασία με την ιδιοκτησία της

οποίας είναι ο μεγαλύτερο ιδιοκτήτης της χώρας, την κατασκεύασε δούλη του αντροκεντρικού συστήματος παραγωγής και αναπαραγωγής και εργαλείο κατανάλωσης. Συμμετέχει συνειδητά στο ειδικότερο των εγκλημάτων, που διέπραξε το αντροκρατούμενο ιδιοκτησιακό σύστημα στην κατασκευή του θυλικού Ανθρώπου σε γυναίκα. Την χαρακτηρίζει Μάγισσα και δεύτερης κατηγορίας ανθρώπινο Όν και πολλά άλλα τέτοια χαριτωμένα.

Ο κλήρος με την κληρό-Λαϊκή εκλογή και λειτουργία, δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγείλει και δεν καταπολεμά πολλές από τις «αξίες» και τρόπους που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Εγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελληνική Εκκλησία βιώνει και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί σαν εταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές και πολιτικές ακόμα φιλοδοξίες. Δεν μπορεί να ξεχάσει «το δια του σταυρού σου πολίτευμα». Υποκρίνεται οικουνικότητα, αλλά προπαγανδίζει αφελώς εθνικοκεντρικές απόψεις περί «περιούσιου λαού», ενώ συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελάχιστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ' εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση που ζει ο απλώς άνθρωπος!

Επειδή συμμετείχα στην Αντίσταση και έχω μια ηλικία, θυμάμαι σαν τώρα τη δήλωση του μέλους της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ)-κυβέρνησης του βουνού, του καθηγητή Πέτρου Κόκαλη, που ήρθε σε γνώση μας με ανακοίνωση και αφορούσε την απρόσκοπτη άσκηση της θρησκευτικής λατρείας της ορθόδοξης και των άλλων εκκλησιών και την διαβεβαίωση ότι είναι ανεμπόδιστη: «απέναντι της Εκκλησίας η θέση μας είναι ξεκαθαρισμένη: Απόφαση της ΠΕΕΑ είναι να μη θίξει τίποτε από ό,τι αφορά την εκκλησία» και την ιδιοκτησία και με αντίστοιχη απόφαση του εξέδωσε υποχρέωνε τους τυχόν καταληψίες να πληρώνουν ενοίκιο για το χωράφι ή το σπίτι που έχουν καταλάβει αυθαίρετα στη διάρκεια της κατοχής.

Το κάθε σύστημα εξουσίας προκειμένου να διατηρήσει αδιατάρακτη την εξουσία του, από την εμφάνιση ακόμα ενός φαινομένου που ενδεχομένως στο απώτερο μέλλον θα την αμφισβητήσει αν όχι στο σύνολο, αλλά εστω και σε μερικά σημεία, σαν σύστημα εξουσίας είναι υποχρεωμένο να πάρει τα αντίστοιχα ιδεολογικά, πολιτικά και κατασταλτικά ακόμα μέτρα. Μια και το σύνολο σχεδόν του λαού είναι θρησκευόμενο και κυρίως τα κατώτερα οικονομικά και πνευματικά στρώματα τα οποία λόγω ακριβώς αυτής της άγνοιας και της φτώχειας είναι τα περισσότερο συνδεδεμένα με την θρησκεία και την παράδοση και στα οποία ιδεολογικά θρησκευτικά λόγω της υστέρησης απευθύνεται η ηγεσία της αμφισβήτησης υποσχόμενη μια καλύτερη ποιότητα ζωής και ανθρωπιάς.

Τα πρώτα βασικά, κύρια και πιο αποτελεσματικά μέτρα που παίρνει η εξουσία πάντα σε συνεργασία με την Εκκλησία είναι μέτρα ιδεολογικά: όπως η θρησκεία, η παράδοση, τα ήθη, τα έθιμα κλπ, που αποτελούν τα βασικά βάθρα πάνω στα οποία στηρίζεται κατά κύριο λόγο η εξουσία.

Όπως σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν ταξικές διαφορές όσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής, έτσι και στην ελληνική

κοινωνία υπήρχαν άνθρωποι που δεν συμφωνούσαν με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα ζωής.

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά από τα όποια δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις που απεργάζεται, να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα άλλο θεολογικό ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρικού, που όταν μιλάει για τον περήφανο Αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους «προσκηνημένους» του κάμπου και που ψηλά στ' απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, και της ποιο απόλυτης ορθοδοξίας». Να αποτελεί η Ορθοδοξία μια αληθινή αξία και όχι κάτι καθημερινό και πρόχειρο.

Σ' αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερνε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική του μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα της έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή δημόδη χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας παράδοσης, τα αναντικατάστατα με τη λαϊκή συνείδηση.

Και ενώ, οι Αντιστασιακοί πιστεύαμε αυτά, όταν πολλοί από εμάς για λόγους που δεν είναι του παρόντως, βρεθήκαμε κρατούμενοι βιώσαμε μια Εκκλησία που δεν είχε καμιά, μα κα'μια απολύτως σχέση με αυτά τα πιστεύω. Όπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Εκκλησία κάλυψε με το Ράσο της, και αδιαμαρτύρητα τα όποια ανομήματα, του μετά απελευθερωτικού κατεστημένου, όπως είχε καλύψει αδιαμαρτύρητα τον «Γ! Ελληνό-χριστιανικό πολιτισμό της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας. Και όχι μόνο:

Σχεδόν κάθε πρωί για μερικούς συγκρατούμενους συναγωνιστές, ήταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν είχε.

Οι «αρμόδιοι» σε όλη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια. Περίμεναν αποκαλύψεις και κυρίως δηλώσεις «μετανοίας». Όπως είναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης των θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αχράντων μυστηρίων τους εκτελεσθέντες.

Το κατεστημένο θέλοντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικό-πολιτικούς αντιπάλους από τα «νύχια» του κομμουνισμού με αντάλλαγμα τη ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν την εκτέλεση μέσω της δήλωσης μετανοίας, εκτός απ όλους τους άλλους ιδεολογικό-πολιτικούς και τακασταλτικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία. Η οποία Εκκλησία, όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς ότι υπέρ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο.

Δεν υπήρξε μέτρο που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας όπως και της Δικαιοσύνης, ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Έχουμε το χρέος έναντι των νέων γενιών να παραδώσουμε μια ομόθυμη χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίasma του κομμουνισμού». Ο ιδεολογικό-πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα και την Βυζαντολογία.

Όσον αφορά το περιεχόμενο της εξομολόγησης, (μας το μετέφεραν οι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομόνωση), εκτός από το «ευλογητός ο Θεός» και ο «Θεός ας συγχωρέσει τα αματήριά σου», όλος ο άλλος χρόνος ήταν εφιερωμένος στην απόσπαση δήλωση «μετανοίας». Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωής και τις χαρές της, καθώς και το μεγαλείο της κυβέρνησης, που με τη δήλωση και μόνο παραγράφει τα όποια «εγκλήματα», με κατακλείδα πάντα ότι «τη ζωή» μας τη δίνει ο Θεός. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει ότι δεν μας «ανήκει». Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε το δικαίωμα να τη θυσιάζουμε και κυρίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου Θεού.

Γι' αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση για να ζήσει, γιατί αυτό είναι το θέλημα του πανάγαθου Θεού». Ανάλογα με το μορφωτικό επίπεδο του εξομολογούμενου-των, τη δική τους αντίληψη για τη ζωή και καθήκον, που του είχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας ότι: «είναι κρίμα μωρέ ένα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μια δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραάμ τα καλά», μα και για την οικογένεια που τον περιμένει με λαχτάρα και πολλά άλλα παρόμοια...Συναισθηματικά τρικλακία!

Η Εκκλησία στις διάφορες ευχές τις αναφέρεται «υπέρ νοσούντων, καμνόντων, αιχμαλώτων και εν ταις φυλακές εβρισκομένων αδελφών ημών». Και ενώ επί δεκάδες χρόνια, δεκάδες χιλιάδες Αντιστασιακοί πολιτικοί κρατούμενοι ζούσαμε δίπλα της, εκτός από την εξομολόγηση που τη συνέδεε με τη δήλωση «μετανοίας», δεν μας θυμήθηκε ποτέ. Και ενώ εμάς και τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω δεν μας θυμήθηκε ποτέ, για τους χουντικούς η Ιερά Σύνοδος κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα έκανε αιτήσεις...Και λέω ότι δεν μας θυμήθηκε γιατί στα δεκαέξι χρόνια της κράτησής μου στις φυλακές και τα τρεία της εξορίας στη διάρκεια της δικτατορίας των συνταγματαρχών, το μόνο πράγμα που πήρα από τα χέρια της Εκκλησίας (από ένα Μοναστήρι καλογριών) ήταν ένα κουλουράκι και ένα κόκκινο αυγό στις φυλακές της Κεφαλονιάς το Πάσχα του 1952. και μια οκά τυρί από ένα μοναστήρι της Αίγινας στις φυλακές της Αίγινας.

Η λέξη «αθεΐα» δεν μπήκε τυχαία. Ταυτίστηκε με τον αντικομμουνισμό, ακριβώς για να συμμετάσχει και η Εκκλησία στην εμφυλιο-πολεμική αναμέτρηση διαιρώντας την κοινωνία σε πιστούς και απίστους, όπως έκανε και τώρα που ζήτησε μέσω της επαναβεβαίωση δια των υπογραφών της πίστης. Έκανε και η Εκκλησία αυτό που έκανε το κατεστημένο, διαιρώντας το λαό σε εθνικόφρονες και αριστερούς-κομμουνιστές κυρίως γιατί τους κομμουνιστές μπορούσε να τους βγάλει πιο εύκολα από τη μέση, αφού ήταν και «άθεοι».

Το ισχύον σύστημα σχέσεων Εκκλησίας και κράτους δεν μπορεί πλέον να συντηρηθεί. Και ο μεν Αρχιεπίσκοπος εξακολουθεί να δημαγωγεί ασύστολα και να δείχνει καθημερινά πόσο επικίνδυνος είναι για τους δημοκρατικούς θεσμούς. Η Πολιτεία όμως τί κάνει; Το ερώτημα περιμένει απάντηση. Μια απάντηση που δεν εξαντλείται στο θέμα: Χωρισμός της Εκκλησίας από το κράτος και του Υπουργείου Παιδείας από το Θρησκευμάτων.

Ο χωρισμός Εκκλησίας και κράτους είναι αναγκαίος. Ηρθε η στιγμή να μη μείνουν για άλλη μια φορά στο απυρόβλητο οι σκοταδιστικές θεωρίες του Αρχιεπισκόπου. Με Συνταγματικές και τις αντίστοιχες νομοθετικές ρυθμίσεις που μπορούν άμεσα να τεθούν σε κίνηση για την υπαγωγή της Εκκλησίας σε ελέγχους για τους οποίους το

κράτος έχει δικαίωμα και υποχρέωση, με τελική ρύθμιση του χωρισμού στη νέα Συνταγματική αναθεώρηση. Ωρίμασε η ανάγκη για τη δημιουργία ενός μεγάλου κινήματος υπεράσπισης του Νεοελληνικού Διαφωτισμού δηλαδή της σύγχρονης Ελληνικής Πολιτείας.

Βέβαια, μέχρι σήμερα η στάση του Αρχιεπισκόπου και των συν αυτώ χαρακτηρίζεται από μια οξύτητα που ξεπερνά κάθε όριο. Ο χωρισμός που τόσο πολύ φοβάται το Ιερατείο, θα επαναφέρει τα αιρετά λαϊκά όργανα στη διοίκηση και την εκλογή των ποιμένων της μέσω του μητροπολιτικού συστήματος διοίκησης της Εκκλησίας και το βασικότερο θα επαναφέρει τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα, ώστε να πάψει να είναι αίρεση.

Και σε ό,τι αφορά τώρα τον Κάρατζιτς, παλιά η πολιτική και θρησκευτική ηγεσία αποθέωσε τον ηγέτη των Σερβοβοσνίνων, ευτυχώς τώρα οι αντιδράσεις ήταν πιο ύπιες

Η Εκκλησία έχει τη δική της φρουρά σκοταδιστών. Τους δικούς της τοποτηρητές όχι όνο στους θεσμούς και την κοινωνία, μα και στην επιστήμη. Η επιστήμη που ασχολείται με τη θρησκεία είναι η πιο εύκολη επιστήμη. Είναι η επιστήμη των ανθρώπων που δεν αντέχουν στον ήλιο και ούτε να παίξουν ή να συζητήσουν στο πολύ φως. Πολύ φως και έλεγε ο Σολωμός: Πολύ φως, παντού φως άπλετο ΦΩΣ και Αλήθεια για να διακρίνουμε την Αλήθεια από το Ψέμα.

Περισσότερο στον λαμπερό φώς όπως αυτό του ήλιου. Στο ήλιο που φωτίζει τα γεγονότα, με άπλετο. ζωτικό και αληθινός φώς της ζωής. Στο φώς της ημέρας, το καταμεσίμερο φώς φαίνεται η κίνηση το μέγεθος και η κατεύθυνση και αυτών ακόμα των μικρών και σκοτεινών σωμάτων. Μέσα σε αυτήν την απαστράπτουσα φωτεινή λευκάδα, σ' αυτό το ζωντανό, φυσικό βολταϊκό τόξο, σε αυτήν την φλογάτη και Αληθεια όπου τα δυηθήει, φιλτράρει και φιλτράροντας τα πότε δεν βγήκαν οι ασπάλακες και τα τροκτικά

Η ΕΥΘΥΝΗ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ

Η λέξη διανόηση σημαίνει η πράξη του διανοούμαι. Και διανοούμαι σημαίνει αναλογίζομαι, διαλογίζομαι, έχω στον Νού μου, σχεδιάζω. Ο διανοούμενος, ο λόγιος. Αλλά και στοχαστής, σόφρων, βαθύνους κλπ. ο επιστήμονας: έχω σκοπό, νομίζω, υποθέτω, αποφασίζω. Τρόπος με τον οποίο σκέπτεται κανείς. Μα και η πνευματική λειτουργία με την οποία συνδέομε σε μεγαλύτερα σύνολα κρίσεις, συλογισμούς, επαγωγικά και απαγωγικά συμπεράσματα. Αλλά και διανόηση ίσων και δόλος, πανουργία κλπ.

Ο Wenzl διακρίνει, α) τον διανοητικό σε αυτόνομο-παραλαμβάνοντα από αλλού, β) ελεύθερο-συνδεμένο με το θέμα και οδηγούμενο από το σκοπό, γ) παθητικά προσδιορισμένο από τις έννοιες αισθήσεις-ενεργητικά με συνειδητή βούληση και δομή, δ) συνδιαλεγόμενο και κατά το δυνατόν συνειδητά ενορατικό και άνεφ' συνειδήσεως, ε) αφηρημένο, γενικεύοντα, αναλυτικό-συνδέοντα, συνθετικό, στ) κριτικό ελέγχοντα-κατασκευάζοντα, δημιουργικό, και ζ) υλικό- συμβολικό.

Πριν από είκοσι και πλέον χρόνια είχα διαβάσει ένα αυστηρό κείμενο του Νίκου Πουλαντζά, με τον ίδιο ακριβώς τίτλο: «Η ευθύνη των διανοουμένων». Αφορμή τότε η συζήτηση που είχε ανοίξει μια κριτική του για το βιβλίο του Κορνήλιου Καστοριάδη με τον μετριόφρονα τίτλο: «Το Επαναστατικό πρόβλημα σήμερα».

Βέβαια πολύς είναι ο χρόνος που πέρασε από τότε, μα κάποια πρόσφατα ερεθίσματα της σημερινής επικαιρότητας όπως το θέμα της Παιδείας που δυστυχέστατα, ενώ οι

«ΕΞ ΟΛΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ»...ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ.

Μέχρι τώρα ξέραμε ότι μόνο οι πολιτικοί Χρυσοχόου κλπ και οι στρατιωτικοί που ηγούνταν των «Ταγμάτων Ασφαλείας» Παπαδόγνωνας κλπ, έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα «επί τη διασώσει» του Αδόλφου Χίτλερ, από τη βόμβα που του έβαλαν οι δικοί του άνθρωποι για να τον βγάλουν από τη μέση έτσι, ώστε και η χώρα τους να μην υποστεί παρά πέρα συμφορές, αλλά και ο Β! παγκόσμιος πόλεμος να τελειώσει ποιο σύντομα.

Εκείνο όμως που μέχρι τώρα σαν λαός δεν ξέραμε, μα και ούτε μπορούσαμε σαν Έλληνες και ορθόδοξοι Χριστιανοί να φανταστούμε, πως, ήταν ποτέ δυνατόν εκτός από αυτούς που συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές εγκλημάτισαν σε βάρος του λαού και της χώρας, ότι θα προσέφυγε προς τον Χίτλερ και το Αγιο Ορος, το Προπύργιο της Χριστιανικής Ορθόδοξης Εκκλησίας, που υποτίθεται ότι είναι ο θεματοφύλακας της Ορθόδοξης πίστης. Και όχι μόνο προσέφυγε, αλλά ενώ οι συνεργάτες του Χίτλερ, Παπαγόγκωνας κλπ χρειάστηκε να τουβάλουν τη βόμβα για να τους στείλει αυτό το ειδεχθές τηλεγράφημα, η ηγεσία του Αγίου Ορους συνέταξε και έστειλε την επιστολή στον Χίτλερ

Χωρίς δε να προηγηθεί κάποια αιτία η κάτι παρόμοιο, αυθόρμητα και από τις πρώτες ακόμα μέρες ή και πριν καλά- καλά ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας από τους Ναζι. Η επιστολή με την οποία σύσσωμο το Αγιο Ορος: «Εξ όλης ψυχής και καρδιάς προσέφυγε στον Χίτλερ, έχει ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941 και έχει ως εξής:

Οι αντιπρόσωποι των Μονών του Αγίου Ορους συγκεντρώνονται και εγκρίνουν...ευγενική επιστολή προς την «Υμετέρα Εξοχότητα» Αδόλφο Χίτλερ, με στόχο τη διατήρηση των προνομίων. Το πρώτο μέρος που η Ελλάδα (αλλά όχι, όπως φαίνεται όλη η ορθοδοξία...) σκλαβωνόταν, οι Μονές του Αγίου έσπευδαν να στείλουν...ευχές στον κατακτητή «Εξ Όλης ψυχής και καρδιάς». Εύχονταν στο όνομα του Θεού για την υγεία και τη μακροήμερευση του Αρχικαγκελάριου του «ένδοξου» γερμανικού εθνους.

Η Επιστολή που έστελναν οι Μονές του Αγίου Ορους στον Εξοχότατο Αρχικαγκελάριο Αδόλφο Χίτλερ, δημοσιεύεται στο τρέχον τεύχος του περιοδικού «ΕΑΜ-Αντίσταση» απ όπου και αντιγράφω την αρχή και το τέλος της επιστολής, προς ενημέρωση αλλά και γνώση όλων.

Λέει λοιπόν, επι λέξη στην αρχή η επιστολή: «...μετά την ανάγνωσιν και έγκρισιν του εν σχεδίου προηγουμένου πρακτικού, ανεγνώσθη η υπο της εν τη προηγουμένω συνεδρία διορισθείσης εννεαμελούς επιτροπής συνετλαχθείσα επιστολή και ενεκρίθη έχουσα Ούτω:

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941

Την Αυτού Εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδόξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ εις Βερολίνο.

Εξοχότατε,

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπρόσωποι των Εικοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετική τιμήν να απευθυνθώμεν προς την Υμετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν θερμώς, όπως, ευαρεστούμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικήν Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου Ηγούμενοι και Αντιπρόσωποι τυγχάνομεν, διαδεχομένη εν τούτω τους ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερου τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες και διαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος, Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ήν ανέκαθεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί ακωλύτως προσερχόμενοι από διάφορα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των Κυριευόντων έξ όλης ψυχής και καρδιάς ικετεύοντες, όπως επιδαφιλεύση τη Υμετέρα Εξοχότητι, υγείαν και μακροημέρευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γεμανικού Εθνους». Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως. Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων όλων των Μονών.

Εκτός από τα κολακευτικά λόγια η επιστολή-που στο κύριως μέρος της αναφέρεται στο αίτημα διατήρησης της Αυτοδιοίκησης των Μονών-σημειώνει σε τρία σημεία, οτι οι μοναχοί είναι Ορθόδοξοι, τονίζοντας όμως οτι είναι διαφορετικής εθνικότητας. Με δύο λόγια, τόνιζαν οτι είναι Ορθόδοξοι και όχι Έλληνες-ο ακατάλυτος δεσμός με τη διατύπωση αυτή είχε υποστεί πλήγμα...υποταγής. Πολύ ελαστική σχέση και εθνική συνείδηση...

Αυτές ακριβώς τις μέρες που η ηγεσία του Αγίου Ορους, έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραψε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26/ Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή εκληπαρούσε τον χασάπη των λαών «αναλάβει την Υψηλήν προσωπικής αυτής προστασία και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτο τόπον».Και το πιο άσχημο, αν όχι τραγικό είναι το γεγονός, οτι ενώ γνώριζαν οτι πολλές από τις δηλώσεις αυτές, είχαν ανακληθεί στις αίθουσες των στρατοδικείων. Εκεί που κρίνονταν η ζωή και το μέγεθος της ποινής, καθώς και η ανάκλησή της δήλωσης, για το κατεστημένο σήμαινε εξαπάτηση και εμπαιγμό όρθιος ο κατηγορούμενος μπροστά στο ακροατήριο «δήλωνε» ευθαρσώς με πλήρη επίγνωση των συνεπειών, που θα είχε τώρα πλέον αυτή μου και μόνο η δήλωση και όχι αυτή που μνημονεύσατε: «Οτι είναι προϊόν βασανηστηρίων ή δεν την υπέγραψα Εγώ. Είναι προϊόν που αποσπάστηκε αν πράγματι αποσπάστηκε χωρίς τη συμμετοχή της νόησης, γι αυτό παρακαλώ το σεβαστό δικαστήριο, να μην τη λάβει υπόψη του ως προς την προσμέτρηση ποινής. Την ανακαλώ και παρακαλώ να θεωρηθεί ως μή γινόμενη» μέχρι τον τάφο

Αυτά και πολλά άλλα που δεν είναι του παρόντος κλείνει η μεταπελευθερωτική και αρχίζει της δικτατορικής περιόδου με πρώτο όπως, του Ιερώνυμου, που με ένα ιδιόμορφο τρόπο τη νύχτα της 21ης Απριλίου, εισπίδισε καθερώντας τον εκλεγμένο Αρχιεπίσκοπο και επανέφερε στη ζωή των Ελλήνων τον μεταξικό «Γ! Ελληνικό πολιτισμό», μετονομαζόντο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», τις κάθε φορά εκκρίξεις του Αρχιεπισκόπου Σεραφίμ, που αποκαλούσε την Ιερά Σύνοδο ή μέρος αυτής «κοράκια» μέχρι την ημέρα που έγινε η εκλογή του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου.Και μια που ο λόγος για την Ιερά Σύνοδο, όπως και μέρος των βουλευτών της Ν.Δ, που δεν άφηναν να περάσει Πάσχα, Χριστούγεννα και πρωτοχρονιά, που να μήν κάνουν αίτηση προς το Συμβούλιο Χαρίτων να δώσει, εστω και για ανθρωπιστικούς λόγους

χάρη στους δικτάτορες. Κάτι που δεν έκανε στα 20 χρόνια της υπαρξης των Αντιστασιακών πολιτικών κρατουμένων.

Αυτά μέχρι την εκλογή του Χριστόδουλου. Μια εκλογή που ενώ στην αρχή έδειχνε ότι θα εξωμαλυνθούν κάποια πράγματα στο χώρο της Εκκλησίας, πυροδότησε μια νέα συνεισφορά στον προβληματισμό των σκεπτομένων Ελλήνων για το πού τα πάει η Εκκλησία.

Οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, πέντε (5) μόνο μέρες μετά την υπογραφή και αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με οποίο θα κατεβάζαν στις 31 του Μάη του 1941, τη Σβάστικα από τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί το μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη και ειδικά στον παρανοϊκό αποδέκτη «Υψηλήν προσωπικότητα», αυτόν που άρχισε τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο και έσυρε την ανθρωπότητα στα πεδία των μαχών για να επιβάλει μετά τη νίκη που ονειρεύονταν τα πιστεύω του.

Πιστεύω, που περιεχόμενο του είχαν σαν μοναδικό σκοπό και αντικείμενο την Υποταγή και την Αποκτήνωση στο σύνολό της την κοινωνία των Ανθρώπων, ότι η Ελλάδα όχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλά και ότι είναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους φασίστες Ναζί κατακτητές.

Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους έβαζε υπό την «Υψηλήν προσωπικήν αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτο τόπον», οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώνα για λευτεριά και δίκαιο και ο λαός με το «Παιδιά σηκωθείτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες και άντρες με όπλα στους ώμους...» και σε συνέχεια με το «ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκιο και τη λευτεριά...». και λίγο αργότερα αντιλαμβανόμενοι και οι Νέοι τις συνέπειες της κατοχής, με το «Εμπρος ΕΠΙΟΝίτες Αδέρφια και πάλι προβάλει η Αυγή...» τις ίδιες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές (θάνατο), για τους κατόχους όπλων που προανάγγελλαν οι κατακτητές ο λαός, μάζευε όπλα για να πολεμήσει τους κατακτητές.

Και πριν ακόμα φτάσει, αυτή η επαίσχυντη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνά της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες. Και ίσως ακόμα δεν είχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλάδα είχε διαμελιστεί σε ζώνες και οι πρόθυμοι εκτός από τους εκπροσώπους του Θεού, έπιασαν δουλειά με πρώτο τον Δήμαρχο Αθηνών Αβ. Πλυτά, δεξή χέρι του Μεταξά, τον ξανάτοπεθετούν Δήμαρχο οι γερμανοί, ο στρατηγός Καβράκος υπεύθυνος να υπερασπιστεί την Αθήνα, την παράδινε στους Γερμανούς, η Εκκλησία με των Ιαννίνων συνέλβαλε στην παράδοση των όπλων και σε συνέχεια, έκλεισε σε Μοναστήρι τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών (δεν θυμάμαι το όνομά του), που δεν δέχθηκε να ορκίσει την επίορκη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση των επίορκων στρατηγών, που ανέλαβαν πρώτα να και οι πολιτικοί μετά Λογοθετόπουλος και Ράλλης να ολοκληρώσουν το καταχθόνιο έργο που άρχισε ο κατ' εξοχήν γερμανοτραφής φασίστας Μεταξάς.

Ας σημειωθεί ότι η κάθε ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, είχε να παίξει ένα συγκεκριμένο ρόλο. Η των στρατηγών, να πείσει το λαό, που με προκήρυξη στις 29/4/1941, τον καλούσε το λαό να αποδεχθεί αδιαμαρτύρητα την κατοχή αφού: «Η σκληρά πραγματικότητα είναι, ότι, μετά την κατάληψιν τω Αθηνών υπό του γερμανικού στρατού και μετά τη φυγή των Αγγλων, (δεν μπορούμε βλέπεις χωρίς αυτούς), δεν δύναται να γίνει ουδείς πλέον λόγος περί συνεχίσεως του αγώνος. Η κυβέρνησις που ετράπη εις φυγήν ουδέν δικαίωμα έχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν Λαόν θυσίας αι αποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν...

Οι των πολιτικών ο Λοθετοπούλος, να επιστρατεύσει Έλληνες για να πολεμήσουν στο πλευρό τους σε κάποιο μέτωπο και εργάτες για τα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας, ενώ παράλληλα να παραχωρήσουν την πολεμική, μεταλλευτική εξορυκτική βιομηχανία και το μεγάλο εσωτερικό και εξωτερικό εμπόριο στη γερμανία που ήταν η ατομηχανή του άξονα. Αλήθεια, ποτέ δεν μας είπαν ποιος (εκτός απ τον Ράλλη) που υπό την απειλή των αποκαλύψεων, αντί για το απόσπασμα πέθανε στο σπιτάκι του, όπως στο σπιτάκι του θα πεθάνει και ο δεύτερος τη τάξη δικτατορας Πατακός. Ολοι οι άλλοι που εκποίησαν τον εκατοντάχρονο και πλέον στοκαρισμένο πλούτο της Ελλάδας, μα και ποιοί τσέπωσαν το αντίτιμο αυτού του πλούτου, ενώ ο λαός λιμοκτονούσε;

Η δε του Ράλλη, «Οι υπεύθυνοι της Εθνικής συμφοράς που έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλειψαν το Πάτριον έδαφος». Και που «Υπό την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από όλους μας να συνεχισθή ο αγών, τον μάταιο του οποίου Σεις όλοι οι παραμείναντες επί του παρίου εφφδάφους έχετε κατανοήση.

Ομως, το Λαϊκό κίνημα φουντώνει και τα βουνά το κατείχε πλέον ο Ενδοξος Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός στρατός (ΕΛΑΣ), η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας», ήταν όχι μόνο απαραίτητη αλλά επιβεβλημένη. Τα «Τάγματα Ασφαλείας» και η πλειάδα των εθνοϊσμών, εκτός του ότι θα πολεμήσουν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών, ενώ παράλληλα θα άρχιζαν και ένοπλα τον εμφύλιο και μετά την πρόσκληση και επέμβαση των Αγγλων, μαζί με τους ελάχιστους από τις χιλιάδες που πήρα φεύγοντας μαζί τους «...Υπό την ασφαλή προστασίαν της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου...». Όσοι βέβαια απόμειναν από τα μυδραλιοβόλα του Τσιώρτσιλ, τα εκτεθειμένα στον ήλιο και το παγερό κρύο τη νύχτα συρματοπλέγματα της Αφρικής, την πείνα και τη δίψα αποτέλεσαν τον Ιερό Λόχο και την ορεινή ταξιαρχία.

Και ενώ ο λαός πέθαινε στους δρόμους από την πείνα! Από τη λάμια Πείνα!!!, Ενώ αυτή η απολέμητη αρρώστια, θέριζε το λαό και οι μπότες των κατακτητών τσαλαπατούσαν το «Άγιο της χώρας», οι Ταγοί του προπυργίου της Ορθοδοξίας «θερμώς παρακαλούμενην Υμετέραν Εξοχήτητα» εκλιπαρούσε τον Φίρερ να την «θέσει υπο την «Υψήν αυτού προστασίαν».

Είναι γεγονός ότι και πριν από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των Χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν από τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που έχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση για μιά πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού, της Αριστεράς-Δημοκρατίας, η οποία δεν αναγνωρίζει φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλά ελεύθερα, αυτόνομα, υπεύθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Σημεία που θεωρούνταν κοινά, ήταν και παραμένουν είναι ο «ανορθολογισμός σαν βάση πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής, Σεξουαλικότητας και οικογένειας, καθώς και αυταρχική-Ιεραρχική οργανωτική αρχή της κοινωνίας».

Αυτά είναι μερικά από τα θέματα-σημεία στα οποία φαίνεται συνέπεπταν οι απόψεις, που οδήγησαν τους ταγούς του ελληνικού συντηρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να «τεθεί υπό την Υψηλήν προστασίαν του». Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους, δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια έστω και μικρή προϊστορία. Μιά προϊστορία που μόνο στη σφαίρα του παραλόγου θα έλεγε κανείς θα μπορούσαν να αναχθούν...

Θα επαναφέρει τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα. Όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφού είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα. Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικός θεσμός. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά, ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός. Όταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικό ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μια κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος, τα βρίσκει με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δίστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής όχι μόνο του πνευματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντησε συντηρητικός. Δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγέλλει και καταπολεμά πολλές από τις «αξίες» που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρονιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Έγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελληνική Εκκλησία βιώνει και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουμενικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλά προπαγανδίζει αφελώς ελληνοκεντρικές απόψεις περί περιούσιου λαού, ενώ συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελαχίστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ' εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά απ τα δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα άλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρικού, που όταν μιλάει για τον περήφανο αϊγάργο, ο οποίος αποστρέφεται τους προσκυνημένους του κάμπου και που ψηλά στ' απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιο απόλυτης ορθοδοξίας» Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερνε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα του έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτήν που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

Ο Μαλαρμέ λέει ότι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι η Μητέρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και ότι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φως για την επανάκαμψη στην αλήθεια. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΔΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι που αποστρέφεται η Θρησκεία, γι' αυτό και αφορίζει και καίει βιβλία και βιβλιοθήκες. Ο Μεταξάς την

επόμενη της επικράτησης της Αγγλικής Κοπής Βασιο-Μεταξική δικτατορίας έκαιγε στις πλατείες των Πόλεων ό,τι προοδευτικό βιβλίο υπήρχε στις βιβλιοθήκες και μάζεψε και από τις έρευνες στο σπίτια.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγω να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Έδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην εργασία και την Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκλόρ Θεάματα. Άλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στο δίκαιο και στη λευτεριά.

Όπως όλα τα άλλα φαινόμενα έχουν την ιστορία τους, έτσι και η Εκκλησία έχει τη δική της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-εθνικό απελευθερωτική και όχι μόνο εθνικό απελευθερωτική όπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκυρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα είχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ώστε έστω να συγκυβερνήσουν δεν τα κατάφεραν με την Εκκλησία. Η Εκκλησία ήταν, και είχε πάντα αρωγό στην διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτό ανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γη, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποιού συντάκτης είναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότηση του κράτος. Και το Νεοσύστατο κράτος ζει υπό τη δική της απόλυτη εξουσία. Είναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Είναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει μεθοδικά έναν ένα, του άξιους αγωνιστές του 21, με πρώτο κρούσμα απήνους διωγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που θέλει να έχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις είναι: ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωνικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καΐρης κλπ.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ' εξοχήν εκφράζει ένα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστήρια των μυστηρίων-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας είναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένοι πίσω απ την τυπολατρευτική και νεκρολατριφτική παράδοση, δεν δέχθηκε ότι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανοητικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται όχι μόνο μακριά, αλλά πολύ μακριά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παράδοση. Το 1901

οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της μετάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιάρη γλώσσα, όπως την αποκαλούσαν πολλοί καθηγητές με επικεφαλής τον καθηγητή Γεω. Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν ΦΩΣ. Ήταν κοσμογονία και όχι θεολογία. Ζούσε στο Φως και παρήγαγε Φως και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία είναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία είναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Άνθρωπο να κάνει κάτι, αφού όλα είναι φτιαγμένα απ' το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει ότι τα πάντα ξεκίνησαν απ' την Ελλάδα.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη, υπεραμυνόμενος της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νου και μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιπποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλων κλπ, κλπ επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Έναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ οριστικά και αμετάκλητα. Που δέχεται, ότι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου και την άμιλλα που είναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Έλληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού έγιναν ο λαός μορφωτής της Ανθρωπότητας, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Έλληνες. Και αρχίζει με τους Έλληνες γιατί στη Νού-σκέψη του Αρχαίου Ελληνα Παιδαγωγού, περνούν πάντα μετέωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αρμονίας και τους ρυθμούς. Ξεκινά και βλέπει τον Άνθρωπο-άτομο σαν ένα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθηση και δράση είναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του προς αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τι οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Άνθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Έλληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γίνεται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζει συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί άλλο μή-Εγώ. Θα έλεγε κανείς ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιό ρωμαλαία νέα αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγώ μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ένα κανόνα-πρότυπο Άνθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια απ' τις κυριότερες αιτίες του κοσμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μην είναι κοσμοϊστορική η προσφορά όταν βασικά συστατικά ζωής είχαν ότι: «Τα γράμματα είναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκείς» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίας πάντα τα κακά πάσιν

ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παροιμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μποστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Ει ο Θεός μεθ' ημών, ουδείς καθ ημών»

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και η πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Ο Μαλαρμέ λέει ότι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι η Μητέρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και ότι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΣΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι που αποστρέφεται η θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει βιβλία και βιβλιοθήκες.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα

ηταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Ο Μαλαρμέ λέει ότι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι η Μητέρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και ότι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΣΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι που αποστρέφεται η Θρησκεία, για αυτό και αφορίζει και καίει βιβλία και βιβλιοθήκες.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Έδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Άλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Όπως όλα τα άλλα φαινόμενα έχουν την ιστορία τους, έτσι και η Εκκλησία έχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-εθνικό απελευθερωτική και όχι μόνο εθνικόαπελευθερωτική όπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα είχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ώστε έστω να συγκυβερνήσουν δεν τα κατάφεραν με την Εκκλησία. Η Εκκλησία ήταν, και είχε πάντα αρωγό στην διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης είναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότηση του κράτος. Και το Νεοσύστατο κράτος ζει υπό τη δική της απόλυτη εξουσία. Είναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Είναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει μεθοδικά έναν ένα, του άξιους αγωνιστές του 21, με πρωτο κρούσμα απήνους διαγμού απ την ελληνική Εκκλησία, που θέλει να έχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, είναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωνικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καΐρης κλπ.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ'εξοχήν εκφράζει ένα λαό, μα

ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας είναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένοι πίσω απ την τυπολατρευτική και νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε ότι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανοητικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται όχι μόνο μακριά, αλλά πολύ μακριά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παράδοση. Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιάρη γλώσσα, όπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ. Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν ΦΩΣ. Ήταν κοσμογονία και όχι θεολογία. Ζούσε στο Φώς και παρήγαγε Φώς και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία είναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία είναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Άνθρωπο να κάνει κάτι, αφού όλα είναι φτιαγμένα απ το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευσαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει ότι τα πάντα ξεκίνησαν απ την Ελλάδα. Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη, υπεραμυνόμενος της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού και μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιπποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλων κλπ, κλπ επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Έναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ. Που δέχεται, ότι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου και την άμμιλα που είναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Έλληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού έγιναν ο λαός μορφωτής της Ανθρωπότητας, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Έλληνες. Και αρχίζει με τους Έλληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Έλληνα Παιδαγωγού, παρνούν πάντα μετάωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονίας και τους ρυθμού. Ξεκινά και βλέπει τον Άνθρωπο-άτομο σαν ένα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθηση και δράση είναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του προς αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Άνθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Έλληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζεί συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί άλλο μή-Εγώ. Θα έλεγε κανείς ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιο ρωμαλαία νέα αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγώ μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ένα κανόνα-πρότυπο Άνθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια απ τις κυριότερες αιτίες του κασμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μην είναι κοσμοϊστορική η προσφορά όταν βασικά συστατικά ζωής είχαν ότι: «Τα γράμματα είναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας,

και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκείς» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Οπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίης πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παροιμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μποστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες είναι δόγματα κλειστά. Είναι μια κάστα μυημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Είναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον διάβολο και τα κακά πνεύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης που ήταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, οτι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, δεν μπορούσε να ζήσει στο φως που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής είχε τον Ανθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ.

Οι παλιές θρησκείες είχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείας όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό είχε να αναμετρηθεί ο χριστιανισμός. Στηριγμένη στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ εξουσιάσατε τον κόσμο». Οσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφελή διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο όμως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε οτι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός είναι οι βασικοί της εχθροί. Ετσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρίας της, οχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλά πολέμησε με λύσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Ανθρώπους στη πυρά. Οταν οι κίνδυνοι απ τον εμβιώδη πολιτισμό έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Ανθρώπου μποστά την φύση, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, κατήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Ανθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει οτι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα οτι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και οτι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φως για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΣΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι που αποστρέφεται η θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει βιβλία και βιβλιοθήκες.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείησεν εν σοφία ο Θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Έδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Οπως οι άλλες θρησκείες

ετσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι πίστη και πίστη δεν μπορεί να παράγει πολιτισμό. Ο πολιτισμός στηρίζεται στην Παιδεία και την αγωγή, τη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρώες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα». Υπόσχονταν στους δούλους, δίκαιο και παράδεισο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιο μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στο ανθρώπινο πνεύμα ακατάλυτες βάσεις. Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε πιά να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε ότι η αλήθεια της θρησκείας δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσω της επιστήμης, γιατί έχει λείει, αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο. Και ότι κατά βάση ο χριστιανισμός είναι το δράμα της σωτηρία του ανθρώπου και συνάμα όλόκληρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστινικός κόσμος να ζήσει τον μακραίωνα Μεσαίωνα.

Εγκολπούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ένα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θεϊκή εντολή κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να είναι μια βαθειά αντίφαση στους κόλπους κάθε κοινωνίας, ένας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, όχι μόνο ανάμεσα στην θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και στην Εκκλησία, αλλά και μέσα στην ίδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησία, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ένας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.

Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η θρησκεία, στο όνομα της θεϊκής αποστολής, την ηθική, την νεκροπρογονολατρεία και τον πατριωτισμό εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της είναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και οσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, όχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να είναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την Εκκλησία. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Έθνους, να είναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των δομών.

Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκκαλα των Αγίων, τις γιαρτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του Θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδικεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη.

Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν είναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκκαλα των Αγίων, το Εντούτα Νίκα και Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπο-ηρωϊκής μυθολογίας. Η παράδοση είναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζωής. Ο λαός θυμάται και

λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις αντιλήψεις που είχαν για την ζωή, τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δείγμα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη.

Όσον αφορά τη λατρεία των κοκκάων, για να είναι Ιερά τα κόκκαλα πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν πιο όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας ενοούσε ο μεγάλος Σολωμός όταν έλεγε ότι η ελευθερία είναι: «Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά...» Ενώ εμείς μέσω της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατεύουμε μόνο τα κόκκαλα των Αγίων, που μέσω των θαυμάτων έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατρεύαμε τα κόκκαλα τα Ιερά, δεν θα αφήναμε τα κόκκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγγαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση είναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόνηση της Ελλάδας. Και το πιο τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Εκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν είναι στα μέτρα της.

Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιο σκοτεινές ώρες του είκοσι τετραώρου είναι αυτές του λυκαυγές. Είναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φως της ημέρας. Θέλω να πιστεύω πως η πάλη αυτή, ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως είναι ανελέητη. Είναι η πάλη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φως. Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι ακτίνες του ήλιου. Όπως δεν υπάρχει συνύπαρξη ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, έτσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία και τη θρησκεία.

Το «μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι διότι αυτών ήθελε εστί η βασιλεία των ουρανών» και το « μακάριοι οι πεινόντες και διψώντες τώρα, διότι θέλετε χορτασθή», μα και το «Ουαί εις εσας τους πλουσίους διότι απηλεύσατε την παρηγορίαν, ουαί εις εσας οι γελώντες τώρα, διότι θέλετε πενθήσει και κλαύσει» Μελετώντας κάποιος κριτικά αυτούς τους τέσσερους στίχους-φράσεις, που είναι απ τα κυρίαρχα και δομικά στοιχεία του δόγματος στο μόνο συμπέρασμα που θα καταλήξει θα είναι ότι η γνώση, ο πλούτος και η χαρά είναι οι βασικοί εχθροί της Εκκλησίας, ενώ η άγνοια, η φτώχεια και η εκδίκηση είναι τα πιστεύω και οι πιστοί της.

Η ηγεσία της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, όπως και και Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «αξίες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθοδόξου Εκκλησίας, δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την ανάλυση της αντιβασιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ήταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Όλης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν καν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολής αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερολίνο.

Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπράσποποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετική τιμήν να απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, όπως ευαρεστούμενη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες και διαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Έθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, όπως επιδαψιλεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι υγείαν και μακροήμερευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Έθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.

Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.

Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υμιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο Τόπο, οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, ότι η Ελλάδα όχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλά και ότι είναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές. Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ικέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο» να θέση «υπο την υψίλην προστασία» τον τόπο και τα προνόμιά τους, οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώμα για λευτεριά και δίκαιο.

Τις ίδες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές-θάνατος- για τους κατατόχους όπλων που προανάγγελλαν οι κατακτητές, ο λαός μάζεβε όπλα για να τους πολεμήσει. Και πριν ακόμα φτάσει αυτή η επαίσχυντη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνα της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες. Και ίσως ακόμα δεν ειχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλάδα ειχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες και ο λαός άρχισε να πεθαίνει στους δρόμους απ την πείνα! Την πείνα!! Τη λάμια πείνα!!! που τον καταδίκασε η «βαθυσεβάστως και θερμώς

παρακληθήσα υμετέρα εξοχότητα» απ τους Ταγούς του προπυργίου της Ορθοδοξίας. Και ευχόμενοι στον κατακτητή «Εξ Ολης ψυχής και καδρίας» στο όνομα του Θεού για την υγεία και την μακροημέρευση να «βάλει υπο την Υψηλήν αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο τόπο»

Είναι γεγονός ότι και πριν απ το Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν απ τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που έχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση με βάση αυτά τα στοιχεία για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού της Αριστεράς-Δημοκρατίας και κυρίως του κομμουνισμού, η οποία δεν αναγνωρίζει-δέχεται φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλά ελεύθερα, αυτόνομα, υπεύθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Σημεία που θεωρούνταν κοινά ήταν και παραμένουν είναι ο «ορθολογισμός» βάση πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής (αυτό που ο λαός αποκαλεί ηθική της κατουρίθρας), Σεξουαλικότητας και πατριαρχικές απόψεις για την οικογένεια καθώς και η αυταρχική-Ιεραρχική αρχή οργάνωση της κοινωνίας.

Αυτά είναι μερικά απ τα σημεία στα οποία φαίνεται συνέπεσαν οι απόψεις, που οδήγησαν του Ταγούς της Γαλλικής Εκκλησίας να ταχθούν στο πλευρό του άξονα και του ελληνικού συντηρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να τεθεί υπό την υψηλήν προστασίαν του. Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια εστω και μικρή προϊστορία.

Και λίγο αργότερα να καθερείται ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος επειδή δεν πήγε και καλώς να καλοσορίσει τον Γερμανό διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση των Κούϊσλιγκς.

Την θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου την παίρνει ο Δαμασκηνός. Ο άνθρωπος που ο Τσιώρτσιλ έχρησε αντιβασιλιά. Και σε συνέχεια «αυτοπροσώπος» Πρωθυπουργός. Ο ηγέτης της Εκκλησίας μας αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Έλληνα» πατέρα της 4ης Αυγ/του, αφού κατόρθωσε να είναι : Αρχηγός της Εκκλησίας, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας, εστώ και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας. Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατα κόσμον και πρωταθλητής) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση, που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώονταν και όσοι, δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μεταδεκεμβριανό αίσχος.

«Και Ωκοδόμησεν εἰς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αὐτοῦ...Σου εἰναι οἱ ουρανοὶ καὶ Σου ἡ γῆ...Διότι μέγας εἰσαι καὶ κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ).

Η Εκκλησία έπαιξε το δικό της ρόλο στις μεγάλες στιγμές του εθνούς και του λαού μας. Όπως οι άλλες κοινωνικές δομές ετσι και ο κλήρος έχει γράψει τη δική του ιστορία στους εθνικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς αγώνες. Αν βάζαμε έναν τίτλο : η Εκκλησία το 21, την κατοχή και τον εμφύλιο, στο διάβα του χρόνου θα βρούμε και λευκές και μαύρες σελίδες. Ακόμα θα δούμε ότι διαφορετικός ήταν ο ρόλος της ηγεσίας, η πλειοψηφία της οποίας ζούσε μακριά απ το λαό, και πολλές τις περισσότερες φορές δρούσε και εναντίον του, απ αυτόν των απλών Κληρικών, που ζούσε κοντά στο λαό και στη συντριπτική του πλειοψηφία πάλευε μαζί του.

Τόσο το 21 αλλά τόσο την κατοχή και τον εμφύλιο φάνηκε καθαρά η διαφοροποίηση της προσφοράς ανάμεσα στον ανώτερο και τον κατώτερο κλήρο. Φάνηκε η απουσία και εν πολλοίς η απουσία και η προδοσία ακόμα της πλειοψηφίας της ηγεσίας της Εκκλησίας απ τον αγώνα και το 21, της κατοχής και του εμφυλίου σε

αντίθεση με την μεγάλη συμμετοχή και προσφορά του λαϊκού κλήρου. Σε όλους τους αγώνες του έθνους μόνο λίγοι φωτεινοί Επίσκοποι συντάχθηκαν με τους απλούς κληρικούς και το λαό και ανταποκρινόμενοι στα εθνεγερτηκά καλέσματα, μετέτρεψαν τους άμβωνες των εκκλησιών σε επάλξεις του αγώνα, πήραν το όπλο στο χέρι και πολέμησαν τον δυνάστη το 21, και τους κατακτητές στην κατοχή και έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα.

Οι απλοί κληρικοί εντασσόμενοι πλάϊ στο λαό και τους αγώνες: εθνικούς και κοινωνικούς υπο την φωτεινή ηγεσία των λαμπρών εξαιρέσεων αποτελούν τις λευκές και αξιοθαύμαστες σελίδες της Εκκλησίας. Ο ανώτερος στην πλειοψηφία του έμεινε ασυγκίνητος απ το δράμα του ελληνικού λαού τόσο το 21 και την κατοχή, ενώ πολλοί απ τους ιεράρχες πήραν το μέρος του δυνάστη το 21 και στην κατοχή συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, δίνοντάς του Γή και ύδωρ. Πράγματι οι περισσότεροι ιεράρχες στάθηκαν απέναντι και όχι στο πλάϊ του λαού σε όλες τις δύσκολες στιγμές, Αυτές είναι οι μαύρες σελίδες του κλήρου.

Κάθε εποχή θέλει τους ανθρώπους της. Αν η εποχή είναι μεγάλη, μεγάλους και αν είναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταϊνας, που την ήθελαν αιωνόβια (την Ελλάδα της Μελούνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσία και την ιδεολογική προπαγανδία, για τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ήταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα και τη βοήθεια των Αγγλων να εξαναγκάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη δυστυχία και να καταχωνιάσει την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία. Τόσο διάχυτη και αισθητή ήταν η εξάρτηση και η υποταγή που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλήσουν και ανοιχτά. Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε ότι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πούν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τί θέλουν να ψηφίσουμε...»

Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγ/νά πρότυπα. Στις 6-11-45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπει έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδωσία με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπο τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγ/στου ολο ένα ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλά δεν θα πέσει εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Έλληνες. Και δεν έλειψαν οι τίμιοι Έλληνες. Υπάρχουν».

Αυτά φαίνεται έβλεπε και το 21, ο Ανώνυμος Έλληνας και οδηγήθηκε να πεί πώς : «Δύο αίτια είναι, ώ Έλληνες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεδμένους εις τας αλύσους της τυραννίας, είναι δέ το αμαθές Ιερατεϊον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, εις τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, εις τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χριστού; Ίσως εις την ένδειαν και αφελοκερδείαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισώς η εγκράτεια και η χαλιναγωγή των παθών; Αλλ εις ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατεύει δυό και τρείς αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων είναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».

Το Βυζάντιο ήταν ένα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ένα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Έλληνας», αλλά διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που έχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.

Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται και λειτουργεί σαν παράλληλο κράτος. Όπως η Καθολική, έτσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει ότι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και ότι αυτοί είναι τα εκτελεστικά της όργανα. Έτσι είτε μας αρέσει είτε όχι στην Ελλάδα απ την Παλιγεννησία και μετά έχουμε ένα ημιθεοκρατικό-κρατικό καθεστώς. Ένα κομματικό θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ένα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή ηλικία και όχι στη ηλικία που βαφτίστηκε ο Χριστός στα (33) χρόνια είναι ένα ποσοστό που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν. Η βάφτιση του Χριστού στα 33 του χρόνια θα έπρεπε να αποτελέσει το πρότυπο του Χριστιανού.

Η Ελλάδα δεν έχει δική της Θρησκεία. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας είναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού είναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γης. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-όπως η δική μας-με ένα Έθνος, γίνεται αίρεση. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας, όπως γίνεται με όλες τις Αιρέσεις αυτοανερείται, αυτό απομονώνεται. Και σαν αίρεση που είναι, όχι μόνο υιοθέτησε αλλά είναι αυτή η Εκκλησία, που υπαγόρευσε στον Μεταξά «τον Γ! ελληνικό πολιτισμό», και την 21η Απριλίου 1967 επιβίβησε το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών», με τον Ιερώνυμο. Είναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους απ τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν απ τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομήσει εκείνο το «Ποιός επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».

Όπως η Ιεραρχία της Εκκλησίας, έτσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του ξαξικού αμαρτωλού παρελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε κάθε συντηριστικό και αναρχονιστικό μέτρο, αφορίζε όποιον δεν συμμορφώνονταν με τις επιταγές της και έκαιγε βιβλία, έτσι και αυτή προσυπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Έκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενός στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιάς. Με κατηγορητήριο ότι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγούστου ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ένα λαό ολόκληρο στη διάθεση του παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος, αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μετά δεκεμβριανή δικαιοσύνη, όταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Έλληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της 4χρονης τριπλής κατοχής και ποιοί όχι μόνο της γύρισαν την πλάτη, την πρόδοσαν αλλά και πολέμησαν στο πλευρό των κακτητών αυτών, που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.

Το 1453 οι Τούρκοι καταλαμβάνουν την Κωνσταντινούπολη γεγονός που σήμαινε το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και τρία χρόνια αργότερα την Αθήνα

Και σήμερα όλοι οι κρατικοί, νόμιμοι και παράνομοι μηχανισμοί είναι επανδρομένοι από ανθρώπους με ακροδεξιές αντιλήψεις. Από ανθρώπους που θεωρούν τον εαυτό

τους θεματοφύλακες των δεξιών και ακροδεξιών ιερών και οσίων. Που θεωρούν την Ελλάδα κτήμα τους. Από ανθρώπους που εκτός του ότι θα παρεμβάλουν προσχώματα στην όποια αλλαγή και πρόοδο, όταν αυτοί κρίνουν ότι διατρέχουν τον παραμικρό κίνδυνο αυτά τα ιερά και τα όσια προκειμένου να τα «προστατεύσουν» από τα όποια μιάσματα κάποια Αυγή...

Λένε πως η αλήθεια είναι γυμνή, για να μπορεί με τα ρούχα της να ντύνεται το ψέμα! Πράγματι σπάνια βρίσκομε στην ιστορία περιπτώσεις, που να βιάστηκε με τόσο χυδαίο τρόπο η αλήθεια, όσο στην μεταπολεμική Ελλάδα Παρακολουθούμε την ίδια ιστορία, σαν από τον ίδιο εγκέφαλο πάντα κατευθυνόμενη, να επαναλαμβάνεται με μαθηματική ακρίβεια, με τον ίδιο ρυθμό και σε αυστηρή ευθεία γραμμή.

Το πώς μπορέσαμε και επιζήσαμε απ αυτήν την αποκάλυψη είναι ένα θέμα...ολοι ελπίζαμε πέρα από κάθε ελπίδα. Φοβερό, αλλά έτσι είναι. Τα μάτια των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης γενικά, και των συλληφθέντων ειδικά, μέχρις ότου καταγράψουν την ύπαρξή μας σε κάποιο βιβλίο... να φτάσει στη φυλακή, γιατί πολλοί δεν έφταναν ποτέ στην Ασφάλεια... ή από την Ασφάλεια στον ανακριτή... Αλλά και μέσα στη φυλακή είδαν και έζησαν πολύ φρίκη, πολύ θάνατο και κυνισμό...Πολλά και ποικίλα πειράματα έχουν γίνει προκειμένου να διαπιστωθούν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής και κυρίως τη θέληση του Ανθρώπου να ζήσει και να εμείνει Άνθρωπος.

Πειράματα έχουν γίνει πολλά και με πολλές μεθόδους, ανάλογα με το αντικείμενο και με την κατάσταση που ήθελαν να μετρήσουν την επίδρασή της. Όπως οι χημικοί-μηχανικοί ερευνούν, πόση αντίσταση-αντοχή παρουσιάζουν στις καταπονήσεις τα μέταλλα και τα διάφορα αλλα δομικά υλικά στις διάφορες κατασκευές κλπ. Έτσι όπως οι χημικοί-μηχανικοί στο εργαστήριο τους δοκιμάζουν τα μέταλλα, οι δικοί μας ερευνητές, αντί για τα μέταλλα μελετούσαν το ανθρώπινο σώμα και τις διανοητικές αντιδράσεις. Όπως στα επιστημονικά εργαστήρια, τα δείγματα δοκιμάζονται στη θερμοκρασία, τη ψύξη στην πίεση, στην κρούση, την έλξη, την υγρασία, στα καυστικά οξέα και όποια αλλη δοκιμασία απαιτεί η μελέτη. Το ίδιο οι δικοί μας ερευνητές μετρούσαν την αντοχής και τις αντιδράσεις του ανθρώπινου σώματος, τις πνευματικές, τις ψυχικές και τις συναισθηματικές του αντιδράσεις. Μετρούσαν τα όρια όχι μόνο την αντοχή της ζωής αλλά και της θέλησης.

Πειραματόζωα ήταν το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων. Τα ειδικά πειράματα όμως γίνονταν με τους τιμωρημένους στα πειθαρχία και κατά κύριο λόγο με τους μελλοθανάτους που τους έκλειναν πολλές μέρες πριν από την εκτέλεση. Ένα από τα διαβρωτικά οξέα ήταν η απομόνωση, η σιωπή και η αδιαφορία στην αρχή. Εφαρμόζεται ή μόνη της ή μαζί με άλλες «μηχανικές καταπονήσεις»: κρούσης (ξύλο) αφόρητη πίεση (για δήλωση), δυσμενείς συνθήκες πάντα όρθιος (στη συκιά κρεμασμένος ή στο λαμαρινένιο πειθαρχείο στη Γυούρα), με πείνα και δίψα, με ύπνο ή χωρίς ύπνο (χτυπούσαν το αντίσκηνο, τη λαμαρίνα και την πόρτα του πειθαρχείου στις φυλακές). Εφαρμόζεται και η παραλλαγή με απομόνωση, γιατί καθώς λένε, τίποτε δεν είναι πιο δυσβάστακτο από τον έναστρο ουρανό και το ταβάνι του κελιού ή του πειθαρχείου στις φυλακές.

Στο ομαδικό πείραμα το φαγητό είναι ανάλογο με τη δοκιμασία (νερό χλιαρό το πρωί, φακές ή κουκιά, που το κάθε ένα έχει από τρία έως δέκα μαμούδια, χόρτα ή παστή σαρδέλλα το βράδυ και το νερό υφάρμυρο). Στα μεμονωμένα ανάλογα με το είδος του πειράματος. Μετά από μερικές μέρες μειώνουν ή κόβανε το φαγητό, και αργότερα το νερό όπως πρόβλεπε το πείραμα-τιμωρία. Η κατάσταση του

κρατουμένου γίνεται δύσκολη. Ατονεί αποσυνδέεται, παύει να σαλεύει. Παρακόλουθούν να μην πεθάνει. Κάποια στιγμή τον θεωρούν πεθαμένο. Διαπιστώνανε όμως ότι παίρνει κάποια μικρή κατά διαστήματα αναπνοή. Το φαγητό ξαναρχίζει. Είναι όμως ανάλογο με τη δοκιμασία. Αφήνεται τη νύχτα, αθόρυβα, όταν το δείγμα βρίσκεται σε ύπνο βαθύ ή σε λύθαργο. Το αφήνουν και φεύγουν. Δεν το ενοχλούν, τον αφήνουν να σκεφθεί πió θα είναι το τέλος. Οι ερευνητές παρακολουθούν συνεχώς, αλλά από μακριά για να μην επιρεάσουν το δείγμα με την παρουσία τους. Κοιτούν το πειραματόζωο σιωπηλά χωρίς να κάνουν θόρυβο απ το ανοικτό φιλιστρίνι του κελιού. «Ζεί ακόμα...» και στα αργοσάλευτα μάτια τους γυαλίζει κάτι σαν θαυμασμός. Ενα δέος απροσδιόριστό, ενα δέος ακατανόητο!

Όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου ενας φύλακας, με πολιτικά που δεν ανήκει στη δύναμη της φυλακής που γίνεται το πείραμα, προσπαθεί να ανοίξει ενα διάλογο ανάμεσα στο όργανο και το δείγμα : -«Πώς τα πάς, φιλαράκο»; -Καμιά απάντηση. -«Σε ρώτησα πώς τα πάς», ξαναρώτησε το όργανο. -«Τί σε νοιάζει;» -«Θα επιμένεις ακόμα; Νομίζεις δηλ ότι μπορείς να...» -Αφού επιμέτε και εσείς...» -«Εμείς δεν κουραζόμαστε απλώς σε βλέπουμε ενώ εσύ...». «Σ αρέσει η απομόνωση και τα βασανιστήρια...» -«Ναί πολύ ωραία». -«Με κοροϊδεύεις;» - «Καθόλου ή όσο και εσύ.» -«Θα υπογράψεις τη δήλωση που είναι δίπλα σου;» -«Αυτό δεν το συζητήσουμε άλλοτε;» -« Πότε άλλοτε; δεν θα αντέξεις...» -«Αυτό είναι δικό μου ζήτημα...» -«Θα σου κάνουν και άλλα» -«Τί άλλα;» Το όργανο δεν ήξερε τι άλλα θα του κάνουν και έφυγε.

Την επόμενη μέρα μας είπε ότι πήγε κάποιος άλλος και η πρώτη ερώτηση ήταν: -«Τι νέα; Πόσο θα κρατήσει το πείσμα σου; » -«Δεν τα είπατε με τον άλλο που...» Καθόλου. -Εμένα όταν με φέρανε εδώ δεν ήταν κανένας...» -Καλά όμως θα ήταν να συντομεύουμε, να ησυχάσεις και εσύ...» -«Βιάζεσαι;» -« Ελα τώρα... Θαρείς πως θα νικήσεις το σύστημα;» «Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ ...εσείς με βάλατε εδώ...» -« Δεν σου φαίνεται λίγο δύσκολο, ε;...» -«Πές μου τί άλλο θα μου κάνουν ;» -«κάνεις δεν ξέρει ακόμα. -Θα εξαρτηθεί από εσένα. Αν δεν εισουν πεισματάρης, θα ειχες ξεμπλέξει...» και πολλά άλλα παρόμοια...

Υστερα από πολλές μέρες τον επισκέφθηκε ο ειδικός. Αυτός που παρακολουθούσε τα πειράματα, στις διάφορες φυλακές. Τον ρώτησε με ενδιαφέρον διάφορα πράγματα: «Πως αισθάνεται, τί νοιώθει, που και πόσο πονάει, αν σκέφτηκε σ όλη την έκταση το πρόβλημα κλπ». Το δείγμα απάντησε χωρίς θυμό, ήρεμα και με κάποια δυσκολία. -«Είμαι αρκετά καλά...Δεν παραπονέθηκα...Δεν χρειάζομαι τίποτε...Το πρόβλημα το έχω προπολλού λυμένο».

• «Μα είσαι-είναι καταπληκτικό! Σε θαυμάζω!» έλεγε κάθε τόσο ο ειδικός. -«Η αρμοδιότητά μου εδώ είναι εντελώς καθαρά υπηρεσιακή. Δεν έχω καμιά σχέση με τη σωφρονιστική διαδικασία και με ό,τι γίνεται. Λυπάμαι...» -« Δήλωση δεν κάνω, θα μου πείτε τι άλλο ζητάτε;» -«Η θέση σου θα ήταν απελπιστική, αν δεν συνέβαινε αλλο ενα περιστατικό. Τα όργανα εφάρμοσαν την ίδια διασικασία σ έναν αλλον, αλλά αυτός ο ατυχής τους έμενε στα χέρια... Υπέκυψε, χωρίς να τους δώσει τη δυνατότητα να εξασφαλίσουν την έγκριση...» -«Υπάρχει δηλ ενα έλλειμα ...και ενα...ενας συμψηφισμός. Μια μετακίνηση...Μόνο ετσι θα τελειώσει το...Σκέψου το και θα τα ξαναπούμε...» -«Δεν έχω να σκεφθώ τίποτε ειπε αμέσως το δείγμα». -«Σκέψου το καλύτερα...» -«Δεν χρειάζεται. Το σκέφθηκα», απάντησε ξερά το δείγμα...

Στην ίδια φυλακή που γινόταν το πείραμα ήταν καταδικασμένος σε θάνατο και ο Πατέρα του παιδιού, πάνω στο οποίο γινόταν το πείραμα. Ο ειδικός μετά τη συζήτηση με το δείγμα, ζήτησε να μιλήσει και με τον πατέρα του δείγματος : «Θελησε να μάθει

αν το παιδί αυτό ήταν ατίθασο απ τα μικρά του χρόνια και γιατί πιστεύει σε αυτά τα πράγματα που τελικά αν δεν κάνει δήλωση, θα τον οδηγήσουν στο απόσπασμα και ζήτησε απ την διεύθυνση να επιτρέψει στον πατέρα να επισκεφθεί μαζί του το δείγμα.

Ο πατέρας όταν συναντήθηκαν θέλοντας να ανταλλάξει τη ζωή του παιδιού με τη δική του μόλις τον είδε είπε-« Παιδί μου, πρέπει να ζήσεις. Σε πήρα στο λαιμό μου, εξαιτίας μου μπλέχτηκες. Δεν πρέπει να πεθάνεις, πρέπει να βγείς ζωντανός απ αυτήν την κόλαση. Ο αλληλοσπαραγμός κάποτε θα τελειώσει, ο χρόνος θα κλείσει τις πληγές και στα σφιγμένα χείλη των ανθρώπων θα ξαναγυρίσει το χαμόγελο». Και το δείγμα μπροστά στον έκπληκτο ειδικό ακούει να λέει στον πατέρα του: Πατέρα, του λέει με ήσυχη και όσο πιο ήρεμη και γλυκιά γίνεται φωνή. «Ο πόνος σε κάνει να ξεχνάς τα οσα με δίδαξες παιδί. Θέλω να γίνεις αξιότερός μου κάποτε, να έχεις το κούτελο ψηλά και να μην ανταλλάξεις την ντροπή ούτε με τη ζωή σου. Δεν με έχεις λοιπόν, άξιο να κρατήσω έναν όρκο που έδωσα σε σένα και την πατρίδα σαν ΕΛΑΣίτης;». Και γυρνώντας προς τον ειδικό ο Πατέρας του παιδιού είπε: «Εμένα, βάλτε, εμένα στη θέση...και αφήστε το παιδί μου». Και το δείγμα : «Υπομονή Πατέρα σε αγαπώ πολύ» και ο Πατέρας: «στην ευχή παιδί μου». Φιλάει αμέτρητες φορές το παιδί του, ενώ οι φύλακες τον τραβάνε για να τον κλείσουν και αυτόν στο πειθαρχείο. Ο γέροντας προσπαθεί να πεί κάτι, τον πνίγουν όμως οι λυγμοί...

Μπροστά σε αυτό το μεγαλείο-δράμα με χαμένη την αίσθηση του χώρου και χρόνου και με βέβαιη την αποτυχία του πειράματος, ο ειδικός ερευνητής έφυγε απαγοητευμένος. Ο Πατέρα και ο γιός εκτελέστηκαν στις φυλακές της Κέρκυρας. Σεβόμενος την μνήμη και τη θέλησή τους δεν θα κάνω αναφορά στο ανομά τους...

Αλήθεια, πόσο άραγε αντέχει το νευρικό σύστημα του ανθρώπου; Η αναμονή και η αβεβαιότητα για το τί θα σου συμβεί σε λίγο, αύριο. Αυτό το ανθρωποκτόνο εργαλείο της αβεβαιότητας, η εξουσία το χρησιμοποιούσε όχι μόνο όταν έκανε τις ανακρίσεις και όταν κατδίκασε, αλλά και να εκδικηθεί στη συνέχεια τους ανθρώπους που είχε ήδη καταδικάσει. Ηθέλε να σπάσει το ηθικό, να σμαραλιάσει το νευρικό σύστημα να καταστρέψει τη συνοχή. Χωρίς να εισαι σε απόγνωση, νοιώθεις σαν τον Αετό παγιδευμένο από ένα αμείλικτο κυνηγό, έτοιμο να σε κατασπαράξει. Κατά διαστήματα οι αρμοί χαλαρώνουν, σπάνε, κόβονται, χάνουν τη συνοχή τους. Τότε το κούτελο υδρώνει, τα μάτια πετάγονται έξω απ τις κόγχες. Πετιέσε επάνω και ορμάς να σπάσεις την πόρτα με το κεφάλι και αφού σε προλάβουν οι συναγωνιστές σου τaráζεσαι ολόκληρος, σπαρταράς για αρκετό διάστημα σαν ψάρι. Στην αγκαλιά τους ουρλιάζεις, βγάζεις αφρούς απ το στόμα και μετά χαλαρώνεις. τα μάτια γίνονται γυάλινα μοιάζεις πεθαμένος. Σε αυτές τις συνέπειες της απομόνωσης στήριζαν τις ελπίδες οι «αρμόδιοι» να αποσπάσουν την περιβόητη δήλωση.

Μετά την καταδίκη εκτός απ τους κατάδικους σε θάνατο, το τίμημα δεν ήταν ακριβώς η ζωή, αυτήν την αφήναν στο χρόνο, αλλά να διαφθείρουν, να υποτάξουν και να εξαγοράσουν αυτό που την έκανε τη ζωή να αξίζει: Να κουρελιάσουν την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

Και επειδή και παλιά και κυρίως μετά απελευθερωτικά το καθεστώς προκειμένου να δικαιολογήσει για ποιο ακριβώς λόγω καταδίκασε πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο τους ΕΑΜίτες. Τους αγωνιστές, που όχι μόνο καταδίκασε αλλά την «Τρίτη Μέρα Κατά τα Γραφάς» τους έστειλε στο Αγιο Πέτρο. Προκειμένου λοιπόν, να κουρελιάσει την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια και να δώσει άφεση αμαρτιών στον εαυτό του για το προμελετημένο έγκλημα, όχι μόνο καθιέρωσε, αλλά ταύτισε τη ζωή με τη δήλωση,

οπότε όποιος δεν εκανε δήλωση και εκτελέστηκε ενώ μπορούσε να σωθεί, δεν φταίει τα καθεστώσ αλλά αυτός που δεν θέλησε να ανταλλάξει τη ζωή του με τη δήλωση.

Ηταν τόση η βιασύνη να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο, που πριν ακόμα μπουν σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, οι Ασφάλειες και τα δικαστήρια ειχαν ήδη καταργήσει-ακυρώσει στην πράξη το Νομικό θέσφατο : «Ενοχος ένοχον ου ποιεί» και τις όποιες άλλες αρχές του δικαϊκού συστήματος, που ηταν υπέρ του κατηγορουμένου ειχε απομείνει απ την βασιλο-μεταξική δικτατορία και η δικαστική κατοχική δικαιοσύνη.

Ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας του ποινικού δικαίου, που εγκλημάτησε έκανε κάτι σε βρασμό ψυχής. Πιθανόν, γιατί θόλωσε το μυαλό του. Πάντος, όπως και να έχει διαπράχθει το έγκλημα την ώρα που έγινε το κακό, ο ανθρωπος δεν ηταν στα καλά του. Δεν έλεγχε τον εαυτό του. Η Πολιτείας όμως γιατί εκδικείται; Η πολιτεία όταν σκοτώνει «νόμιμα και παράνομα», δεν τα έχει χαμένα, ούτε είναι εκτός εαυτού. Ο,τι κάνει το κάνει με νηφαλιότητα και με πλήρη γνώση των πράξεών της. Με μελέτες, σχέδια και αποφάσεις. Τα πάντα είναι προμελετημένα και στην εντέλεια: Ο Παπάς, ο Εισαγγελέας στην αρχή και ο Βασικός Επίτροπος αργότερα, εκτελεστικό απόσπασμα, «χαριστική» βολή και νεκροθάφτες. Ακόμα και το τυπικό, τη Ληξιαρχική πράξη θανάτου, την έχει προβλέψει η Πολιτεία!!! Ολα αυτά για έναν κατάδικό του ποινικού δικαίου. Πόσο μάλλον για έναν πολιτικό αντίπαλο. Έναν ιδεολόγο. Έναν Άνθρωπο με ιδέες, όνειρα και οράματα, αφού αγώνες χωρίς ιδέες όνειρα και οράματα δεν γίνονται. Έναν αγωνιστή αλβανομάχο ή της Αντίστασης κατά της εχθρικής τριπλής κατοχής.

Όλοι και από κοινού: ντόπιοι και ξένοι, ξένοι και ντόπιοι. Και το λέω αυτό γιατί άλλοτε οι ξένοι απαιτούσαν και άλλοτε οι ντόπιοι παρακαλούσαν να εξοντώσουν όσο το δυνατόν περισσότερα κομμουνιστικά Μιάσματα, ώστε να μην υπάρχει ούτε ένα ψήγμα από αυτό το Προζύμι. Τρελαίνεσαι η δεν τρελαίνεσαι; Τρομάζεις η δεν τρομάζεις, βλέποντας την Ελλάδα, που γέννησε έναν τεράστιο πολιτισμό στον οποίο όλοι ΟΜΝΥΟΥΝ κατάντησε τόπος μαρτυρίου και μια φρικώδη περιοχή απύθμενου πόνου και πένθους. Ένας τόπος σπαρμένος από τόπους εκτελέσεων. Μανάδες με τα παιδιά τους, γυναίκες και άνδρες να σέρνονται από ασφάλεια σε ασφάλεια, από μεταγωγό σε μεταγωγό και από φυλακή σε φυλακή και από στρατόπεδο σε στρατόπεδο με τα σάπιο κάραβα όπως το «Αυρόρα» το 1945 που διαλύθηκε καθ'οδών και έπνιξε όλους τους πολιτικούς κρατούμενους που θα μεταφέρονταν από τις φυλακές Επταπυργίου της Θεσσαλονίκης στις φυλακές της Κέρκυρας! Μόνο ένας και συγκεκριμένα ο Γιατρός Στάθης Κοτακίδης, που κατόρθωσε να καβαλήσει ένα μεγάλο Μαδέρι σώθηκε. Αφού υπέφερε τα πάνδεινα με τα κύματα, την πείνα και το κρύο δυο μέρες αργότερα Τον συνέλλαβαν και τον πήγαν στο προορισμό του που ήταν οι φυλακές της Κέρκυρας.

Από ότι αποδείχθηκε έχει αδειάσει από το περιεχόμενό του ο περίφημος Ελληνό-Δυτικός πολιτισμός. Απέραντα άδειος για να χωράει με τόση ευκολία τόσες αναίτιες συλλήψεις, τόσα βασανιστήρια, τόσες δολοφονίες και εξ ίσου αδικαιολόγητες καταδίκες και εκτελέσεις. Αυτός ο ξεπεσμός ενός ξεπεσμένου πολιτισμού, αυτή η ανήκουστη σπατάλη των ιδεολογικά αντίθετων Ανθρώπων, δεν μοιάζει να συγκινεί εκείνους που έχουν την ξένη δοσμένη πυγμή να σταματήσει το κακό. Είναι τέτοια και τόση η τυφλότητα και το μέγεθος του ιδεολογικού κέρδους από την απόσπαση έστω και ενός Μιάσματος, που έχουν εκτροχιαστεί, ώστε αδυνατούν να κατανοήσουν ότι εδώ: Ναι εδώ στην Ελλάδα γεννήθηκε το Μίασμα σε συνδυασμό με τον πολιτισμό, γι' αυτό και αντέχει, μα και θα αντέξει στο χρόνο αφού πρόκειται και εκφράζει τα

αισθήματα ανθρωπισμού, για αισθήματα αλληλεγγύης, αλλά και για ένστικτο επιβίωσης ολόκληρης της Ανθρωπότητας.

Γιατί σήμερα η κουρασμένη ψυχή από το άδικο και την ψευδή ικανοποίηση της ασφάλειας που τόσο ακριβά και με αντάλλαγμα τη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ προσπαθούν να εξασφαλίσουν εξοντώνοντας τα Μιάσματα, είναι ένα μαχαίρι που κόβει και σκοτώνει και προσθέτει θάνατο στο ήδη υπάρχον θάνατο.

Μονάχα η κόπωση των πλέρια ικανοποιημένων θα μπορούσε να οδηγήσει σε τέτοιο απάνθρωπο παραλογισμό το κοινοβούλιο της χώρας να ψηφίσει Νόμους σαν το Γ! ψήφισμα και το Ν 509 που θα σκοτώνει Έλληνες για λογαριασμό των ελάχιστων και των ΞΕΝΩΝ με πρώτη: Την ξενόφερτη Μοναρχία, την πολιτική οικογενειοκρατία και τα λίγα οικονομικά τζάκια, θα τρίζουν τα κόκαλα και θα τρέμουν οι ψυχές των φιλοσόφων, των ποιητών και όλων εκείνων που δημιούργησαν έναν ανθρώπινο αλληλέγγυο και ευγενή πολιτισμό και για λόγους ιδεολογικούς και μόνο τον παράδοσαν στα χέρια των φονιάδων. Θα γυρνάνε στους τάφους τους οι άπειροι ΝΕΚΡΟΙ που έδωσαν τη ζωή τους σ' αυτήν την αιματοβαμμένη εποποιΐα της Ανθρωπότητας προς την πρόοδο την ισότητα και τη δικαιοσύνη.

Θα αναταράσσονται και θα κροταλίζουν από χαρά τα κόκαλα των Ναζί και αυτών που σκοτώθηκαν για να μην ευδοκιμήσει το ανθρώπινο Μίασμα και αυτών που για τους ίδιους λόγους τους έσωσαν μέσω του «ΣΤΙΓΜΑΙΟΥ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ» στην Νυρεμβέργη οι Αγγλό-Αμερικάνοι από το απόσπασμα και τη φυλακή με αυτήν την κοινοτυπία του κακού Μιάσματος: Να ονομάζεται πάλι Νόμος (που είναι το υποσύστημα της Δικαιοσύνης) και η πρακτική κατάληξη που είχαν, εφαρμώση εις βάρος των Εβραίων, μα και είναι τα σύγχρονα στρατόπεδα: Γκούρα, Μακρόνησο, Τρίκερι για τις Γυναίκες, Βίδο και Κασαβέτια για τους ανήλικους.

Και ο περίφημος Δυτικός να ξεχνά πως όταν ψηφίζονται τέτοιοι Νόμοι κάπου στο μέλλον εκτός του ότι αποτελούν την υποδομή όπως ο αντιβασιλικός Νόμος του Παπαναστασίου τα έκανε ιδιώνυμο ο Βενιζέλος, και το χρησιμοποίησε εκτεταμένα, αυστηρά και επίπονα και ανελέητα ο Μεταξάς και όχι μόνο αλλά κάπου ήδη κτίζονται στρατόπεδα συγκέντρωσης: χτίζονται κρεματόρια και στήνονται αγχόνες. Και το πιο τραγικό να ξεχνά πως όταν οι ιδεολογικοί αντίπαλοι στερούνται θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα και αυτό ακόμα τον αέρα το φως και το Νερό, όλοι έξω στερούνται αντίστοιχα αυτά τα δικαιώματα: στη δουλειά, την αξιοπρέπεια, την Ελευθερία, το μέλλον των ιδίων και των παιδιών τους. Αυτούς δεν τους έβαλαν μέσα χάριν γούστου, αλλά για κάποιο συγκεκριμένο σκοπό:

Με τις μέχρις εσχάτων ποινές, τις εκτελέσεις και τις συνθήκες ζωής και την μακρόχρονη κράτηση σκοπό είχαν να τιθασεύσουν και να υποτάξουν τα εκτός φυλακής και στρατόπεδα τα εκατομμύρια των Ελλήνων που βίωναν, ένοιωθαν το ρίγος και την ανάσα του Ασφαλίτη να τους συνοδεύει, αν δεν συμμορφονόταν με τις επιταγές των κυβερνόντων

Για να πετύχουν το σκοπό τους οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις λειτούργησαν κανονικά με βάση το δίκιο του ισχυρού και του νικητή. Σαν ισχυροί οι εκπρόσωποι του καθεστώτος και των ξένων, επέβαλλαν τους κανόνες του παιχνιδιού και αναγορεύτηκαν σε κριτές και τιμωροί. Αυτό αποδιδεικνύεται με τον ποιο τραγικό, μα και αληθινό τρόπο με την ανύπαρκτη τιμωρία αυτών που βαρύνονταν για τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα που διέπραξαν υποτίθεται «αυτόνομα», αλλά στην ουσία υπο την καθοδήγηση του κράτους εφάρμοσαν στην πράξη την εξόντωση και διέπραξαν τα ατιμώρητα εγκλήματα. Ενώ διαπράχθηκαν όλων των ειδών και μορφών

εγκληματικές πράξεις, δολοφόνησαν «νόμιμα» και παράνομα» χιλιάδες ανθρώπους και χιλιάδες ψευδομάρτυρες παρέλασαν απ τις αίθουσες των στρατοδικείων για να «στηρίξουν το «Νόμιμο» έγκλημα, δεν καταδικάστηκε μα ούτε δικάστηκε κάποιος για ψευδορκία και για φόνο απ αυτούς που «υποτίθεται» οτι λειτούργησαν «αυτόνομα» «αυτόδικα» και για «αντίποινα».

Τα αντίποινα είναι μια άλλη μορφή της αυτοδικίας. Αποκτούν βέβαια ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία, όταν τα εκτελεί δύναμη κρατική και μάλιστα ανεξέλεγκτη και κυρίως ατιμώρητη. Είναι και αυτός ένας τρόπος που μας δίνει τη δυνατότητα να δούμε πως ακριβώς λειτουργεί στην πράξη το δίκαιο του ισχυροτέρου, ο οποίος «γράφει» και την ιστορία και μέσω της «ιστορίας» μεταμορφώνει τους συνεργάτες των κατακτητών στην κατοχή και δράσαντες «αυτόνομα» και «αυτόδικα» μεταπελευθερωτικά σε σωτήρες και ήρωες και τους αγωνιστές Εθνικής Αντίστασης προδότες!

Τα αυτόνομα, τα αυτόδικα και τα εγκλήματα που γίνονται για αντίποινα, όχι μόνο υπάγονται στην έλεγχο αλλά και τιμωρούνται πιο αυστηρά απ τα όποια άλλα εγκλήματα, γιατί εκτός του οτι περιέχουν πρόθεση και δόλο, δεν αναζητούν τον πραγματικό φτέχτη. Σκοτώνουν για το φόνο και μόνο, αφού αυτόνομα και αυτόδικα κάνουν αντίποινα. Αυτού του είδους τα εγκλήματα υπάγονται στα ασύγγνωστα και σαν τέτοια δεν επιδέχονται συγγνώμη και ατιμωρησία, πολύ περισσότερο αυτοί που αυτόδικα κάνουν αντίποινα δεν μπορούν να γίνουν «ήρωες».

ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΨΗΦΙΔΑ ΤΗ ΨΗΦΙΔΑ ΘΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ...

Αν θυμάμαι καλά πριν από δεκαπέντε σχεδόν χρόνια είχα γράψει στην τοπική εφημερίδα «Αλλαγή» μια σειρά από κείμενα με τα όποια αιτιολογούσα και εξηγούσα τους λόγους για τους οποίους πρέπει να χωρίσει η Εκκλησία απ το κράτος. Όπως ήταν φυσικό υπήρξαν αρκετές αντιδράσεις. Μερικοί μάλιστα από τηλεφώνου μου είπαν τι «κουμμονιστικά» πράγματα είναι αυτά που γράφεις κλπ. Ανάμεσά τους και ο τότε Μητροπολίτης Παύλος, οποίος χωρίς να χαρακτηρίσει το περιεχόμενο του κειμένου σε συζήτηση που είχαμε στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών του Δημού Βεροίας της οποίας ήμουν μέλος της Διοίκησης μου είπε οτι :« τα γραπτά σου είναι εκτός εποχής».

Εκτοτε η δημοσιογραφία ήταν και παραμένει άκρως αποκαλυπτική. Εφερε και φέρνει στο ΦΩΣ σοβαρά αδικήματα που διαπράττονται στους κόλπους της ανωτάτης Ιεραρχίας της Εκκλησίας και της Δικαιοσύνης. Εφερε και εξακολουθεί να φέρνει στην επιφάνεια αρκετές αποκαλύψεις και σημαντικές εστίες διαφθοράς «κυκλώματα» που δρούσαν επί χρόνια μεθοδευμένα και συστηματικά. Εφερε στη δημοσιότητα την «αλαζονεία της εξουσίας» γενικά και της Εκκλησίας ειδικά. Πράγματα που θα είχαν αποφευχθεί αν είχε γίνει ο χωρισμός της Εκκλησίας απ το κράτος και εκλέγονταν η Δικαιοσύνη από τους ίδιους τους Δικαστές.

Ενθυμούμενος τον Δεσπότη Ιωαννίνων, που μαζί με τους μεταξικούς στρατηγούς αποφάσισαν την εκ των έσω κατάρρευση του αλβανικού μετώπου και σε συνέχεια τον διορισμένο απ τον Τσιώρτσιλ Αρχιεπίσκοπο-αντιβασιλέα- Δαμαστηνό, που τα πήρε όλα :κράτος, στρατό, σώματα ασφαλείας, δυνάμεις τις οποίες αντι να τις χρησιμοποιήσει για το «ειρήνη ημήν» τις χρησιμοποίησε για να απαλλάξει τους Δοσιλόγους-συνεργάτες και το υπερτροφικό παρακράτος απ τη λογοδοσία για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος της Ελλάδας και να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο.

Τον βίο και την πολιτεία πολλών άλλων Αρχιεπισκόπων, του Ιερώνυμου, που με ένα ιδιόμορφο τρόπο επανέφερε στη ζωή των Ελλήνων τον «Γ! Ελληνικό πολιτισμό» του Μεταξά με τον ομαζόνο στον στο «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών», τις κάθε φορά εκκρίξεις του Σεραφίμ, που αποκαλούσε την Ιερά Σύνοδό ή μέρος αυτής κοράκια μέχρι την ημέρα που έγινε η εκλογή του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου. Μια εκλογή που ενώ στην αρχή έδειχνε ότι θα εξωμαλυνθούν κάποια πράγματα στο χώρο της Εκκλησίας, πυροδότησε μια νέα συνεισφορά στον προβληματισμό των σκεπτομένων Ελλήνων για το πού τα πάει η Εκκλησία.

Ο Αρχιεπίσκοπος όμως απ τη επομένη της εκλογής του, παρά κάποιες ελπίδες που υπήρχαν με την εκλογή του, τις οποίες ελπίδες τις οποίεςσυμμερίζαν, πως θα ανανέωνε τον Εκκλησιαστικό λόγο και με πράξεις που θα έφερναν την Εκκλησία πιό κοντα στο λαο, στο όνομα του εθνικού «κινδύνου» (αλήθεια ποιόν εθνικό κίνδυνο διαβλέπει ο Αρχιεπίσκοπος); όχι μόνο διέλυσε γρήγορα αυτές τις αυταπάτες και έδειξε με την ασυγκράτητη πολιτικολογία του και με τις σκοταδιστικές παρεμβάσεις του, αποφάσισε να παίξει διπλό ρόλο. Αντί λοιπόν, θα ανοίξει διάβλους επικοινωνίας με το λαό, αντί για αυτό έκλεισε ερμητικά και τις όποιες διαβάσεις υπήρχαν με ό,τι ανανεωτικό και σύγχρονο είχε ήδη αποδεχθεί η ελληνική κοινωνία και οδήγησε την Ιεραρχία στις χειρότερες στιγμές της.

Διαμόρφωσε ένα οχυρό νεοσυντήρησης περιφρουρώντας σε απαράδεκτο βαθμό τα κεκτημένα του, οργίασε με την εκμετάλλευση της πίστης, της αθωότητας και της άγνοιας των ανθρώπων και ανακηρύσσοντας τον εαυτό του απευθεία αντιπρόσωπο του Θεού στο όνομα του, τους έσερνε κατά το δοκούν σαν αληθινό ποιμνιο, σε βαθμό που αναρωτιέται κανείς, πως είναι δυνατόν να περνάμε ολόκληρη τη ζωή με μάτια μισόκλειστα, αυτιά βουλωμένα και σκέψεις ναρκωμένες απ το λιβάνι; Σε κάθε περίπτωση ο Αρχιεπίσκοπος σηκώνει το δάκτυλο και δείνει τον ένοχο. Πάντα έχει έτοιμο ένα ανέθεμα, που ανάλογα με τη στιγμή, τη διάθεση, τη γνώση και τις πεποιθήσεις το ρίχνει όπου δει. Έτσι και αλλιώς, υπάρχουν πολλοί στόχοι και φυσικά όχι χωρίς λόγο. ...Σίγουρα είναι όλα αυτά και πολλά άλλα που συνθέτουν αυτόν τον φαύλο κύκλο στον οποίο κινούμαστε, αναπαραγόμαστε, βολευόμαστε και όπως πάντα σιωπούμε...

Εκτοτέ στη χώρα δεσπόζει μια ΑΝίθεση που στηρίζεται στο τρίπτυχο: Κράτους, Εκκλησίας και δικαιοσύνης η πολιτική υποαντιπροσώπευση μεγάλων κοινωνικών μερίδων και η υπέρ αντιπροσώπευση άλλων. Αυτέ οι διακρίσεις συνδέονται με θυλάκους συμφερόντων που αποτελούσαν τάση θανάτου στο πολιτικό σύστημα. Η υπεραντιπροσώπευσης οφείλεται στο ότι τόσο το σύστημα δίπλα στον διακριτικό και επιλεκτικό τρόπο λειτούργησε και σαν κατανεμητής οικονομικής και πολιτικής ισχύος.

Τα πρώτα μετά Χριστόδουλου χρόνια και προς το τέλος της ζωής η κρίση του συστήματος φάνηκε και από την αδυναμία του κατεστημένου να ρυθμίσει αυτήν την αντίθεση. Τα τελευταία χρόνια η κρίση οξύνθηκε. Επερέασε όλες εκφάνσεις της αντί[ροσωπευτική Δημοκρατίας, την άσκηση συνταγματικών δικαιωμάτων αλλά και των θεσμών της συλλογικής αυτονομίας, όπως οι Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας. Η κατ'αργηση τους στέρησε τη δυνατότητα αντιπροσώπευσης των εργαζομένων.

Αυτή η υπερκπροσώπηση ευνολήθηκε και από το γεγονός ότι, εδώ, ουδέποτε έγινε ριζικόςεκσυγχρονισμός προαστικών μορφωμάτων (παράδειγμα φατριασμός στη Ν Δ), όπως και πολιτική χαραγμένη με γνώμονα την κοινωνική δικαιοσύνη Όλες και όποιες μελέτες και έγιναν ποτέ δεν υπήρξε μια Δημοκρατική αντίληψη που να εκφράζει το

γενικό συμφέρον. Το γενικό συμφέρον ήταν και παραμένει η Δημοκρατική-Ριζοσπαστική ΕΝΝΟΙΑ. Είναι αυτή που αναδειχνει τις κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις και συνυφαίνεται με τον Δημοκρατικό Σοσιαλισμό, που σκοπό έχει να εδραιώσει να εδραιώσει πρώτα και να επεκτείνει μετά την κοινωνικό οικονομική Δημοκρατία, μοιράζοντας τον κοινωνικό παραγόμενο πλούτο στην κοινωνία που τον παράγει και όχι στα άτομα που δεν συμμετέχουν στην παραγωγή που κοινωνικού πλούτους και όπως το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής τον μοιράζει στα μεμονωμένα άτομα.

Η διακρίβωση της όποιας κρισιμότητας πρέπει να διαπερνά το κυβερνητικό πρόγραμμα, ώστε να συνδυάζει την πολιτική των θεσμικών μεταρρυθμίσεων με την πολιτική της κοινωνικής δικαιοσύνης. Αυτό προϋποθέτει σαν απαραίτητο όρο την άρση της αντίθεσης πολιτικής υποαντιπροσώπησης από την υπερεκπροσώπηση για την προστασία των ανθενετέρων. Χωρίς αυτή την εξομάλυνση η κοινωνικό οικονομική ζωή δεν μπορεί να πάσει μπροστά.

Ακριβώς για να ανακόψουν αυτή την προσπάθεια το τρίπτυχο εγκαθίδρυσε και στη Διοίκηση της Εκκλησίας ένα σύστημα απολύτως συγκεντρωτικό, αυταρχικό, προσωποκεντρικό, αδιαφανές με σαφέστατα κοσμικά και πολιτικά δεδομένα όπως οι συνάξεις, οι ταυτότητες, οι δηλώσεις επαναβεβαίωσης της χριστιανοσύνης κλπ. Και σε συνέχεια διεκδίκησε ρόλο και λόγο καθώς και εξουσία. Και όχι απλώς εξουσία, αλλά εξουσία πολύ πέρα των όσων θεσμικά δικαιούται. Αν σε αυτό προστεθεί ότι πολλοί ισχυροί μηχανισμοί και θεσμοί όπως: η Δικαιοσύνη, τα όργανα τάξης μα και αρκετοί πολιτικάντες, όχι μόνο του επέτρεψαν να λέει και να κάνει πράξη τις όποιες βλέψεις του, αλλά και ότι καθημερινά ολόένα και περισσότεροι θεσμικοί εκπρόσωποι, του εξέφραζαν μα και του εκφράζουν καθημερινά τον θαυμασμό τους για τα λεγόμενά του!

Ο Αρχιεπίσκοπος αναδείχθηκε σε αρχιερέα της εθνικοφροσύνης, ιδεολογικό αρχηγό της συντηρητικής παράταξης σε μια στιγμή κρίσης της ιδεολογίας της αλλά και την κρίση της Θεολογίας. Με τα γεμάτα εμπάθεια κηρύγματά του κατά του Ουμανισμού του Διαφωτισμού, της Αναγέννησης και του πολύτιμου κόσμου της κουλτούρας γενικά, διαστρεβλώνει πλήρως και την ιστορία, καθώς και το νόημα των σύγχρονων αγώνων για την υπεράσπιση των μεγάλων ιδανικών της Ειρήνης, της Δημοκρατίας, της Ελευθερίας, της Ισότητας και των Ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Χαρακτηριστικό και πρωτότυπο φαινόμενο στις Εκκλησίες όπου πηγαίνει, συνοδευόμενος πάντα όχι τυχαία απ τα ΜΜΕ, όπου ακούγονταν πολλαπλά και παρατεταμένα χειροκροτήματα ή και το «ολοι μαζί» θυμίζοντας στημένες κομματικές συγκεντρώσεις της Δεξιάς.

Διακωμωδεί τα αντιευρωπαϊκά του κηρύγματα. Κηρύγματα που δεν τον εμποδίζουν παρά τις λαιμοδαίμονες κατά των «ευρωλιγούρηδων» να επιδιώκει με όλα τα μέσα να επωφεληθεί απ τα προγράμματα (πακέτα) της Ε.Ε. Και ενώ ομνύει κατά της Δύσης που συνωμοτεί κατά της Ελλάδας, προσβλέπει και στην απορρόφηση της σατανικής Ευρώπης απ την Ορθοδοξία με το καταγέλαστο σύνθημα του δονούσε τις «λαοσυνάξεις»: Ελλάς-Ευρώπη-Ορθοδοξία. Σύνθημα που η πεμπτουσία του συμπυκνώνεται στην ΕΚΚΛΗΣΗ «όπισθεν ολοταχώς».

Με έναν ιδιόμορφο τρόπο επανέρχεται (δεν σταμάτησε ποτέ) με δριμυτητα η πανάρχια μονομαχία ανάμεσα στην επιστημονική ερμηνεία του κόσμου από την μια μεριά, που στηρίζεται στην παρατήρηση και στο Νού, και στη θεολογική ερμηνεία του κόσμου από την άλλη. Βέβαια σήμερα οι παλιές θεολογικές ερμηνείες έχουν αλλάξει. Η

πρόοδο της επιστήμης που πιστεύει και καθημερινά αποδεικνύει, πως τίποτε δε δημιουργείται ποτέ με θεϊκή θέληση από το τίποτε... υποχρέωσε τους οπαδούς της θεολογικής κοσμογονίας, όχι μόνο να αλλάξουν την μέθοδο αμφισβήτησης και καταπολέμησης της επιστήμης. Αλλά και χρησιμοποιούν με θαυμαστή επιδεξιότητα και εφευρετικότητα την ποικιλία των δυσεξήγητων φαινομένων που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος και η επιστήμη καθώς προσπαθούν να αποσπάσουν ολοένα και περισσότερα μυστικά από την φύση και τον τρόπο λειτουργίας της.

Στην προσπάθεια αυτή δεν λείπουν βέβαια και οι αναβιώσεις μυθολογικών αντιλήψεων. Αντιλήψεων που θα νόμιζε ο καθένας πως έχουν θαφτεί μαζί με τον Μεσαίωνα. Βέβαια η ιδιομορφία και το βάθος των ψυχικών φαινομένων, βοηθά και δίνει ευκαιρίες για μια χωρίς συστολή επανεμφάνιση του αποκρυφισμού, της μαγείας και των θαυμάτων πολλές φορές και με το μανδύα της επιστημής

«...Αυτόν λοιπόν το φόβο της ψυχής κι αυτά τα σκοτάδια πρέπει να τα διαλύσουν όχι οι ακτίνες του ήλιου ούτε τα φωτεινά βέλη της ημέρας, αλλά η θέα της φύσης και η ερμηνεία της...» λέει ο titos carys lycetiyw VI 39-41.

Ο προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας, ενώ κάνει σαφή την άβυσσο που τον χωρίζει απ τους σημερινούς βηματισμούς του εθνους και της επιστήμης, είναι ένας απ τους ανθρώπους που έχει συνέλλαβει καλύτερα από πολλούς άλλους δημαγωγούς το επίπεδο γνώσης μεγάλων στρωμάτων. Ετσι, παίζοντας με τη βαθιά θρησκευτική πίστη τους και ταυτίζοντας την Εκκλησία, δηλαδή τον εαυτό του με την πίστη, άφησε ανοιχτό το δρόμο σε απόψεις του τύπου ευλογία σε κάθε μπαρπέρικο, μπαμπικιού, καρπυρατέρ, θαύματα και Αγιοποιήσεις, φαινόμενα χομεϊνισμού, για τα οποία ντρέπεται κάθε ορθόφρων θρησκευόμενος.

Όλοι λίγο πολύ γνωρίζουμε τους δεσμούς του Αρχιεπισκόπου με την «Χρυσοπήγη», αυτό παραθρησκευτικό καρκίνωμα, το Γκεπελικό όργανο «στόχο» στο οποίο, ενώ αρθογραφούσε στη διάρκεια την χούντας, δεν είχε το «χρόνο» να συνηθειοποιήσει τους «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών» και τα έργα τους που τόσο τα νοσταλγεί ο Αρχιεπίσκοπος τώρα, αφού όπως μας διαβεβαιώνει οτι τότε δεν είχε (διάβαζε λέει) το χρόνο να συλλάβει ως προς τα αίτια που οδηγήθηκε η χώρα στην 7χρονη δικτατορία και τις τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

Υστερα απ όλα αυτά ήταν επόμενο ο Αρχιεπίσκοπος, να δημιουργήσει την εντύπωση στον εαυτό του οτι όλα τα διακινούνται, οτι όλα του επιτρέπονται, οτι μπορεί να μην δίνει λογαριασμό πουθενά και σε κανέναν. Και γι αυτό διεκδικεί ολο και περισσότερα: ήθελε τα πάντα, ζήτησε τα πάντα, απαίτησε τα πάντα, διεκδίκησε τα πάντα μιμούμενος τον Αρχιεπίσκοπό Δαμασκηνό που ο Τσιώρτσιλ είχε διορίσει αντιβασιλέα και τα είχε πάρει όλα σε: αέρα γή και θάλασσα.

Το «σύστημα του Χριστόδουλου» δεν μπορούσε παρά να στηριχθεί σε ύποπτους ανθρώπους, δεν μπορούσε παρά να χρησιμοποιεί και ύποπτες μεθόδους. Τους ανθρώπους αυτούς και τις μεθόδους τους είχε ανάγκη προκειμένου να του εξασφαλίζουν σχέσεις «ευμενούς διαπλοκής» με τη Δικαιοσύνη και τους όποιους άλλους θεσμικούς συνεργάτες του. Ενα σύστημα εξωθεσμικό με επιθετικά «θεσμικές» λειτουργίες. Με ηγέτες και στελέχη που δεν λογοδοτούν στο λαό, αλλά «πολιτεύονται» για λογαριασμό του. Ενα σύστημα το οποίο «υπεξαιρεί» κοσμικές εξουσίες, που διεκδικεί ρόλο, λόγο και επιρροή εκεί ακριβώς που δεν του πέφτει λόγος και ρόλος. Ενα σύστημα που «διαπλέκεται» με πολιτικούς, με δικαστικούς και με πάσης φύσεως αρχές. Το «σύστημα» αυτό έχει σήμερα όλα εκείνα τα

χαρακτηριστικά του «παρακράτους», με την καθαρότερη δυνατή εννοιολογική διατύπωση του όρου...

Το μέγεθος και το βάρος των αποκαλύψεων είναι περάστιο. Οι αναθυμιάσεις αυτές που εκπέμπονται από αυτούς του χώρους δεν πρέπει αλλο να επεκταθούν. Και δεν πρέπει γιατί βλάπτουν εκτός απ την Εκκλησία και τη χώρα. Οι εξελίξεις στο Πατριαρχείο των Ιεροσολύμων έδειξαν πως το πρόβλημα έχει σαφώς ξεφύγει πλέον απ τα όρια της ηθικής και επιβεβαιώνει πως από καιρό τώρα έχει ήδη δρομολογηθεί να γίνει ξεκάθαρα πολιτικός ο λόγος και ο ρόλος της Εκκλησίας. Αλλωστε αυτός ήταν ο βασικός στόχος.

Υστερα απ αυτήν την παρέκκλιση της Ιεραρχίας, άμεσα πρέπει να μπει το θέμα των σχέσεων της Εκκλησίας και της Θρησκείας γενικότερα με την κοινωνία. Και αυτό γιατί η διάκριση της Εκκλησίας από αυτήν της πολιτείας είναι καθ όλα συμβατή ως προς την θεολογική παράδοση και ως προς την εγχώρια Νομική παράδοση και κυρίως και ως προς τον νομικό πολιτισμό της Νεοτερικότητας. Αλλωστε τα 9/10 των Ορθοδόξων αυτοκέφαλων Εκκλησιών ζούν σε καθεστώς χωρισμού από το κράτος.

Και πρέπει γιατί, όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφου είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα.

Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικός θεσμός με αλληλεγγύη και δικαιοσύνη. Η αλήθεια και η δικαιοσύνη λάμπει και όταν κανείς δεν την αναζητεί. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου, και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά, δυστυχώς ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός με όλες τις συνέπειες που αυτός ο τρόπος λειτουργίας συνεπάγεται.

Όταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικό ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-κληρική του πλέον μορφή (διορισμένος) και σε ...οι Μητροπόλεις) λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μία κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τους ποιμενάρχες και τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος όπως είναι γνωστό τα βρίσκει πάντα με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δύστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης, κάτι που ζητά επίμονα και επιτακτικά απ τους πιστούς.

Λειτουργώντας κληρικό-κληρικά ο κλήρος έγινε αρνητής όχι μόνο του πνευματος, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντισε συντηρητικός. Τόσο συντηρητικός και αντιδραστικός που εξακολουθεί να θεωρεί και σήμερα ακόμα ότι «ισχύει το προπατορικό αμάρτημα» και ως εκ τούτου ο άνθρωπος γεννιέται αμαρτωλός και είναι αυτός ο Κλήρος, που θα τον απαλλάξει απ τις «αμαρτίες». Θεωρεί τη γυναίκα υπεύθυνη για την έκπτωση του Αδάμ, που καταδικάζει μετά βδελυγνίας την κλωνοποίηση, ενώ κηρύττει σε όλους τους τόνους ότι ή γυναίκα οφείλει την ύπαρξή της στα δυό πλευρά που ο Θεός πήρε απ τον Αδάμ.

Θεωρία και δεδομένο που της επιτρέπει σαν αντάλλαγμα να θεσμοθετεί μελοφώνως την υποταγή της γυναίκας στον άνδρα με τη ρήση «η δέ γυνή να φοβείται τον άντρα» και πολλά άλλα παρόμοια προκειμένου να υποτάξει τη γυναίκα και να την καταστήσει βούλη του αντροκεντρικού συστήματος παραγωγής και αναπαραγωγής.

Την χαρακτηρίζει Μάγισσα και δεύτερης κατηγορίας ανθρώπινο Όν και πολλά άλλα χαρητωμένα.

Ο κλήρος με την κληρικό-κληρική εκλογή και λειτουργία δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγέλει και δεν καταπολεμά πολλές απ τις «αξίες» και τρόπους που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρονιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Εγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελλαδική Εκκλησία βίωσε και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί σαν εταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές και πολιτικές ακόμα φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουνικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλά προπαγανδίζει αφελώς ελληνικοκεντρικές απόψεις περί «περιούσιου λαού», ενώ συγχρόνως την αμύθητη παρουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελαχίστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ'εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Επειδή συμμετείχα στην Αντίσταση και έχω μια ηλικία, θυμάμαι σαν τώρα, τη δήλωση του μέλους της Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης ΠΕΕΑ-κυβέρνησης του βουνού καθηγητή Πέτρου Κόκκαλη σε επίσημη συγκέντρωση του 1^{ου} Τάγματος ότι αφορά την απρόσκοπτη άσκηση της θρησκευτικής λατρείας της ορθόδοξης και των άλλων εκκλησιών, ότι είναι ανεμπόδιστη: «απέναντι της Εκκλησίας η θέση μας είναι ξεκαθαρισμένη: Απόφαση της ΠΕΕΑ είναι να μην θίξει τίποτε απ ό,τι αφορά την εκκλησία». Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά από τα όποια δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις που απεργάζονται, να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα άλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρικού, που όταν μιλάει για τον περήφανο Αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους «προσκηνημένους» του κάμπου και που ψηλά στ' απόκρημνα βράχια οι όρχεις του, να πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιό απόλυτης ορθοδοξίας».

Σ' αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική του μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα της έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή δημόδη χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας παράδοσης και τα αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

Και ενώ οι Αντιστασιακοί πιστεύαμε αυτά, όταν πολλοί από εμάς για λόγους που δεν είναι του παρόντος, βρεθήκαμε κρατούμενοι βιώσαμε μια Εκκλησία που δεν είχε καμιά σχέση με αυτά τα πιστεύω. Όπως η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης κάλυψε «νομικά» τις παράνομες μεταπολεμικές κυβερνήσεις, που άνοιξαν διάπλατα τη λεωφόρο του εμφυλίου πολέμου, έτσι και η Εκκλησία κάλυψε με το Ράσο της αδιαμαρτύρητα τα όποια ανομήματα του μετά απελευθερωτικού κατεστημένου. Και όχι μόνο:

Σχεδόν κάθε πρωί για μερικούς συγκρατούμενους συναγωνιστές, ήταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού. Του ταξιδιού που γυρισμό δεν είχε.

Οι «αρμόδιοι» σε όλη την κλίμακα μέχρι και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια. Περίμεναν αποκαλύψεις και κυρίως δήλωση μετανοίας. Όπως είναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης των θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό, να εξομολογήσει και να κοινωνήσει των αρχάντων

μυστηρίων τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλοντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς και πολιτικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού με αντάλλαγμα ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο στερούσε και αφαιρούσε κατά βούληση) λίγα λεπτά πριν την εκτέλεση μέσω της δήλωσης μετανοίας, εκτός από όλους τους άλλους ιδεολογικό-πολιτικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία.

Η οποία Εκκλησία, όχι μόνο συμμετείχε, αλλά τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς ότι υπέρ-έβαλε τον εαυτό της σε ζήλο. εν υπήρξε μέτρο που θα έκανε δυσκολότερη τη ζωή μας, που δεν το ενέκρινε, δεν το ευλόγησε, δεν το χρησιμοποίησε και δεν συμμετείχε σε αυτό.

Ο λόγος και της Εκκλησίας όπως και της Δικαιοσύνης, ήταν σαφής και ξεκάθαρος: «Έχουμε το χρέος έναντι της νέας γενιάς να παραδώσουμε μια χριστιανική κοινωνία ανέπαφη από το μίasma του κομμουνισμού». Ο ιδεολογικό-πολιτικός και θρησκευτικός ολοκληρωτισμός στέκονταν προκλητικά και απειλητικά ολόγυμνος μπροστά μας, χωρίς τα συνηθισμένα φτιασιδώματα.

Όσον αφορά το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν οι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν στην απομώνωση), εκτός από το «ευλογητός ο Θεός» και ο Θεός ας συγχωρέσει τα αμαρτήματά σου, όλος ο άλλος χρόνος ήταν εφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού. Επενθυμίζοντας στο μελλοθάνατο την αξία της ζωής και τις χαρές της, καθώς και το μεγαλείο της κυβέρνησης, με κατακλείδα πάντα ότι «τη ζωή» μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει ότι δεν μας «ανήκει». Και αφού δεν μας ανήκει δεν έχουμε το δικαίωμα να τη θυσιάζουμε και κυρίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου Θεού.

Γι' αυτό και πρέπει να κάνει για να ζήσει γιατί αυτό είναι το θέλημα του πανάγαθου Θεού». Ανάλογα με το μορφωτικό επίπεδο του του εξομολογούμενου-των, τη δική τους αντίληψη για τη ζωή και καθήκον, που του είχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας, χρησιμοποιούσε κάθε φορά τα αντίστοιχα επιχειρήματα και την κόλαση ακόμα, λέγοντας ότι «είναι κρίμα ένα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην κόλαση, ενώ με μια δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραάμ τα καλά» για την οικογένεια που τον περιμένει και πολλά άλλα παρόμοια...

Η Εκκλησία στις διάφορες ευχές τις αναφέρεται «υπέρ νοσούντων, καμνώντων και εν ταις φυλακές εβρισκομένων αδελφών ημών». Και ενώ επί 10 και 20 χρόνια, δεκάδες χιλιάδες Αντιστασιακοί πολιτικοί κρατούμενοι, ζούσαμε δίπλα της εκτός από την εξομολόγηση που τη συνέδεε με τη δήλωση μετανοίας δεν μας θυμήθηκε ποτέ. Στα 15 χρόνια της κράτησής μου στις φυλακές και τα 3 της εξορίας στη διάρκεια της δικτατορία των συνταγματαρχών, το μόνο πράγμα που πήρα απ τα χέρια της Εκκλησίας (από ένα Μοναστήρι) είναι ένα κουλουράκι και ένα κόκκινο αυγό στις φυλακές της Κεφαλονιάς το Πάσχα του 1952. Και μια οκά τυρί από ένα Μοναστήρι στις φυλακές της Αίγινας.

Το ισχύον σύστημα σχέσεων Εκκλησίας και κράτους δεν μπορεί πλέον να συντηρηθεί. Και ο μεν Αρχιεπίσκοπος εξακολουθεί να δημαγωγεί ασύστολα και να δείχνει καθημερινά πόσο επικίνδυνος είναι να τους δημοκρατικούς θεσμούς. Η Πολιτεία όμως τι κάνει; Το ερώτημα περιμένει απάντηση. Μια απάντηση που δεν εξαντλείται στο θέμα: Χωρισμός της Εκκλησίας απ το κράτος και του Υπουργείου Παιδείας απ το Θρησκευμάτων. Ο χωρισμός Εκκλησίας και κράτους είναι αναγκαίος.

Ηρθε η στιγμή να μη μείνουν για άλλη μια φορά στο απυρόβλητο οι σκοταδιστικές θεωρίες του Αρχιεπισκόπου.

Με Συνταγματικές και τις αντίστοιχες νομοθετικές ρυθμίσεις που μπορούν άμεσα να τεθούν σε κίνηση για την υπαγωγή της Εκκλησίας σε ελέγχους για τους οποίους το κράτος έχει δικαιώματα και υποχρεώσεις, με τελική ρύθμιση του χωρισμού στη νέα Συνταγματική αναθεώρηση. Ωρίμασε η ανάγκη για τη δημιουργία ενός μεγάλου κινήματος υπεράσπισης του Νεοελληνικού Διαφωτισμού δηλ της σύγχρονης Ελληνικής Πολιτείας.

Βέβαια μέχρι σήμερα η στάση του Αρχιεπισκόπου και των σύν αυτώ χαρακτηρίζεται από μια οξύτητα που ξεπερνά κάθε όριο. Ο χωρισμός που τόσο πολύ φοβάται το Ιερατείο, θα επαναφέρει τα αιρετά λαϊκά όργανα στη διοίκηση και την εκλογή των ποιμένων της μέσω του μητροπολιτικού συστήματος διοικήσεως της Εκκλησίας και το βασικότερο θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα, ώστε να πάψει να είναι αίρεση.

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΜΟΥ ΣΤΙΣ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΙΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ 1946

«Στις 4/7/1946 δυνάμεις της χωροφυλακής με επικεφαλής τον συνταγματάρχη κ. Βαρδουλάκη πήγαν για εκκαθαριστικές επιχειρήσεις». Πέρασαν και από το Κάτω Βέρμιο (Σέλι), όπου συνέλλαβαν: τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Κόγια Νικόλαο του Γεωργίου και τον Νικόλαο Μπέλα, και τον Κασνακη...Τους οποίους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στη Νάουσα πέθανε στο δρόμο (άλλες πληροφορίες λένε ότι τον σκότωσαν), επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα από τα Σέλι, έδωξαν τον Παπά Μουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία ότι έκανε ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι το χωριό έμεινε χωρίς Παπά,

Εξη μέρες μετά τη σύλληψή μου και συγκεκριμένα την Πέμπτη 10 Ιουλίου του 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή Φωνή» της Θεσσαλονίκης, στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο τα **«ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ»** δημοσίευσε με το πιο πάνω περιεχόμενο το γεγονός της σύλληψής μου...

Ήταν τόσο βάρβαρη και εγκληματική η εποχή εκείνη και οι δολοφονημένοι που να αξιοποιηθούν ιδεολογικά, πολιτικά και κοινωνικά που η Εγκύκλιος έλεγε:«...Τα πτώματα δέον να ερευνώνται λεπτομερώς, της ερεύννης μη εγκαταλειπομένης, παρά μόνο μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότητας των φονευθέντων! Ακολουθως αποκεφαλίζοντα, οι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκων και θα μεταφέρονται εις τας κατατόπους Υποδιοικήσεις δια να εκτεθούν εις κοινήν θέαν!!!»

Στις αρχές του 1948 με ξανά συνέλλαβαν. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 196. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» και του Περιοδικού ΕΑΜ

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλλαβαν και με έστειλαν πρώτα στη Γυούρα και μετά στο Παρθέني της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970.

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα απ την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες και με συγκρότηση του ΚΚεσ η Νορχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε

Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Συνόδευσαν σαν μέλος της Διοίκησης τον χορευτικό συγκρότημα του Δήμου Βεροίας στο παγκόσμιο Συνέδριο χορού που έγινε στη Λάρισα. Το συνέδριο κράτησε 5 μέρες, από όπου το συγκρότημα μας απέσπασε πολλούς επαίνους. Δάσκαλος του χορευτικού συγκροτήματος ήταν ο Θανάσης Ζαμάνης. Και σε συνέχεια συνόδευσαν το ίδιο χορευτικό συγκρότημα επί 20 μέρες στη Γαλλία. Γυρίσαμε όλες τις Δημοτικές πρωτεύουσες της Γαλλίας με αποκορύφωμα το Παρίσι όπου το συγκρότημα χόρεψε σε διάφορα σημεία του Παρισιού και στην Πλατεία του Μπομπιντού. Το χορευτικό συγκρότημα καταχειροκροτήθηκε από τους Δημάρχους, τα Δημοτικά Συμβούλια και τις αρχές του τόπου. Πριν μπούμε σε κάθε Πόλη βρίσκαμε την αναγγελία Που έκανε γνωστή την έλευση του συγκροτήματος στην Πόλη, τον χώρο και την ώρα που θα γίνονταν η εκδήλωση. Το χορευτικό συγκρότημα του Δήμου Βεροίας απέσπασε πολλά εύγε για τις επιδόσεις άλλο τόσο την τεχνική του χορού.

Διατέλεσα μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που οποίου : πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογραφούσα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Πριν κλείσω με μνήμες που έγραψε ο αγαπητός φίλος, συμπολεμιστής και συγκρατούμενος Σεραφίν Καρασάββας.

ΜΝΗΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Σαν επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ κλήθηκα να παραβρεθώ στο Συμπόσιο που διοργάνωσε η Εταιρεία μελετών Ανω Βοΐου με ΘΕΜΑ: Η δεκαετία του 1940-50 στη Δυτική Μακεδονία

Δημοσιεύω σήμερα ύστερα από πολύ καιρό ένα σημαντικό απόσπασμα που έχω έκτοτε στο Τσιπάκι που μου έδωσε ο ομιλητής πρώην Βουλευτής της ΕΔΑ Σεραφίμ Καρασάββας, οποίο διατέλεσε Διοικητής του τάγματος 3/53 που έδρασε στην περιοχή Βερμίου

Το Συμπόσιο άρχισε: Α! Ο ΤΟΠΟΣ ΜΑΣ ΟΜΟΡΦΟΣ ΤΟΠΟΣ!

1 Με δέος και συγκίνηση προσέρχομε στο βήμα, Να πω το ΠΑΡΩΝ και να δώσω και να δώσω το στίγμα και της δικής μου μαρτυρίας στο ΘΕΜΑ του Συνεδρίου, που αφορά τα ιστορικά δρώμενα της δεκαετίας 1940-50 στη Δυτική Μακεδονία μας.

Με δέος γιατί η Δεκαετία αυτή είναι φορτισμένη με γεγονότα κι εξελίξεις καίριας Εθνικής εμβέλειας. που διαδραματίστηκαν στη χώρα και την περιοχή μας, ώστε η νοερή προσέγγιση τους να επιβάλει Δέος και τον προσήκοντα σεβασμό.

Αλλά και με συγκίνηση γιατί μου δίνεται η ευκαιρία, να δω και α ξανασμίξω με πρόσωπα και φίλους και συναγωνιστές, που μαζί πολεμήσαμε και μοχθήσαμε, μαζί γευτήκαμε το «πικρό ψωμί και αλάτι», του αγώνα πάνω στα τραχιά πεδία της Εθνικής Αντίστασης. Και όχι μόνο. Γιατί συγκίνηση επίσης «Εκ βαθέων» αφού ξανά πατώ στα χώματα της πατρίδας της Δυτικής Μακεδονίας μας, τα τιμημένα παλαιόθεν με τους «υπέρ Βωμών και εστιών», αγώνες του Έθνους μας, όπου και Εμείς με τη

σειρά μας αναλώσαμε τα νιάτα μας για την υπεράσπιση της Λευτεριά κι ανεξαρτησία μας από την ξένη τυραννία.

2 ΕΙΝΑΙ, Μα την αλήθεια, όμορφος τούτος ο τόπος μας

Όμορφη η φτωχή κι ευλογημένη η γη μας, όπου αιώνες πριν ρίζωσαν και στέριωσαν ι προγονοί μας. Όμορφα τα χωριά μας και τα σπίτια μας, τα σχολεία μας, τις εκκλησίες μας και τα ξωκλήσια τους.

Και όμορφα πανέμορφα τα βουνά μας, το Βόϊο, το Σινιάτσικο, το Μπουρνο, ο Γράμμος και η Πίνδος με τα «σκιοέντα» δάση, τα διάσελα, τις ρεματιές, φαράγγια και ραχούλες του. Τους βράχους και τις Πέτρες τους που τόσο αγαπάμε και τους σηκώνουμε ψηλά στους ώμους μας που δέθηκαν με τη ζωή μας κι έγιναν η μοίρα και το πεπρωμένο μας. Μα ακόμα αυτή η γη είναι πανέμορφη για την παλιά και πρόσφατη ιστορία σε αγώνες. Και το ρόλο του πρώτα αγωνιστή που έπαιξε στα συμβάντα και τις εξελίξεις της δεκαετίας του 1940-50, που είναι και ο στόχος του Συνεδρίου

Για τον «υπέρ πάντων» πατριωτικό πόλεμο του 1940-41 κατά των φασιστών επιδρομέων σύσσωμος ο πληθυσμός μας, άντρες, γυναίκες και παιδιά, ξεσηκώθηκαν και έγινε ταμπούρι, για να αναχαιτίσουν την ορμή των εισβολέων. Και πρώτη από όλους οι Νέοι μας ντύθηκαν στο χακί, επάνδρωσαν τους λόχους και τα τάγματα της 9^{ης} Μεραρχίας και ρίχτηκαν στη φωτιά των μαχών, προελεύοντας από τα σύνορα μέχρι το Μοράβα, Κοριτσά και τομόρι. Και οι γυναίκες μας ζαλώθηκαν στις πλάτες πυρομαχικά και εφόδια που τα κουβαλούσαν νυχτοήμερα στα κατσάβραχα της Πίνδου για τις ανάγκες της προκάλυψης.

Και άνοιξαν διάπλατα τις πόρτες και τα παράθυρα και έγιναν τα σπίτια μας αλώνι και ανοιχτή αυλή, για το πέρασμα και η υποδοχή των στρατευμένων παιδιών της Ελλάδας, που κατεύθαναν από τα μετώπιστεν κατά χιλιάδες από Θεσσαλία, Στερεά και Πελοπόννησο, κι αφού γεύονταν το ψωμί και το κρασί μας, κατευθύνονταν στο μέτωπο με τραφουδια και ευχές: «Άμε στο καλό, με την ευχή της Παναγιάς και με τη Νίκη»

Αλλ' επί πλέον πρώτα εδώ άστραψε το φως κι η ελπίδα στα μαύρα χρόνια της κατοχής, πρώτα εδώ εξεγέρθηκε ο γίγαντας λαός μας κατά των βάρβαρων κατακτητών και από το Μάρτη του 43 δημιούργησε την Ελεύθερη Ελλάδα, άθλο υψίστης σημασίας για τον τιτάνιο αγώνα της Εθνικής μας Αντίστασης. Και υπέστει τα πάνδεινα σε καταστροφές, θυσίες και Ολοκαυτώματα.

3 Να λοιπόν οι αποδείξεις που τεκμεριώνουν απροσχήματα «του λόγου το αληθές», ότι πραγματικά είναι όμορφος και Πανένδοξος ο τόπος μας, η Δυτική Μακεδονία μας

Και με την ευκαιρία ας λεχθεί από το βήμα αυτό. Και ας γίνει η φωνή μας για ένα μεγάλο «Εκέκραξαν» πικρία και παραπόνων προς κάθε κατεύθυνση:

Ότι όλη αυτή η μείζον συνεισφορά μας, «η μερίδα του λέοντος» σε θυσίες που πλήρωσε ο λαός μας στον πόλεμο του 40-41 και στη διάρκεια της κατοχής και της Αντίστασης, ούτε εκτιμήθηκε επαρκώς, ούτε και επιβραβεύτηκε αλλά αντίθετα, θα λέγαμε ότι η αδιαφορία, ο παραγοντισμός και το στρίμωγμα κάθε φορά της περιοχής μας στο πότο των αναπτυξιακών προγραμμάτων υπήρξε το τίμημα της ανταμοιβής μας.

Ετσι για να επιβεβαιώνεται η μοίρα μας: Πρώτοι στα δοσίματα και τα ις θυσίες και στις απολαβές τελευταίοι.

Και θέλω να κλείσω τα προλεγόμενά μου με το εξής ιστορικό και επίκαιρο ανέκδοτο.

Ο Παναγιώτης Τσέκερης ταμίας της Φιλικής εταιρείας, ήταν ένας ζάπλουτος έμπορος της Πόλης με καράβια και πλούτη αμύθητα, ου όλα τα έδωσε στον αγώνα του 21» και στην απελευθέρωση βρέθηκε πάμφτωχος. Τον έκαναν Τελώνη στην Υδρα. Και όταν κάποτε πήγε στην Υδρα ο Οθωνας και είδε τα χάλια του εξανέστη και είπε: Να μου δώσετε αναφορά, ίνα σας απονέμω το παράσημο του Σταυρού του Σωτήρος» Εισέπραξε την εξής αγέροχη απάντηση του Τσέκερη «Δεν έχω συνηθίσει να γυρεύω Μεγαλειότατε» Και έπειτα τα παράσημα, όπως κατόντησαν δεν χρειάζεται να κοσμούν στήθια σαν τα δικά μου» Κι ο Τσέκερης πέθανε στην ψάθα το 1846.

Και αφού αναέρθηκε εν εκτάσει στην ηρωϊκή δράση της Περιχής του Βερμίου του 3/53 τάγματος το ΕΛΑΣ του οποίου υπήρξε Διοικητής και στις μάχες που έδωσε κατά των Γερμανών και εξωνημένων ελλήνων συνεργατών τους συνέχισε:

1 Την αμαρτία μου αυτή επιθυμώ να την επισφραγίσω με τα εξής, σαν ακροτελεύτια λόγια και σκέψεις.

α) **Ότι μετά την απελευθέρωση της χώρας από τους κατακτητές** ήρθαν «τα Πάνω Κάτω» στην Ελλάδα στην Ελλάδα, εξαιτίας της ένοπλης επέμβασης των Αγγλων, των Δεκεμβριανών, της Βάρκιζας και των μετέπειτα τραγικών εξελίξεων, με το πρωτοφανές «Πογκρόμ» σε βάρος των δεκάδων χιλιάδων αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης, τις συλλήψεις, βασανισμούς, εκτελέσεις, στρατοδικεία και τα Κολαστήρια της Γυούρας και της Μακρονήσου, όπου μαρτύρησαν αμέτρητες φάλαγγες Ελλήνων και Ελληνίδων, αγωνιστών του ΕΑμ, και της ΕΠΟΝ και τέλος με τον φοβερό εμφύλιο πόλεμο, που επισώρευσε στον τόπο μας νέα δεινά και συμφορές.

β) **Ότι ο εμφύλιος** έληξε το 1949 και παρά ταύτα το καθεστώς της μισαλλοδοξίας, η Ρετσινιά του «ΕΑΜοΒουλγάρου» και ο δημόσιος κατατρεγμός με τους φακέλους και τα πιστοποιητικά των της «Εθνικοφροσύνης» παρέμειναν απαραδέκτως επί δεκάδες χρόνια. Και εν τούτοις όμως τα ιδανικά του ΕΑΜ επέζησαν αλώβητα μες στις καρδιάς του ΣΙΣΗΦΟΥ-λαού μας και τον καθοδήγησαν σε νέους ειρηνικούς, Δημοκρατικούς αγώνες, με συνέπεια να εξαναγκαστεί το κράτος μετά 40 χρόνια να προβεί το 1982 στην επίσημη αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης χωρίς να προστατεύσει τους πενώντες αγωνιστές, εκτός μεμονωμένων περιπτώσεων

Και ΝΑΙ οι αγωνιστές του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΕΠΟΝ δεν είχαν ξεσηκωθεί στ' Αρματα και δεν προσέφεραν τη ζωή τους στον αγώνα για υλικές ανταμοιβές, αλλ' αρκέστηκαν οι πολλοί που χάθηκαν τότε και αργότερα στα δίσεκτα χρόνια, σε ένα μέτρο γης γι' να σκεπάσει τα κορμιά τους Μα αυτή η αδικία της εγκατάλειψης και της φτώχειας με την οποία ζούσαν και πέθαναν, όταν το κράτος δίνει συντάξεις στους συνεργάτες των κατακτητών σαν δήθεν αγωνιστές της «εθνικής αντίστασης», αποτελεί πρόκληση και αίσχος για την στοιχειώδη αξιοπρέπεια μας σαν Έθνος.

γ) **Ότι** εξ άλλου η Ελλάδα μας μπλεγμένη στα δόκανα του και της υποτέλειας, παρέλειψε να βάλει πάνω στο τραπέζι των Διεθνών διασκέψεων ειρήνης, τότε με το τέλος του παγκοσμίου Πολέμου, τους τίτλους και τα τρόπαια των νικών της στο πόλεμο του 40 και στην κατοχή με την μεγαλειώδη Εθνική Αντίσταση της, για να διεκδικήσει τα Νόμιμα δικαιώματά της. Και τώρα μετά 50 χρόνια τρέχουμε αγκόμαχώντας και διαλαλούμε τα δίκαια μας Αλλ' Οι μεγάλοι και τρανοί μας γυρίζουν τιν πλάτες και υποστηρίζουν εκείνους που μας επιβουλεύονται, που η προσφορά τους στο πόλεμο υπήρξε «ΜΗΔΕΝ» γιατί έτσι φρονούν πως υπηρετούν τα συμφέροντά τους. Αυτή η Φενάκη περί ξένων προστατών την είχαν ζήσει στο πετσί τους και οι πρόγονοι του 21

ΙΔΟΥ η εναγώνια κραυγή του ανωνύμου συγγραφέα της «Ελληνικής Νομαρχίας» «Ω!» κάλλιον ένας σεισμός η ένας κατακλυσμός να μας αφανίσει

όλους τους Έλληνες παρά να υποκύψουμε πλέον σε ξένο σκήπτρο» Κι ο Μέγας βάρδος της λυρικής Ποίησης **Αντρέας Κάλβος** ρίχνει τους κεραυνούς της οργής του:

Της θάλασσας καλύτερα φουσκωμένα τα κύματα, να πνίξουν την πατρίδα μου ωσάν απελπισμένη έρημον Βάρκαν...παρά προστάτας νάχωμεν»

δ) **Ότι σήμερα πλέον στους χαλεπούς καιρούς**, που ζούμε το Κυπριακό και οι μόνιμες απειλές κατά της χώρας μας από τη γειτονική Τουρκία, όλοι οι Έλληνες ακόμα και οι «συμματόπληκτοι» το έχουμε χωνέψει ότι η μεγαλοστομίες των ισχυρών της Ευρώπης και της Αμερικής τα περί Δημοκρατίας, Ελευθεριών και παρομοίων «ηχηρών» **δεν είναι παρά κούφια λόγια** και ότι η Διπλωματία του ασκείται με μπουσούλα μονάχα τα ωμά αχόρταγα υλικά συμφέροντά τους βάση των οποίων χαϊδεύουν τους στρατοκράτες της Τουρκίας και τους στηρίζουν σαν περιφερειακή δύναμη, στα Βαλκάνια και στη Μέση Ανατολή σε βάρος της Ελλάδας. Και

ε) **Ότι το τέλος, υπό το φως των δεδομένων** αυτών που είναι και το «ρεζουμέ» και το καταστάλαγμα, πως μοναδική διέξοδό μας η σφυλάτηση της συμπόνοια και της ομόνοια του Έθνους μας και η ομοψυχία, να προστατεύσουμε τα εδάφη και τον πολιτισμό μας, κόντρα σε κάθε ξένη απειλή κι επιβουλή. Αυτό είναι το δίδαγμα και το Μήνυμα που βγαίνει Βροντερό από το Συνέδριο αυτό.

.2-Εμείς οι παλαίμαχοι Αντιστασιακοί, όσοι ακόμα μένουμε ζωντανοί που φάγαμε τα «ψωμιάς» μας (Όπως Εγώ οδεύω σε λίγα τα 94), αναλογιζόμαστε τα όσα πράξαμε για την πατρίδα, ότι καλώς τα πράξαμε, και στρέφοντας τα μάτια και το Νου μας προς τις Νεότερες Γενιές του σήμερα και του αύριο για να τους εναποθέσουμε τις προσδοκίες και όνειρα μας τους απευθύνουμε σαν υποθήκη το ίδια εκείνα λόγια με την οποία είχε κλείσει την ομιλία του ο Κολοκοτρώνης στις 7 του Οκτώβρη 1838 προς τους Γυμνασιόπαιδες της Αθήνας από το Βράχο της ΠΝΥΚΑΣ

«Το έργο μας και ο καιρός επέρασε, Εις Εσάς μένει τώρα να ιτάσσετε και να στολίζετε τον τόπο όπου Εμείς Ελευθερώσαμε».

-Νιάτα της Ελλάδας Σ' σας δίνουμε τη σκυτάλη. Πάρτε την και σκουμπωθείτε με Ενθουσιασμό το έργο για «να ιτάσσετε» και να «στολλίζετε» την Ελλάδα μας. Να κλείσετε τις Πληγές και τα προβλήματά της και να τη βάλετε στη Λεωφόρο της Ειρήνης, Προόδου και της Ευημερίας

Και θα Κλείσω με έναν Επίλογο του Μανώλη Φουρτούνη για τον τρόπο με τον οποίο το τρίπτυχο: Κράτους, Εκκλησία και δικαιοσύνη αντιμετώπισαν εδώ και εξήντα χρόνια την Αριστερά γενικά και ότι συμβόλιζε Αριστερά και ειδικά τον Κομμουνισμό στη χώρα μας.

«Και η βοή από το πεζοδρόμιο
σκεπάζοντας τα νεκρά σημεία, την ουδέτερη ζώνη,
Μπαίνοντας στις κρεβατοκάμαρες, δίκαιη κρίση,
Ανοχύρωτη απέναντι στις εγκοπές στην ασφαλτο,
Χαραγμένη από δεινόσαυρους αλλά τυφλά τέρατα
Μα ανασηκωμένες ουρές . Ανεβάζοντας τα σκαλοπάτια,
Η σάλπιγγα βραχνή, φοβισμένη, με τόσο πείσμα.
Επί ποδός πολέμου οι ζωγραφιές στα τοιχώματα
των σπηλαίων

Οι λογαριασμοί κι ο ιδεαλισμός και ο υλισμός
Και ο Ιησούς Χρηστός που ήλθε μαχαίραν βάλειν
Μ' ένα τούβλο κρυμμένο κάτω απ την χλαμύδα του

Κι ο Κάρολος Μάρξ με ένα κιτρινισμένο αντίτυπο
Του Μανιφέστου και ο Μακρυγιάννης αγκαλιάζοντας
Τα μάρμαρα και ο Κάλβος με την Αρετή, κι άλλο,
κι άλλοι, η προγονική ιστορία, το καθημερινό γίγνεσθαι,
σηκώνοντας τα νήπια στους ώμους'
και η βοή μεγάλωνε

Εκείνοι ακροβολισμένοι πίσω από τα χρυσάνθεμα.
Στα πρόσωπα των παιδιών το φως Γαλάζιο,
Ύστερα κόκκινο, ύστερα γκρίζο,
ύστερα μαύρο και πόλη κόκκινο,
Εκείνοι δεν το άντεχαν,
σημάδευαν ίσια στα μάτια. Ετσι κανείς
δεν θα έβλεπε πια το κόκκινο κόκκινο
και το μαύρο, μαύρο. Κι έπειτα η μεγάλη σιωπή.
Μόνο όσο και αν πάσχιζαν
Δεν μπορούσαν να κλείσουν την Αυλαία.

Για την Αντιγραφή Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΕΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ